

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TIFFANY ROBERTS

A SPIDER'S MATE BOOK 3

BOUND

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOUND

ÖRÜMCEĞİN EŞİ #3

OceanofPDF.com

TIFFANY ROBERTS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Tanıtım

Yazısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33 Sonsöz

Yazarın Notu

Uçurumun Hazinesi

Sessiz Aydınlık
Ayrıca Tiffany Roberts Yazar
Hakkında

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BLURB

Ketahn ne pahasına olursa olsun eşini koruyacaktır.

Kraliçe Zurvaşı, Ketahn'ın değer verdiği her şey yok olup ona ait olana kadar rahat etmeyecektir.

Tatlı, şefkatli Ivy'si, kız kardeşi, arkadaşları, yeni insan kabilesi, hepsi tehlikededir. Hiçbir yerin kraliçenin gazabından kaçacak kadar uzak olmadığından korkuyor.

Ancak Ketahn, eşine zarar gelmesine izin vermeden önce tüm ormanın yandığını görecektir. Zurvashi ve ordusuna karşı durması gerekse bile, Arapsacı'ndaki her canavarla yüzleşmesi gerekse bile, tanrılara meydan okuması gerekse bile, dışisini teslim etmeyecektir.

Ketahn ve Ivy birbirlerine bağlıdır ve evrendeki hiçbir güç onları birbirine bağlayan ipleri koparamaz.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2021 Tiffany Freund ve Robert Freund Jr.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın izni olmadan kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın diğer elektronik yollarla dağıtımını da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde iletilemez. İzin talepleri için aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçiniz.

Tiffany Roberts

authortiffanyroberts@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak 2020 Sam Griffin ✿

Vellum ile hazırlanmıştır

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Senin için, bağılı olduğum kişi için.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

KARANLIK ODAYA HAKIM OLDU. Soğuk, nemli taştaki en küçük çatlaklara kadar her yeri dolduruyordu. Ketahn'ı sarıp sarmaladı, çekirdeğine sızdı ve her düşüncesini ağırlaştırıp kararttı. Ama öfkesini söndüremedi.

İçindeki ateş her zamankinden daha güçlü parlıyordu. Işık yayamasa da korkunç bir ısı yayıyordu.

Kendisini bağlayan ipek ipleri göremiyordu ama onlara karşı mücadele etti. Kasları ipleri koparmak, en ufak bir gevşeklik yaratmak, pençeleriyle ulaşabileceği herhangi bir nokta bulmak için gerildi. Hırıltıları, hırıltıları ve hırıltılı nefesleri odanın duvarlarında yankılandı; yankıları daha gürültülü ve daha güçsüzdü.

Tüm öfkesine rağmen, basit bir ip tarafından engelleniyordu.

Üst kolları başının üzerinde birbirine bağlanmış, alt kolları ise arkasından geriye doğru çekilmişti. Sağ ve sol bacakları sıkı demetler halinde bağlanmış ve sadece uçları yere değecek şekilde iki yana doğru çekilmişti. Ortasına daha fazla ip dolanmış, boynuna da -diğerlerinden biraz daha gevşek olan- bir başka ip sarılmıştı.

Tüm bu ipek bağlar tavanda ve duvarlarda karanlıkta maskelenmiş noktalara sabitlenmişti. İp derisini ısıyor ve her hareketi bu ısırığı keskinleştiriyor, mevcut ıstırabına eklenen yeni acı kıvılcımları üretiyordu.

Zihninin gözünden yüzler geçti. Tatlı, güzel eşi Ivy.
Arkadaşları. Kayınbiraderi.

Her nasılsa, odanın zaten aşılmaz olan karanlığı daha da koyulaştı.

Korahla'yı gördü, endişeli ve kararsızdı. Küçük Ella'yı gördü, çok masum, çok şaşkın ve çok korkmuştu.

Zurvashi'yi gördü.

Etraftaki gölgeler kanlı bir renk aldı.

Ketahn kükredi. Bu yaralı bir h a y v a n ı n sesiydi; yırtık pırtık, çiğ, meydan okuyan.

Anlamsız.

Ağırlığını iplere doğru verdi. Vücudu öne doğru sallandı ve ipler gerginlikten gıcırdayarak uzuvlarının etrafını sardı. Sağ bacakları bir el genişliği kadar bile ileri kaymadı ve yerdeki kemiklere çarptı.

Zihnindeki görüntüler yoğunlaştı.

Ella'nın parçalanmış, kanlı şekli hayalinde yeniden bir araya geldi. Kraliçenin acımasız ellerinin verdiği hasar yavaş yavaş giderilmişti ama kan hâlâ duruyordu. Kan gitmiyordu. Ella'nın o görüntüsü başını Ketahn'a doğru çevirdi.

Ama o gözler yeşil yerine berrak bir gökyüzünün canlı mavisiydi ve o kana bulanmış saçlar kahverengi yerine altın rengiydi; ona bakan Ivy'ydi. Zurvaşi'nin pençelerindeki Ivy'ydi. Ve Ketahn kraliçenin sıkıp yırtmasını, kemiklerin parçalanmasını ve damarların patlamasını sadece izleyebildi. Önemsediği, *sevdiği* her şey ezilirken.

Ketahn'ın çırpınışları duraksadı. Bağların içinde sarktı, kaslarının yardımı olmadan ağırlığını taşımak zorunda kalan kol ve bacak eklemleri çaresizlik içinde haykırdı. Tüm bu süre boyunca zihni o korkunç görüntüyü tekrarlardı. Tüm bu süre boyunca, Ivy'nin kraliçenin ellerinde ölmesini izledi. Tekrar ve tekrar.

Bu keder ve umutsuzluk, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde öfkesini delmeye yetmişti.

Ketahn'ı buraya sürükleyen Dişler ve Pençeler, öfkesinin gözlerindeki gölgelerden başka bir şey değildi. Yüzlerini hatırlayamıyordu. Yol boyunca üzerine darbeler yağdırmışlar, onu bu karanlık odaya hapsedmeden önce dövmüşlerdi. Vücudunu hırpalanmış halde bırakmışlardı. Ama çektiydikleri acı, yüreğindeki ıstırapla asla kıyaslanamazdı.

Ahnset, Ketahn'ın yasaklamasına rağmen Ella'yı Takarahl'a getirmişti. Şimdi Ella ölmüştü ve Ketahn Zurvaşi'nin tutsağıydı, kraliçenin düşmanlarını solup ölmeleri için gönderdiği derin ve karanlık yere atılmıştı.

Arkadaşım. Sarmaşığım. Her şeyim.

Zurvaşı'nın sözleri hafızasından yükseldi, zehir ve acı vaadiyle damlıyordu.

Pençelerimi bu yaratıkların geri kalanına götüreceğim.

"Hayır." Ketahn öfkesini kontrol altına aldı ve bacaklarını yere bastırarak kollarındaki yükün bir kısmını hafifletti. Parmaklarını esnetti ve gerdi, aç ne kadar garip olursa olsun ipek tellerle en ufak bir temas bile aradı.

Ella gitmişti ama Ivy gitmemişti. Eşi dışarıda onu bekliyordu ve kraliçenin hizmetkârları onu arıyordu. Ivy tehlikede idi. Ketahn'ın tüm kabilesi tehlikede idi.

Bu odadan kaçması gerekiyordu. Takarahl'dan kaçmak için. Sekiz'in onu intikamcı bir rüzgârla sürükleyip çukura götürmesine ihtiyacı vardı, böylece geride kalan herkesi koruyabilecekti.

"Bırakın beni!" Kollarını zıt yönlerde doğru iterek kısıtlayıcı ipele mücadele etti. Uzuvarları bu eforla titriyordu. Sadece kendine daha fazla acı çektirmeyi başardı.

Onları teker teker parçalaması gerekse bile, bu bağları koparacaktı. O kapıdan geçecekti. Eşine dönecek ve kabilesini güvenli bir yere götürecekti.

Zurvashi ondan başka bir şey kabul etmezdi.

Bağlarının içinde debelenirken sahip olduğu tek şey karanlık, ısırap ve öfkeydi. Kalp atışları geçen zamanı işaret ediyordu, ama zaman onun için hiçbir şey ifade etmiyordu; odada ne kadar süredir kilitli olduğunu bilmiyordu, sadece kız kardeşinin peşinden insan gemisinden ayrılalı çok uzun zaman olmuştu.

Ve her an Zurvashi'nin güçlerini çukura bir adım daha yaklaşıtıyordu.

Nyleea'm. Sarmaşıklarım.

"Kana kan, Zurvaşı," diye hırladı, sözleri sert ve vahşiydi.

Ön ayaklarının pençeleri yere değdi ve onları taşın üzerinde gezdirerek tutunacak bir şey aradı. Taşın pençelerine sürtünmesi kemiklerinde yankılanıyor ve dişlerini sıkmasına neden oluyordu ama vazgeçmeyecekti. Eşiyle birlikte olma ihtiyacı Takarahl'daki tüm lanetli taşlardan daha uzun sürecekti.

Zeminden hafif titreşimler yayılıyordu.

Ketahn hareketsiz kaldı, ince tüyleri diken diken oldu. Tünelde ağır bir şey hareket etmişti. Vücudu rahatsızlık ve beklentiyle titriyordu.

Öfkesinin sınırsız enerjisi. Bağırsaklarında soğuk, rahatsız edici bir ağırlık çalkalandı.

Bacaklarının etrafından hafif, kısa bir hava akımı geçti. Bu odanın ötesindeki koridorun girişi açılmıştı.

Rahatsızlığına rağmen Ketahn pozisyonunu korudu ve bacaklarının uçlarını mümkün olduğunca sağlam bir şekilde yere dikti. Dakikalar geçti ve hiçbir şey hissetmedi

-Bu odaya sürüklendiğinden beri altında olan aynı soğuk, boyun eğmeyen taştan başka bir şey yoktu.

Ketahn derin bir nefes aldı. Ardından gelen sessizlik neredeyse tamdı. Böylesine karanlık ve sessizlikte kendini kaybetmek, yıldızların arasındaki geçilmez karanlıkta yüzen saf öfke ve nefretten oluşan kaynayan bir buluttan başka bir şey olmamak çok kolay olabilirdi.

Ama o öfkesinden daha fazlasıydı. Hâlâ onu şimdiki zamanda tutacak bir aşkı vardı. Hâlâ Ivy vardı.

Bacaklarında yeni titreşimler hissetti, ilk başta o kadar zayıftı ki nefesini tutmasaydı onları kaçırabilirdi. Titreşimler giderek daha belirgin hale geldi. Yaklaşan vrix'in kararlı adımları -hissettiğine göre en az iki taneydi.

Burada bekleyebileceği sadece üç tür ziyaretçi vardı -Dişiler, Pençeler ya da kraliçenin kendisi.

Ketahn başını geriye doğru eğerek çene dişlerinden birini kollarının üst kısmındaki ipin altından geçirmeye çalıştı. Bunu daha önce en az yüz kez denemişti ve sonuç şimdi de farklı değildi. Başarısızlık. Kolları birbirine çok sıkı bağlanmıştı ve başını doğru açıyla çeviremiyordu. Bobinler ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Hırladı ve ipleri çekiştirdi, vücudunu titretti ve ipler zaten tahriş olmuş derisine sürtündükçe yeni bir acıya neden oldu.

Tek ihtiyacı olan tek bir elinin boş olmasıydı. Sekiz adına, tek ihtiyacı olan lanet olası bir şanstı!

Metal süslemelerin şingirtısı, kapının altındaki küçük boşluktan duyulabilecek şekilde ona doğru sürüklendi. Aynı boşluk çok geçmeden odanın içindeki karanlığı daha da derinleştirecek kadar zayıf, mavimsi bir parıltıyla aydınlandı.

Yaklaşan vrix grubu taş kapının diğer tarafında durdu.

Ketahn dişlerini sıktı ve bağlarını sertçe çekti. Bacakları yerden kalktı ve ipler sınırlarına ulaştıklarında gıcırdadı. Çene dişinin dış kıvrımı ipeksi bir bobine sürtündü.

Tahta, kapının dış tarafındaki taşa sürtünüyordu. Parmaklıklar yerlerinden sökülüyordu.

Benim Ivy'm. Arkadaşım.

Vücudundaki her kası kullanarak kollarının üst kısmını aşağı çekerken diğer her şeyi yukarı kaldırdı. Öfkesinin sisi artık onu saran ağırları dindiremiyordu; başından arka tarafına, parmak uçlarından bacaklarının uçlarına kadar zonkluyordu. Yine de pes etmeyi reddetti.

Zurvaşı onu yakalamıştı ama henüz galip gelmemişti.

Bir tahta sürtünmesi daha, buna bir homurtu eşlik etti. Kapı titredi ve tabanındaki ışık şeridi büyüdü.

Ketahn'ın dişi en alttaki halat bobinine takıldı. Kalbi çırpındı ve gözleri büyüdü. Bir dakika daha. Sadece bir an daha ve-

Kapı açılırken taşlar gıcırdadı. Çok zayıf görünen o mavi ışık Ketahn'ın yüzüne tamamen vurdu. Dünyası haline gelen karanlıkla kıyaslandığında, ışık göz kamaştırıcıydı. Kör ediciydi.

Ketahn gözlerini kapadı ve yüzünü ışıktan başka yöne çevirdi. Dişi ipi yıpratarak ama koparmadan serbest bıraktı.

Umut, her zorlukta kalbinde beslediği o değerli, narin şey çatladı. Öfkesi bir ateş fırtınasına dönüştü ve sanki bir kalkan görevi görebilecekmiş gibi o kırılgan çekirdeğin etrafında dönmeye başladı. Sanki yerine geçebilirmiş gibi.

Gözlerini araladı. Mavi parıltı odayı kaplamıştı, ayarlanmamış görüşüne hâlâ baskın geliyordu ama artık kapıyı ve kapıdan içeri adım atan gölgeli figürleri seçebiliyordu. Işık, figürlerin altın süslemelerinin üzerinde hastalıklı bir renkle parıldıyordu.

Ketahn bacaklarını tekrar indirdi. Zemine neredeyse hiç dokunmamışlardı ki, tekmeleyerek uzaklaştı ve pençelerini ziyaretçilerine doğru çevirerek kendini ileri doğru savurdu. Elleri en yakınındaki figürün birkaç santim yakınına bile gelmedi; vücudu neredeyse hiç hareket etmemişti.

"Ne öfke ama," dedi Zurvaşı. Sesi küçük odanın içinde boğacak başka bir bitki arayan bir orman sarmaşığı gibi süzülüyordu. "Keşke bunu düşmanlarıma karşı kullanmayı seçseydin."

"Öfkemin tek odağı sensin," diye hırladı Ketahn, çenesini gıcırdatarak. "Benden alacağın tek şey benim nefretim olacak."

Ketahn'ın görüşü alıştıkça kraliçe daha belirgin hale geldi. Yeni gelen grubun ortasında, iki yanında birer Fang ile birlikte duruyordu. Gözleri parlayan mavi kristallerin ışığını yansıtıyordu.

Dişlerini havaya kaldırmış, her zamanki kehribar rengini soluk bir yeşile boyamıştı. Bu renk bakışlarını yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı.

Gevezelik etti. Ses mizah olduğu kadar kötülük de içeriyordu ve öfkesinin sıcaklığına rağmen Ketahn'ın içini ürpertti.

"Şu anda bile apaçık olanı göremeyecek kadar büyük bir aptalsın." Zurvaşi bir adım daha yaklaştı, mor ipekten uzun bir örtü arkasından geliyordu.

Dişler kristal parçalarını kaldırarak geri çekildiler. Kraliçe ilerledikçe yüzündeki gölgeler kalınlaştı ve Ketahn'a gözlerinin Arapsacı'nın karanlığında ürkütücü bir yeşille parlayan kindar ruhlar olduğu izlenimini verdi.

Ketahn'ın içgüdüleri saldırma dürtüsü ile geri çekilme dürtüsü arasında gidip geliyordu - korkudan değil, tiksintiden. Bu çelişkili içgüdülere rağmen çenesini iyice açtı ve ona doğru gerindi. Onun kanına duyduğu susuzluğu artık gizleyemiyordu. Zurvaşi'nin ölümü, Takarahl'ın Ketahn'ın kuluçka döneminden beri gördüğü adalete en yakın şey olacaktı.

Kadın önüne geldiğinde çenesini kapattı. Dişleri boş havada birbirine çarparak kafatasına bir sarsıntı gönderdi.

Kraliçe irkilmedi. Bakışlarıyla Ketahn'ı tuttu, dişleri göğsünden bir parmak genişliğinden fazla uzakta değildi. Sesi kısık ve hırıltılı bir hal alarak, "Sen zaten benimsin, küçük Ketahn. Öfken ve nefretin, neşen ve kederin, kolların, bacakların ve derilerin. Geçmişin, bugünün ve geleceğin. Hepsi benim. Ve yakında, senin tohumuna ve yavrularına sahip olacağım."

İçindeki alevler alevlendi, ısıları Ketahn'ın çekirdeğinden yükselip göğsünü ve boğazını kavururken gök gürültüsünü andıran bir kükremeyeyle ortaya çıktılar. "Asla!"

Kraliçeye doğru gerildi, pençeleriyle etini parçaladığını, gözlerini oyduğunu, çene kemiğiyle boğazını parçaladığını hayal etti. Zurvaşi için hiçbir yeterli ceza olmayan binlerce kanlı ölüm hayal ediyordu.

Eli fırladı ve onu boğazından yakaladı. Loş ışığa rağmen elinin kanla kaplı olduğuna yemin etti. Parlayan, kıpkırmızı, insan kanı.

Zurvaşi daha yakına eğildi. Parmakları adamın boynuna dolandı, bir tanesi çene kemiğinin altındaki yumuşak noktaya sertçe bastırarak onu hareketsiz hale getirdi; başparmağı da aynı şeyi diğer çene kemiğine yaptı.

Kadının kokusu adamın burun deliklerini doldurdu, şehvetinin dolgunluğuna sahip olmasa da baş döndürücü ve ezici bir kokuydu.

"Sen sadece ölümü hak ediyorsun," diye hırladı, "ama yine de buradasın, oyalanıyorsun. Seni pek çok sınavdan geçiren savaşçı ruhuna tutunarak. Benim isteğim olduğu için varsın. Ve onursuzluğuna, ihanetine rağmen, yavrularımı doğurmaya layık tek erkek olarak kalmaya devam ediyorsun."

Ketahn ona kendi hırıltısıyla karşılık verdi; boğazını tuttuğu için çıkarabildiği tek ses buydu. Yumrukları sıkılıydı, pençeleri avuçlarına batıyordu ve göğsündeki ateş daha da şiddetlenmişti.

Kabilesine, *nyleea*'sına dönecekti. Zurvashi onu durduramazdı. İstedliğini elde edemeyecekti.

"Vahşi bir hayvan gibi davranıyorsun," diye devam etti Zurvaşi. Çene kemikleri seğirerek yüzündeki gölgelerin titremesine neden oldu. "Takarahl'ın sunabileceği en iyi erkek. Sadakatsiz, saygısız ve gerçek potansiyeline ulaşmaktan aciz. Ne büyük bir kayıp." Ketahn'ın başını sertçe geriye iterek boğazını serbest bıraktı. "Senden çok daha fazlasını beklerdim."

Dişlerini sıktı ve ciğerlerini yakan bir nefes çekti içine. "Sana daha fazlasını vereceğim. Ölümünü."

"Ah?" Zurvaşi yine geveledi ve kollarını iki yana açtı. "Takarahl'ın senin olduğunu mu iddia ediyorsun? Benim küçük avcım, pek çok dışının başarısız olduğu yerde başarılı olabileceğini mi düşünüyor?"

Kraliçenin kokusu güçlendi; arzusunun tınısı keskinleşti. Ketahn'ın içi bu kokunun etkisine karşı burkuldu. Ivy'nin kokusunu hafızasından çıkarmak için savaştı, böylece tatlılığı onu rahatlatılabilir, gücü onu kraliçeden koruyabilirdi. Ama sadece tek bir koku yüzeye çıktı: insan kanı.

Ketahn, "Hiçbir zaman dengini bulamadın çünkü Arapsaçı'ndaki diğer tüm vrixlerin altındasın," dedi.

O sert, delici gözler Ketahn'ın üzerinde kaldı, ışıkları yoğunlaştı.

"Zalimliğiniz güç değildir," diye devam etti Ketahn, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Hükmün altındakilere aşıladığın korku güç değildir. Vücudundaki tüm güce rağmen Zurvashi, Takarahl'daki en zayıf vrix sensin."

Gerçek güç kas ve kemikte değil, kalp ve ruhta bulunurdu. Gerçek güç, kendinden çok daha büyük bir dünyaya, seni ezmeye kararlı bir dünyaya bakmakta ve başarı umudu yokmuş gibi görünse bile savaşmaya devam etmekteydi.

Gerçek güç Ivy'ydi.

Vezir asla Ketahn'ın eşiyle boy ölçüşemezdi. Yapılacak bir karşılaştırma yoktu.

Zurvaşı hareket etmedi ama ondan yayılan tehdit dalga dalga Ketahn'a çarpıyordu. Onun kokusuna yenik düşmemişti. Onun solgun gazabına da boyun eğmeyecekti.

"Bizi yalnız bırakın," dedi sonunda, sözleri alçak ve ölçülüydü. Arkasındaki Fangs tereddütlü bir bakış attı.

"Şimdi." Daha yüksek sesle konuşmamış olmasına rağmen, kraliçenin ses tonunda emir vardı.

Fang'lerden biri öne çıkarak kraliçeye parlayan kristalini sundu. Zurvaşı kabul etmedi. Dış'lere bakmamıştı bile; verdiği emir dışında onların varlığını kabul etmemişti.

Fang uzattığı elini geri çekti, hızlı bir özür jesti yaptı ve arkadaşıyla birlikte odadan çıktı. Karanlık yeniden her yeri kaplamış, sadece koridordan gelen ve Zurvaşı'yi her şeyi, hatta ışığı bile yutacağı kesin olan bir karanlık kütlesine dönüştüren zayıf bir parıltıyla mücadele ediyordu.

Ancak kapı itilerek kapatıldığında mavi kristal parıltı söndü ve Ketahn'ı sadece Zurvaşı'nin iğrenç kokusuyla, vücudundan yayılan boğucu sıcaklıkla ve için için kaynayan öfkesiyle baş başa bıraktı. Kollarının üst kısmındaki bağlara, dışının zarar verdiği ipe karşı güç uyguladı.

Kırılrsa bile bunun önemli o l a c a k kadar çabuk olmayacağını biliyordu.

"Bir dokumacının çocuğu bana gücün ne olduğunu söylemeyi mi düşünüyor?" Zurvaşı'nin sesi etrafındaki duvarlardan yayılıyor gibiydi, yankılar gerçek kaynağını belirlemeyi imkânsız kılıyordu.

Ketahn'ın ince tüyleri diken diken oldu ve derisi huzursuz bir sıcaklıkla karıncalandı. Onu yakınında hissedebiliyordu ama çaresizdi, kördü ve elleri bağlıydı. Göğsünde yeniden canlanan öfke ona yardım edemezdi.

"Benim soyum hakkında bir şey biliyor musun Ketahn?"

En hafif altın şingirtısı dikkatini kapının soluna çekti, orada sadece daha fazla karanlık görülüyordu. Aynı yönden, hatta ilk sestten daha yakından gelen kumaş hışırtısı başını yana çevirmesine neden oldu.

Ketahn yumruklarını daha sıkı sıkı. Pençelerinin avuçlarında açtığı yaralardan ılık kan damlacıkları sızıyordu. "Sadece seninle son bulacak."

"Olmayacak."

Sert ve kalın bir şey Ketahn'ın sol bacaklarına sürdü ve kraliçenin ince tüylerinin onunkilere değdiğini hissetti. Kokusu ona yeniden saldırdı, daha cesur hale getirdi

ve bu temas sayesinde daha da güçlendi. Bağlar onun dokunuşundan uzaklaşmasına izin vermiyordu.

"Kuluçka annem bir Kraliçe Dişiydi"-Zurvashi bacağını geri çekti -"ve ondan önceki annesi. Nesiller boyunca atalarım kraliçeleri koruyarak ve iradelerini uygulayarak Takarahl'a hizmet etti. Nesiller boyunca atalarım savaştı ve kan döktü. Bataklığın ötesinden gelen dikenli martılar, Büyük Karanlık'tan gelen ruh atlıları, güneşin tepe yaptığı kaya topraklarından gelen ateş gözlüler. Atalarım evimizi tehdit eden tüm vrixlerle savaştı ve Takari'nin varisleri tüm zaferi kazandı."

Ketahn homurdandı ve ellerini açtı. Parmaklarını kıvrıp iplere ulaşmak için zorlarken bileklerinden kan damlıyordu. "Yani onun yerine kraliçeni öldürdün."

Büyük bir yumruk karnına çarptı, darbe ciğerlerindeki havayı dışarı attı.

"Hakkım olması gerekeni aldım!" Zurvaşi'nin gök gürültüsünü andıran sözleri Ketahn'ın içinde titreşerek az önce neden olduğu acıyı daha da arttırdı. "En genç yıllarımı hizmet ederek, Azunai'nin savaşlarında onun için savaşarak geçirdim. Düşmanlarını ezdim. Yara izlerini benim bedenim taşıdı, onunki değil. Ödenen bedel benim kanımdı ama yine de Takarahl'ın hürmetle haykırdığı isim onunkiydi. Zaferlerim onun tarafından sahiplenildi."

Ketahn kesik kesik bir nefes aldı. Bu sığ nefes göğsünün daha da ağrımasına neden oldu ve ciğerlerini doldurmaya yetmedi.

Zurvaşi elini Ketahn'ın karnının üzerine koyarak pençelerinin uçlarını derisine bastırdı. Pençelerini yavaşça aşağı doğru indirdi ve Ketahn da pençelerini içeri çekerek yarığını sıkıca kapattı. Şehvet yüklü kokusu, yaydığı öfkeyle tamamen çelişiyordu.

Ivy ne zaman tırnaklarıyla Ketahn'ın derisini sıyırsa, bu onun içinde bir heyecan uyandırıyor. Açlığını, arzusunu uyandırıyor, ellerinin vücudunun her yerinde olmasını, okşamasını, alay etmesini ve keşfetmesini arzulamasına neden oluyordu.

Zurvaşi'nin pençelerini hissetmek, bir daha asla dokunamasın diye kendi etini koparmak istemesine neden oldu.

Kraliçenin pençeleri aşağı doğru inerken daha da sertleşti. "Annelerim ve kız kardeşlerim çok uzun süre hak ettiklerini alamadılar. Hünerlerim çok uzun süre göz ardı edildi."

Ketahn, "Seni Baş Diş'i yaptı," diye homurdandı.

Eli hareketsiz kaldı; o kocaman, keskin pençeler Ketahn'ın yarığına çok yakındı. Kalbi hızla çarpıyor ve damarlarında sıvı ateş akıyordu, ama yapabiliyordu

halatı tutamıyordu. Bilekleri kopacakmış gibi sert bir şekilde bükülmüş olsa bile ipi tutamıyordu.

Kraliçe tam önündeydi. Çenesinin bir ısırığı bu işi bitirebilirdi. Tek bir ısırık arkadaşlarının, eşinin, kabilesinin güvende olmasını sağlayabilirdi.

"Yeterli değil," diye tısladı Zurvaşı. Parmaklarını büktü ve pençeleri Ketahn'ın derisine battı. "Özellikle de düşmanlarımızın gerçekten yenildiğini göreceğiz güç ve iradede yoksunken. O korkak bize geri dönmemizi emrettiği için kaç mızraklı kız kardeşim öldü?"

"Kendinden başka hiç kimse için hareket etmedin." Ketahn'ın pençelerinden biri bir halat bobinine sürtünerek dış ipleri sıyırdı. "Ne mızrak kardeşlerini ne de Takarahl'ı umursuyorsun."

"Beni tanımak için sahip olabileceğin şans, küçük Ketahn, çoktan geçti." Pençelerini daha derine batırdı ve başını, nefesini yüzünde hissedebileceği kadar yaklaştırdı. "Ben Takarahl'ım. Takarahl benim sayemde güçlü."

Çene kemiklerini gıcırdattı ama sadece boş hava buldular.

Zurvaşı'nın eli tekrar boğazını yakaladı ve bir ön ayağını Ketahn'ın bağlı sol bacaklarının üçü boyunca kaydırdı. Ketahn bağlarına karşı gerildi, göğsünde hayvani bir hırıltı gümbürdedi. Kadının kokusu ona saldırdı ama insan kanı kokusu, hayal ürünü olsun ya da olmasın, Ketahn'ın tereddüt etmesini engelledi.

Kraliçe Ella'yı öldürmüştü. Kraliçe Ivy'yi öldürmek istedi.

Zurvaşı'nın başparmağının pençesi Ketahn'ın çenesinde küçük bir kesik açtı. "Soyum sonsuza dek devam edecek. Soyum Takarahl'ın hükümdarı olacak ve mirasım Takari ile onun zayıf torunlarınınkini gölgede bırakacak. Tüm Tangle Zurvashi'yi tanıyacak ve adımı her zaman huşu ve dehşet içinde anacaklar."

Kadının boğazını sıkması Ketahn'ın konuşmasını engelledi ama gözlerini kırpmadan ona baktı; Zurvaşı en derin karanlıktı, aşılmaz ve korkunçtu. Efsanelerdeki canavarlardan biri değildi; çok, çok daha kötüydü.

"Yavrularıma babalık yapacaksın Ketahn ve ben mirasımı yavrularımızla birlikte oluştururken eşim olarak her türlü görevini yerine getireceksin. Ama önce geri kalan tüm küçük yaratıklarını katledişimi izleyeceksin" -onun üzerindeki tutuşu güçlendi, taze kan akıttı- "ve değer verdiğin herkesi, kız kardeşin de dahil. Dersini alacaksın ama sana yardım etmek için çok geç olacak."

Bir diğeri eli yukarı kalktı ve parmağının ucuyla adamın çene kemiğinin dışını okşadı. Karanlık daha da dolgunlaştı ve kadının kokusu adamın iradesine çarparak, karşı koymak için çok mücadele ettiği içgüdüsel tepkileri uyandırmak için içine ulaştı. Kadın her yerdeydi, her tarafındaydı, aç bir bulut, kaçıışı olmayan aç bir bataklık.

Hayır.

Kaçış olacaktı. Ketahn'ın damarlarında kan aktığı sürece, nefes ciğerlerini doldurduğu sürece, kalbi attığı sürece Ivy içindi. Onun kalbine aşılacağı ışık, kraliçenin karanlığı tarafından asla alt edilemezdi.

Zurvaşı'nın boğazını acımasızca sıkmasına rağmen Ketahn geveledi.

Kraliçe kükredi ve onu daha yakına çekti. İpler, özellikle de boynunun etrafındakiler acı verici bir şekilde gerilmişti ama kollarının üst kısmına dolanan ip çok az da olsa gevşemişti. Dişlerini yüzünün yan taraflarına geçirirken bile parmakları çenesini açık tutuyordu.

"Her ses çıkardığında, senin için yeni bir ceza tasarlamam için beni cesaretlendiriyorsun," diye hırladı Zurvaşı. Devam ederken sesi bir mırıltıya dönüştü. "Ama sana ölümün serbest bırakılması verilmeyecek. Bana yaptığın tüm yanlışlar için acı çektiğini bilmek çok daha tatmin edici olacak."

Kraliçe onu serbest bıraktı ve geri çekildi. Bağlar Ketahn'ı hafifçe geriye çekerek kraliçenin zorla çıkardığı bir miktar uzunluğu geri aldı. Üst kollarının etrafındaki sargılar daha da gevşedi.

Zorlu bir nefes çekti.

Ketahn'ın derisi, dokunduğu her yerde acı verici bir şekilde nabız gibi atıyordu ve karnında, boynunda ve yüzünde açtığı küçük, yakıcı yaralardan kan damlıyordu.

Yakınlarda kraliçe kıpırdandı, altın şingirtıları ve hışırdayan kumaş sesleri sessiz gölgelere hâkim oldu.

Ketahn içindeki ateşi kavradı, uzuvlarını bir güç dalgasıyla doldurmak için çaresizce çırpınıyordu; kraliçenin sırtı ona dönüktü, bunu hissedebiliyordu ve şimdi saldırganın, onu hak ettiği tüm onur ve saygıyla sona erdirmenin tam zamanıydı. Ama ciğerleri ve boğazı alev alev yanıyordu ve acı her zamankinden daha yoğun ve yaygındı. Vücudu bağların içinde sarkmadan önce birkaç kalp atışı boyunca zorlandı.

Kapı, tüm Takarahl'ın titrediğini hissettiren bir gıcırtyla açıldı. Eterik mavi ışık kapı aralığından içeri süzüldü ve Zurvaşı'yi

pulları parıldayan iri bir gölge canavara dönüştü.

"Seni yakında tekrar ziyaret edeceğim, benim küçük Ketahn'ım," dedi Zurvaşı. "Bir sonraki karşılaşmamız çok daha zevkli olacak... en azından benim için."

Kapı kulakları sağır eden bir gürültüyle kapandı; tahta parmaklıklar diğer taraftaki yerine kaydığında Ketahn'ın kulakları hâlâ kendine geliyordu. Yeterince zehirli bir kelime, yeterince iğrenç bir küfür, duruma uyacak kadar kısa ve sert bir şey yoktu ama basit bir insan terimi vardı.

Sikeyim.

Bedeninin başarısız olmasına izin vermeyecekti. Zayıflığın bu fırsatı çalmasına izin vermeyecekti. Kraliçeye vurma şansını kaçırmış olsa bile, hâlâ kendini kurtarmak için bir şansı vardı. Hâlâ savaşmaya devam etmek için her türlü sebebi vardı.

Ketahn hırlayarak başını geriye eğdi, vücudunu yukarı çekti ve hasarlı ipi dişiyle tekrar tutturdu, kollarını ipin üzerine daha fazla baskı uygulamak için bağların izin verdiği ölçüde ileri geri çevirdi. Omuzlarında ve bileklerinde zonklayan ağrıları görmezden geldi.

Sert nefesleri arasında, ipek ipliklerin teker teker kopuşunun zayıf ama belirgin sesini duyduğunu düşündü.

Yakında, Ivy. Yakında seninle olacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

KETAHN zor bir nefes verdi ve kaslarını gevşetti. İp boğazını daha da sıkıyor, kraliçenin sert tutuşuyla zaten hassaslaşmış olan etine baskı yapıyordu. Yavaşça ve derinden nefes aldı; ciğerlerini doldurmak canını yakıyordu ama bu, odaklanmasını keskinleştirmek için acısının geri kalanından yeterince farklıydı.

Gözlerini sıkıca kapattı. Her nasılsa, gözleri açıkken karanlık daha bütünlüklü görünüyordu.

İnce, gergin bir hırıltıyla kendini tekrar yukarı çekti. Öfke hâlâ içinde yanıyordu ama artık soğuk bir ateşti, alçak ve sabitti. İhtiyacı olan şey buydu; hırpalanmış bedeni için sürekli bir güç kaynağı.

Başını çevirerek çene dişlerinden biriyle ön kolunu yokladı. Kraliçe ayrıldığından beri o dişiyle ipi birkaç kez yakalamıştı. Her seferinde, dişi kurtulmadan ya da yorgunluk onu kollarını gevşetmeye zorlamadan önce birkaç lif daha koparmayı başarmıştı.

İplik iplik, kendini özgür bırakacaktı. Tıpkı sözlerini Ivy ile bir bağa dönüştürdüğü gibi. Bir söze.

Dişi derisini yakaladığında ön kolunda kısa bir acı çizgisi parladı ama o bunu görmezden geldi. Aynı diş bir an sonra ipek ipe takıldı.

Ketahn küçük, ölçülü hareketlerle başını ipten uzaklaştırdı ve dişinin ucunu iplerin üzerinde gezdirdi.

Zurvashi'nin istediği olmayacaktı. Karşılaşacağı muhalefet ne olursa olsun, Ketahn eşine geri dönecekti.

Kıpırdamadan durdu ve kaslarındaki yorgunluğa karşı kendini dengelemek için bir nefes daha aldı. Dişini dikkatlice telin altından geçirdi. Ham ve kanla kayganlaşmış derinin üzerinden geçti.

Çoğu vrix yara izlerini gururla taşır, onları üstesinden geldikleri tehlikelerin ve gösterdikleri cesaretin sembolleri olarak görürdü. Bugün Ketahn'ın vücudunda kalan izler sadece başarısızlığının hatırlatıcısı olacaktı.

Ella'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Diğerlerini yüzüstü bırakamazdı. Başaramadı.

Üst kollarının titremesi, birkaç kalp atışından daha fazla dayanamayacakları konusunda uyarıyordu. Homurdandı ve boynunu gererek dişini olabildiğince sıkı bir şekilde ipin altına soktu.

"Sana geri döneceğim, *nyleea*'m," diye homurdandı.

Ketahn başını yana savurdu. Dişi kısa bir süre ipe takılı kaldı ve çene eklemine sertçe çekerek ipi kopardı.

Üst kolları gücünü kaybederken ağırlığı ipi aşağı doğru çekti. Yırtılma sesi duvarlarda yankılandı ve Ketahn'ın bileklerinin etrafındaki sarmallar önemli ölçüde gevşedi. Karmakarışık duygular göğsünde patladı ve onu yeni bir ateşle doldurdu. Hiç tereddüt etmeden onu içine çekti.

Ketahn tüm vücudunu kullanarak bağlarını büktü ve büktü, hasarlı ipi mümkün olduğunca zorladı. Çok geçmeden, yeni bulduğu enerji azalmaya başladı. Ketahn'ın kalbi hızlandı.

Hayır, tereddüt edemezdi. Henüz değil, burada değil. Eşi güvende olana kadar olmaz.

Tüm ağırlığını ve gücünü aşağıya doğru savururken boğazından bir kükreme yükseldi ve üst kollarını bir baltayı tahtaya indirir gibi sallamaya çalıştı. İpeksi sarmallar bir an daha direnç gösterdikten sonra koptu ve etini yakmaya yetecek bir hızla kollarının üst kısmından çözüldü.

Ketahn'ın gövdesi, boynundaki ip tarafından momentumu durdurulana kadar öne doğru savruldu.

Boğuk bir hırıltıyla serbest kalan ellerini boynuna götürdü. Nefes almak için çırpınırken parmakları ipi tutabilmek için debeleniyor, pençeleri derisini çiziyordu. Sonunda boynunun arkasına doğru tutunacak bir yer buldular.

İpi kesti.

Gövdesi daha da aşağı eğildi, başı sarktı, kesik kesik bir nefes aldı, ağırlığının çoğu artık alt kolları tarafından destekleniyordu. Omuzlarının alt kısmı basınçtan kopacakmış gibi hissetmesine rağmen, birkaç kalp atışı boyunca bu pozisyonda kaldı.

Ketahn'ın bedeni protesto için haykırdı; zihninde ise ona kükreyerek karşılık verdi.

Dişlerini sıkarak öne doğru kıvrıldı ve omurgasını kıracakmış gibi hissettiren bir şekilde ortasından eğildi. Ama körlemesine el yordamıyla ilerleyen elleri

Bacaklarını bağlayan ipleri arıyorlardı.

Onları kesti. Sert bacaklarını açıp yere koymadan önce alt kollarındaki gerginlik sekiz kat artmıştı. Alt kollarının etrafındaki bağlar pençelerine karşı bir kalp atışı daha dayanamadı.

Bacakları dengesiz, vücudu aşırı ağır, kasları kaskatı kesilmişti. Ketahn varlığını oluşturan tüm acı ve ağrı noktalarını tek tek saymaya başlayamadı bile. Bunların bir önemi yoktu. Kalbi her zamanki gibi güçlüydü ve ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Ivy'nin adı zihninde, ruhunda yankılanırken, kollarını önünde açarak ileriye doğru tökezledi. Karanlık dokunulabilecek kadar kalın görünüyordu ama elleri duvarla buluşana kadar hiçbir şeye çarpmadı. Avuçları kapıyı ararken serin, kaba yontulmuş taşın üzerinde gezindi. Parmak uçlarının altında hissettiği pek çok oluk ve oyuk, taş yontucularının keski ve kazmalarıyla değil, eski tutsakların pençeleriyle açılmıştı.

Ellerinden biri kapının bir kenarını işaretleyen küçük boşlukla karşılaştığında Ketahn muzaffer bir hırıltı çıkardı. Yüzeyi duvarlardan bile daha derin oyulmuştu. Sınırlarını hissederek belirledikten sonra dört avucunu da kapıya dayadı ve itti.

Kapı açılmadı. Hırlayan Ketahn, çabalarında gücünü daha iyi kullanmak için bacaklarını kaydırды. Bu sefer kapı hareket etti ama sadece bir iplik genişliği kadar, diğer taraftaki parmaklıklar onu durdurmadan önce.

Hayır. Eğer yıldızlar arasındaki tüm karanlık boşluk ve yüz yıldan fazla bir süre Ketahn ve Ivy'yi ayrı tutamadıysa, bu kapı kesinlikle yeniden bir araya gelmelerini engelleyemezdi.

Kendini tekrar tekrar kapıya doğru fırlattı, bunun neden olduğu acının ve çıkardığı gırtlaktan gelen seslerin farkında bile değildi. İpi ilmek ilmek sökmüştü; ne pahasına olursa olsun bu kapıyı her seferinde bir taş tozu zerresi yok edecekti.

Koridorda bir kapı açıldı. Hareketinin titreşimlerini şimdi çok daha net hissediyordu ve bacaklarının etrafındaki hava akışı daha belirgindi.

Kraliçe. Bu o olmalıydı, onunla alay etmek, ona eziyet etmek ve onu almak için geri dönmüştü.

Çene kemiklerini gıcırdatan Ketahn, kapıdan geri çekildi ve ellerine kalın bir ipek iplik geçirerek iplikçiklerini çalıştırmaya başladı.

Zayıf titreşimler zeminde hızlı ama sabit bir ritimle akıyordu. Kraliçe tek başına mı geliyordu?

Parmakları büküldü ve kasları gerildi. Zurvaşı yalnızsa, bu işi bitirmesine izin verecekti. Onu bitirmesine. Müdahale yok, kesinti yok, pençelerinin üzerinden akan ve yerde biriken kanından başka bir şey yok.

Ketahn, kapı daha önce açıldığında karanlıkta kalan odanın bir tarafına doğru ilerledi. Daha fazla ipek çıkarıp ellerinin etrafına sardı ve ipi ellerinin arasında gerdi. Bu bir mızrak değildi ama yine de bir silah görevi görecek.

Zurvashi boğazının ezilmesinin nasıl bir his olduğunu bilirdi.

Sessizlikte, Ketahn kraliçenin kapının diğer tarafında durduğunu duydu, kendisinden sadece bir taş levha ve birkaç segment mesafe ile ayrılmıştı. Onu eşinden ayıran mesafe bundan çok daha fazlaydı.

Kapının alt kısmında zayıf mavi kristal ışık parlıyordu. Kraliçe parmaklıkları kaldırmaya başladı.

Yüzlerce küfür ve binlerce hayvani öfke sesi ağzından fırlamak üzereydi. Ketahn hepsini içinde tuttu. Özündeki öfkenin genişlemesini ve kurumuş çıra üzerindeki alevler gibi içine yayılmasını diledi ve nefes alışını yavaşlattı. Kasları yaklaşan savaşa hazır olmak için kıvrıldı.

Kapı açıldığında Ketahn gölgelerin derinliklerine çekildi. Aklında tek bir düşünce tekrarlandı.

Yakında seninle olacağım, Ivy'm.

İri bir figür, havaya kaldırdığı bir elinde parlayan bir kristalle kapının girişinde duruyordu.

Onun Zurvash olmadığını hemen anladı - duruşu bunu yeterince açık bir şekilde ortaya koyuyordu - ve bu bilgi onu hem rahatlattı hem de acı bir hayal kırıklığına uğrattı.

Kadın başını ve omuzlarını gizleyen ağır, kapüşonlu bir örtü giymişti ama bu örtü kemerindeki ve kollarındaki altın süslemelerin ışıltısını gizleyememişti. Ketahn'ın onun bir Fang olduğunu anlaması için tüm kıyafetlerini giymesine gerek yoktu.

Fang kapı aralığından içeri adım attı, kristali öne doğru tutuyordu. "Keta-"

Ketahn ona doğru hamle yaptı ve ipek ipi uzattığı ön koluna doladı. Kadın şaşkın bir homurtu bile çıkaramadan Ketahn ipi gerdi ve tüm ağırlığını ve gücünü kullanarak iri dişiyle kendisiyle birlikte aşağı çekmek için yuvarlandı.

Vücudu Ketahn'ın üzerine düştü ama Ketahn'ın momentumu onu yumuşak bir şekilde Ketahn'ın üzerine taşıdı. Kadın ağır bir gümbürtüyle sırt üstü düştü ve

düzinelerce altın parçası. Hırlayarak dişinin üzerine tırmanan Ketahn'ın elleri, ipiyle kol ve bacaklarını yakalamak için hızla çalışıyordu.

Bu Zurvaşı değildi ama tek görebildiği kraliçenin yüzüydü. Tek görebildiği ellerindeki kandı, Ella'nın kanı. İnsan kanı.

İntikama ihtiyacı vardı. Ella adaleti hak ediyordu.

Pençeleri parçalamak için deriyi aradı ve çene kemikleri genişçe açıldı, dişleri kristalin ışığında parlıyordu.

"Ketahn!" Fang, kollarını ipe dolanmış olmalarına rağmen kendini savunmak için havaya kaldırdı ve onun ellerini yakaladı. Sesi uzaktan tanıdık geliyordu. Tanıdıklık, farkındalığının sınırlarında gezindi ama öfke tarafından geri püskürtüldü.

Ivy. Ivy'ye dönmesi gerekiyordu. Yoluna çıkan her şey bir engeldi, yoluna çıkan herkes bir düşmandı.

Hırladı ve Fang'ın kollarından birini daha ipe yakalayıp kenara çekti. Fang onun altında kıpırdandı ve bacaklarının hareket ettiğini hissetti ama fırsatı neredeyse gelmişti; Fang onun kesici pençelerinden kaçınmak için başını geriye doğru eğiyordu ve boğazını ortaya çıkarmak üzereydi.

"Seninle dövüşmeye gelmedim!" Dişi iki elini Ketahn'ın karnına dayadı. Sırtını kamburlaştırdı ve arka ayaklarını aşağı bastırarak Ketahn'ı yukarı kaldırdı ve bunu yaparken gövdesini de aşağı indirdi.

Ketahn'ın eli öne doğru fırladı, pençeleri kadının savunmasız boynuna yöneldi.

Pençeleri etiyle buluşmadan hemen önce, Fang Ketahn'ı havaya kaldırdı. Uzuvarları onun ipi tarafından kısıtlanmış olmasına rağmen, arkasına muazzam bir güç koydu.

Yukarı ve yana savruldu; ip ellerine dolandı ve uçuşunu durdurdu. Vücudunun alt yarısı dışa doğru savruldu ve sert bir şekilde yere düştü; yarım dakika sonra da sol omzunun alt kısmı yere çarptı. Acı, öfkesiyle birlikte alevlendi ama kısa sürdü. İpi sürükleyerek kendini dişiye doğru geri çekti.

Alt kollarıyla kendini destekliyordu. Üstteki çiftini kullanarak ipi çekiştirdi ve Ketahn'ın kollarını altından çekip çıkardı. Çenesi yere çarptı.

Ivy'nin yüzü zihninde canlandı, kanlı ve kırık.

Ketahn tısladı. Avuçlarını yere dayadı ve saldırgan bir xiskal gibi Fang'ın üzerine atladı. Kadının iri ellerinden biri onu boğazından yakaladı ama o sadece hırladı, çenesini kırdı ve pençeleriyle saldırdı. Kolundaki kaslar onu zapt etmenin verdiği eforla şişti.

"Sekiz kat gözleri adına, benim," dedi aceleyle, kapüşonunu tamamen geri çekmek için uzanarak. Işık, sol çenesinin etrafındaki altın bir halkada parlıyordu.

Soğuk öfkesi dışa vurdu ve içindeki alevin püskürmesine neden oldu. Düzensiz bir sesle, "Korahla?" dedi.

Parmakları adamın boğazına dolandı ve kadın hırıltılı bir nefes verdi. "Evet. Şimdi şu bağları çöz."

Ketahn homurdandı ve ipi daha sert çekerek kollarını birbirine yaklaştırdı. Korahla kız kardeşinin eşiydi ama aynı zamanda Prime Fang'di. Neredeyse on yıldır kraliçenin yardımcısıydı; sadakat, görev ve Ketahn'ın bir zamanlar gıpta ettiği bir amaç duygusuyla bağlıydı.

"Seninle dövüşmeye gelmedim," dedi, ipek telin sıkılaşmasını durdurmak için kollarını sertleştirerek.

Bileğini döndürerek ipi elinin etrafına daha güvenli bir şekilde sardı. "O zaman neden buradasın?"

Korahla'nın çene kemikleri birbirinden ayrıldı ve içinden kısa, zar zor algılanabilen bir titreme geçti. "Seni özgür bırakmak için."

"Bana yalan söyleme!"

"Sekiz kat gözleri adına, Ketahn, beni dinle."

Ağırlığını öne doğru veren Ketahn, çene kemiklerini kadının yüzüne doğru gıcırdattı. Tutacak bir şey arıyorlardı -yırtacak bir et ya da ezecek bir kemik.

Korahla tısladı. "Bugünü lanetle." Onu boğazından itti ve bunu yaparken elini bıraktı.

Ketahn yere düştü, arka ayakları darbenin şiddetinden nasibini aldı. Soğuk taş derisini sıyırdı.

O ve Korahla aynı anda ayağa fırladılar. Başparmağını ipek telin altına sokmuştu ve pençesi onu kesip ayırmadan önce sadece bir anlık direnç gösterdi.

Ketahn'ın kasları, kalan ipi tutuşunu ayarlarken bile başka bir sıçrama için gerildi.

"Kayınbiraderin seni serbest bırakmamı istedi," dedi Korahla, yeşil gözleri loş ışıktaki çılgınca parlıyordu.

Ketahn'ın içindeki her şey durdu. Vücudu niyetlendiği sıçramayı terk ederken bir adım öne doğru tökezledi ve kalpleri sessizleşti.

Korahla öne doğru ağır bir adım attı. Başını Ketahn'ın göz hizasına yaklaştırmak için omuzlarını kamburlaştırırken ipek ip kollarından düştü. "Konusacak çok az zamanımız oldu ama seni serbest bırakmam için bana yalvardı."

Ketahn gözlerini kısarak Korahla'ya yakından baktı, içgüdüleri parçalanmıştı. Müttefik miydi yoksa düşman mı? Her zaman dürüst olmuştu ama ona güvenebilir miydi?

"Kraliçene ihanet mi edeceksin?" Ketahn sordu.

"I..." Bir of çekti ve bakışlarını kaçırdı, sert duruşu bozuldu. "Ahnset'e onun eşi olacağıma dair söz verdim."

Ketahn'ın içinde dönen öfke ve çaresizlik selinin içinde bir yerlerde bir şey yumuşadı. Bunu kalbinin derinliklerinde, varlığının en hassas ipliklerinde hissetti ve kendine rağmen bunu durduramadı.

Çünkü bu yeterliydi. Zurvashi'nin Prime Fang'i olmasına rağmen bu dişiye güvenmesi için yeterliydi.

Ketahn ses tonunu yumuşatarak, "O halde daha fazla müdahil olmayın ve kenara çekilin," dedi.

Korahla bakışlarını kaldırdı. Gözlerindeki ışık şimdi daha parlaktı ama sertti, amaçlıydı. "Önce dinlemelisin."

Ketahn'ın çekirdeğinden bir hırıltı yükseldi. İnsanlar onu bekliyordu. Arkadaşları onu bekliyordu. Ivy onu bekliyordu. Ve kalbinin her atışında, bu serin havayı içine çektiği her ciğerde kabilesine yönelik tehlike artıyordu. "Konuş."

"Bu bölgedeki muhafızlar değiştiriliyor. Bu değişim arasında bir gecikme olmasını sağladım, bu yüzden hızlı olduğunuz sürece yol açık. Mezar odalarına doğru acele edin, Kraliçe Mezarı'nın yakınında bir ruh çağıran tarafından karşılanacaksınız. Sizi yüzeye çıkan bir geçide yönlendirecek."

"Bir ruh konuşmacısı mı?"

"Başpiker Valkai bugünkü olaylardan dolayı tedirgin oldu. Yardım teklif etti." "Ve memnuniyetle kabul edilecektir."

Ağır bir nefes daha veren Korahla omzunun üzerinden baktı. "Kraliçe Ahnset'i bir grup Pençe ve Diş'le birlikte Takarahl'dan çıkmaya zorladı ve onlara yaratıklarınızın geri kalanına liderlik etmesini emretti. Kız kardeşin onları Needle's Point dediği bir yere götüreceğini söyledi. Senin diğerleriyle birlikte kaçmana izin verecek kadar onları oyalayacağını söyledi."

Sesi kendisine bile ince geliyordu. "Onları bir Fang olarak mı yönetiyor?"

Korahla'nın çene kemikleri duraksayarak birbirine yaklaştı. "Hayır."

Bağırsakları düğümlendi, her şeyi gergin ve ağır hale getirdi.

Prime Fang bacaklarının üzerinde kıpırdandı, kefeninin kumaşı hışırdadı ve metal süslemeleri hafifçe şingırdadı. "Ahnset çok üzgün-"

"Onun özürlerini duymak istemiyorum," dedi Ketahn dişlerini göstererek. İhanete uğramışlık hissinden kurtulamıyordu. Kuluçka kardeşine duyduğu öfkeyi kolayca söndüremezdi... ama onu kraliçenin kendisi için seçtiği kadere de terk edemezdi.

"Yine de dinleyeceksin," diye hırladı Korahla ve dişlerini birbirine geçirerek karşılık verdi. "Ahnset olanlar için üzgün. O... kırılmış durumda. Onu tanıdığım bunca yıl boyunca hiç böyle görmemiştim Ketahn."

"Ella kırıldı," diye cevap verdi, kelimeleri alçak sesle ve gergin bir şekilde. "Ahnset dediğimi yapmalıydı. Ella'yı buraya getirmemeliydi."

Korahla'nın çene kemikleri huzursuzca seğirdi. "Ella... yarattığın adı bu muydu?"

"İnsanın adı."

"O... senin arkadaşın mıydı?" "Hayır, o benim arkadaşımdı."

"O da Ahnset'in arkadaşıydı."

Bu sözler -ya da belki de sadece korkunç gerçekleri- Ketahn'ın aldığı tüm fiziksel cezalardan daha acı vericiydi. Ellerini yumruk şeklinde kıvırdı. Pençelerinin avuçlarına vurduğu ısırık, vücudunu saran diğer acıların arasında kayboldu.

Ketahn ipi yere attı ve Korahla'ya doğru ilerleyerek bakışlarını ondan ayırmadı. "Diğerlerini güvende tutmalıyım. Eşimi güvende tutmalıyım. Şimdi gitmeliyim."

Korahla gerildi, yavaş ve derin bir nefes alırken göğsü ve omuzları şişti. "Bana söz vermelisin Ketahn."

"Benden ne istiyorsun?"

"Ahnset'i bulun. Onu Takarahl'dan uzaklara götürün ve bir daha geri dönmemesini sağlayın."

Ketahn'ın zihninde bir düşünce titreşti, kalbini ele geçirdi ve henüz tam olarak oluşmamış olmasına rağmen kalbini sertçe çekti - eşini bir daha asla görememe düşüncesi. Yaşadığı sürece, bunun asla gerçekleşmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Benimle gel, Korahla."

Alt çenesi seğirdi ve bakışları duraksadı. "Yapamam. Benim yerim burası."

"Zurvashi'ye nasıl bir sadakatiniz olabilir?" Ketahn talep etti. "O hangi sadakati hak ediyor?"

"Dişler parçalanıyor, Ketahn. Eğer gidersem, kraliçeye karşı durmaya cesaret edebilecek olanlar lidersiz kalacak... ve Zurvashi hepsini teker teker keşfedip ibret olsunlar diye cezalandıracak."

"Ahnset'in sana ihtiyacı var."

Korahla homurdandı ve bir bacağını yere vurdu. "Ahnset'in *yaşaması* gerek. Şimdi bana söz ver."

Ketahn kollarını kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Sekiz kat gözlerinin bakışları altında, Korahla, Ahnset'i bulacağıma ve onu Takarahl'dan uzaklara götüreceğime yemin ederim."

Gözlerini kapadı ve başını eğerek uzun, yavaş bir nefes verdi. İçindeki gerginlik dışarı sızıyor gibiydi. "Teşekkür ederim."

"Sana teşekkür etmeliyim, Korahla." Ketahn bir elini kaldırdı ve parmak eklemine baş desteğine vurdu.

"Eşimi koruyarak bana teşekkür edin. Koruyucu ikinizi de korusun."

"Ve sen."

Korahla kemerinden bir şey çıkardı -katlanmış bir kumaş parçası- ve onu havaya kaldırdı. Kenara kayarak, zayıf ve ürkütücü bir ışıkla aydınlanan taş duvarın ortasındaki zifiri karanlıktan oluşan kapıya giden yolu açtı. Ketahn uzatılan bezi almak için bir adım öne çıktı ama Korahla onu bırakmadı.

"Gidebileceğin kadar uzağa, Ketahn. Eğer seni bir daha görürsem, seni öldürürüm. Merhamet bulmanın tek yolu bu."

Başını salladı. "İşler o noktaya gelmeyecek."

Kadın bezi bıraktı ve Ketahn da onu alıp arkasına bile bakmadan koridora doğru koşmaya başladı. İleriye giden yol uzak bir ışıkla işaretlenmişti

-Düzinelerce segment ilerideki duvara yerleştirilmiş bir başka kristal.

Kumaşı açtı. Bir kadına göre boyutlandırılmış siyah ipek bir kefendi. Kefeni omuzlarına attı ve koridor boyunca ilerlerken kukuletayı başına geçirdi. Kalın tahta parmaklıklarla tutturulmuş taş kapılar iki yanından geçip gitti, hepsi de tıpkı tutulduğu odanın kapısı gibi gölgelerle kaplıydı.

Koridorun sonuna ulaştığında, diğerlerinden daha büyük açık bir taş kapıdan geçti ve kendini duvarları kristallerle kaplı daha geniş bir tünelde buldu. Korahla'nın söylediği gibi, orada başka kimse yoktu.

Yakında, Ivy.

O derin tünellerden geçerken kalbinin düzenli ve hızlı çarpışı hızını belirliyordu. Neyse ki gitmesi gereken tek bir yol vardı. Bacaklarının altında, Dokumacı tarafından yerleştirilmiş ve onu ileriye götüren kader iplerini hissetti.

Arkasında taşlar gıcırdayarak çarptı ve durgun koridorlarda yankılandı; Korahla ağır taş kapıyı tekrar kapattı.

Yukarı ve aşağı kıvrılan bir geçitten çıktı. Takarahl'da bildiği bu tür geçitlerin hepsi mezar odalarına iniyordu. Döndü ve inişe başladı.

Ketahn'ın zihnini yine kan doldurdu. Kan ve Ella'nın acı dolu, dehşete düşmüş çığlığı. Bir ürperti onu sarstı.

"Hayır," diye homurdandı, karanlık örtüyü etrafına daha sıkı bir şekilde çekerek. Bu anıları zihninden atmalı, onları zihninden uzak tutmalı ve ilerlemeye devam etmeliydi. Durmak için zamanı olana kadar başarısızlığını görmezden gelmek zorundaydı. Nefes almak için zaman.

Ivy'nin ona ihtiyacı vardı. Hepsinin ona ihtiyacı vardı. Ve onun da onlara ihtiyacı vardı.

Ama hepsinden önemlisi, eşine ihtiyacı vardı.

Yine de, tek ışığın titrek mavi-yeşil alevlerden geldiği mezar odalarını birbirine bağlayan karanlık, ıssız tünellere girerken ölümü unutmak zordu. Bir tuzağın daha da derinlerine indiği hissini, yani buradan bir daha asla çıkamayacağı hissini göz ardı etmek zordu.

Öfkesi bu kuşuklara ateş ve vahşetle karşılık verdi. Gerekirse Takarahl'dan çıkmak için savaşacaktı. Eşine dönmek için bir kan nehrinin içinden geçecekti.

Kraliçe'nin Mezarı'na giden tünele ulaştığında yavaşladı. Buraya en son geldiğinde kraliçe...

Hayır. Geçmiş geçmişte kaldı. Beni tutamaz.

Kendini köşedeki duvara yaslayarak tünelin içine baktı. Diğerlerine göre daha iyi aydınlatılmıştı ama yine de Takarahl'ın geri kalanına kıyasla loştu ve Kraliçe'nin Mezarı'nın girişine yakın beyaz giysili bir figürü bir anlığına görebildi. Zurvaşi affedilmez eylemini gerçekleştirirken Baş Konuşmacı Valkay'ın yüzündeki dehşeti görmemiş olsaydı, Ketahn onun yardım sözüne güvenmezdi.

Koridora girerek sessizce bekleyen hoparlöre doğru yürüdü. Aralarındaki mesafenin yarısını kapattığında, tüneli taramak için başını çevirdi ve yansıyan ışıkla parlayan gözleri ona takıldı.

Yüzü, kaldırdığı kapüşonunun altındaki gölgelerde kaybolmuştu. Bir elini kaldırdı ve onu çağırdı.

Ketahn adımlarını hızlandırdı. Konuşmacıya ulaştığında bile onun yüzünü göremiyordu ama konuştuğunda sesini tanıyordu.

"Gel, Ketahn. Acele etmeliyiz. Korkarım Pençeler seni çok yakında avlayacak."

Başını salladı, bu hareketin kendi türüne yabancı olduğunu düşünmedi bile. "Baş konuşmacı, sizden bunu isteyemem. Çok fazla risk alıyorsunuz."

"Bunu siz istemediniz ve beni caydıramayacaksınız. Keşke her şey farklı gelişseydi, keşke Zurvaşı'nın Kraliçe Azunay'a meydan okuduğu gün Sekiz farklı karar verseydi..." Çene kemikleri sarktı ve aniden küçülmüş gibi göründü. "Ama şimdi böyle düşüncelerin zamanı değil. Gitmeliyiz."

Ketahn'ın içi tekrar burkuldu; asla kendilerini düzeltemeyeceklerinden, asla normal hissedemeyeceklerinden korkuyordu. "Baş konuşmacı, sormam gerek. Ahnset'in Ruhlar İni'ne getirdiği dişi Ella..."

Valkai bir bacağını kefeninin altından çıkarıp Ketahn'inkine nazıkçe yerleştirdi. "Kız kardeşlerim onun kalıntılarıyla ilgileniyor, Ketahn. Zurvaşı'yi memnun etmeyecek olsa da, Ella'nız herhangi bir vrix'e göstereceğimiz tüm saygıyla toprağa verilecek ve ruhunun kesinlikle hak ettiği huzuru bulması için dua edeceğiz."

Bu yapılanları geri alamazdı, masum bir insana yaşatılan dehşeti ortadan kaldıramazdı... ama bu da *bir şeydi*. Yeterli olmalıydı.

Ketahn eğildi ve ön kollarını Sekiz'in işaretiyle birleştirdi; bu duruşa yüklediği tüm hürmet tanrılar için değil, karşısında duran nazik kadın içindi. "Teşekkür ederim."

"Kaçışını gerçekleştirerek bana teşekkür et, Ketahn." Onun yanından geçip uzun koridora baktı ve sonra dönerek onu tekrar yanına çağırdı. "Gel. Kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Damarlarında akan ateşle onun arkasından yürüyordu, sözlerinin gerçekliğinin onun bilebileceğinden çok daha fazla farkındaydı.

Geliyorum, Ivy.

Geliyorum, Ahnset.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

IVY odanın kapısında dikilip duruyordu. Ketahn, Ahnset ve Ella'yı bulmak için ayrılıp kalbini de yanında götürdüğünden beri yaptığı tek şey buydu. Çok zaman geçmişti, *çok* fazla zaman. Durağanlık odasının ışıkları uzun zaman önce gece döngüsü için otomatik olarak sönmüştü. Kabilenin bir kısmı, onun durumunda olduğu gibi, yorgunluktan uyumuştı ama Ivy kimsenin birkaç saatten fazla dinlenebildiğinden şüpheliydi. Işıklar kısa bir süre önce tekrar yanmış ve yeni bir sabahı işaret etmişti.

Ketahn'ın arkasından kapı kapandığı anda hissettiği dehşet, aradan geçen onca zaman içinde daha da artmış, onu boğmakla tehdit eden çirkin ve kötücül bir şeye dönüşmüştü.

Ketahn *ona*, kraliçeye geri dönüyordu. Ve eğer her şey yolunda gitseydi, dün dönmüş olacaktı.

Ivy'nin karnı sıkıştı ve bulantısını uzak tutmak için zorlukla yutkundu. Tırnaklarını ön kolunun etine daha derinden batırdı, onları bileğine doğru sürükledi ve tekrar tekrar geri getirdi. Boğazı düğümlendi, nefesi daraldı ve gözleri ağlamayı reddettiği yaşlarla doldu.

Bana geri dönecek. Geri döneceğine söz verdi.

Ama kraliçenin Ketahn ve Ella'ya yapabileceği her korkunç şey aklından geçiyordu.

Sıcak, sert bir el onunkini kapladı ve huzursuz hareketini durdurdu. Ivy irkilerek başını kaldırdı ve Rekosh'un kıpkırmızı bakışlarıyla karşılaştı.

"Kendine zarar veriyorsun," dedi Vrix başını eğerek. "Neden?"

"I..." Rekosh elini kaldırdığında Ivy yere baktı ve ancak o zaman ne yaptığını fark etti. Tırnakları birkaç uzun, kırmızı iz bırakmıştı.

Cildindeki çiziklerden bazıları o kadar derindi ki minik kan damlaları akmaya başlamıştı. "Öyle bir niyetim yoktu. Ben sadece..."

Tekrar yukarı baktı, alt dudağı titriyordu. Gözyaşları dökülmek üzereydi. "Nerede o Rekosh? Neden hâlâ dönmedi?"

"Bunu söyleyemem, Ivy." Yanında asılı duran keseye uzandı, küçük bir parça bozulmamış beyaz kumaş çıkardı ve nazikçe koluna koydu, yerinde tutmak için iki köşesini ustalıkla birbirine bağladı. Kumaşın üzerinde minik kıpkırmızı lekeler belirdi. "Ama Ketahn döneceğini söyledi ve dönecek de. Takarahl'a gitmek kısa bir yolculuk değil, özellikle de fırtınada."

"Peki ya kraliçe? Ne olacak-"

"Onun için endişelenme." Sesi her zamanki gibi yumuşak olsa da çene kemikleri aşağı doğru seğirdi. "Yakında onun ulaşamayacağı kadar uzakta olacağız."

Ivy avucuyla bezi örttü ve gözlerini kapattı. "Sadece onu geri istiyorum."

"Gelecektir," dedi Telok, kadının dikkatini kendisine doğru çekerek. Ketahn'ın ayrılışından bu yana birkaç kez dışarı çıkmış, her seferinde de durağanlık odasının kapısının yanındaki yerine dönmüştü. Derisinin üzerinde parlayan su damlacıkları tepedeki beyaz ışığı yansıtıyordu ve eli mızrağının sapında dalgınca esneyip gevşiyordu. "Gidip onu bulmam gerekse bile."

"Burada kalmalıyız Telok," diye gürledi Urkot. Kapalı kapsüllerden birinin yanında yere çökmüş, bir elinde bir çakıl taşını sektirip yuvarlıyordu. "Biz bu kabilenin koruyucularıyız."

Telok çenesini kırdı. "Benim yokluğumda hiçbir şey gelmeyecek."

"Ketahn geldi. Diğerleri de gelebilir, özellikle de bizim Dışarıdaki varlık," dedi Rekosh.

Alçak bir titreşim odanın içinde yuvarlanarak tavanı salladı. Ivy'nin teni tedirginlikle karıncalandı. Bunun gök gürültüsü olduğunu biliyordu ama bu bilgi onu ilk seferinden daha az tedirgin etmemişti - gerçi en azından artık oda her titrediğinde yerinden sıçramıyordu.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Cole sordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kriyo odasına yaslanmıştı ve parmakları pazusuna vuruyordu. Çoktan toplanmış ve gitmeye hazır olan çantası yanında yerde duruyordu. Telok gibi o da huzursuzdu ve odanın içinde en az kırk kez volta atmış olmalıydı.

"Telok Ketahn'ın peşinden gitmeyi düşünüyor. Rekosh ve Urkot ona kalması gerektiğini söylediler," dedi Ivy. Ketahn'ın geri dönmesini ne kadar istese de, Telok'tan gidip onu bulmasını istemek ne kadar cazip gelse de, diğerlerinin haklı olduğunu biliyordu. Telok'un kendini tehlikeye atmasına gerek yoktu ve geride kalan herkesin bir arada kalması gerekiyordu.

Eğer en kötüsü gerçekleşseydi ve Ketahn-
Hayır, lanet olsun. Ketahn bana geri dönecek.

Cole parmağını kapıya doğru itti. "Onun peşinden gitmeliyiz! İçimizden birini öylece terk edemeyiz..." Ellerini hayal kırıklığı içinde belli belirsiz salladı. "Bütün bunlara!"

"Ella'yı terk etmiyoruz Cole." Ivy ellerini yüzünde ovuşturdu ve kollarını iki yanına indirdi. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Dışarıda şiddetli bir fırtına olmasaydı bile ona asla yetişemezdik. Tam bir gün önceden başladı."

Callie, "Burada birlikte kalmamız gerektiğine katılıyorum," dedi. Sırtını duvara dayamış, dizlerini yukarı çekmiş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde yerde oturuyordu. "Zaten ayrıldığımızdan daha fazla ayrılmak aptallık olur."

"Ve tek başaracağımız şey birilerinin canını yakmak olur," diye ekledi Diego. Tüm bunlar olurken nispeten hareketsiz kalan az sayıdaki kişiden biriymi ve Ella'nın boş kript oduasının yanına yerleşmişti.

Cole diğerleriyle yüzleşmek için kapsülünden uzaklaştı. "*Bir şeyler* yapmamız gerek! Öylece oturup sonsuza dek beklememiz mi gerekiyor? Zaten tam yirmi sekiz saat oldu ya da bu gezegende bir gün ne kadar uzunsa artık!"

Kriyo odasının yanındaki duvara yaslanmış oturan Lacey başını kaldırıp Cole'a baktı. "Ne kadar ihtiyacımız olursa o kadar bekleyeceğiz. Biz artık bir kabileyiz."

Cole homurdandı. "Buna dayanamıyorum. Sadece... Bir şeyler yapmam gerekiyor."

Will başını salladı ve acı bir kahkaha attı. Lacey'nin yanına oturdu, bileklerini dizlerinin üzerine dayadı. "Sence geri kalanımız da aynı şekilde hissetmiyor mu? Birazcık bile işe yarayacağını düşünseydim, hemen arkasından o kapıdan çıkıp giderdim."

"Olmayacağını nereden biliyorsun?" Cole sordu. "Nasıl oluyor da bu kadar sakın davranabiliyorsunuz?"

Will, "Sakin değiliz," diye cevap verdi. "Ben sakın değilim. Ama gerçekçi olmaya çalışıyorum Cole. Ben lanet bir bilişimciyim. Beş gün boyunca mızraklarla oynadım ve

Doğa yürüyüşlerine çıkmak bunu değiştirmez! Ahnset'in ne kadar büyük olduğunu gördün. Onun boyunda ya da daha büyük başka bir vrix'e karşı gerçekten şansımız olacağını düşünüyor musun? Bir *kraliçeye karşı*?"

"Eğer birlikte çalışırsak-"

"Birlikte çalışırsak burada hayatta kalabiliriz," dedi Diego. "Ve artık hepimiz biliyoruz ki, sen bile, birlikte olmak bu vrix'lerle birlikte olmak demek. Onlara güvenmek demek, dostum. Bektan bir sandviçten büyük bir ısıruk alıyormuşuz gibi hissettirse bile, bu gibi durumlarda uzman olarak onlara güvenmek demektir."

Kapsülünde Ivy'nin yanında oturan Ahmya burnunu kırıştırdı ve "Bu iğrenç bir zihinsel imge," diye mırıldandı.

"Hepimiz stresle farklı şekilde başa çıkarız." Lacey başını duvara yasladı. "Hepimiz korkuyor ve endişeleniyoruz ama atıp tutmanın ve öfkelenmenin bir faydası olmayacak."

Ivy, "Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey enerjimizi korumak ve böylece onlar geri döndüğünde gitmeye hazır olmak," dedi.

Cole kapsülüne geri döndü. Yastığı ağırlığının altında gıcırdadı. "Evet, anlıyorum."

Ivy tekrar Rekosh, Telok ve Urkot'a döndü. Sessiz gözlemcilerdi, şüphesiz orada burada birkaç kelimedenden fazlasını anlamıyorlardı. Ama Ivy öğrendiklerini biliyordu.

İlk kez değil, herkesin birbirinden bir şeyler öğrenmesi için daha fazla şans olmasını, kurmaya zorlandıkları ilişkileri kolaylaştırmayı diledi. Ve bu dileğini ilk kez bir kenara bırakmadı. Hiçbir işe yaramadı. Deneyimlerinden biliyordu ki, bir şeyi ne kadar çok isterseniz isteyin, evren yapacağını yapıyordu - bu da genellikle sizi bir çukura atıp hayallerinizin üzerinde tepinmek anlamına geliyordu.

Ivy kollarını ortada birleştirdi ve parmakları ön koluna bağlı beze dokunduğunda yine kendini kaşımak üzere olduğunu fark etti. Parmaklarını kolunun etrafında kıvırdı ve sabit tuttu. Karnındaki sancı tam olarak geçmemişti ama şimdi buna leğen kemiğine giren bir kramp eşlik ediyordu.

Harika.

Rekosh'a bakarak kaşlarını çattı. "Ahnset Takarahl'a ulaştıysa... kraliçe Ella'ya ne yapacak?"

Gözleri yumuşadı. "Böyle şeyler için endişelenme. Sadece bilmediğin şeylerin seni içten içe yiyip bitirmesine izin verirsin."

"Ona nefes almamasını söylemeniz daha iyi olur," dedi Telok huysuzca. "Hepimiz böyle şeyler için endişeleniyoruz ve o zaten neyin muhtemel olduğunu biliyor. Eğer Ella kraliçe tarafından keşfedilirse, onu bir daha asla göremeyiz."

Bu kadar çabuk, Ivy'nin görüşü uzun zamandır savaştığı gözyaşlarıyla bulanıklaştı ve midesi isyanla burkuldu. Elbette biliyordu. Nasıl bilmezdi ki? Ama farklı bir cevap, daha fazla bir şey umuyordu. "Kraliçe..."

Öldür onu.

Ivy başını salladı. "Hayır."

"Sekiz'e kadar." Urkot ayağa kalktı ve adımları ağırlaşarak Telok'a doğru yürüdü. "Bu sözlerin ne faydası var Telok?"

Yeşil işaretli vrix, "Bunlar doğru," diye karşılık verdi.

Urkot oflayıp pufladı ve dişlerini gıcırdattı. "Ve eğer diğerleri anlayabilseydi, bu odadaki her insanın ruhunu ezmiş olurdun."

"Ne o zaman?" Telok Urkot'la yüzleşmek için döndü. "Yalan söylememi mi istiyorsun?" Urkot'un ön ayağı öne doğru kaydı ve bacak eklemi sert bir şekilde

Telok'un. Telok hırladı ve bacağını geri çekti.

"Öyle düşünmenizi isterdim," dedi Urkot. "Biz onların koruyucularıyız. Onları ormanın tehlikelerinden ya da kraliçenin gazabından koruyacak daha çok şey var." Ivy'ye döndü ve üst ön kollarını yan yana getirerek sağ alt kolunu onlarla düz bir çizgi halinde tuttu. Bu bir vrix özür jestiydi. Eğilerek selam verdi. "Doğru konuşuyor ama sözleri taş gibi sert. Gereksiz yere öyle."

Ivy'nin yanağından aşağı lanet olası bir gözyaşı süzüldü ve hemen sildi. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tek yapabildiği Ketahn'ın Ahnset'i zamanında bulması için dua etmekte.

Rekosh usulca geveledi. "Bunu daha önce söylediğimi hatırlamıyorum ama... iyi dedin Urkot."

Telok'un çenesi düştü ve gözleri karardı. Kendi özür dileme hareketini yaptı. "Kendi endişelerimin beni tüketmesine izin verdim. Affınızı rica ediyorum-"

Başını girişe doğru salladı ve kapı her zamanki tıslamasını bırakıp kayarak açıldığında mızrağını savaşmak için kaldırmaya başlamıştı bile. Urkot da Telok'un yarım saniye gerisinde, harekete geçmişti. Ama gözleri kapı aralığındaki figüre takılınca ikisi de donakaldı.

"Ketahn," diye nefes aldı Ivy. İçinden akan rahatlama o kadar güçlüydü ki ayakta durabilmek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Gözleri onunkilerle buluştu; menekşe rengi derinliklerinde acı parlıyordu ama bu parıltı bir öfke kıvılcımıyla aydınlanıyordu. Bu ona bir şeylerin ters gittiğini anlatmaya yetmese de, tek bir kalp atışından sonra bakışlarını kaçırdı.

Ketahn hızla kapıdan içeri girdi ve Telok ile Urkot ona yer açmak için geri çekildi. Postundan damlayan sular altında, yerde birikiyordu ve omuzlarına örttüğü siyah pelerin sıırılsıklamdı. Yüzünün yan tarafında da yeni bir kesik vardı.

Pelerinini yırtıp köşeye fırlattı ve Telok'un yanından uzanıp duvarda duran mızraklardan birini kaptı. "Telok, Rekosh, Urkot, benimle gelin," dedi Vrix dilinde. "Silahlarınızı getirin."

Ketahn'ın mızrağı neredeydi? Sırt çantası neredeydi?

Ahnset ve Ella neredeydi?

Ivy'nin tek söyleyebildiği "Ketahn?" oldu.

Ona tekrar baktı ve ağır bir nefes verdi. Kadının kaşları çatıldı; adam başını salladı, bu minik hareket zar zor fark edilebiliyordu. Yine de bu, kalbinin çatlayıp batması için yeterliydi.

"Sorun nedir Ketahn?" diye sordu Urkot.

"Neler oluyor?" Cole aynı anda sordu.

Ketahn İngilizce, "Bir av," diye homurdandı. Bir ayağıyla Telok'u kenara çekti ve sonra Ivy'ye doğru bir adım attı. Bir parmağını çenesinin altına sokarak yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi ve eğilerek alnını Ivy'nin alnına dayadı. Gözlerini kapatarak sessizce, "Özür dilerim *nyleea'm*," diye mırıldandı.

Ivy gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı. "Hayır." Ellerini kaldırdı ve çenesini ellerinin arasında kavradı. "Hayır."

"Orada ne oldu öyle?" Lacey sordu.

"Diğerleri nerede?" Sesi yumuşak olsa da Ahmya'nın sorusu odanın her tarafına yayıldı. Ivy'nin kalbindeki çatlak genişledi.

"Yakında döneceğim," dedi Ketahn ana dilinde. Başparmağını Ivy'nin yanağında gezdirip gözyaşlarını silerken titriyordu. "Yolculuğa hazır olmalılar, Ivy. Bunu görmelisin."

Ivy gözlerini açtı ve onun bakışlarını aradı. "Ketahn, neler oluyor?"

"Sana geri döneceğim, kalbimin yarası. *Her zaman* geri geleceğim." Elini indirdi, başını kaldırdı ve ondan uzaklaşarak yüzünü

diğer insanlar. İngilizceye geçti. "Mızraklarınızı elinizde tutun. Bu odadan ayrılmayın. Kısa süre içinde geri döneceğiz."

Diğer vrixler ona bakıyorlardı, başka ne tür soruları olabileceği sert, ciddi maskelerin ardına gizlenmişti. Ketahn onlara kısaca baktı ve vrix dilinde, "Gelin kardeşlerim. Çabuk olun."

Odadan çıkmadan önce Ivy'ye bir daha bakmadı. Telok da hemen arkasından onu takip etti. Urkot bir an oyalandı, Ivy'ye neredeyse daha derin bir üzüntüden bahseden bir bakış attı ama sonra o da gitti.

Rekosh kapı aralığında durakladı ve Ivy'nin bakışlarıyla karşılaştı. Alt çenesi seğırdi ve ağzı açıldı ama hemen konuşmadı. "Açıklayacaktır. Döndüğünde açıklayacağımdan emin olacağım."

Ve sonra o da gitti.

Ketahn'ın geri döndüğüne dair tek işaret, yerde biriken ve bacaklarına yapışmış olması gereken çamurla karışmış su ve köşede bir tomar halinde duran sırlıslık peleriniydi.

Diğerleri etrafında konuşurken Ivy kalbi kırılmış ve uyuşmuş bir halde vrix'in arkasından bakakaldı ama hiçbirinin sözlerini kaydetmedi. Duyabildiği tek şey kafasının içinde yankılanan tek bir sestti.

Üzgünüm, nyleea'm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Ketahn kendini çukurun tepesine doğru çekerken ormanda bir gök gürültüsü koptu. Fırtınanın arasından süzülen az miktardaki gri ışık günün saatini kestirmeyi zorlaştırıyordu ama içgüdülerini sabahın geç saatleri olduğunu söylüyordu.

Sekiz'e kadar, Takarahl'da tam bir gün mü kaybetmişti?

Yağmur derisini dövüyor, çamur ellerine ve bacaklarına yapışıyor ve kalbi öfkeyle çarpıyordu; dün sabah Ahnset'i takip etmek için ayrıldığından beri rahatlamamıştı. Çamuru temizlemek için durmadı, kendine geriye doğru bir bakış bile atmadı.

Geriye dönüp bakmak dayanabileceğinden çok daha fazlası olurdu. Bunu yapsaydı, Ivy'ye dönmekten başka çaresi kalmazdı...

Ama kız kardeşinin şimdi ona ihtiyacı vardı. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, ne kadar ihanete uğramış hissederse hissetsin, Ahnset'in ona ihtiyacı vardı.

Hırlayarak Ketahn ileri atıldı.

"Ketahn, bekle," diye seslendi arkasından biri.

Telok ya da Rekosh olabilir. Fırtına seslerinin ne zaman başladığını söylemek zordu. -Yağmurun gümbürtüsü, dalların ve yaprakların savrulması ve rüzgârın uğultusu çok güçlüydü.

Ketahn dişlerini sıktı. Tüm içgüdülerini ilerlemeye devam etmesini gerektiriyordu. Kız kardeşi tehlikedeydi ve eşi yine yalnızdı. Bunun hızlı bir şekilde sona erdirilmesi gerekiyordu. Ama yine de durdu ve arkasına bakmak için gövdesini bükü.

Telok, Urkot ve Rekosh Ketahn'ın hemen arkasından gelmişti. Çukurun kenarında durmuşlar, derileri su ve çamurla kaplanmış, keskin ama yargılamayan gözlerle ona bakıyorlardı.

Binlerce soruları olduğundan şüphesi yoktu. Yine de bu azgın ateş Ketahn'ın özünde parlak ve sıcak bir şekilde yanıyor, onu tamamen tüketmekle tehdit ediyor ve doygunluk talep ediyordu. Verecek cevapları olsaydı bile binlerce cevap vermesine izin vermezdi.

Ahnset'in Ella'yı kraliçenin huzuruna çıkarmasının üzerinden bir gün geçmesine rağmen Ketahn olanları ya da bu konuda hissettiklerini kelimelere dökmeye yaklaşmamıştı.

"Ne avlayacağız ve nerede?" Ketahn'a en yakın olan Telok sordu.

Zaman akıp gitti, asla geri kazanılamayacak değerli anlar, yağın yağmurun ortasında kayboldu.

"İhtiyacımız olan tek şey bu," dedi Rekosh.

Ketahn'ın çeneleri birbirine yaklaştı ve gerginlik vücudunda dalgalandı. "Pençeler ve Dişler," diye homurdandı. "Needle's Point."

Arkadaşlarının gözlerinde bir şeyler titreşti. Farkına varma ya da hafif bir şaşkınlık, anlayış ya da üzüntü, fark etmezdi. Tek fark, Telok diğer erkekleri de arkasına alarak ilerleyip ön ayaklarından birini Ketahn'ın arka ayaklarına vurduğunda tepkilerinde hiçbir şok, hiçbir tereddüt olmamasıydı.

Needle's Point yedi yıl önce, genç ve kendilerini kanıtlamaya hevesli olduklarında onlar için farklı bir anlam ifade ediyordu. Dünyanın gerçeklerini anlayamayacak kadar deneyimsiz oldukları zaman... kraliçenin gerçeklerini.

Telok mızrağını yanına dikti ve alt yumruklarını bir araya getirerek göğsüne vurdu. "Mızrağım sende."

Ketahn'dan bir hırıltı daha çıktı. Urkot ve Rekosh, Telok'un hareketini taklit edip sözlerini yinelediler, bakışları sabitti.

Liderlik etmekle ilgilenmiyordu, ama gelecek savaşın nedeni haklıydı ve kendisiydi. Onunla birlikte savaşmak için en eski, en yakın arkadaşlarından daha iyi kim olabilirdi? Yumruklarını sıktı ve mızrağının kabzası sağ üst elinde gıcırdadı.

"Ahnset'i kurtaracağız"-Ketahn yüzünü tamamen arkadaşlarına döndü ve alt yumruklarını göğsüne vururken mızrağını ucu gökyüzüne bakacak şekilde kaydırıldı-"ve geri kalanları öldüreceğiz. Bu gün merhamet yok."

"Kökleri kanla besliyoruz," dedi Rekosh. "Arapsacı onların kemiklerini yesin," diye gürledi Urkot.

"Benimle gelin kardeşlerim." Ketahn döndü ve ormanın içine daldı.

Ağaçlara tırmanırken etrafı bulanıktı, pençeleriyle güçlü dallar boyunca bir yol açıyordu. Needle'in Noktası'nı çok ileride, bir ateşin sıcaklığını hissettiği kadar net hissediyordu. Geçtiği her kesitte öfkesi alevleniyor, daha parlak ve daha sıcak hale geliyordu ama artık kontrol altındaydı, çekirdeğindeki o yerle sınırlıydı, bir çömlekçinin fırını ya da bir altın işçisinin ocağı gibi bir alete dönüştürülebileceği kalbine çok yakındı.

Her adım, kaybedilen başka bir an; kat edilen her mesafe, Ahnset ya da Ivy'nin zarar görmesi için başka bir şanstı. Kalbinin her atışı nihai ölümüne bir adım daha yaklaşmak demekti.

Ama o gün ölümü getiren o olacaktı. Zurvaşı'nın kalbine kendisi bir mızrak saplayamazsa, onun emrindekiler aracılığıyla ona saldıracaktı.

Bir daha arkasına bakmadı; bakmasına gerek yoktu. Arkadaşlarının onu takip ettiğini biliyordu, tıpkı Ivy'nin zihninin ürettiği korkunç uyarılar ne olursa olsun gemide güvende olduğunu bildiği gibi.

Yakında.

Bu kelimeden nasıl da nefret etmeye başlamıştı.

Sinirli bir kükremeyi bastıran Ketahn kendini daha da hızlandırdı. Fırtına Arapsaçı'nı dövmeye devam etti, gök gürültüsü dalları salladı ve ağır yağmur damlaları Ketahn'ın derisine acımasızca vurmak için gölgeliği deldi. Ama Needle's Point'e gittikçe yaklaşıyordu. Kız kardeşine yaklaşıyordu.

Sonunda ve her zaman için eşiyle yeniden bir araya gelmeye daha yakın.

Needle's Point'in etrafındaki bölge kraliçenin savaşının başlangıcında geldiğinden beri çok değişmiş olsa da Ketahn'a tanıdık gelmeye devam ediyordu. İçindeki öfke serbest kalmaya, bir düşmanın saldırmasına, kan dökülmesine can atıyordu; çenesini sıktı ve öfkesini bastırdı. Serin yağmur, derisinin hemen altında titreşen sıcaklığı hafifletemedi.

Hareketleri sertleşince arkadaşlarına yavaşlamalarını işaret etti. Birlikte, üzerinde hareket ettikleri dallara yakın durarak gölgeden gölgeye süzöldüler. İleride onu gördüğünde kalbi bir anlığına durdu

-Uzun ağaçlardan oluşan bir halka, gövdeleri köklerinden yerden neredeyse kırk segment yüksekliğe kadar dallardan arındırılmıştı. Sarmaşıklar şimdi bu gövdelere tutunmuş, yeşil ve mor yaprakları gür ve dolgun ama renkleri zayıf gün ışığıyla donuklaşmıştı.

Ağaç halkasının etrafındaki alan yer bitkileriyle kaplıydı ve bu alandaki tek ağaç gençti, boyu yetişkin bir dişi vrix'ten daha uzun değildi. Arapsaçı Needle's Point'i geri alıyordu ama kendi hızıyla hareket ediyordu.

Ve herhangi bir vrix ya da insanın sahip olabileceğinden çok daha sabırlıydı. Kraliçe Takari Ruhlar İni'ni keşfetmeden önce kökleri toprakta olan yüksek ağaçlar için yıllar neydi ki?

Hiç şüphesiz kendi paylarına düşen kanı içmişlerdi. Yakında, susuzluklarını tekrar gidereceklerdi.

Bir zamanlar ağaçlarda, o geniş orta halkayı çevreleyen ormana bağlayan ip köprüler vardı ve Pençe'nin sinsi dikenli martıları izleyebileceği yüksek dallara yerleştirilmiş platformlar arasında uzanıyordu. O yolların hepsi artık yoktu ve kalan birkaç platform da çürümüş ve güvenilmez durumdaydı. Bu yüzden Ketahn arkadaşlarını aşağı indirdi ve tekrar yere inene kadar Needle's Point'in görüş alanından uzak durdu.

Telok, Ketahn'ın yanındaki pozisyonuna geçti ve ikisi birlikte Needle's Point'in etrafındaki sık ormanın kenarına doğru ilerleyerek Rekosh ve Urkot yanlarını korurken kıvrık bir ağacın gölgesinde durdular. Nispeten açık arazide yağmuru engelleyecek daha az şey vardı. Yağmur eğimli tabakalar halinde düşüyor, damlacıklar rüzgârda dalgalanıyor ve Ketahn'ın ağaç halkasına baktığı yarı saydam bir perde oluşturuyordu.

Yağmur ve zayıf ışık yüzünden ağaç halkasının kalbinde yer alan yapıların hiçbirini seçemiyordu; gerçi eski taş binalar hariç hepsinin yıkılmış ve büyümüş olduğunu tahmin ediyordu. Sadece güçlü gövdeler arasında yabani ve gelişen bitkiler görülebiliyordu. Orta alan da bir zamanlar temizlenmişti ama burası yıllardır kullanılmıyordu.

Zurvaşi buraya Mızrak Noktası adını vermişti; savaşçıları dikenli martı diyarına yapacakları saldırıya hazırlanmak için burada toplanmışlardı. Kudretli mızrağının ucu. Ancak Ketahn, arkadaşları ve yavru kardeşleri buraya ilk yolculuklarını yaptıklarında Ahnset buraya İğne Noktası adını vermişti.

Hem gruptaki üç kişi -Ketahn, Rekosh ve Ketahn'ın süt kardeşi Ishkal-dokumacı olduğu için hem de Ketahn'ın bir süt çocuğu olarak iğneleriyle canavarları öldürdüğünden bahsettiği için bu şakaya gülmüşlerdi. Ancak bu isim tuttu ve grup o zamandan beri burayı İğne Noktası olarak anıyordu.

Ketahn burayı tamamen unutmayı tercih ederdi.

"İz sürmek için kötü koşullar," diye homurdandı Telok. "Keşke fırtına dinmiş olsaydı."

Bu kelimeler -*keşke*- Ketahn'ın kalbinin derinliklerinde bir dizi hınzır pençe gibi dolaşıyordu. *Keşke* onu uzun süre rahatsız etmişti. Çok uzun. Ve o

Bu iş bittiğinde, kraliçeden kurtulduğunda bile bunu yapmaya devam edeceğini biliyordu. Olmuş olabilecek her şey ona saldırmayı asla bırakmayacaktı.

Elleri mızrağının sapını sıkıca kavradı. Bütün bunlar ne zaman bitecekti? Ne zaman sona erecek, o, Ivy ve kabileleri ne zaman huzura kavuşacaktı?

Cevap dişlerini gıcırdatmasına ve daha öfkeli bir ateşle savaşmasına neden oldu. Gerçeği her zaman biliyordu, neye mal olacağını her zaman biliyordu.

Bu Zurvashi öldüğünde sona erecekti.

Bir hareket dikkatini ağaçlardan oluşan halkanın dış kıvrımına çekti. Yalnız bir figür, elinde mızrağıyla Needle's Point'in dış tarafına doğru ilerleyerek kıvrımı yuvarladı. Ayrıntıları ayırt etmek zor olsa da omzuna siyah bir şey takmıştı; bu bir Kraliçe Pençesi'ydi.

Ketahn gözlerini kısarak netlik arayışına girdi. Siyah kürküne ek olarak, Pençe gövdesinin ve başının büyük kısmını gizleyen koyu kahverengi bir örtüyle sarılmıştı. Bacaklarındaki soluk yeşil işaretler ancak yaklaştıkça seçilebiliyordu.

Ketahn'ın çene kemikleri yavaşça ama büyük bir güçle bir araya geldi, dişleri birbirine sürtündü. Tüm kasları saldırma içgüdüsüyle gerildi; bu dürtüyle savaştı ve yerini korudu.

Telok eğildi ve iki eliyle ağaca dayanarak kendini destekledi. Dikkati Pençe'ye odaklanmıştı. "Gözcü mü, muhafız mı?"

"İzle." Ketahn diğer vrixleri taramak için gözlerini hareket ettirmeye devam etti.

Yalnız Pençe kadim ağaçlardan birinde durdu, bakışlarını etrafta gezdirdi ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Ketahn'ın çarpan kalbi zamanın geçişini işaret ediyordu. Pençe kısa süre sonra ağaç halkasının kıvrımının ötesinde gözden kayboldu.

Birkaç kalp atışı daha geçtikten sonra ağaç formasyonunun karşı tarafından ikinci bir Pençe belirdi. Mavi bacak izleri karanlıkta taş grisine daha yakın görünüyordu.

Bu seferki ilkinden daha az aceleyle hareket ediyordu ama adımları daha uzun ve yumuşaktı. Ketahn ve Telok yeni gelenin bir ağaca, diğerinin durduğu ağaca doğru yürümesini izledi. Pençe orada da durdu, ormana ölümlü bir bakış attı ve sonra geldiği yöne doğru geri döndü.

Kısa süre sonra tekrar gözden kayboldu; ikinci Pençe kaybolduktan kısa bir süre sonra ilk Pençe yeniden ortaya çıktı.

"Devriye gezen muhafızlar," dedi Telok. "Buranın en iyi kullanımı değil."

Ketahn artık kabaran öfkesine karşı koymak için hiçbir çaba göstermiyordu. "Onlar bir savaş beklemiyor. Katledecekleri küçük, zayıf yaratıklar bekliyorlar."

Omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi ve kısa, keskin bir tıslama çıkardı. Rekosh ve Urkot ona bakınca, bir el işaretiyle onları çağırdı. İkili Ketahn ve Telok'un yakınındaki sık çalılıklara yerleşti, dikkatleri açıklığın karşısındaki Pençe'nin üzerindeydi.

"Dışarıda iki kişi," dedi Telok. "İçeride kaç kişi daha var?" "Yeterli değil," diye homurdandı Ketahn.

"Onu savunmak için yeterli değil mi?"

Urkot sordu. "Öfkemi tatmin edecek kadar değil."

Daha fazla soruları olmalıydı. Roller tersine dönseydi Ketahn da sorardı. Ama sormadılar ve bunun için onları daha çok takdir etti. Şimdi harekete geçme zamanıydı. Konuşmak sonra gelirdi.

Dikenli martılara karşı birlikte savaşmalarının üzerinden yıllar geçmesine rağmen, Ketahn arkadaşlarına ne yapılması gerektiğinin söylenmesine gerek olmadığını biliyordu. Düşman farklıydı ama savaş savaştı. Ölüm ölümdü. Ve Zurvaşi yaşadığı sürece bu döngü bozulmadan devam edecekti.

Yeşil işaretli Pençe ağaç halkasının uzak tarafına doğru dönüş yolculuğuna başladı. Ketahn ileri atıldı, açıklığı hızla ve sessizce geçti

-Gerçi hareketinin sesi fırtınanın kaotik gürültüsünün önüne geçemezdi ama olsun. Devriye gezen muhafızların rotalarını değiştirdiği ağaca ulaştığında birkaç hızlı hareket yaptı. Telok ve Rekosh sözsüz bir şekilde uzaklaşarak yeşil işaretli Pençe'ye doğru ilerlediler. Ketahn ve Urkot bir sonraki ağaca,

yani mavi işaretli son ağaca doğru ilerledi.

Claw rotasını tamamlamak için geçmek zorundaydı. Kendilerini gövdeye yasladılar, mızraklarını hazırladılar ve beklediler.

Görüntüler Ketahn'ın zihninde dans ediyordu. Ruhlar İni'nde kraliçeyi kuşatan bir çift Pençe, şok olmuş ve dehşete düşmüş ruh konuşmacıları, Zurvaşi'nin gözlerindeki zalimlik, vahşet ve rahatsız edici memnuniyet.

Kan.

Alt çenesi genişçe açıldı ve dişleri birbirine çarptı.

İntikam. Bu intikamdı ama adalet değildi.

Mavi işaretli Pençe ağacın yanından geçti.

Ketahn bir hırıltıyla mızrağını saplayarak saldırdı. Darbe Pençe'yi sırtının ortasından vurdu. Mızrağın ucu Pençe'yi delip geçerken

kalın post, gergin kas ve sert kemik.

Pençe homurdanarak yere yığıldı, sadece göğsüne saplanan silah sayesinde dik durabiliyordu. Urkot çoktan Pençe'nin önündeydi. Büyük elini Pençe'nin boğazına doladı ve sıkı. Kemikler çatırdadı ve kesik kesik bir nefesle Pençe öldü.

Ketahn ön ayaklarını Pençe'nin sırtına dayadı ve mızrağını kopardı. Keskin yaradan fışkıran kan yerdeki çamurlu su birikintilerine aktı.

Urkot cesedi üst kollarının altından yakaladı ve Ketahn da sol elleriyle Pençe'nin arka bacaklarını kavradı. Cesedi ağaçların arasındaki çalılıklara doğru sürüklediler ve hep birlikte Needle's Point'e girdiler.

Bitkiler en çok ağaç halkasının etrafında yoğunlaşmıştı ve Ketahn çok fazla rahatsızlık yaratmadan ilerleyebilmek için hızını yavaşlattı. Urkot da onun hemen arkasında aynı dikkatle ilerliyordu.

Ketahn'ın bacağı çalılıkların arasında düz ve sert bir şeyin üzerine düştü. Yaprakları dikkatlice kenara fırçalamak için durakladı ve kenarları böcekler ve nem tarafından aşındırılmış, hava koşullarından yıpranmış bir tahta ortaya çıktı.

Burada bir yapı vardı, açıklıkta inşa edilmiş birçok yapıdan biriydi; yağmurdan korunmak için kullanılan basit bir şeydi. Bu tahta parçası, Needle's Point'i işgal eden hareketli kampın kalıcı bir hatırlatıcısıydı. Çok canlı görünen ama Tangle'a sadece ölüm getiren kampın bir hatırlatıcısıydı.

Ketahn ilerlemeye devam etti, bitki örtüsü seyredikçe daha da alçaldı. Bu alanın etrafındaki yüksek dallar yağmurdan korunmasını sağlıyordu, ancak yağmurun sesinin azalması, düşmanlarını uyaracak herhangi bir ses çıkarmaktan kaçınmak için daha da dikkatli hareket etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Azalan örtüsünün sınırına yaklaştığında, Ketahn'a doğru rüzgarla küçülen ve ayırt edilemeyen sesler sürüklendi. Urkot, bitkilerin sadece Ketahn'ın en alt bacak eklemlerine kadar uzandığı açıklığın kalbi görünmeden hemen önce ayrıldı.

Mızrağını aşağıda tutan Ketahn sürünerek ilerledi. Açıklığın merkezi önünde uzanıyordu; sarmaşıklarla boğulmuş, blokları hava koşullarından lekelenmiş, oymaları artık solmuş, anlamları zamanla kaybolmuş, anlaşılmasız izler bırakmış taş kalıntıları. Yapılara açılan açıklıklar karanlıktı, yüzlerce yıldır taşıdıkları yükün altında ufalanan şekilli taşlarla çerçevelenmişti.

Ketahn harabeleri ilk gördüğünde ilgisini çekmiş ve uzun süre gizemleri üzerinde düşünmüştü. Geçmişlerini, bu taşların ve etraflarında yükselen ağaçların tanık olduğu her şeyi, burayı inşa eden Vrix'i merak etmişti.

Artık sadece bugüne bakabiliyordu; gelecek bile çok fazlaydı ve ona dair umutları sürekli saldırı altındaydı.

Karanlığın içinden, en büyük yıkıntının önünde gevşek bir grup halinde toplanmış beş, hayır altı kişiyi seçebiliyordu. Üç dişi, üç erkek. Dişiler, erkeklerden biri yakınlarındayken bir araya toplanmıştı; diğer iki erkek ise daha uzaklara dağılmış ve arkalarını dönmüş, etraflarını izliyordu.

Çene dişlerini birbirine bastıran Ketahn temkinli ilerleyişine devam etti. Tepesindeki dallar yağmurun en kötüsünü engellemekten daha fazlasını yapıyordu; yerdeki gölgeleri derinleştiriyor, aksi takdirde cesaret edebileceğinden daha yakına gizlice yaklaşmasına izin veriyorlardı. Kat ettiği her mesafe, içindeki öfkeli alevleri yeni bir güce, yeni bir sıcaklığa ve yeni bir vahşiliğe kavuşturuyordu.

"İşte burası," dedi biri alçak bir sesle ve Ketahn'ın yüreğini hoplattı. Ahnset. Sesi-

Hayır. Bununla vakit kaybetmeyecekti. O hayattaydı ve bu şekilde kalmaya devam edecekti. Başka hiçbir şey önemli değildi.

Dişilere en yakın olan erkek, "Yalan söylüyor," dedi.

Soldaki Fang ortadaki dişi Ahnset'i itti. Ahnset'in ön ayaklarından biri büküldü ve bacak eklemine üzerine düşerek çamur sıçrattı. Ketahn, boncuklar ve altın parçacıklarıyla örülmüş uzun saçları yüzüne düşmeden önce mor gözlerinin parıltısını yakaladı.

Parmakları kıvrıldı ve pençeleri yumuşak toprağa battı. O pençelerin toprak yerine ete gömülmesini, derisine sıçrayan su yerine kan olmasını arzuluyordu.

"Yaratıklar nerede?" diye sordu sağdaki Fang.

Yaklaştıkça Ketahn, omuzlarına örtülen ağır kefenin gölgesinde gizlenmiş olan gövdesindeki altın süslemeleri seçebiliyordu. Kayınbiraderi bu süslemelerden yoksundu. İnsanlarla geçirdiği süre boyunca altınlarının çoğunu Takarahl'da bırakmıştı ama Ahnset'in sakladığı azıcık şey bile ondan alınmıştı. Kemer, gerdanlığı, bilezikleri ve normalde giydiği birkaç parça ipek, hepsi gitmişti.

Ahnset bir elini yere dayadı ve başını öne eğdi. "Onlar buradalar. İnlerini yaptıkları yer burası."

"Jardok," diye seslendi dişilere en yakın olan Pençe, "ne diyorsun?"

Birkaç dakika sonra dördüncü bir erkek, çöken girişten eğilerek harabenin merkezindeki karanlıktan çıktı. Kemerindeki keseye bir kristal parçası sıkıştırdı. "Burada in yapan canavarların izleri var ama çok eskiler. Burası o yer değil Hakvahl."

Hakvahl sağ taraftaki Fang'e baktı. "Yalan söylüyor, Leteki. Bizi yanlış yola sürükledi."

Ahnset başını kaldırıp Hakvahl'a baktı. "Bulabilecek kadar yetenekli olduğun işaretler fırtına yüzünden gizlenmiş."

Ketahn durdu. Nöbet tutan Pençelerden biri, düşmanının varlığından habersiz, sadece birkaç segment ötedeydi; dikkati açıklığın ortasındaki sahneye çevrilmişti.

Leteki Ahnset'in saçlarından bir tutam yakaladı ve başını geriye itti. "Hainlere bel bağladığımızda işte böyle olur."

Diğer Fang, Ahnset'in üç kolunu yakalayarak geri çekilmesini sağladı.

Leteki elini mızrağının sapından yukarı kaydırды, başının hemen altından kavradı ve kara taştan ucunu Ahnset'in boğazına bastırdı. "Gerçeği söyle, hain."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

KETAHN'IN KALPLERİ dün sabahtan beri sürdürdükleri çılgın ritme devam ediyor, her atışlarıyla tüm vücudunun zonklamasına neden oluyordu. Etrafına bakındı, yakınlarda arkadaşlarının izlerini aradı ama hiçbirini göremedi.

"Onu bağlamalı, asmalı ve bir canavar gibi bağırsaklarını deşmeliyiz," dedi soldaki Fang. "Bu yine de hak ettiğinden daha iyi olur."

Hakvahl dişilere yaklaştı, ince tüyleri kabarmıştı. "Kraliçe solgun yaratıkların kendisine teslim edilmesini istiyor. Bu hain onları bulmak için tek yolumuz."

"Kardeşiyle birkaç dakikaya ihtiyacım var," diye tersledi Leteki, "o zaman işbirliği yapacaktır. *Ona* ihtiyacımız yok." Ahnset'in saçlarını daha sert çekti.

Ahnset çenesini ve gözlerini kapattı ama ses çıkarmadı. "Son şans," dedi Leteki. "Yaratıklar nerede?"

"Küçükler," diye homurdandı Ahnset, gözlerini açarak kendisini esir alanlara baktı. "Belki de daha yakından bakmalısınız."

Arkadaşları hazır olsun ya da olmasın, Ketahn daha fazla bekleyemezdi.

Çalılıkların arasından fırladı. En yakınındaki Pençe başını Ketahn'a doğru çevirdi ve Ketahn'ın mızrağı göğüs plakalarının altından göğüs boşluğuna saplanmadan hemen önce gözlerini araladı.

Mızrağın neredeyse yarısı Pençe'nin vücuduna saplandı. Erkek şaşkın bir homurtu çıkardı; düşmeye başlamadan önce gözlerindeki ışık kaybolmuştu. Ketahn sol eliyle Pençe'nin mızrağını kavradı ve kapıp götürdü. Diğer gözcü de Ketahn'ın saldırısının sesiyle dikkati çekildiği için dönmüştü ama arkasındaki hareketi fark etmemişti.

Urkot'un mızrağı diğer Pençe'nin karnından fırladı ve arkadan saplandı. Pençe acıyla haykırdı ve titreyen kanlı mızrak sapını alt elleriyle kavrayarak bakışlarını ağır yaraya dikti. Urkot homurdanarak mızrağı kenara savurdu ve saplanan düşmanını yere sürükledi.

Urkot hedefini yok ederken, fırlatılan bir mızrak hâlâ merkezdeki harabenin girişinin hemen dışında duran Jardok'a çarptı. Sapına bağlanmış renkli ipek parçası onun Rekosh'un silahı olduğunu gösteriyordu. Jardok geriye doğru sendeledi.

-Arkasından yaklaşan Telok'a doğru. Telok bir eliyle Pençe'nin kafasını yakaladı, geri itti ve kara taş bıçağıyla boğazını kesti.

"Hainler!" Hakvahl bağırdı.

Ketahn'ın dikkati, baltasını kemerinden çıkarırken bile mızrağını üstten tutan Hakvahl'a yöneldi. Ketahn homurdanarak mızrağını ölü Pençe'yi kenara çekmek için kullandı ve hayatta kalan Pençe mızrağını fırlattığı anda cesedi kendisiyle Hakvahl arasına yerleştirdi.

Silah ölü Pençe'nin sırtına isabet etti. Ketahn cesedin düşmesine izin verip düşmanından çaldığı dikenli mızrağı fırlattığında çarpmanın etkisini henüz fark etmemişti.

Mızrak, Hakvahl'ın kafasından bir el genişliğinde havayı yararak Ketahn'ın gerçek hedefini -Leteki'yi- buldu.

Mızrak göğsünün üst kısmına, kaslı omzuna yakın bir yere isabet etti ve ucunun sadece yarısı onu deldi. Yara ölümcül olmaktan çok uzak olsa da amacına hizmet etti; çarpmanın etkisiyle gövdesi yana doğru bükülürken mızrağın başı Ahnset'in boğazından uzağa düştü.

Hakvahl Leteki'ye dönüp bakmadı; elindeki baltayla kükreyerek Ketahn'ın üzerine yürüdü.

Ketahn kendi kükremesiyle cevap verdi ve mızrağını düşen Pençe'den söküp çıkardı. Hakvahl'la karşılaşmak için saldırdı.

Ahnset kolunu geriye doğru savurdu ve serbest kalan yumruğunu kendisini tutan Fang'ın suratına indirdi. Fang'ın tutuşu sarsıldı ve Ahnset kendini kenara atıp bacaklarını rakibinin bacaklarına geçirerek serbest kaldı. Fang'ın dengesi bozuldu ve çalıların üzerine düşerken iki büküm olarak yere yığıldı. Mızrağındaki tutuşunu değiştirdi ve bir eliyle sapını yakalayan Ahnset'e doğru fırlattı.

Rekosh, Fang'ın üzerine atlarken siyah ve kırmızıdan oluşan bir bulanıklıktı, elindeki kara taştan bıçaklar nemle parlıyordu. Bıçakları düşmanının üzerine, onun tepki veremeyeceği kadar hızlı yağıyordu.

Ketahn, Pençe yeterince yaklaştığı anda mızrağını Hakvahl'ın göğsüne sapladı. Hakvahl yana kayarak mızrağın ucundan kıl payı kurtuldu ve baltasıyla saldırdı. Ketahn darbeyi savuşturdu ve mızrağın başını Hakvahl'ın karnına doğru sürükleyerek hamlesini tersine çevirdi. Mızrağın ucu Pençe'nin derisini yararak hırlamasına neden oldu.

Hakvahl ters bir vuruşla karşılık veremedi. Ketahn boşta elini kullanarak düşmanın ön kolunu yakaladı. Pençeleri eti deldi ve altındaki kemiği sıyırdı.

"Orman kurdu!" Hakvahl alt elinin pençelerini Ketahn'ın karnında gezdirdi; bu acının sıcaklığı Ketahn'ın öfkesinin ateşiyle kıyaslanamazdı.

Ketahn başını eğdi ve çenesini Hakvahl'ın uzattığı kolunun üzerine kapattı. Pençe haykırdı ve bacak eklemleri büküldü. Mızrağının ucunu yere bırakıp başını Hakvahl'a doğru çeviren Ketahn, kolu daha sert bir şekilde sıkı.

Pençe, Ketahn'ın mızrağının ucu çenesinin hemen altında dururken düştü. Kara taştan mızrağın ucu kafatasının içine saplandığında düşüşü aniden durdu. Çıkardığı ses küçük, kısa ve kolayca unutulacak cinstendi.

Dört Pençe de ölmüştü ve düşen Fang, Rekosh ve Ahnset'in kan sıçramış formlarının altında zar zor hareket ediyordu. Kraliçe'nin savaşçılarından sadece Leteki ayakta kalmıştı. Ketahn Hakvahl'ı iterek uzaklaştırdı ve mızrağı omzundan çekip çıkarırken ona doğru döndü.

"Bunun için beni öldürmesi umurumda değil," diye homurdandı Fang, sağ elindeki büyük savaş mızrağını ve sol elindeki daha küçük dikenli mızrağı kaldırarak, "Hain kellelerinizi kraliçeme sunacağım!"

Kollarını iki yana açmış, parmakları kıvrılmış ve çene kemikleri havaya kalkmış olan Ketahn'a doğru yürüdü.

"Gel o zaman Fang," diye homurdandı, "ve kaderinin iplerini kopar."

Leteki gök gürültüsüne rakip bir kükreme çıkardı ve hızını artırdı, ancak bir homurtuyla sarsıldı, adımları duraksadı. Gövdesini bükerek geriye doğru baktı; sırtından bir mızrak sapı çıkmıştı ve on segment gerisinde Telok duruyordu, kolu hâlâ fırlatışından uzanıyordu.

Ketahn ileri atıldı.

"Sizi orman solucanları!" Leteki kükredi, çene kemikleri alevlendi. "Sizi değersiz küçük-"

Ketahn'ı gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Savaş mızrağını geniş, hınzır bir kavisle savurarak ona doğru geri döndü. Ketahn alçaldı, hücumuna son bir hız katmak için ellerini kullandı ve kendini yukarı doğru sürdü. Alt tarafına vurdu, darbeye olabildiğince fazla güç katmak için bacaklarını düzeltti.

Üstün cüssesine ve ağırlığına rağmen, Leteki kaçırdığı saldırı nedeniyle dengesini çoktan kaybetmişti. Beklenmedik darbe ön ayaklarını yerden kaldırdı. Sağ arka bacağı aniden üzerine binen muazzam ağırlık altında büküldü ve yana yuvarlandı.

Kanlı dikenli mızrak bir sonraki hamlesini Ketahn'a doğru yaptı. Saldırı yan tarafındaki havayı kesecek kadar sallandı ve sağ kollarını indirerek iki eliyle silahın sapını yakaladı. Leteki'nin hamlesinin gücüyle hareket ederek silahı onun elinden çekip aldı.

Gövdesini dikleştirdi. Islak derisine kir, yaprak ve kan yapışmış, kıpkırmızı gözlerinde öfke alev alev yanıyordu. Savaş mızrağını bir darbe daha indirmek için kaldırdığında, nemden ağırlaşan koyu renkli kefeni kollarına takıldı. Saldırı yarım segment kısa geldi, mızrağın ucu boş havayı yararken yumuşak bir *vınlama* çıkardı.

Ketahn dikenli mızrağı çoktan ters çevirmişti. Silahı Leteki'ye doğru yöneltirken sadece Zurvaşi'nin yüzünü gördü. Gözlerindeki kötülüğü, acımasızlığı, korkunç, dehşet verici neşeyi gördü. *Açlığı* gördü.

Bir daha asla ondan kimseyi almayacaktı.

Leteki'nin kükremesi gök gürültüsüne rakip olduysa da Ketahn'ınki onu aştı. Arapsaçı'nın kendisi etrafında titredi, gökyüzü dönmeye başladı ve harabelerin eski taşları inledi. Mızrağının başı Leteki'nin göğsünün ortasına çarptı. Kara kayanın başı göğüs plakasının kalın kemiğini delip geçti ve aynı sertlikte başka bir şeye çarparak durdu, ama o vazgeçmedi. Silahın sapı eğildi ve kırıldı.

Leteki tısladı ve tükürdü, çene kemikleri gıcırıyordu. Boşta kalan elleri, az önce aldığı ölümcül yaraya rağmen vücudunu ileri doğru iterek tutunmak için yeri tırmaladı. Mızrağı tekrar savruldu ama Fang'in kollarını arkadan kavrayan Urkot tarafından durduruldu.

Urkot bir çığlık attı, ön ayaklarını Leteki'nin sırtına dayadı ve tüm gücüyle kollarını çekti. Kemikler çatırdadı.

Ketahn mızrağının kırık sapını onun boğazına sapladığında Fang'in acı dolu çığlığı aniden kesildi. Kızın kıpkırmızı gözleri birkaç kalp atışı boyunca Ketahn'ın nefret ve korku arasında gidip gelen gözlerine takıldı.

Ketahn kırık şaftı kopardı. Leteki'nin boğazındaki delikten kan fışkırdı ve göğsünden aşağı döküldü. Kasları gevşeyip vücudu gevşerken bile Ketahn parçalanmış şaftı tekrar, tekrar ve tekrar boğazına sapladı, bunu yaparken çıkardığı gırtlaktan gelen sesleri zar zor duyabiliyordu.

Tüm öfkesi o yüzü Zurvaşi'ninkine dönüştüremedi. Öfkesi gerçekliği çarpıtamaz ve önündeki kadının kraliçe olmasını sağlayamazdı.

"Ketahn," diye soludu Ahnset. Başını çevirdiğinde onun kendini diğer Fang'in üzerinden ittiğini gördü. Pençeleri kanlıydı ve şimdi yakın olduğu için derisindeki koyu, renksiz lekeleri görebiliyordu; eski yoldaşlarının ellerinde acı çekmişti.

Sonunda kırık mızrak sapını serbest bıraktı. Ahnset Ketahn'a yaklaşıırken Urkot Leteki'nin cesedini yere indirdi. Kardeşler birbirlerine bakıyor, omuzları ve göğüsleri hırıltılı nefesleriyle kabarıyor ve gözlerinde binlerce duygu titreşiyordu. Çene kemikleri belirsizce inip kalkıyordu.

Ketahn'ın göğsünde her biri diğeriyle savaş halinde olan binlerce duygu daha çalkalanıyordu. Tüm bunlar... tüm bunlar onu dinlemediği içindi. Doğru olanı yapmaya çalıştığı için onu suçlayamazdı ama ona söylemişti. Ona söylemişti.

Ve ona inanmamıştı. Ona *güvenmemişti*.

Elleri titreyerek Ahnset'in boynunun arkasından tuttu ve onu başucuna dokunması için aşağı çekti. Ahnset gözlerini kapadı, titrek bir nefes verdi ve iri ellerini adamın omuzlarına koydu. Nefes aldığı anda vücudu sarktı ve ön ayaklarının eklemeleri üzerine düştü.

"Özür dilerim Ketahn," diye mırıldandı. "Ben-"

Ketahn ondan uzaklaştı. Düşmemek için bir elini yere bıraktı ve gözlerini açtığı anda gözlerindeki acı neredeyse onu çözüyordu.

"Kalk, Ahnset," diye homurdandı. "Gitmeliyiz."

Telok, Rekosh ve Urkot şimdi yakındaydı, Ketahn ve kız kardeşinin etrafında gevşek bir halka oluşturmuşlardı. Hepsinin derilerinde yağmur suyuna karışan kan vardı. Hepsi gergin, sessiz ve vakurdu. Ve Ketahn... Öfkesi dinmemişti ama yorgundu ve vücudu ağrıyordu. Ruhu ağrıyordu.

Tek istediği eşine sarılmak ve dünyanın geri kalanını unutmaktı.

Ahnset'in pençeleri yere battı. "Lütfen, Ketahn, ben-"

Ketahn dişlerini birbirine geçirdi, ince tüyleri kabardı. "Kalk. Kalk. Kelimelerini istemiyorum, kardeş. Hareket etmeni istiyorum."

"Konuşmasına izin vermemizin ne zararı var?" diye sordu Rekosh, sesi alçak ve alışılmadık derecede kararsızdı.

Ketahn sakinleştirici olması gereken bir nefes alarak kız kardeşinden uzaklaştı ve Leteki'nin savaş mızrağını aldı. Silah neredeyse boyundan bir karış daha uzundu. Kendini, mızrağı ikiye ayırıp parçalarını ormana fırlatmak için ani bir dürtüyle savaşıırken buldu.

Parmakları mızrağın etrafında sıkılaştı, başparmağının pençesi tahtaya saplandı. "Söylenecek bir şey yok." Bakışlarını teker teker arkadaşlarının üzerinde gezdirdi. "İşe yarar bir şey arayın. Çukura dönmeli, insanlarımızı toplamalı ve yola çıkmalıyız."

"Yolculuğumuza başlamak mı istiyorsunuz?" diye sordu Telok. "Bize ne olduğunu bile anlatmadınız."

Ketahn Ahnset'e baktı ve bir başka öfke dalgasına karşı çenesini sıktı. Kayınbiraderi başını öne eğerek gözlerini yere dikti.

"Ketahn ve Ahnset burada," dedi Urkot, sözleri ölçülü ve kederliydi, "ama Ella değil. Ne olduğunu biliyoruz."

"Ve bu konuda daha fazla konuşmayacağız," diye hırladı Ketahn. "Gitmeliyiz. Şimdi."

Bakışları bir süre daha kardeşinin üzerinde kaldı. Konuşuyordu, sesi kırık bir törpüden biraz daha fazlasıydı, bir pençenin taşa sürtünmesi gibiydi, ama yağmurun altında sözlerini seçebiliyordu.

"Özür dilerim. Broodmother, beni affet. Ella..."

Ketahn ondan uzaklaştı ama bu sözler kalbine yapıştı, onu aşağıya, aşağıya, daha yeni kaçtığı karanlığa doğru sürükledi.

BÖLÜM 6

IVY, *Somnium*'un gövdesindeki yarığın kenarında, parçalanmış metal ve kopmuş kablolarla çevrili bir şekilde duruyordu. Çukurun dışı her zaman olduğu gibi karanlıktı ama geminin ışıkları -iç kısımdan gelen kızıl, yavaşça yanıp sönen acil durum ışığından gelen turuncu- düşen su damlacıklarını yakalıyor ve havuzun yüzeyinde dans ediyordu.

Yağmur geminin dış yüzeyinde davul gibi çalıyordu. Kraterin tüm kenarlarında, ormandan havuza akan su, diğer seslere çok az yer bırakıyordu.

Yağmur bir ya da iki gün daha böyle yağmaya devam ederse, o havuz gemideki deliğe ulaşacaktı. Ivy ve diğerleri ayrılmayı planlamamış olsalar bile, geminin sular altında kalması için fazla zamanları olmayacaktı.

Ivy'nin yanından soğuk bir esinti geçti. Tulumunun kollarının altındaki kollarında tüyleri diken diken oldu ve ellerini onların üzerinde ovuşturdu. Yolculuklarına hazırlanmak için tulumunu değiştirmişti; soğuğa karşı pek yardımcı olmasa da kuru kalmasını sağlıyordu.

En azından leğen kemiğindeki ağrı, onu görmezden gelmesine yetecek kadar hafiflemişti. Ketahn ona içeride, mühürlü odanın güvenliğinde kalmasını söylemişti,

Ama yapamadı. O dışarıda kim bilir nelerle uğraşırken orada, bir kafeste kilitli olarak daha fazla kalamazdı. O tehlikedeyken.

Kendini meşgul etmeye çalışmış, malzemelerle ilgilenmiş ve hazırlıklarının zihinsel kontrol listelerini sayamayacağı kadar çok kez gözden geçirmişti ama sonunda beklemekten başka yapacak bir şey olmadığını kabul etmişti. Ve bu ona endişelenmek için çok fazla zaman bırakmıştı - her şeyin yanlış gittiği birçok yol üzerine düşünmek için.

Ketahn'ın "*Özür dilerim nyleea'm*" derken tam olarak ne demek istemiş olabileceğini düşünmek.

Gözyaşlarının yeniden sızlamasına karşı gözlerini kapattı ve alt dudaklarını ısırıldı.

Ona bir şey olmaz. O bir avcı, bir savaşçı.

Onun veda sözleri kadının içinde yankılandı.

Sana geri döneceğim, kalbimin yarası. Her zaman geri döneceğim.

"Lütfen geri dön," diye fısıldadı.

"İyi misin?" Cole arkasından sordu.

Ivy ona bakmak için döndüğünde gözlerini açarak başladı. Onun yaklaştığını bile duymamıştı.

O da tulumlardan birini giyiyordu, kolları ön kollarını açıkta bırakacak şekilde kıvrılmıştı ve sağ elinde yaptıkları mızraklardan birini tutuyordu. O kırmızı parıltıyla yıkanmış, acımasız bir figürdü. Gözleri Ivy'ninkilerle sadece kısa bir süreliğine buluştu ve onun yanında durup karanlığa baktı.

"Ben... bilmiyorum," diye yanıtladı Ivy.

Cole öne doğru eğildi ve bakışlarını dışarıdaki karanlıkta gezdirdi. "Burada yalnız olmamalısın, Ivy."

"Biliyorum. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Hissettim ki..." "Karıncalanmak mı?"

"Evet. Ve... kapana kısıldım. Çaresiz."

Cole ona baktı ve kaşlarını çatı. Yüzünü tekrar başka tarafa çevirdiğinde bir elini kaldırdı ve çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "Çünkü o dışarıda."

Ivy derin bir iç çekti. "Cole, gerçekten seninle tekrar tartışmak istemiyorum."

"Ben-" Elini bıraktı. "Buraya bu yüzden gelmedim, Ivy. Böyle düşündüğün için seni suçlayamam ama gerçekten öyle değil. Ben sadece... şu anda neler yaşadığını anlıyorum."

Başını eğerken kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Yani, hiçbir zaman bir örümcek adamın özlemiyle yanıp tutuşmadım, ama anlıyorum." Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi ama belirttiği kadar çabuk kayboldu. "Babam itfaiyeciydi. Çok fazla evde olmazdı ve orman yangını sezonunda... bazen onu görmeden aylar geçirirdim. Çocukken her gün okuldan eve gelir ve ödev yapmak için oturma odasında otururdum ama aslında sadece pencereden dışarıyı izlerdim. Kamyonetinin garaj yoluna girdiğini görmeyi umardım."

"Şanslı olduğum zamanlar, yatmadan önce onu görebiliyordum. En güzel geceler onlardı. Bazen sabah uyandığımda o eve gelmemiş olurdu ve içimde bir korku olurdu, anlıyor musunuz? Sonra ön kapının yanında botlarını görürdüm ve sağ salim döndüğünü anlardım. Ama çoğu zaman... hiçbir fikrim yoktu." Cole parmaklarını saçlarında gezdirdi, yağın yağmura bakarken saç tellerini geriye doğru süpürdü. "Okuldaki çocuklar babamın itfaiyeci olmasının harika olduğunu düşünüyorlardı. Sanki tüm zamanımı Dalmaçyalılarla geçiriyormuşum ya da itfaiye araçlarında büyük boy kasklarla oturuyormuşum gibi çok havalı olduğunu düşündüler.

"Ama yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu biliyordum ve her gittiğinde bir daha asla geri gelmeyebileceğini biliyordum çünkü... çünkü annem öldüğünde..." Cole gözlerini kapadı ve çenesini sıkarak keskin bir nefes aldı. "Çünkü o öldüğünde, amcamla konuştuğunu duydum. Her gece dışarı çıkıp ölümle yüzleşen kişinin o olduğunu söylüyordu. İnsanları korumak için tehlikeyi göze alan oydu. Onun yerine o olmalıydı."

Gözlerini açtı ve gövdedeki delikten dışarı baktı. "Ve *benimle* bunların hiçbirini hakkında bir kez bile konuşmadı. Bir kez bile onun için endişelenmeme gerek olmadığını ya da endişelenmemin sorun olmayacağını söylemedi ya da..." Başını salladı ve espri yapmadan güldü. "Kahretsin, özür dilerim Ivy. İçimdeki pisliği sana dökmek istememiştim. Sadece nasıl hissettiğini biliyorum, tek söylemek istediğim bu. Değer verdiğin birinin eve ne zaman geleceğini bilmemek berbat bir şey."

Ivy elini onun koluna koydu. Cole onunla yüzleşti. Yüz hatlarında daha önce hiç göstermediği bir kırılma vardı.

Kalbi onun için acıyordu. Her ne kadar onun çocukluğu kendisinininkiyle aynı şekilde geçmemiş olsa da, sonuç benzerdi; yalnız hissederek geçirilmiş bir çocukluk. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim Cole. Annen ve yaşadıkların için çok üzgünüm. Çocukken çok zor şeyler yaşamış olmalısın."

"Evet. O öldüğünde oldukça gençtim, yani..." Kolundaki eline baktı ve kaşları eskisinden de derin bir şekilde çatıldı. "Ivy, ben..." Yüksek sesle iç çekti. "Her şeyi berbat ettim. *Seninle*, sana yaptığım şey yanlıştı ve tüm yüküm ya da her neyse bunu düzeltmez."

Ivy elini geri çekti. "Sorun yok. Artık bitti."

"Hayır. Bu iyi değil. Yaptığım şey doğru değildi. Ve ben... üzgünüm."

Ona baktı, yüzünü araştırdı. Vicdan azabı gün gibi ortadaydı ama kafa karışıklığı ve belirsizlikle karıştı. "Sanırım

Dev bir örümcek tarafından tehdit edilmek her şeyi bir perspektife oturtuyor, değil mi?"

Cole güldü ve başını salladı. "Korkunç bir orospu çocuğu. Ama aslında... beni düşündüren sendin. Beni parçalamasına izin verebilirdin. Bana birkaç düzine daha vurmaya hakkın vardı. Sen ateşlisin ve ben seni istiyordum ve sanırım kendimden o kadar emindim ki bana her baktığında, bana her gülümsediğinde..."

"Evet, işler böyle yürümüyor Cole."

"Biliyorum. Ben okuldaki o çocuktum ve etrafımda bana bir pislik olduğumu söyleyecek kadar cesur kimse yoktu."

"Sen bir
pisliksin."

Yüzünü
buruşturdu.

"Ama sen kötü bir adam değilsin. Öğreniyorsun." Ivy ona gülümsedi.
"Seni affediyorum."

"Teşekkürler, Ivy. Bu... Teşekkürler."

İkisi de tekrar fırtınaya baktı ve aralarındaki sessizlik, Ivy'nin başka türlü bekleyebileceği gariplikten yoksundu. Ne yazık ki bu sadece endişesine yer açıyordu - eşi hâlâ dışarıdaydı. Ivy kollarını kavuşturdu ve ısınmak için tekrar ovuşturdu, bunun yerine Ketahn'ın kollarının onu sarmasını, onun sıcaklığının ve bedeninin onu korumasını diledi.

"Ne olursa olsun, geri dönecektir," dedi Cole. "Giderken çok acımasız görünüyordu ama böyle olduğunda hiçbir şeyin onu durdurabileceğini sanmıyorum."

"Teşekkür ederim Cole."

Orada, yan yana durup yağmurun yağışını, su seviyesinin giderek yükselişini izlediler, gök gürültüsünün gümbürtüsünü dinlediler ve gemide yankılandığını hissettiler.

Ivy yine ön kolunu kaşıdığını fark ettiğinde -ki neyse ki koluyla korunuyordu- parmaklarını yumruk şeklinde kıvırdı. Karnındaki endişe içini kemiriyor, midesini bulandırıyor ama kalbindeki endişenin yanında bu hiçbir şeydi. Hayatındaki hiç kimse Ketahn'ın onun için ifade ettiği anlamın zerresine bile yaklaşmamıştı. Ve eğer onu kaybederse...

Titreyen bir nefes aldı ve gözyaşlarını ısırarak geri çekti.

Hayır. Aklından bile geçirme, Ivy.

Dışarıdaki havuzda bir şey sıçradı.

Ivy'nin kalbi dondu ve nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Ses fırtınanın kakofonisi arasında zar zor duyuluyordu ama oradaydı, duymuştu ve Cole'un ona endişeli bakışına bakılırsa o da duymuştu.

Sözsüzce açıklıktan geri çekilip, açıklığın açıldığı yıkık durağanlık odasına girdiler. Cole aranın yanındaki duvara yaslandı ve mızrağını iki eline almadan önce Ivy'ye aşağı inmesini işaret etti.

Ketahn'ın emrine itaatsizlik ettiği yetmiyormuş gibi, kendi mızrağını da unutmuştu. Ketahn ona bunun Arapsaçı'ndaki en değerli aleti olduğunu öğretmişti ve o da Ketahn'ın uyarısına rağmen mızrağını ayrılmayı seçtiği güvenli odada bırakmıştı.

Yakındaki bir kriyo odasının arkasına saklandı, çarpan kalbi yağmurunkiyle yarışacak bir ritim tutturdu ve o çaresizlik hissi tekrar üzerine çöktü. Ketahn Durax'la savaşırken bu kapsüllerden birinin arkasına saklanmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti.

Odanın içinden gelen yağmur sesi farklıydı; daha uzak, daha gerçeküstü ve yine de bir şekilde daha konsantre. Ivy'nin çılgınca kalp atışları dışında duyabildiği tek şey buydu ve ona odaklandı.

Dışarıdan gelen ses değişti, boğuklaştı. Değişim ince ama açıktı.

Bir şey girişi kısmen kapatıyordu. Biri ya da bir şey gemiye giriyordu.

Ivy bakışlarını önünde yerde duran uzun, paslı bir metal çubuğa çevirdi. Öne doğru eğildi, parmaklarını bir ucuna doladı ve dikkatlice kaldırdı, yere hafifçe sürtünürken dişlerini sıktı. Çubuğu göğsüne yaklaştırdı.

Duvardaki boşluktan metalik bir inilti yükseldi. Ivy ürpertici bir nefes verdi ve doğaçlama silahına daha sıkı sarıldı. Ağır ve pürüzlüydü, paslı yüzeyi nemli avuçlarını aşındırıyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Cole'un yakınındaki odanın zeminine bir şey sürtündü. Ivy bunun kendi botu mu yoksa kimliği belirsiz ziyaretçileri mi olduğunu merak etmeye fırsat bulamadan bir hışırtı koptu ve irkilerek bağırdı -"Siktir!"-ve duvara çarpan bir şeyin ağır sesi.

Ivy'yi tüketen tüm çaresizlik, Ella'ya yardım etme ihtiyacı ve bunu yapamaması, buz gibi bir akışla içinden aktı. Ama göğsünde soğuğu geri püskürten bir şey kıvılcımlandı. Öfkeli bir ateş; erimiş bir

kararlılık. Artık kendini savunamayacak kadar çekingen, naif bir kız değildi. O bir seyirci değildi. Çiçeği burnunda bir avcı, bir arkadaş, bir ești... hayatta kalan biriydi.

Ve eğer Ketahn herkesi korumak için etrafta olmasaydı, bunu kendisi yapmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Metal çubuğu bir beyzbol sopası gibi kavrayan Ivy ayağa fırladı ve çığlık atarak davetsiz misafirin üzerine doğru koştu.

Cole'u duvara sabitleyen büyük vrix iki büküm oldu ve bir kolu Ivy'nin elinde sallanan çubuğu yakalamak için dışarı fırladı. Bakışları karşılaştığı anda onu tanıdı.

"Ketahn," diye nefes aldı Ivy, gözleri panik içinde açılmıştı. Metal çubuğu sanki yanıyormuş gibi serbest bıraktı.

"Ivy," diye homurdanarak çubuğu bir kenara fırlattı. Çubuk büyük bir gürültüyle yere düştü. "Özür dilerim! Sen olduğunu bilmiyordum. Yapmazdım-"

"Sana odada kalmanı söylemiştim." Çene kemikleri seğirip birbirine çarptı ve bir of çekti. Yumruğu Cole'un tulumunun kumaşı üzerinde sıkılaştı. "Sana dışarı çıkma dedim!"

"Teknik olarak hâlâ içerideyiz," diye homurdandı Cole. Bir elinde hâlâ mızrağını tutuyordu ama mızrağın başı artık tavana doğru eğikti, diğer eli ise Ketahn'ın ön kolunu kavramıştı.

"Ve bir iplik genişliğinde." Ketahn bir hırıltıyla Cole'u serbest bıraktı. Cole ayağa kalkmayı başardı ama mızrağı yere düştü ve Ketahn Ivy'yle tamamen yüzleşmek için döndüğünde yerde takırdadı. "Neden itaatsizlik ettin? Neden kendini tehlikeye attın? Eğer seni korumak için burada değilsem-"

Ivy kendini Ketahn'a doğru attı, kollarını ona doladı ve yüzünü onun ıslak, sert göğsüne gömdü. O buradaydı. *Güvendeydi*. İçinden bir ürperti geçti. "Senin için endişelendim."

Gerildi ve vücudunda tedirgin edici bir şey dalgalandı. Son bir homurtuyla kendi silahını yere attı ve dört koluyla Ivy'yi sardı, başını eğerek saçlarını okşadı. Tutuşunun gücünde çaresizlik vardı ama parmakları sırtına kıvrıldığında ve pençeleri tulumunu tırmaladığında bile ona zarar vermedi.

Göğsüne sıcaklık doldu. Olması gereken yer burasıydı, onun kollarıydı. Kendini doğru hissettiği yer burasıydı. *Sevildiğini* hissettiği yeri.

"Dinlemediğim için özür dilerim ama orada daha fazla bekleyemezdim," dedi Ivy, rahatlama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzünü yana çevirerek.

"Her şey yolunda," diye gürledi. "Ben buradayım, *nyleea*'m."

İkinci bir vrix boşluktan odaya girdi-Rekosh, ipek bir iple birbirine bağlanmış bir demet mızrak taşıyordu. Ivy'yi tutmaya devam eden Ketahn kenara çekilerek Rekosh'un geçmesine izin verdi. Urkot ve Telok onu takip etti, ikisi de normal çantalarına ek olarak şişkin çantalar taşıyordu.

Ahnset en son girdi. Açıklıktan yavaşça eğildi ve içeri girdiğinde bile başını kaldırmadı. Gemide yaşadığı süre boyunca altın süslemelerinin çoğunu unutmuştu ama Ivy artık hepsinin gittiğini fark etmekten kendini alamadı, Ahnset'in sağ çenesine taktığı yüzük bile, sanki soyulmuş gibiydi.

Tüm vrixler sessizdi. Bu pek de alışılmadık bir durum değildi ama sessizliklerinde ve duruşlarında kesinlikle asık suratlı bir şeyler vardı. Ve Ella... Ella onlarla birlikte değildi.

Ivy'nin aklı Ketahn'ın daha önceki kısa dönüşüne, davranış biçimine ve söylediklerine gitti.

Üzgünüm, Ivy.

Cole eğilip mızrağını aldı ve Ahnset'in yanından geçerken kaşlarını çattı. "Ella nerede?"

Ketahn kaskatı kesildi ve Ivy'yi tutuşu daha da sıkılaştı. Ivy onun kalbinin sert ve hızlı bir şekilde çarptığını, derin bir nefes alırken göğsündeki törpüyü hissetti. Konuştuğunda sözleri alçak ve sertti. "Gitmeliyiz."

Cevap vermedi.

Korku hissi yeniden ortaya çıkınca Ivy'nin göğsü daraldı. Geri çekildi ve ona baktı. "Ketahn-"

"Şimdi," diye homurdandı Ketahn, aniden ondan uzaklaşarak. Kadın irkildi ve ağzını kapattı.

Ketahn ellerini Ivy'nin omuzlarına koydu ve onu döndürerek, direnmeyeceğini açıkça gösterecek kadar sert bir şekilde ileriye doğru yönlendirdi.

"Gerçekten, Ketahn, nerede o?" Cole talep etti.

Telok kısa ve keskin bir sesle tısladı; bu, *çenenin kapa* anlamına gelen evrensel bir sestti.

Ketahn onu koridora ve diğer herkesin beklediği durağanlık odasına doğru yönlendirirken, Ivy'nin karnında biriken dehşetten dışarıya doğru yayılan uyuşturan soğuk, uzuvlarını doldurdu. Her adımda bacakları daha ağır, kasları daha az duyarlı, kalbi kırılmaya biraz daha yakın hissediyordu.

Kapıya vardıklarında Ketahn avucunu kapının yanındaki düğmeye vurdu.

Bir hava akımıyla açıldı. İçeriden şaşkın yüzler oda onlara doğru döndü.

Ahmya kendini yaslandığı sedirden uzaklaştırdı ve kapıya doğru adım attı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Geri dönmüşsün!"

Gözleri Ivy'ninkilerle buluştuğu anda gülümsemesi kayboldu.

Ketahn, Ivy'ye odaya girmesi için rehberlik etti ve diğerlerinin arkalarından girebilmesi için kapıdan uzaklaştı.

"Peki ne oldu?" Callie kaşlarını çatarak sordu.

"Ella burada değil." Cole mızrağının ucunu yere dayadı ve Ahnset'e ters ters baktı. "Nerede lan o? Ona ne yaptın?"

Ahnset Cole'un bakışlarına karşılık vermedi; gözlerini kaçırmış, çene kemiklerini sarkıtmıştı. Urkot, Rekosh ve Telok dikkatlerini Ketahn'a çevirmeden önce belirsiz bir şekilde birbirlerine baktılar.

Onların sorgulayan bakışlarına aldırış etmedi. Parmakları büküldü ve pençeleri Ivy'nin omuzlarına tulumunun kumaşından battı.

"Cevap ver bana!" Cole dişi vrix'e doğru adım attı. Boynundaki kordonlar öne çıkmıştı ve mızrağı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı.

"Sakin ol dostum," dedi Diego, kriyo odasından aşağı atlayıp ellerini kaldırarak. "Ne dediğini anlamıyor."

"Ama Ketahn'ın var," dedi Lacey, gözlerini Ketahn'ın üzerine dikerek. "Ella'ya ne olduğunu bilmeye hakkımız var."

Ivy Ketahn'ın ellerini silkti ve yüzünü ona döndü, Lacey'nin söylediklerini tekrarlamak istiyordu ama onu parlak, berrak ışıktaki gördüğünde sözleri boğazında düğümlendi. Vrix kolay kolay morarmıyor gibiydi; derileri kalın ve sert, kasları yoğun ve koyu tenleri kanamayan yaraları fark etmeyi zorlaştırıyordu.

Ama Ivy şimdi Ketahn'ın aldığı hasarı görüyordu. Vücudunda sayısız derin, koyu lekeler, çürükler, birkaç küçük kesik ve karnında kurumuş kanla kabuk bağlamış pençe izleri vardı. En ürkütücü olanı ise boğazını çevreleyen ve her iki yanındaki gevşek, ıslak saçlarının altında kaybolan kalın çürüktü.

Sanki bir ilmeğe yakalanmış gibi görünüyordu.

Ivy'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve karnındaki o hastalık tekrar yükseldi. Kaşlarını çatarak ona yaklaştı ve uzanarak titreyen parmak uçlarını boğazını saran koyu renkli bantta gezdirdi. "Ketahn, ne oldu?"

Ketahn onun elini yakaladı ve parmaklarını boynunun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. Göğsünde alçak bir hırıltı duyuldu ve çene kemikleri seğirdi. "Başarısız oldum."

Sessizlik odayı ele geçirdi; boğucu ve olması gerekenden çok daha ağır bir güç. Sessizliği Ahmya bozdu ve usulca "Başarısız mı oldun?" diye sordu.

"Ella öldü." Kethan'ın sesi alçak, çakıllı ve öfkeyle kaynıyordu.

"Siktir!" Will ellerini başının arkasında birleştirip gruptan uzaklaşırken yüzü gerildi.

Lacey'nin gözleri büyüdü ve ağzını kapattı. "Oh Tanrım."

"Ne oldu?" Callie öne doğru bir adım atarak sordu. Koyu renk gözleri yaşlarla parlıyordu ama içlerinde öfke de vardı. Parmağını Ahnset'e doğru uzattı. "Size *güvenmiştik*. Hepinize. Bunu neden yaptınız?"

"Daha fazla konuşmak yok," diye hırladı Ketahn. "Gitmemiz gerek. *Şimdi*."

Cole, Ketahn'a doğru döndü. "Sikeyim böyle işi! Bundan sonra seninle gelmemizi mi bekliyorsun? Kendi kız kardeşin Ella'yı öldürdükten sonra mı?"

Diego avucunu yüzünde gezdirdi ve sertçe yutkundu. Ahnset'e baktı ve hızla gözlerini kaçırdı ama gözlerindeki yaşları Ivy'den saklayacak kadar hızlı değildi.

Ahnset'in omuzları çöktü ve içinde bir ürperti dalgalandı. İngilizce konuşamıyordu ama insanları yeterince iyi anladığı açıktı.

Ketahn'ın çene kemikleri birbirine çarptı. "Ella'yı o öldürtmedi."

"Saçmalık!" Cole başını salladı, çene kasları titriyordu. "Kız kardeşin onu bu sabah almamış olsaydı Ella şu anda burada bizimle olacaktı."

Ivy elini Ketahn'ın elinden kurtardı ve bir adım geri çekildi. Boğazındaki sıkışıklığı aşmak için kelimeleri zorladı ama yine de konuştu. "Ne oldu Ketahn?"

Ketahn menekşe rengi gözlerinde dönen acı ve öfkeyle ona baktı. "Gitmeliyiz, *nyleea*'m." diye mırıldandı.

"Bilmemiz gerekiyor. Eğer size güvenemezlerse kimse peşinizden gelmez." Ivy bakışlarını Rekosh, Urkot, Telok ve son olarak Ahnset'in üzerinde gezdirdi. "Eğer onlara güvenemezlerse."

Ketahn uzun bir süre ona baktı, bir şeyler arıyor, zorlukla kontrol altına alınmış duygularla dolup taşıyordu. Onu hiç bu kadar hırpalanmış, yıpranmış, yıpranmış görmemişti. Ivy onun neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. Sadece ikisi olsaydı, konuşmasını istemeden önce ona her şeyi sindirmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı memnuniyetle verirdi...

Ama diğerklerinin bilmesi gerekiyordu. Ivy'nin bilmesi gerekiyordu. Üzerine garip bir uyuşukluk çökmüş olsa da, karnında kükreyen bir aleve dönüşmeyi bekleyen bir öfke kıvılcımı vardı ve bu öfkeyi kabullenmek şu anda kederden çok daha kolay olurdu.

"Ahnset'i bulamadım," dedi bakışlarını Ivy'ninkilere kilitleyerek. "Ahnset Takarahl'a geldiğinde kraliçenin önünde durdum. Şifa istedi. Ella için. Kraliçe sadece ölüm verdi ve ben... onu durduramadım."

Diego küfretti. Ellerini saçlarında gezdirdi, sıktı ve Ahnset'e doğru yürüdü. "Onu neden aldın? Neden aldın lan onu?"

Ketahn bir of çekti ve kız kardeşine doğru yürüdü. Onun önünde durdu, vücudu Ahnset ve diğer herkes arasında bir bariyer oluşturdu ve sırtını ona döndü. "Yardım etmek için. İyileşmek için. Kurtarmak için."

"Ama Ahnset kraliçenin nasıl biri olduğunu biliyordu," dedi Ivy. "Biliyordu ama yine de Ella'yı aldı."

Başını eğdi ve iki yanında titreyen ellerini yumruk yaptı. "O biliyordu. Ama anlamadı. Tüm gözleriyle görmedi."

Ahnset, Ivy'nin anlayamayacağı kadar alçak sesle vrix dilinde bir şeyler söyledi ve Ketahn'ın gerginliği arttı.

"Ella bunu hak etmedi," diye homurdandı Diego. "Zaten ölüyordu ama bunu hak etmedi." Arkasını dönüp uzaklaştı, dirseklerini bir kriyo-odaya dayadı ve başını ellerinin arasına gömdü.

Will Diego'ya yaklaştı ve elini omzuna koydu.

"Gitmedi. Ama o gitti," diye cevap verdi Ketahn sertçe, ama kayıtsızca değil. "Siz buradasınız. *Biz de buradayız*. Yaşamak için gitmeliyiz."

Her nasılsa, Ivy'nin içinde çok derinlere yerleşmiş olan korku daha da yoğunlaştı. Sırtını duvara yasladı. "Çünkü kraliçe artık bizi biliyor."

Ketahn omzunun üzerinden kız kardeşine baktı. "Ahnset'i tüm insanları bulmaları için avcılarla birlikte gönderdi."

"Ve yine de onu buraya geri mi getirdin?" Cole elini kaldırıp kafasına indirdi ve saçlarını şiddetle çekti. "Bu çok boktan. Çok boktan."

Ketahn oflayıp puflayarak ve başını sertçe sallayarak bir adım öne çıktı. "Ahnset onları buradan uzaklaştırdı."

"Ama sonra geri döndün," dedi Lacey, "bu da seni takip etmiş olabilecekleri anlamına geliyor."

Ketahn'ın göğsünden sinirli bir ses daha yükseldi. Yumrukları titredi ve bacaklarındaki tüyler diken diken oldu. Ivy'nin gözleri Rekosh, Telok ve Urkot'un üzerinde gezindi. Tedirgin ve huzursuzlardı. Ve hâlâ ellerinde fazladan mızraklar, fazladan çantalar vardı.

Ketahn, "Öyle bir şey yapmadılar," dedi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Callie kollarını göğsünde kavuşturdu; normalde bu onun için kendinden emin bir duruş olurdu ama şu anda sadece gerginlik ifade ediyordu.

"Takip edilmemişler," dedi Ivy.

Will, elini Diego'nun omzundan çekmeden başını çevirip ona baktı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Cole, Ivy ile yüzleştirdi. Yüz ifadesi öfkeyle gerilmişti ama gözlerinde korku parıltıyordu. "Körü körüne güvenmenin zamanı geçmedi mi, Ivy?"

"Bu körü körüne bir güven değil," dedi, sakın bir nefes alarak ve karşı konulmaz duygularını yutmaya çalışarak. "Ketahn ve diğerleri mızrakları ve çantalarıyla gittiler. Bakın neyle geri döndüler."

Diğer insanlar Vrix'e bakakaldı. Hava duygularla öylesine yoğun, gerilimle öylesine elektrikliydi ki nefes alabilene aşk olsun. Ama insanların yüzünde yavaş yavaş bir farkındalık belirdi.

"Avcılar öldü ama daha fazlası gelecek," dedi Ketahn. Ses tonundaki kesinlik tartışmaya yer bırakmıyordu.

Yine de Ivy onun söylemediği çok daha fazla şey olduğunu biliyordu - bu sabah gittiğinden beri katlandığı çok daha fazla şey. Onun için, Ella için üzülmüyordu ama öfkesi devam ediyordu. Ahnset'e kızgındı, kraliçeye kızgındı... hiçbir şey yapamadığı için kendine kızgındı. Grubun üzerine çöken sessizlikte Ivy gözlerini sıkıca kapattı. Hayal gücü Ella'nın yüzünü getirdi ve-

Düşünceleri kendisinden kaçmadan önce gözlerini zorla açtı.

Ella'yı ya da onun neler çekmiş olabileceğini

hayal etmek... Yas tutmanın zamanı değildi.

Yas tutacak zamanları *yoktu*.

"Şimdi ne yapacağız?" Ahmya burnunu çekerek yanaklarından süzülen yaşları sildi.

Callie çantasını aldı ve sırtına geçirdi. "Kraliçe aramaya gelmeden önce buradan defolup gidelim."

BÖLÜM 7

Somnium'dan çıkış berbattı. Aralıksız yağan yağmur her katı yüzeyi kayganlaştırıyor ve orman zeminini derin su birikintileri ve çamurdan oluşan bir mayın tarlasına dönüştürüyordu; bunların çoğu çalılıkların, dökülmüş yaprakların ve dalların altında gizliydi. Tulumlar su geçirmezdi ve Vrix herkese bir koruma katmanı daha eklemek için pelerin benzeri postlar vermişti ama su *her yerdeydi*.

Ivy'nin giysilerindeki her küçük boşluğu buldu. Botlarının içine girdi, yüzünden aşağı damladı ve yakasının altından süzülerek giderek daha da aşağıya indi. Ve dokunduğu her yere soğuk getirdi.

Soğuk ve orman Ivy için hâlâ bir anlam ifade etmiyordu - ormanlar sıcak ve nemliydi, değil mi? Yağmurun o yoğun ve bunaltıcı sıcaklığı biraz olsun hafifletmesi gerekiyordu. Ama bu fırtına ormanı alıştığından daha soğuk hale getirmişti ve gri gün ışığı azaldıkça hava daha da soğumuştı.

Saatlerce yürümüşler, sık sık birbirlerine çarpacak ve birbirlerinin ayaklarına takılacak kadar birbirlerine sokulmuşlardı. Vrixler insan kümesinin etrafını sarmıştı, yağmurdan pek etkilenmemiş gibi görünen acımasız koruyuculardı; Ivy onları izlemek için fazla zaman harcamamıştı. Yolculuğun büyük bölümünde hem gözlerini yağmurdan korumak hem de ayağını yere sağlam basmak için yüzünü eğmişti.

Ketahn'la birlikte ormanda seyahat ederken hatırı sayılır bir dayanıklılık kazanmış olsa da, bu yolculuk Ivy'nin enerjisini çoktan tüketmişti. Korkunç koşullar, sırtındaki ağır çanta, leğen kemiğindeki kramplar ve... ve Ella arasında, Ivy akla gelebilecek her şekilde tükenmişti. O

ayaklarını nasıl hareket ettirdiğinden, kendini nasıl dik tuttuğundan emin değildi.

Ama hissettiği şey Ketahn'ın çektiği yorgunluğun zerresi bile değildi.

Ivy pelerinini kendine daha sıkı sardı, yüzünü kaldırdı ve yağmura karşı gözlerini kırıştıtararak eşini aradı.

Ketahn grubun en önünde yürüyordu. Derinleşen kasvet onu iri bir gölge haline getirmişti. Omuzları sırtındaki şişkin çantanın ağırlığı altında kamburlaşmıştı ve alt kollarının her birinin altında erzak demetleri tutuyordu. Adımları genellikle kendinden emin ve güçlüydü ama şimdi yorgunluğunun karşısında sadece acı bir kararlılık gösteriyordu.

Ivy'nin kalbi sıkıştı. Bunu onun için yapıyordu. Bütün bunlar onun içindi. Ve şimdi omuzlarında taşıdığı ağırlık için kendini suçlamadan edemiyordu.

Ahmya, Ivy'nin yanında, "Artık bacaklarımı hissettiğimi sanmıyorum," dedi. "Benimkiler otomatik pilota," dedi Callie arkadan. "Sanki durursam, Çökeceğim."

Lacey kıkırdadı ama kıkırdama havalı ve soluk soluğaydı. "Okulda bizi bir kilometre koşmaya zorladıkları zamanı hatırlıyor musun? Evet, şu anda ben de öyle hissediyorum."

Callie güldü. "Arkadaşlarım ve ben konuşmakla çok meşguldük ve hep sonuncu olurduk."

Ivy gülümsedi. O günler, o anılar o kadar uzaktı ki, yaşanıp yaşanmadığını bile merak ediyordu. "Aynen. Eskiden bunun için başım çok derde girerdi."

Ahmya başını çevirdi ve mahcup bir şekilde gülümsedi. Yüzü solgundu ve yanakları kızarmıştı. "Genelde ilk bitiren öğrencilerden biri olurum ama sonra devam ederdim."

Lacey sırtarak, "Çok başarılı," dedi ve dirseğiyle Ahmya'yı dürttü.

Ahmya kıkırdadı. "Belki biraz."

Diego, "Vücudum her sabah işe gitmeden önce üç mil koştuğumu unutmış gibi hissediyorum," dedi.

Cole kıs kıs güldü. "Sanırım halter bana kardiyo bölümünde pek iyi gelmedi."

Will, "Bizi süresiz olarak bacak gününe hapsedilmiş olarak düşünün," dedi.

Gülüştüler ama Callie'nin ayağı bir köke takılıp onu öne doğru savurunca kahkahaları kısa sürdü. Nefes nefese kaldı ve Ivy'ye arkadan çarptı. Ivy'nin gözleri büyüdü ve Callie'yle birlikte suya ve çamura yuvarlanırken kendini yakalamak için ellerini uzatmak üzere pelerini bıraktı.

Yüzüne su ve çamur sıçrayınca Ivy gözlerini sıkarak kapattı. Taşlar ve dallar avuçlarını sıyrıyor ve Callie'nin üzerinde yattığı yerden bacaklarına acıyla batıyordu. Sırt çantası iki kat daha ağır geliyor, onu ezmekle tehdit ediyordu.

Callie kendini Ivy'nin üzerinden itti. "Kahretsin! Çok özür dilerim."

Başını kaldıran Ivy yüzündeki kirli suyu sildi. "Sorun yok."

Yağmur üzerine yağmaya devam etti ve su tulumunun içine serbestçe döküldü. Soğuk iliklerine kadar işliyor, onu titretiyordu. Ama en kötüsü leğen kemiğindeki o basınçtı. Kendini yeniden ortaya koymak için o an seçti, keskin bir nefes almasına ve parmaklarını yumuşak zemine batırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde iç kısımlarını sıkıştırdı.

Güçlü eller kollarının altından kayarak onu çamurdan çıkardı. Refleks olarak uzandı ve ayağa kaldırılırken bu ellere bağlı büyük, sağlam ön kolları tuttu. Islak saçlarının perdesi arasından, önünde beliren bir vrix'in karanlık şeklini seçebildi.

En hafif dokunuşlarla, başka bir büyük el saçlarını kenara itti ve görüşünü netleştirdi. Elbette karşısında duran Ketahn'dı, gri gün ışığının son izleri menekşe gözlerindeki küçük noktacıklarda yansıyor.

Avucunu onun yanağına bastırdı. "İyi misin, *nyleea'm*?"

Ivy yüzünü onun dokunuşuna çevirdi. Derisi sert ve nasırlı olsa da sıcak ve rahatlatıcıydı. Elini örtmek için avucunu onun kolu boyunca kaydırdı. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Yanlarında, Urkot Callie'nin kalkmasına yardım etmiş, sırt çantasını ve pelerini düzeltiyordu.

Ketahn öne doğru eğildi ve başlığını Ivy'nin alına değdirdi. Uzun, yavaş bir nefes aldı ve aynı yavaşlıkta bıraktı. Ivy nefes verişindeki titremeyi fark etmemişti.

Kaşlarını çattı ve ıslak, soğuk ellerinin arasında adamın çenesini kavradı. "Durmamız gerek Ketahn."

Ne kadar korkarsa korksun, zihnini çevreleyen ormandan bile daha karanlık yollarda dolaşmak için zamanı olmasından ne kadar korkarsa korksun, gerçek buydu.

"Hayır. Gitmeliyiz." Adam doğruldu, yüzünü kadının ellerinden çekip dokunuşunu geri çekti ve dönmeye başladı. "Gidebildiğimiz kadar uzağa gitmeliyiz."

Ivy onun bileklerinden birini yakaladı. Adam durdu ve ona baktı.

"Hayır. Durmamız gerek. *Senin durman* gerek." Ona yaklaştı, elini kolunun üzerinde yumuşattı ve etraflarındaki fırtına devam ederken onun gözlerini aradı. "Çok yorgunsun, *kuzum*."

Derisinin altında gerginlik dalgalanıyordu ve "Daha çok erken" derken sesi zar zor duyuluyordu.

"Saatlerdir yolculuk ediyoruz, neredeyse gece oldu ve sen çok şey yaşadın. Benim bile bilmediğim o kadar çok şey. Ayrıca yemek yediğini bile görmedim." Ellerini onun göğsüne yerleştirdi; kalbi avuçlarının altında çarpıyordu. Vrix dilinde, "Lütfen, Ketahn. Dinlenmen gerek."

Ketahn onun omuzlarını ve belini kavradı. Ona bakarken çene kemikleri seğiriyor, parmakları bükülüyordu ve Ivy onun kendisini serbest mi bırakmak istediğini yoksa daha yakına mı çekmek istediğini anlayamıyordu. Kararsızlığı, iç mücadelesi Ivy'nin kalbinin etrafını dikenli tel gibi sarmış ve sımsıkı sarmıştı. Gerçekten de hiçbir şey kalmayana kadar kendini zorlamaya niyetli miydi?

"Dostun haklı," dedi Telok onlara yaklaşırken, mızrağının ucunu ön bacağının önündeki toprağa saplayarak. "Devam edersek çok az şey kazanacağız. Seni taşımak zorunda kalırsak daha da az, Ketahn."

"Çok yakınız." Ketahn başını çevirip uzaklara baktı; Ivy onun Takarahl'a doğru baktığını biliyordu. Ona anlatmış olmasına rağmen, Vrix şehri onun için bir efsane yeri gibiydi... ama belki *de kâbusların yeri* daha uygun bir terimdi.

Telok bir ön ayağını uzatarak Ketahn'inkine çarptı. "Işık azalıyor. Küçük yoldaşlarımız zaten görmekte yeterince zorlandılar ve endişe ve kederden yorgun düştüler. Gece için sığınakta güvende olacağız."

Ivy uzanıp Ketahn'ın yanağına tekrar dokunarak dikkatini tekrar kendisine çekti. "Bu işte hepimiz beraberiz Ketahn. Hepsini tek başına taşımak zorunda değilsin. Bizim iyiliğimiz için kendini parçalamak zorunda değilsin." "Yaralısın" dediğinde sesi yumuşadı.

Ketahn gözlerini kapadı ve yüzünü avucuna yaslayarak derisini avucuna sürttü. "Gözlerinde böyle bir keder görmek istemiyorum, yüreğim yaralı."

"Çünkü senin için endişeleniyorum."

"Ben... Duracağız."

Cole, Ivy'nin arkasında bir yerden, "Çok şükür," dedi.

"Yakınlarda bir oyuk var." Ketahn, Ivy'nin elini kendi eliyle kapatırken Telok'a baktı. "Hepimizin içinde barınabileceği kadar büyük."

"Biliyorum," dedi Telok. "Eşinle birlikte ilerle. Ben Rekosh'la birlikte işgal edilmediğinden emin olmak için gideceğim."

Toyuk, büyüklüğü üzerine çöken koyu karanlıkla daha da heybetli hale gelen devasa bir ağacın dibindeydi.

ormanda. Gövdedeki büyük bir yarık, ormanın zemininden birkaç metre yükseklikte başlayan mağara benzeri bir açıklık yarattı. Yarık, tabanında bir arabanın geçebileceği kadar genişti ve gövde tekrar sağlam bir parça halinde bir araya gelene kadar yükseldikçe daralıyordu.

Bazı döküntüler -çoğunlukla yapraklar ve sopalar- ve gövdeye yapışan ve yerde büyüyen kalın, yumuşak yosunlar dışında içerisi boştu. Ayrıca şaşırtıcı derecede genişti, en azından herkes içine tikişana kadar.

Ama önemli olan tek şey kuru olmasıydı.

Tüm insanlar tulumlarını değiştirmiş, ıslak olanları ters çevirip kurumaya bırakmışlardı.

Su geçirmezlik için çok fazla.

Kıyafet değişikliği soğuğa karşı sadece biraz yardımcı olmuştu. Dışarıda fırtına şiddetlenirken, ateş olmadan grubun ısınmak için bir araya toplanmaktan başka çaresi yoktu. Yağmur tabakalar halinde yağıyor, rüzgâr dalları süpürüyor, feryatları çukurda belli belirsiz yankılanıyor ve gök gürültüsü cenneti ve dünyayı yuvarlayarak öfkesiyle her şeyi sarsıyordu.

Ivy battaniyesini sıkıca üzerine çekti ve Ketahn'a daha sıkı sarıldı. Ketahn, Ivy'nin üşümüş bedenine karşı alev alev yanan bir fırın gibiydi. Etrafını saran kolları daha da sıkılaştı.

İlk başta, yaralarının boyutunu bilmediği ve onu daha fazla incitmekten korktuğu için üzerine yatmaya karşı çıkmıştı. Ancak Ketahn Ivy'yi kucağına almış ve kendisi sandığın iç duvarına yaslanırken onu her zamanki yerine koymuştu. Onun kendisinden ayrı uyumasına izin vermeyi reddetmişti.

Ketahn için duyduğu endişelere rağmen, bu pozisyonun leğen kemiğindeki rahatsızlığın bir kısmını hafiflettiğini kabul etmek zorundaydı.

Ivy bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. Karanlıkta hiçbir ayrıntıyı seçemiyordu ama gözleri onların şekillerini seçmesine yetecek kadar alışmıştı. İnsanların çoğu uyuyordu, uzanır uzanmaz uykuya dalmışlardı ama Ivy gibi birkaçı uyanık ve huzursuzdu.

Telok, Rekosh ve Urkot açıklığın kenarlarına yerleşmişlerdi; son ikisi ellerinde mızraklarla uyumak için yatmışlardı. Ahnset ise açıklığın ortasında tek başına oturmuş, sırtı gruba dönük, iri, gölgeli bir figür olarak sessiz ve hareketsiz bir şekilde nöbet tutuyordu.

Ketahn onu *Somnium*'a geri getirdiğinden beri kendini herkesten soyutlamıştı ve gemide Ketahn'a söylediği birkaç cılız söz dışında hiç konuşmamıştı. O sadece... bir varlıktı, seyahat eden grubun arkasından gelen kederli bir gölge.

Ahnset'in iki gün önce olduğu kişi artık yoktu.

Ahnset'in canı yanıyordu ama Ivy dışı vrix'in yaptıklarını hatırlamadan ona bakamıyordu. Ella'nın öldüğünü ve Ahnset'in hatalı olduğunu hatırlamadan. Ivy, Ahnset'in hasta insanı neden kaçırdığını anlıyordu. Ahnset, Ella söz konusu olduğunda nazik ve şefkatli olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ona asla bilerek zarar vermezdi ama...

Bu anlayışın bir fark yaratması için çok erkendi. Kayıp çok acıydı. Vrix'in ne kadar güçlü ve vahşi olduğunu görmüş olan Ivy, kraliçenin Ella'ya neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdi.

Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir.

Ivy'nin annesi bu sözü çok severdi ama Ivy şimdi bile buna tam olarak inandığından emin değildi.

Ahnset doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Bir hayat kurtarmak için harekete geçmişti. Bunun Ivy'nin insanları uyandırmak için yaptıklarından ne farkı vardı?

Ivy kaşlarını çattı ve kaşlarını Ketahn'ın göğsüne bastırdı. Sadece... zamana ihtiyacı vardı. Öfke, acı ve ihanet duygusu hâlâ çok yeniydi.

Dışarıda gök gürledi, oyuk sarsıldı.

Ketahn bir elini onun sırtına doğru kaydırıp ve saçlarını yanağından ayırdı. İngilizce olarak, "Rahat ol, *nyleea*'m. Dinlen."

"Özür dilerim. Aklımda çok şey var." Ivy başını kaldırıp ona baktı. "Senin de uyuyor olman gerekirdi."

Onun yanağını okşadı, pençesinin ucu şakağını sıyırdı. "Benim de düşüncelerim sıkıntılı. Ama sen güvendesin. Biz güvendeyiz."

Adamın sesindeki gerginliği ya da çenesinin aşağıya doğru seğirmesini görmezden gelemedi. Başını geriye doğru yatırarak, ellerinden birini boğazına ulaşana kadar vücudunda gezdirdi ve başparmağını nazikçe morarmış derisi boyunca ileri geri okşadı. Sessiz bir tril sesi çıkardı.

Fırtına, ardından gelen sessizliği doldurdu ve Ketahn onu çok güvenli bir şekilde, çok yakından tuttuğu için bu sessizlikte biraz rahatlık bulabildi.

"Bizi hangi yöne götürmek istiyorsun Suncrest?" Telok bir süre sonra sordu. Kaba, hışırtılı sesi yağmur seslerinin arasında evindeymiş gibi görünüyordu.

"Gittiğimiz yön," diye yanıtladı Ketahn.

Telok kayıtsız kalmayarak, "Yaraların aklını mı kaçırdı Ketahn?" diye sordu.

Ketahn homurdandı. "Hayır."

"Yani bizi nereye götürdüğünüzü biliyor musunuz?"

"Arapsaçı'nı en az senin kadar iyi biliyorum Telok. Nereye gittiğimizi biliyorum." "Bir düşmandan diğerine," diye homurdandı Telok. "Bunun ne yararı olacak?

Bize mi?"

Ivy kaşlarını çattı. Vrix dilinde, "Ne demek istiyor Ketahn?"

diye sordu. "Bizi dikenli martı bölgesine doğru götürüyor," dedi Telok.

Rekosh kıpırdandı ve Ketahn'a bakmak için gövdesini dikleştirdi. "Bu pek akıllıca görünmüyor."

"Kraliçenin gitmemizi bekleyeceği son yer orası," diye gürledi Urkot, kıpırdamadan.

"Bu risk almaya değer mi?" Telok hâlâ Ketahn'a bakıyordu; Ivy onun yeşil gözlerindeki küçük yansımaları seçebiliyordu.

"Olanlardan sonra..." Ketahn kesik kesik bir nefes aldı, vücudu gerildi. "Zurvaşi kan arayacaktır. Dikenli martılar onun düşmanları ve bu yüzden bir süreliğine ona karşı bir kalkan olabilirler."

"Onlar bizim de düşmanımız. Unuttunuz mu?"

Ketahn homurdandı. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Ketahn bizi daha önce onların topraklarına götürmüştü," dedi Urkot.

"O zaman olduğu gibi şimdi de ona güveniyorum."

"Bu bir güven meselesi değil," diye yanıtladı Telok. "Savaş sırasında bize eşlik eden bir insan sürüsü yoktu ve yine de yol zor kazanıldı."

Rekosh'tan düşünceli bir tril sesi geldi. "Tüm Vrix'ler arasında senin buna karşı çıkmanı beklerdim Urkot. Ketahn'ı gereksiz davranışları

yüzünden azarladın mı hiç?

riskler."

Urkot o zaman doğruldu ve kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Ketahn olmasaydı Takarahl'a asla geri dōnemezdim. Zurvaşı'nın savaşında ōlen bir başka savaşçı olarak bataklıkta çürümeye terk edilirdim. Oraya dōnmek gibi bir niyetim yok ama Ketahn kabilemizi korumanın yolunun bu olduğuna inanıyorsa, onu takip edeceğim."

Telok homurdanarak sırtını tahtaya yasladı. "Sekiz adım bizimle gel, çōnkū bu aptallık. Dikenli martılar... bizi hoř karşılamayacaklar."

"İnsanların eski bir sōzū vardır," dedi Ivy, kelimeleri vrix'te bir araya getirmeye çalıřırken alt dudađını endiřelendirmek için durakladı. "Dūřmanımın dūřmanı benim dostumdur. Bunu... anlıyor musun?"

Ketahn'ın parmakları ona doğru bastırdı. "Evet, kalbim parçalandı." "Gūzel, basit kelimeler," dedi Urkot. "Onları sevdim."

"Umarım çok basit deđildir," dedi Rekosh. "Bu tūr meseleler nadiren bōyle olur."

Telok dişlerini gıcırdattı. "Dikenli martılar bizi gōrdükleri anda ōldürürlerse kelimeler hiçbir işe yaramaz."

"Bu yūzden gōrūnmemek için elimizden geleni yapacađız," dedi Ketahn. "Uyuyun. Őnümüzde uzun bir yolculuk var."

Vrix sessizliđe gōmūldū ve bir kez daha fırtınanın seslerinin diđer tūm gūrūltūleri yutmasına izin verdi. Ivy'nin yorgunluđuna rađmen uyku hālā çok uzaktaydı. Zihni, ōnümüzdeki gūnlerde karřılařabilecekleri řeylere, kraliçeye, *keřkelere* ve *olabileceklere*, ōnūnde uzanan geleceđe dođru dolařtı.

Ella'ya.

Hak etmediđi bir ōlūme.

Gōzyařları Ivy'nin gözlerini yaktı. Dōkūldūler, tenini gıdıklayarak Ketahn'ın göğsūne damladılar. Ya Ivy diđerlerini hiç uyandırmasaydı? Ella...

Ella yine de ōlebilirdi.

Beni uyandırdığına sevindim, Ivy, demişti Ella. Sondan ōnce bu kadar harika bir řey gōrebildiđim için mutluyum. Ben... Ben tūm evrende Vrix'le tanışan sekiz insandan biri olacağım.

Ivy ūrpertici bir nefes aldı.

Ketahn'ın tokaları kadının kalçalarının etrafında kıvrıldı ve bir elini kadının sırtında gezdirdi. Bir diğer eli de saçlarını okşadı. "Ben buradayım, Ivy."

Bu sōzler ona daha da umutsuzca sarılmasına neden oldu. Kolunu onun boynunun arkasına doladı ve kendini onun vūcuduna dođru çekti.

Yüzünü çenesinin altına soktu, burnunun ucu boynunu okşadı. Gözlerini kapadı ve onun maun ve baharat kokusunu içine çekti.

Buradayım, Ivy.

İşler farklı ilerleseydi, bu sözleri söylemek için burada olmayabilirdi. Kraliçenin pençesinden asla kurtulamayabilirdi. Ivy için sonsuza dek kaybolabilirdi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı, gözyaşları hâlâ akıyordu.

Pençelerini yavaşça, nazikçe saçlarında gezdirdi ama cevabı kesindi. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım, kalbimin yarısı. Seni benden asla alamayacaklar."

"Bugün ölebilirdin. Ya da kraliçe, o... olabilirdi..." Sonra aklına korkunç bir düşünce geldi. Derisindeki tüm izler, boğazındaki ve bileklerindeki morluklar. Parmakları onu kavradı. "Aman Tanrım. Seni zorladı mı...?"

"Hayır," diye homurdandı, sesi kısık ve çığdı. "Kraliçe beni sahiplenmeye kalkışmadan önce kuluçka kardeşimin eşi tarafından serbest bırakıldım." Ketahn başını geriye çekti ve sert ağzını Ivy'nin alnına değdirdi. "Ne olursa olsun, sana geri dönmenin yolunu bulacaktım. Sen benim eşimsin, canımın parçasısın. Seni asla terk etmeyeceğim. Sana asla ihanet etmeyeceğim."

BÖLÜM 8

Alçak homurtular ve sesler Ivy'yi uyandırdı. Derin bir nefes aldı ve ağrıyan, sertleşmiş uzuvlarını gerdi.

Ketahn'ın avuç içi, kadının arka tarafına sıkıca yerleşmiş, tokaları kadının dış uyluklarını okşarken onu yerinde sıkıştırmak için bastırıyordu.

Heyecan verici küçük karıncalanmalar teninde gezinirken gözlerini kırpıştırarak açtı. İstemedi de olsa cinsel organı kasıldı ve leğen kemiğini Ketahn'a doğru salladı.

"Sakin ol, *nyleea*'m," diye gürledi.

Ivy donakaldı, birdenbire yarığının arkasındaki sert, belirgin çıkıntının farkına vararak göbeğine yaslandı. "Oh."

Onları ayıran tek şey tulumunun malzemesiydi. Pençesinin basit bir hareketiyle bu engeli ortadan kaldırabilir ve sonra da onun içine girebilirdi. Yalnız olsalardı, şüphesiz diğer pek çok sabah yaptıkları gibi birbirlerinin bedenlerinden aldıkları zevkin tadını çıkaracaklardı. Onun dokunuşunu arzuluyor, kendini coşkunun kayıtsızlığında kaybetmeyi arzuluyordu. Ama o ve Ketahn'ın önümüzdeki günlerde bu arzularını tatmin etmek için pek fazla fırsatları olmayacaktı.

Sabah ışığı kovuğun dışında parlıyordu. Yağmur yok, rüzgar yok, gök gürültüsü yok; sadece yumuşak, altın rengi güneş ışığı.

Adamın göğsündeki büyük çürüklerden birini öptü. "Fırtına koptu."

"Evet," diye yanıtladı Ketahn, derin sesi kadının içinde titreşerek. "Bugünkü yolculuklarımızı kolaylaştıracak."

Ivy başını onun göğsünden kaldırdı ve kayarak kovuğun etrafına baktı. Telok burada değildi, bu yüzden sadece onun çoktan dışarı çıktığını varsayabilirdi. Diğer herkes ya uyanıktı ya da uyanma aşamasındaydı.

Cole ayaktaaydı, bir omzu ağacın gövdesinin iç kısmına yaslanmış, kurutulmuş bir et parçasını çiğniyordu ve Will kollarını başının üzerinde kavuşturmuş, gerinerek duruyordu. Elinde su tulumuyla oturan Diego, uykulu gözlerini Will'e çevirmiş, bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Ivy uykuya dalmadan önce nöbet tutan Ahnset, şimdi girişin solunda oturmuş, bacaklarını vücuduna yaslamıştı.

İnsanların ilk uyandıklarında halsiz ve şaşkın görünmeleri ne kadar normalse, Ivy'nin yol arkadaşlarındaki yorgunluk da o kadar derin görünüyordu

-Ve o da bunu hissetti. Dün günün yarısını bile yürümekle geçirmemişlerdi ama yine de bunu başarmak için Ivy'nin tüm gücü ve daha fazlası gerekmişti.

"Sanırım hepimiz daha rahat bir gün geçirebiliriz," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Biliyorum, *nyleea*'m." Bir çift elini kalçalarına, diğerini de koltuk altlarına götüren Ketahn, Ivy'yi nazıkçe üzerinden kaldırarak ayağa kaldırdı.

Bacakları ağırlığını taşımak zorunda kaldığı anda, o keskin, kramplı ağrı leğen kemiğinde alevlendi. Ivy nefesini içine çekti, öne doğru eğildi ve ellerini kalçalarına dayayarak tulumunun malzemesini sıktı.

Ketahn onun arkasından kalktı, bir eliyle saçlarını yüzünden geriye doğru süpürürken diğer eliyle omuzlarını kavradı. "Sorun ne Ivy? Neyin var?"

"Ivy?" Ahmya kararsızca sordu.

Diego kendini yukarı itti ve aceleyle Ivy'nin yanına gitti, çömelerek gözlerinin içine baktı. "Ne hissediyorsun?"

Ivy birkaç derin nefes aldı ve başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece biraz kramp girdi." Ki bu doğrudu. Dün bütün gün devam etmişti ama Ketahn onu yere bıraktığı anda daha da keskinleşmişti. Ketahn'a baktı ve gülümsedi. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Acı şimdiden hafiflemeye başladı."

Ketahn başını eğdi ve gözlerini kıstı, açıkça ikna olmamıştı.

"Emin misin?" Diego sordu.

Ivy başını salladı ve doğruldu. "Evet. Muhtemelen sadece... kadın meseleleri, anlıyor musun?"

"Ah. Anladım." Diego çarpık bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Buna yardımcı olacak bir şeyimizin olmaması çok kötü."

"Keşke."

"Kadın eşyası nedir?" Diego uzaklaşırken Ketahn sordu.

Ketahn'la yüzleşirken yanakları ısındı. "Bu... insani bir şey. Normal şeyler."

Homurdandı ve kızın çenesini yakaladı. "Bu hiçbir şeyi açıklamıyor, Ivy."

Kıkırdadı, ellerini adamın kollarına koydu ve botlarının parmak uçları üzerinde yükselerek adamın dudaklarını öptü. "Güven bana. Ben iyiyim."

Ketahn başını öne eğdi, başlığını kadının alınına değdirdi ve yumuşak bir ses çıkardı. "İstiyorum, kalbim parçalanıyor."

"Çok fena çişim geldi," dedi Callie. Gövdedeki açıklığa doğru yürüdü, bir elini tahtanın kenarına koydu ve diğerlerine bakmak için dönmeden önce dışarı baktı. "Bu dağ kadını benimle birlikte bir çalının arkasına götürmek isteyen başka biri var mı?"

Ketahn'a gülümseyen Ivy ondan uzaklaştı. "Ben de geleceğim."

"Ben de." Lacey ayağa kalktı, kışını fırçaladı ve mızrağını alarak Callie'nin yanında durmak üzere girişe doğru yürüdü. "Peki ya sen, Ahmya?"

Ahmya başını sallayarak kendini ayağa kaldırdı. "Patlayacakmışım gibi hissediyorum."

"Ben seninle kalacağım." Ketahn, Ivy'nin aralarında açtığı küçük mesafeyi kapattı. "İşediğinde kötü şeyler olur."

Ivy güldü ve onu durdurmak için bir elini Ketahn'ın göğsüne koydu. "Gerçekten mi? Bu bir kez oldu ve velocitiger bana yaklaştığında aslında işemiyordum bile."

Bunu yaşamasına asla izin vermeyecekti, özellikle de bacağında olayı hatırlatan bir yara izi varken.

Ketahn başını eğdi. "Ne? Sana söyledim, canavarın adı *Unac*'tı. Ve sen işeyeceğini söyledin. Yapıp yapmamanız önemli değil."

Callie kaşlarını kaldırarak, "Dur bakalım," dedi. "Birincisi, Ivy, bütün bunları daha sonra açıklamak zorunda kalacaksın ve ikincisi, Ketahn, bizi işerken izlemeye gelmiyorsun."

Ketahn sinirli bir şekilde ofladı. "Seni izlemeyeceğim. Ben ormanı izleyeceğim."

Ivy onun göğsünü okşadı. "Bunu zaten konuşmuştuk Ketahn. Ayrıca bu sefer tek başıma olmayacağım."

Alt çenesi seğirdi ve bakışlarını diğer insanlara doğru kaydırıldı. Ana dilinde, "Bu benim endişemi hafifletmiyor," dedi.

"Bizden bahsediyor, değil mi?" Lacey sırtarak sordu. Mızrağını kaldırarak ayaklarını destekledi ve dövüş pozisyonu alarak silahın sivri ucunu önüne sapladı. "Bizim çılgın yeteneklerimize güvenmiyor mu?"

İri, karanlık bir figür Lacey'nin arkasından yaklaştı, sabah ışığıyla siluet haline gelmişti. Lacey irkildi ama daha dönmeye fırsat bulamadan figür iki yanına uzanmış, iri ellerini Lacey'nin ellerinin üzerine, mızrağın sapına yerleştirmişti.

Telok Lacey'nin üzerine eğildi, yüzü kulağına yaklaştı ve alt ellerini kalçalarına koydu. Lacey'nin nefesi kesildi. Öndeki elini mızrak ucundan uzaklaştırdı ve diğer elini hafifçe çevirerek kolunun açısını düzeltti. Sonra bir ön ayağıyla ayaklarını birbirinden uzaklaştırarak duruşunu genişletti.

Lacey gözlerini devirdi. "Anımı yaşamama izin veremezdin, değil mi?"

"Ne dedi Ketahn?" Telok sordu.

"Ders için sana teşekkür etti," diye cevap verdi Ketahn çitirdayarak.

"Bu pek de minnettar bir ses tonuna benzemiyordu." Telok yüzünü Lacey'ye doğru çevirdi ama durakladı. Çene kemikleri seğirdi. Tereddütle yüzünü Lacey'nin saçlarına bastırdı ve içine çekti. Göğsünde alçak bir trıl sesi duyuldu.

Ivy'nin kaşları havaya kalktı.

"Um... O ne yapıyor?" Lacey çok ama çok hareketsiz durarak sordu. "Seni övüyor." Ivy sırtışını gizlemek için ağzını kapattı. Rekosh geveledi. "Görünüşe göre avcı yeni bir avın kokusunu almış."

Telok homurdanarak Lacey'nin yanından çekildi. Bir an için Rekosh'a dik dik baktı, sonra kendini silkeleyip arkasını döndü. "Hava müsaitken hemen yola çıkmalısınız Ketahn." Sonra adım adım gözden kayboldu.

Telok gittiğinde Callie, "Bunun seksi olup olmadığını anlayamadım," dedi. Kollarını kavuşturmuş ve kalçasını eğmiş bir şekilde duruyordu, dudakları geniş bir sırıtışla ayrılmıştı. "Sana *hayalet* gibi davrandı."

Mızrağı indirip dik dururken Lacey'nin yüzünü pembe bir renk kapladı. "Oh, kapa çenenі. O yapmadı."

Ivy güldü. "Gerçekten de öyle."

"Sizin bu filmi izlediğinize bile inanamıyorum," dedi Ahmya. "Sadece benim izlediğimi sanıyordum."

"Bu bir klasik. Mutlaka görülmeli..." Callie kaşlarını çatı. "Şey, yakın zamanda film izleyeceğimizden değil. Neyse, artık işeyebilir miyiz?"

Ivy Ketahn'a baktı. "Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen Ahnset de bizimle gelebilir."

Ahnset adı söylenirken Ivy'ye baktı ve sonra bakışlarını Ketahn'a doğru kaydırdı. "Kardeş mi?"

Çene kemikleri inip kalktı ve elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. Kız kardeşine bakmadı; gözleri Ivy'de kaldı ve Ivy onun kararıyla savaştığını anlayabiliyordu. Onu suçlamıyordu. Onun tereddütlerini, güvensizliğini, öfkesini anlıyordu ve bunların çoğunun Ivy'yi güvende tutma ihtiyacından kaynaklandığını biliyordu.

Ve Ella için aynı şeyi yapamamasından.

Vrix'e geçen Ivy, Ahnset'le yüzleşti. "Bizi dışarıda izleyebilir misin?" Kendisini ve diğer kadınları işaret etti.

Ahnset bacaklarını açtı, ayağa kalktı ve başını eğdi. "Ben nöbet tutacağım." Ketahn'a baktı ve kalbinin üzerine bir yumruk koydu. "Eşini hayatım pahasına koruyacağım kardeşim."

Sonunda Ketahn Ahnset'e baktı. Sessizdi, gerginliği dalga dalga yayılıyordu, gözleri okunamıyordu. Sonra başını eğerek hafifçe selam verdi. "Biliyorum kardeşim."

Gözlerini kapatırken Ahnset'in vücudunda bir ürperti dolaştı. Diğer kollarını yukarı kaldırarak dört elini de kalplerinin üzerine bastırdı ve bu pozu birkaç sessiz saniye boyunca sürdürdü. Gözlerini açtığı anda çantasını ve mızrağını duvarın yanından aldı, Ivy'ye ve diğer kadınlara baktı ve dışarıya doğru bir işaret yaptı.

"Nihayet!" Callie kollarını indirdi ve Lacey ile Ahmya'nın arkasından kovuktan dışarı çıktı.

Ivy kollarını Ketahn'a dolayarak hızlıca sarıldı. "Geri döneceğim."

Alt kollarıyla onu sırtından kucakladı, sağ üst elinin parmakları saçının gevşek bir tutamını yakaladı. "Çabuk ol, kalbim parçalandı. Ve uzağa değil."

Bir anlık tereddütten sonra onu serbest bıraktı.

Ahnset, Ivy mızrağını kapıp diğerlerinin peşinden koşana kadar sessiz bir nöbetçi gibi kovuğun hemen dışında bekledi.

Buraya sığındıklarında hava karanlıktı ve sabah ışığında her şey farklı görünüyordu. Fırtınadan sonra güneş böyle vurduğunda orman büyümlü bir hal alıyordu; fantastik bir hikâyeden fırlamış, gerçek olamayacak kadar güzel bir periler dünyası gibi. Su damlacıkları geniş yapraklara yapışmış, kristaller gibi parlıyordu.

Nemli hava güneş ışığını yakalayıp parlak gökkuşaklarına dönüştürüyor, esinti toprak, bitki örtüsü ve taze yağmur kokuyordu.

Dişiler, kovuğun açıklığından aşağıya ve ardından bir yokuş yukarı yürüyerek ayrıldılar. Yollarını dikkatle seçtiler, mümkün olduğunca açıktaki köklere, taşlara ve bitkilere bastılar. Geçmek zorunda kaldıkları birkaç çamur parçası neyse ki sığıdı.

Güneş ışığıyla birlikte sıcaklık da geldi. Gölgeleikten süzülen ışık huzmelerinin arasından her geçişinde Ivy'nin başına vuruyordu. Dünkü soğuktan sonra bu sıcaklık hoşuna gitmişti ama gün ilerledikçe ve sıcaklık yükseldikçe bu sıcaklığın da kendine has bir ıstıraba dönüşmesi muhtemeldi.

Kısa süre sonra ormanın zeminindeki yoğun bitki örtüsünün birkaç kaya oluşumuyla parçalandığı bir yere geldiler. Kayalara tutunmuş yeşil ve mor sarmaşıklar, ışığın vurduğu yerlerde belli belirsiz parıldayan soluk taşlarla çekici bir kontrast oluşturuyordu. Sarmaşıkların arasına yüzlerce sarı ve turuncu güneş çiçeği serpiştirilmiş, yaprakları güneş ışığını içmek için açılmıştı. Burası Ivy'ye resimlerde gördüğü o eski bahçeleri hatırlattı; taş duvarları sarmaşıklarla kaplanmış, taş döşeli yollarında kır çiçekleri yetişen bahçeleri.

Callie bir çalının yanında durdu ve ondan birkaç yaprak kopardı. "Bunun benim hayatım olacağını hiç düşünmemiştim. Yüksek lisanstan ormana işemeye."

Ahmya uzun siyah saçlarını kulağının arkasına atıp etrafına bakınırken, "Hiçbirimizin bunu hayal ettiğini sanmıyorum," dedi. "Burada mı buluşalım?"

"Kulağa hoş geliyor." Lacey uzaklaştı ve birkaç ağacın arasında kayboldu. "Artık tutamıyorum."

"Ben de öyle." Elinde yapraklarla Callie vücudunu çevirdi ve uzun, parlak bitkileri ayıran boşlukta manevra yaptı.

Ahnset, Ivy'nin yanında durdu ve Ahmya uzaklaşırken mızrağının ucunu yere dayadı. Vrix alt kollarını kavuşturdu. "Onlara uzakta olmadıklarını söyle."

"Ahnset çok uzağa gitmeyin dedi!" Ivy İngilizce seslendi. "Anladım!" Lacey geri bağırdı.

Ivy yeri işaret etti ve Vrix dilinde, "Hepimiz burada buluşacağız," dedi.

Ahnset ön ayaklarından birini kaldırıp hafifçe yere vurmadan önce tereddüt etti

Ivy'nin baldırı. "Bekleyeceğim."

Ivy'nin öfkesi yok olmamış olsa da, bir gecede büyük ölçüde azalmıştı. Ahnset'in olanlar yüzünden duyduğu suçluluk duygusunun onu çoktan yiyip

bitirdiğini biliyordu. Ivy'nin bir yanı Ahnset'in bunu hak ettiğini düşünüyordu ama bir yanı da

daha büyük bir kısmı, bir zamanların gururlu savaşçısını bu kadar küçülmüş görmekten nefret ediyordu. Çok... yalnız. Herkes hata yapar ve bu... bu korkunç bir hataydı. Ahnset'in neredeyse her şeyine mal olan bir hata.

Ivy uzanarak Ahnset'in dirseklerinden birine dokundu ve ona bir gülümseme sundu.

Ahnset gerildi. Ivy'nin parmaklarına baktı ve ürpererek gözlerini kapattı.

Ivy elini geri çekti, döndü ve büyük kayalardan birinin etrafında yürüdü. Arka tarafına bakınca bunun basit bir kaya parçası olmadığı anlaşılıyordu; çok sayıda çıkıntı, sonunda toprak ve bitki örtüsü altında kaybolan daha geniş, daha düz bir kısma ulaşana kadar düzensiz katmanlar oluşturunuyordu. Birçok yerdeki çukurlarda su birikmiş, berrak ve pırıl pırıl parlıyordu ve bu havuzların her birini destekleyen taşlar, sayısız yıl boyunca yüzlerinden aşağı damlayan akıntıdan kaynaklanan renk değişikliği belirtileri gösteriyordu.

Mızrağını yere sapladı, birkaç yaprak topladı ve onları ulaşabileceği mesafedeki alçak bir kaya çıkıntısının üzerine yığı. Botuyla yerde bir çukur kazdıktan sonra tulumunu çıkardı, fazla malzemeyi kolunda topladı ve çömeldi. Bu en kolay ya da en rahat pozisyon değildi ama Ivy başardı. Kendini rahatlatırken neredeyse inliyordu. İşi bittiğinde yaprakları sildi ve onlara baktı.

Kanla kaplanmışlardı.

Yaprakları deliğe bırakan Ivy bacaklarının arasına baktı. İç baldırlarına daha fazla kan bulaşmış ve tulumunun kasıklarını lekelemişti.

"Lanet olsun."

Elbette regl dönemi başlamıştı. Krampları düşününce mantıklı geliyordu ve bu sadece bir zaman meselesiydi, değil mi?

Ama bu uğraşması gereken son şeydi, özellikle de şimdi.

Ayağa kalktı, botunu kullanarak çukuru toprakla örttü ve kayalara yaklaştı. Soğuk su bacaklarından aşağı süzülürken küfrederek kendini yıkadı, sonra da kalçalarını yıkadı. Ardından, havuzlardan birinin yanındaki taş çıkıntıya oturdu ve tulumundaki kanı temizledi.

Bu durumla başa çıkmak için ne kullanacaktı? Acil durum malzemeleri zulasında ped, tampon ya da adet kabı yoktu.

"Yirmi ikinci yüzyıl ve hâlâ kadın hijyen ürünlerini bir gereklilik olarak görmüyorlar. Hayret bir şey," diye homurdanarak tulumunun kasıklarını biraz daha ovmak için suya daldırdı.

"Ivy."

Ivy, Ahnset'in sesini duyunca başını kaldırdı. Dişi vrix gözlerini kısmış ve başını eğmiş bir halde önünde dimdik duruyordu. Lacey, Callie ve Ahmya onun arkasındaydı.

"Biraz uzun sürdü, biz de emin olmak için gelip seni kontrol etmek istedik-" Ahmya'nın gözleri daldı ve genişledi. "Oh."

Ivy'nin yüzünde bir sıcaklık belirdi. Pantolonunu indirmişken yakalanmaktan bahsediyoruz - kelimenin tam anlamıyla. Ormanın ortasında botlarından başka bir şey giymeden oturuyordu.

"Evet, benim... bir tür sorunum var," dedi

Ivy. Callie yüzünü buruşturdu. "Bu berbat bir şey."

Ahnset bir adım daha yaklaştı. "Kanaman var." Bacaklarındaki küçük tüyler diken diken oldu. "Neren yaralı?"

Ivy kaşlarını çatarak aşağı baktı. Kendini temizlemişti ama oturduğu taşın kenarında kan birikmişti ve küçük, seyrelmiş bir akıntı çıkıntıdan aşağı süzülüyordu. Kalçalarını sıktı ve sinirli bir nefes verdi.

"Yaralı değilim," dedi Vrix dilinde ve Ahnset'e baktı. "Bu... Um..."

Ahnset'in çenesi titredi. Gözlerinde korku ve keder parıldıyordu ve sesi kararsızdı. "Yara olmadan nasıl kanayabiliyorsun?"

"Dişi insanlar her ay döngüsünde bir kez kanarlar. Bu doğaldır. Bu, çocuk sahibi olabileceğimizin bir işaretidir." Ivy bir elini karnına koydu, sonra kollarını kavuşturarak İngilizceye geçti. "Bir bebek."

Kolonileşme, Ana Dünya Girişimi'nin planıydı. Bir kolonist olarak yeni bir nesil doğurmak Ivy'nin görevi olmalıydı. Ama uyandığından beri bebek sahibi olma düşüncesi aklının ucundan bile geçmemişti. Ve şimdi de kesinlikle olmayacaktı. O bir insandı ve Ketahn... O bir Vrix'ti.

Yine de yüreğindeki kederli sızıyı durduramıyordu. Her zaman bir aile istemişti, gerçek bir aile, sevgi dolu bir aile. Birlikte büyüdüğü soğuk ve yalnız aileden farklı bir şey. Ve Ivy, Ketahn'ın harika, koruyucu ve şefkatli bir baba olacağını biliyordu.

Ketahn yeterli. O her zaman yeterli olacaktır.

Ahnset'in gözleri parladı ve bacaklarındaki tüyler diken diken oldu. Ivy'nin karnına baktı. "Sen... o zaman zarar görmedin mi?"

Ivy başını salladı. "Hayır."

"İşte," dedi Lacey, bir avuç yeşil yosun uzatarak. "Belli ki bir ped değil ama kanı emmesi gerekir."

Ivy yosunu aldı. Yumuşak ve biraz süngerimsi bir şeydi. "Teşekkürler."

Ahnset'ten çantasından bir parça ipek istedi ve diğer kadınlar arkalarını dönerek Ivy'nin yosunu yerinde tutacak bir şey yaparken biraz yalnız kalmasına izin verdiler. Çok gülünç görünüyordu ve rahatsız ediciydi ama şimdilik yapabildiği tek şey buydu ve kesinlikle hiç yoktan iyiydi.

Ahmya, "Regl dönemimin başlamasını gerçekten dört gözle beklemiyorum," dedi.

Callie kıkırdadı. "Özellikle de bin ışık yılı içinde tek bir köpük banyosu ya da çikolata parçası bile yokken."

Lacey yakındaki bir kayadan birkaç parça daha yosun kopardı. "Bunu durdurmanın tek yolu hamile kalmak. Yani, plan buydu, değil mi?" Başını çevirdi ve diğerlerine baktı. "Üç adam var. İçinizde gözüne birini kestiren var mı?"

"Bir *adamın* gözünün senin üzerinde olduğunu biliyorum."

"Oh, kes şunu. Telok sadece formumu düzeltiyordu."

Callie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak güldü. "Gördün mü! Daha Vrix bile demedim ama senin aklın çoktan ondaydı."

"Seni çok izliyor," dedi Ahmya.

Ivy tulumunu mühürledi ve sırtarak Ahmya'ya baktı. "Rekosh da seni çok izliyor gibi görünüyor, Ahmya."

Ahmya kızardı.

Lacey sırtarak, "Peki Urkot'un zafer dansı sırasında Callie'nin kıcına nasıl baktığını gündeme getirmemiz gerekiyor mu?" diye sordu.

Callie ona bön bön baktı. "O yapmadı!"

"Oh, oooo öyleydi. O kalça sallamasına bakıyordu." Lacey döndü ve Callie'nin dansını taklit ederken kollarını havaya kaldırarak kıcını oynattı.

Kadınlar güldüler; bunu yapmak, birkaç dakika boyunca neşeli ve endişesiz olmak iyi hissettirdi.

Ahnset başını eğerek insanlara baktı. "Erkeklerden mi bahsediyorlar?"

"Evet," diye yanıtladı Ivy Vrix'in sesiyle. "Rekosh, Urkot ve Telok'un onlara nasıl bu kadar sık baktıkları hakkında."

Ahnset yumuşak bir cıvıltı çıkardı. "Türünüzü merak ediyoruz. Vrixler birbirlerine olan ilgilerini gizlemezler." Ellerinden biri kalkıp çene kemiğinin üzerinde gezindi; parmağı altın bandın olduğu yerde hafifçe solgunlaşan etin üzerinde oyalandı ve çene kemiği sarktı. "Genelde öyle olmaz zaten."

"Bir eşin var mı Ahnset?" Ivy sordu.

"Evet. Ama ben... Onun yeri Takarahl'da, benimki ise... hiçbir yerde."

Ivy'nin kalbi bir kez daha Ahnset için acıdı ve böylece içinde barındırdığı öfke de sönmüş oldu. Bunun ne yararı olabilirdi ki? Ahnset grubun bir parçasıydı, Ivy'nin yeni ailesinin bir parçasıydı ve olanlardan dolayı kimse ondan daha fazla üzüntü duymuyordu.

Ivy Ahnset'le arasındaki mesafeyi kapattı ve elini Vrix'in koluna koydu. "Hepimizin iyileşmesi zaman alacak ama şunu bilmelisin ki Ahnset... Seni anlıyorum. Sen... Ella'ya yardım etme şansı için her şeyini verdin ve bunun doğru olduğunu düşünmeseydin bunu yapmazdın. Çok şey kaybettiğin için üzgünüm kardeşim."

Ahnset titrek bir nefes aldı ve başını öne eğdi. "Ella daha fazlasını kaybetti" dediğinde sesi inanılmaz derecede küçük ve kırıktı.

Ivy parmak uçlarında durdu ve kolunu yukarı uzattı; parmaklarının ucuyla Ahnset'in çenesine dokunabildi. "Ella öleceğini biliyordu. Bu ormanı gördüğü ve Vrix'le tanıştığı için mutlu olduğunu söyledi. Seninle tanıştığı için. Onun hayatı... Sen içinde olduğun için *daha* güzeldi. Ve bunun için sana teşekkür etmek istedi."

Ahnset'in devasa vücudu şiddetle titredi ve gözlerini kapattı. O güç ve kararlılık hâlâ içinde bir yerlerdeydi, Ivy bunu biliyordu ama artık hiçbiri görünmüyordu.

"Bizim yanımızda her zaman bir yerin olacak Ahnset," dedi Ivy nazikçe.

Ahnset yavaşça, dikkatlice eğilerek başlığını Ivy'nin başına yasladı. "Teşekkür ederim, küçük kardeşim."

"Geri dönmeliyiz," dedi Ivy. "Burada çok uzun süre kalırsak erkekler bizi aramaya gelecektir."

BÖLÜM 9

"*ZIRKITA*," dedi Will, elindeki kirin bir kısmının parmaklarının arasından düşmesine izin vererek.

Ketahn çenesini kapattı ve değişik tokuşun kendi halinde ilerlemesine izin verdi.

Rekosh İngilizce olarak "Hayır," diye cevap verdi. "*Zirkeeta*."

Will'in kaşları çatıldı. Başını çevirip, dere kenarındaki bir kayanın üzerinde yanında oturan Ahmya'ya baktı. "Az önce söylediğim şey bu değil miydi?"

"*Zir...kita*?" Ahmya yüzünü buruşturdu.

Ivy dudaklarını birbirine bastırdı. Diğer birkaç insanla birlikte dere kenarında diz çökmüş, su tulumlarını dolduruyordu. Ketahn'a baktı ve bilerek sırttı.

Ketahn gülümsedi ve bir şekilde çıtırdamasını engelledi. Ama Urkot öyle yapmadı.

Will kaşlarını çattı. "Yine güldü. Ne zaman *zirkita* desek Urkot gülüyor."

Rekosh bir huff çıkardı. "*Zirkita* yok." Bir elini başının yan tarafına götürdü. "İnsanlar, duyun. *Zirkeeta*."

Lacey ellerini havaya kaldırdı. "Biz de bunu söylüyorduk!"

İnsanlar ve Vrix bir araya geldiklerinden beri birbirlerinin dillerini öğreniyorlardı ama son iki günlük yolculuk bu süreci hızlandırmıştı. Arapsaçı'nda ilerlerken zamanlarının çoğunu sözcükleri değişik tokuş ederek geçirmişlerdi. Rekosh'un herkesten daha hızlı öğreniyor gibi görünmesi hiç de şaşırtıcı değildi; ağzını kapatması gereken zamanlarda bile konuşma konusunda her zaman yetenekliydi.

Will, Ahmya ve Lacey hep bir ağızdan, "*Zirkita*," dediler.

Yavaş bir nefes alan Rekosh, parmak uçlarını bir araya getirerek her iki eliyle bir üçgen oluşturdu ve uzun, keskin pençelerini uçlarına değdirdi. Alt çenesi seğirdi.

"Dinle." Eğildi ve elinin altıyla küçük bir toprak yığını aldı. "*Zirkeeta*." Sonra üst ellerinin avuçlarını birbirine yasladı, hafifçe araladı ve diğer alt elinin bir parmağını boşluktan geçirdi. "*Zirkita*."

Ahmya kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

Cole yakındaki bir kayanın üzerindeki tüneğinden güldü. "Sik dediğine eminim."

"Ne?" Ahmya, Cole'dan Rekosh'un ellerine bakarken gözleri irileşti, solgun yanakları kıpkırmızı oldu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Aman Tanrım."

"Neden sikinden bahsediyor ki?" Lacey sordu. Ivy güldü.

Ahmya başını kaldırdı ve ihanet dolu bakışlarını Ivy'ye çevirdi. "Biliyordun!"

Elindeki su tasını kapatan Ivy ayağa kalktı ve Ketahn'a yaklaştı. "Evet, ben de Ketahn'la aynı şeyleri yaşadım ama sizin mücadelenizi izlemek daha eğlenceliydi."

"Ahmya'nın yüzü neredeyse benim işaretlerim kadar kızardı," dedi Rekosh vrix dilinde. Başını eğdi ve gözlerini Ketahn'a doğru çevirdi. "Onu kızdırdım mı?"

Ketahn geveledi. "Söylediklerinden utanıyordu." "Onların türü doğrudanlığı tercih etmez," dedi Urkot. "Ve onlar vücutlarının açıkta olması rahat görünüyor."

"Peki *zir... zirk...* o kelimeyi nasıl söylüyorsun?" Ahmya sordu.

"Yapamayız. En azından ben yapabileceğimizi sanmıyorum," diye yanıtladı Ivy, Ketahn'ın önündeki gölgeye oturarak. "Ses tellerimiz bunun için doğru sesi üretemiyor."

Öne doğru kayan Ketahn, alt kollarını Ivy'nin etrafına doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Tokaları Ivy'nin kalçalarını kavrayacak şekilde açıldı. O ve eşi inlerinin yakınındaki dereye çok zaman geçirmişlerdi; güneşte uzanarak, gölgede oturarak ya da suyun içinde sıcaktan kaçarak. Öğrenmenin, yakınlığın ve huzurun tadını çıkardıkları pek çok sessiz gün geçirmişlerdi.

O günleri özlemişti. Kabile burada daha fazla kalamazdı ama o bu anların tadını çıkaracaktı.

"Hangi doğru ses?" Will başını salladı. "Tamamen aynılar!"

Diego elindeki suyu silkeleyerek dereden Will'e doğru yürüdü ve yaklaştığında dolu bir su tulumunu uzattı. "Hayır. Yanlış anladığın bir tanesinde küçük bir tıkırtı sesi var."

Ivy Ketahn'a doğru gevşedi ve soğuk avuçlarını onun kollarının üzerinde yumuşattı. "Evet. Bizim için oldukça hafif ama sen fark etmeye başlayacaksın. Vrix'ler titreşimlere karşı çok daha hassastır, seslerden gelen çok hafif titreşimlere bile."

"Sanırım daha dikkatli olmaya çalışmam gerekecek." Will, Diego'nun su tulumunu gülümseyerek kabul etti ve uzun bir yudum aldı.

Lacey, "Ve biz de toprağa bağlı kalacağız," dedi. Rekosh'un gözleriyle buluşurken yeri işaret etti. "*Toprak*."

Rekosh her sesi uzatarak, "*Zirkeeta*," diye düzeltti. Lacey başını salladı. "İngilizce. Pislik."

Rekosh tekrar Ketahn'a baktı. "Şimdi de öğrenmeyi mi reddediyorlar?"

Ketahn'ın çenesi biraz daha geniş bir gülümsemeyle kalktı. "Kelimeyi söyleyemezler Rekosh. Ses çıkaramazlar."

Rekosh'un gözleri kısıldı. "Bunu en başından beri biliyordun, değil mi?"

"Ben yaptım."

Urkot geveledi, omuzları eğlenerek titriyordu. "En azından onlara gerçek sapını göstermedin Rekosh."

"Bu tür yollara başvurmama gerek yok." Rekosh dişlerini şıklattı. "Bu insanlarla iletişim kurmak için biraz çaba sarf etmek gerekiyor ve ben bu çabayı göstermeye hazırım."

Urkot'un göğsünde düşünceli bir tril sesi duyuldu. "Peki bu istekliliğe sapın da dahil mi?"

"Köküm hakkında daha fazla konuşmamıza gerek yok, Urkot. Eğer eğlenceye ihtiyacın varsa, etrafta kendini tanıyabileceğin bir sürü taş var." Rekosh Ahmya'ya baktı ve gözleri yumuşadı. "Bu dişiler zaten bizden rahatsız. Onları daha fazla korkutmak istemem."

"Şimdi de siklerden mi bahsediyorlar?" diye sordu Callie. Birkaç adım ötede yere uzanmış, kolunu gözlerine siper etmişti ama şimdi kolunu indirdi ve başını kaldırıp güneş ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. "Bu sefer hiç tıkırtı duymadım."

Cole kıs kıs güldü. "Hey Ketahn, siz karşılaştır-"

"Dostum." Diego Cole'a ters ters baktı.

"Ne? Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

Callie yan dönerek başını eliyle destekledi. "*Hepimiz* ne söyleyeceğini biliyordum."

İnsanlar güldü ve - kızaran Ivy'nin kısa bir açıklamasından sonra - vrix çene çaldı. Ancak Ketahn'ın eğlencesi, insanların neden böyle şeyler yapmayı düşündüklerini anlamasına yardımcı olmadı. Bir erkeğin gövdesinin arkadaşlarınıninkine kıyasla ne kadar büyük ya da küçük olduğunun ne önemi vardı? Birinin eşi tatmin olduğu sürece, hiç fark etmezdi.

Erkek insanların, en büyük gövdeye sahip olduklarını kanıtlayarak potansiyel eşlere layık olduklarını kanıtlamaları mı gerekiyordu? Belki de daha büyük gövdeli erkeklerin güçlü yavrular üretme olasılığı daha yüksekti? Ancak insanların vücutlarını örtme tercihi göz önüne alındığında bunların hiçbiri doğru görünmüyordu.

Konuşma devam etti, insanlar ve vrixler birbirlerine yeni kelimeler öğretti ve Ketahn bakışlarını gezdirdi. Dere boyunca uzanan bu nokta iyi bir yerdi. Güneş ılıktı ama aşırı sıcak değildi, su berrak ve serindi ve zemin yumuşak yapraklar ve çimenlerle örtülüydü. Burası kabilesiyle birlikte yerleşmek isteyeceği türden bir yerdi.

Ama gruptaki eksiklikleri hissetmeden de edemiyordu. Sadece Ella değildi, gerçi onun gidişi en etkili olanıydı; Ahnset ve Telok da biri akıntı yönünde, diğeri aşağı yönde nöbet tutmak için ayrılmışlardı. Ketahn, Telok'un burada olup arkadaşlar arasındaki eğlenceli şakalaşmayı paylaşmasını istiyordu ve kız kardeşinin de burada olup her şeyin bir parçası olmasını istiyordu. Hoş karşılandığını bilmesini.

Keşke bunu ona söylemenin bir yolunu bulabilseydi.

Somnium.

Öfkesi çok güçlüydü, acısı ve suçluluk duygusu çok hamdı ve bu duyguları ancak tüm dikkatini yolculuğa vererek dizginleyebilmişti. Kendisi bu kadar az teselli bulmuşken kız kardeşine nasıl bir teselli sunabilirdi ki?

Fırtına şimdiye kadar karşılaştıkları en kötü havaydı ama fırtınanın kopmasından bu yana geçen iki gün içinde bol miktarda yağmur yağmış ve vrix'i önemli ölçüde yavaşlatmıştı. Bu durum insanlar için daha da zordu. Herkesin üzerinde erzak ve teçhizat yükü olmasaydı, vrix insanları taşıyabilir ve yolculuklarını hızlandırmak için ağaçlara çıkabilirdi.

Ketahn her an sırtında içgüdüsel bir kaşıntı, karnında endişeli bir gerginlik hissediyordu. Omzunun üzerinden bakıp Kraliçe'nin Pençeleri'nin grubun peşinde olduğunu ya da Zurvaşi'nin intikamcı bir öfkeyle Arapsacı'nı yırttığını görmeyi bekliyordu. Onun pes etmeyeceğini biliyordu.

O ve Telok izlerini ellerinden geldiğince gizlemek için birlikte çalışmışlardı -en azından yağmurun bozmayacağı izleri- ama bu onun endişelerini hafifletmeye yetmemişti. Geçtiklerine dair bir kanıt bırakmadan seyahat etmeleri imkânsızdı ve yeterince yavaş hareket ediyorlardı ki onları takip eden biri, gizlenmiş bir izi takip etse bile eninde sonunda onları yakalayabilirdi.

Ve tüm bu süre boyunca Ahnset kendini ayrı tutmuştu. Fırtınadan sonraki sabah insan dişilere eşlik ettiğinden beri biraz daha fazla konuşmuştu ama Ketahn ona birkaç kelime ayırmıştı. Ona söylemek istediği her ne ise, ona karşı hissettiği her ne ise, bir türlü dile getirememişti. Aralarındaki uçurum o kadar açılmıştı ki, nasıl geçeceğini bilmiyordu.

Parmakları çenesinde gezindi. "İyi misin?"

Ivy'nin sesi ve yumuşak dokunuşu Ketahn'ı düşüncelerinden uyandırdı ve aşağıya bakınca onun kendisine baktığını gördü. Gözleri gökyüzünden daha saf bir maviydi, şefkat ve ilgiyle dolup taşıyordu, çok güzel, çok derindi.

Ve o da onun kıızıydı.

Ketahn'ın tokaları onun kalçalarının etrafında sıkılaştı. Onun tenini hissetmek için can atıyor, bedeninin rahatlığını arzuluyordu. "Olacağım, yüreğimin yarası. Tüm bunları atlattığımızda, olacağım."

Ivy gülümsedi ve elini onun boynunun arkasına geçirerek dudaklarını ağzına bastırana kadar onu aşağı doğru itti. "Ben senin için buradayım."

Göbeğinden alçak, memnun bir trıl sesi yükseldi. Parmaklarını kızın saçlarına dolayarak başlığını kızın alnına değdirdi ve daha önce kokladığı her şeyden daha tatlı ve baş döndürücü olan kokusunu içine çekti. "Biliyorum. Ve her zaman senin için burada olacağım, *nyleea*'m."

Ketahn, derisi hareket etme ihtiyacıyla kaşınana kadar, kalbinin güm güm atmasına ve derenin çağıldamasına izin vererek öylece kaldı. Burada kendini ne kadar rahat hissetmiş olursa olsun, Takarahl çok yakındaydı ve Ketahn ile kabilesinin son birkaç günde kat ettiği mesafe, daha fazla rahatlamayı haklı çıkarmak için çok kısaydı.

Ketahn sonunda Ivy'den uzaklaşıp onlara gitme vaktinin geldiğini söylediğinde insanlardan birkaç gönülsüz inilti duyuldu ama yine de hepsi harekete geçti. Ivy'nin ayağa kalkıp çantasını giymesine yardım ederken Ketahn bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi ve hareketlerindeki katılığı fark etti. Yorgunluklarını ve acılarını anlıyordu. Gemiden ayrıldığından beri ağırları daha da artmıştı ve yıllardır durmaksızın ormanda dolaşan o bile çoktan yorulmuştu. Ama buradaki herkes neyin yattığını biliyordu.

Arkalarında -en azından yorgunluklarına rağmen bacaklarını hareket ettirebilecek kadar iyi.

Urkot ayağa kalkıp erzaktan kendi payına düşeni aldıktan sonra, Telok ve Ahnset'e işaret vermek için iki küçük kara taş parçası kullandı. İki vrix, grubun geri kalanı ayrılmaya hazır olduğu sırada nöbet yerlerinden döndüler.

Ivy de dahil olmak üzere, birkaç insan dere kenarındaki küçük sığınaklarını geride bırakırken omuzlarının üzerinden özlem dolu bakışlar fırlattı. Ama o dikkatini hemen Ketahn'a çevirdi ve ona aynı anda hem yorgun, hem parlak, hem de umutlu bir gülümseme sundu.

Evlerini yapacak bir yer bulacaktı ve bu yer güzellik ve huzur açısından diğerlerinin hepsinden üstün olacaktı. Ivy'nin *cennet* dediği yer olacaktı. Bu insanlara, kabilesine, bu dünyanın en iyisini verecekti.

Eşine her şeyini verecekti.

Tüneş gökyüzündeki yürüyüşüne devam etti. Ivy, yoğun orman örtüsünün arasından onu sadece birkaç kez doğrudan görebildi. yoldaşları yolculuklarına devam etti. Telok önden, Urkot ve Rekosh yanlardan, Ketahn ise arkadan gidiyordu. Ahnset hâlâ sessiz olsa da, gevşek düzenlerinin merkezine yakın bir yerde insanların arasında yürüyordu. Grubun duyguları hâlâ ham ve karışık olsa da, Ivy'ye öyle geliyordu ki herkes onun yanında olmasından memnundu.

Yanında Ahnset gibi bir vrix varken, en büyük, en acımasız orman canavarları bile biraz daha az korkutucuydu.

Gerçi Ivy dere kenarına uzanıp öğle güneşinin tadını çıkarmayı ve yorgun bedeninin en büyük dileğini yerine getirmeyi tercih ederdi -sükûnet- ayrılmak üzere olduklarını biliyordu. Bunu iliklerine kadar hissetmişti ve Ketahn'a yaslanırken bile içini yaygın bir huzursuzluk kaplamıştı.

Bacakları her adımda ona lanet ediyordu. Onları suçlayamazdı; onlardan çok şey istemiş ve karşılığında çok az şey vermişti.

İyi taraftan bakarsak, tüm bu yürüyüşlerden sonra kığım çok sıkı olacak.

Ivy kendisiyle alay etti. Zor bir durumda olumlu yönleri bulmak motivasyonu korumak için harika bir yoldu, ama gerçekten yapabileceği en iyi şey bu muydu?

buldun mu?

Artık kanamam yok.

Tamam, bu daha iyiydi ama kastettiği tam olarak bu değildi. Fırtınanın ertesi sabahı, adet döngüsünün bir intikamla geldiğine ikna olmuştu. Bu, birkaç gün boyunca yoğun bir akışla uğraşmak zorunda kalacağı anlamına geliyor olmalıydı.

Ama dün ya da bugün hiç kanama olmamıştı. Aslında başladığı gün akşam olmadan önce kanaması durmuştu. Krampları devam etse de, neyse ki yürüyüş sırasında görmezden gelebileceği kadar hafifti.

Her ay regl dönemiyle uğraşmaya hiç hevesli olmasa da, vücudu nihayet durağanlığın kalıcı etkilerinden kurtulup normale döndüğünde mutlu olacaktı.

Omzunun üzerinden baktı. Ketahn kısa bir mesafe arkasında yürüyor, başını çevirip gözlerini gezdiriyordu; yaralarına ve yorgunluğuna rağmen uzun boylu, güçlü ve tetikteydi.

Bakışları Ivy'nin üzerine düştüğünde, alçaktan bakıyordu; şüphesiz az önce düşünmekte olduğu kışına odaklanmıştı. Ivy sırttı ve birkaç adım atmak için kalçalarını biraz oynattı. Ketahn'ın çenesi kalktı ve açlık gözlerini keskinleştirdi, sonra gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

Alçak sesle, onun şehvetli hırıltısını mükemmel bir netlikle duydu. Bu ses doğrudan kadının kalbine işledi.

Etrafındaki insanlar, Vrix ve insan, ihtiyacı olan tek olumlu şeydi. Evet, bazen kafa kafaya geliyorlardı. Uyandıklarından beri öfkeleri ara sıra alevleniyordu, tartışmalar oluyordu, acı ve trajediler yaşanıyordu. Ama tüm bunların altında güçlü bir yoldaşlık vardı. Bu vahim durum, çok az ortak noktası olan bu insanları Ivy'nin hayal edebileceğinden çok daha güçlü bağlarla bir araya getirmişti.

Ve Ketahn bunun merkeziydi. Çekirdek, kalp. O olmasaydı bunların hiçbirisi mümkün olmazdı ve Ivy'nin karşılaştığı tüm zorluklar sırf onun gözlerindeki o bakışı görebilmek için bile değeri.

Kendi kendine gülümsedi. Eşi. Sevgilisi. Kendi seksi, doyumsuz örümcek adamı.

Bu benim hiç düşünmediğim bir şeydi.

Ivy ilerlerken ona karşı olan hislerinin doluluğuna tutunmuştu.

Tanrım, baş başa kaldıkları son andan bu yana sanki sonsuza dek geçmiş gibi hissediyordu. Ona yakından dokunduğundan beri, o büyük, nasırlı, pençeli

Elleri çıplak vücudunun üzerinde gezindiğinden beri, kalın sikini içine soktuğundan beri, yabancı şaftı onu doldurduğundan ve zevkle okşadığından beri...

Ivy boğazından çıkmak üzere olan iniltiyi bastırmak için alt dudakını dişleriyle sıktı. Onunla tekrar bağlantı kurmayı arzuluyordu.

Yakında. Sabırlı ol.

Konuşmalar onun etrafında yükselip alçalıyordu. Bazen Ivy de katılıyor, bazen katılmıyordu ama hepsinden keyif alıyordu. Bu konuşmaların çoğu, grup bir engelle karşılaştığında aniden sona eriyordu; açıkta kalan kökleri ve ipek telleri kullanarak tırmanmak zorunda kaldıkları alçak bir uçurum; yağmur nedeniyle sular altında kalmış geniş bir çukur; bacakları ve giysileri acımasızca pençeleyen, düşmüş dallar ve sarmaşıklarla delik deşik olmuş, karmakarışık bir çalılık parçası.

Tüm bu zorlukların üstesinden geldiler, ancak grubun hızı her birinde biraz daha yavaşladı. Öğleden sonra geç saatlere gelindiğinde, tek tük yapılan konuşmaların hepsi bitmiş, yerini yorgunluktan oflayıp puflamalar almıştı.

Yüzü pek bir şey belli etmese de Ivy, Ketahn'ın ona her bakışında daha endişeli görüldüğüne yemin edebilirdi. Onunla birlikte ormanda yeterince dolaşmışlardı ve tüm çabalarına rağmen o kadar da fazla yol kat edemediklerini biliyordu. Ivy mesafeyi ölçmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı ama bu sabah yola çıktıklarından beri beş ya da altı milden fazla yol kat ettiklerinden şüpheliydi. Önceki iki gün de pek iyi geçmemişti.

Somnium'dan ayrıldıklarından beri sadece on beş ya da yirmi mil yol kat etmişlerse, bu Takarahl'ın hâlâ rahatsız edici derecede yakın olduğu anlamına geliyordu. Böyle düşünmek ne kadar aptalca olsa da, kraliçe arabayla sadece yirmi dakika uzaklıktaydı.

Ivy ürperdi, bakışlarını ormanın zeminine indirdi ve biraz daha bastırdı. Şimdiden tahmin edebileceğinden çok daha fazla gizli enerji rezervine ulaşmıştı; geriye hiçbir şey kalmayana kadar kazmaya devam etmekten başka ne yapabilirdi ki?

Gökyüzü kararmaya başladığında gün batımına daha birkaç saat vardı. Gri bulutlar orman örtüsündeki boşlukları doldurarak günün büyük bölümünde yaprakların arasından sızan hoş güneş ışınlarını söndürdü. Ivy'nin kalbi sıkıştı.

Yağmur yağmadığı zamanlarda ormanda gezinmek yeterince zordu.

Bir esinti yükseldi, tepedeki yaprakları hışırdattı ve dalların arasından geçti. Biraz yağmur kokusu taşıyordu ve Ivy'nin ürpermesine yetecek kadar soğuktu.

Cole başını geriye eğdi ve yukarı baktı. "Yine eğlenceli bir akşam olacak."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Lacey biraz ileriden.

Ivy başını salladı. "Çok daha kötüsü."

"Nasıl yani?" Cole sordu.

Ivy'nin zihni o kasırgaya geri döndü; aradan kaç yıl geçerse geçsin, o zamandan beri kat ettiği akıl almaz mesafe ne olursa olsun, o birkaç dakika çarpıcı ve dehşet verici ayrıntılarıyla aklından çıkmıyordu. Şimdiye kadar atlattıkları orman fırtınalarından çok daha kötü olabilirdi.

Lacey omuz silkti ama omuzları çantasının ağırlığı altında zorlukla kalktı. "Hayal gücünüzü kullanın."

Diego kıkırdadı. "Burada gördüğümüz bazı şeylerden sonra bunu yapmaktan korkuyorum. İhtiyacım olan son şey korkunç bir canavarı hayal edip gerçek olduğunu öğrenmek."

Ketahn grubun arkasından, "Yağmurdan önce zaman var," dedi. İnsanlardan birkaçı ona baktı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ahmya. Çantası en hafif çanta olmasına rağmen, kadın sırtında komik bir şekilde fazla yük varmış gibi görünüyordu. Ama yola çıktıklarından beri tek bir şikâyetle bulunmamıştı ve adımları diğerlerinininkinden daha istikrarlıydı.

Ketahn bir ön ayağını kaldırarak, "Hisset," diye cevap verdi. İnce tüyleri diken diken olmuştu.

"Titreşimlere... ve hava akımlarına duyarlı," dedi Callie, elinin tersiyle alındaki teri silmek için durakladı. Diğer eliyle bir parmağını tulumunun yakasının altına soktu ve aşağı çekerek rüzgâra doğru döndü. "Sanırım neme ve hava basıncına da duyarlılar."

Will yavaşladı ve dönüp diğerlerine baktı. "Sanırım yağmur başladığında durup durmayacağımızı sormak aptalca, değil mi?"

Ketahn geveledi. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Will sırt çantasının kayışlarını kavradı ve omuzlarında daha yüksek durması için kaydırdı. "O halde öncesinde birkaç dakika durabilir miyiz? Biraz soluklansak ve kuruyana kadar bir şeyler yesek?"

Diğerlerinden birkaçı onun önerisini onayladıklarını dile getirdi.

Ketahn başını eğerek bakışlarını, hepsi ya yavaşlayan ya da çoktan durmuş olan insanların üzerinde gezdirdi. Çene kemikleri aşağı doğru indi. Vrix dilinde, "Telok, ileride dinlenebileceğimiz bir yer var mı?" diye seslendi.

Yeşil işaretli vrix durdu. İnsanların duraksadığı kısa süre içinde liderliği önemli ölçüde artmıştı ama hırıltılı sesi onlara gayet iyi ulaşıyordu. "Ben gözcülük yapacağım." Sonra aceleyle ilerledi ve ormanın büyümesi arasında kayboldu.

Ivy bir an için onun dayanıklılığına imrendi; daha fazla dayanamayacak kadar yorgundu.

"Yürüyün, insanlar," dedi Ketahn, herkese el sallayarak. "Telok bir yer bulduğunda dinlenin."

Komutu abartılı bir inleme korosuyla karşılandı ama herkes her şeye rağmen ilerlemeye devam etti. Ivy gülümsemekten kendini alamadı. İşler zordu ama her şeyin yoluna gireceğini giderek daha iyi anlıyordu. İyiden de iyi.

Bir rüzgâr yukarıdaki ağaç dallarını sallayarak Ivy'nin bakışlarını yukarıya doğru çekti. Ağaçların çok uzun ve düz olduğu kızılçam ormanlarının fotoğraflarını görmüştü ve bu ona her zaman gerçek dışı gelmişti. Bu ormandaki ağaçlar kızılağaçları kürdan gibi gösteriyordu. Bazen sadece gökyüzüne bakmak bile baş dönmesini tetiklemeye yetiyordu - özellikle de o büyük dallar sallanırken.

"Oh! Bunlar ne?" Ahmya heyecanla sordu.

Ivy bakışlarını indirdiğinde Ahmya'nın devrilmiş bir kütüğün üzerinde durduğunu ve grubun mevcut yolunun kenarındaki bir şeye baktığını gördü.

Cole onun yanında durdu ve ayak parmaklarının üzerinde durdu; Ahmya'nın kütükten kazandığı boya rağmen bu onu neredeyse Ahmya kadar uzun yapıyordu. "Gerçekten mi? Daha fazla çiçek mi?"

Callie kaşlarını kaldırdı. "Yani birkaç kez durup tahta parçalarına hayran hayran bakmamışsın gibi mi davranacağız?"

"Eşsiz tahılları vardı," diye itiraz etti Cole her zamanki kabadayılılığıyla.

Ahmya gülümsedi. "Bunların da benzersiz yaprakları var."

"Yürümeliyiz," dedi Ketahn kararlılıkla.

Ivy Ketahn'a döndü ve ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Çiçeklere bakmak için kısa bir gezintiden zarar gelmez, değil mi?"

Ketahn homurtulu bir ses çıkardı, çene kemikleri belirsiz bir şekilde açılıp kapanıyordu.

Ivy mızrağını kaldırdı. "Hemen yanında olacağım."

Gözlerini kısma şekline bakılırsa, Ketahn bu durumdan pek de hoşnut değildi.

"Ahmya çiçekleri incelemek mi istiyor?" Rekosh vrix ile sordu.

"Evet," diye yanıtladı Ketahn.

"Ben ona göz kulak olurum." Rekosh'un bakışları Ahmya'nın üzerine yerleşti. "Onlar şarkıcı kalpleri, Ketahn. Çok nadir bulunurlar. Onları görme şansını kaçırmamasını istemem."

Ketahn çiçeklere doğru bir el salladı ve bir of çekti. "Çabuk ol o zaman."

Işıl ışıl parlayan Ahmya mızrağını sol eline geçirdi ve kütükten aşağı atladı. Adımlarında güçlü bir sıçrayışla yola koyuldu. Ivy ona yetişmek için acele etti ve Ketahn da Ahmya'nın tünek olarak kullandığı kütüğe ulaşana kadar onun hemen arkasından ilerledi.

Rekosh Ahmya'nın bir yanına, Ivy de diğer yanına yerleşti. Ahmya'nın coşkusu takdire şayandı ve belki de biraz bulaşıcıydı. Sürekli tehlike ve stres, bu dünyanın mucize ve güzelliklerle dolu olduğunu, yabancılığının korku ve tedirginlikten çok daha fazla ilham verebileceğini hatırlamayı zorlaştırıyordu.

"İnanılmazlar," diye nefes aldı Ahmya.

Otuz metre uzaktan bile çiçekler muhteşemdi. Geniş, hafifçe kıvrılan taç yapraklarının her biri Ivy'nin eli kadar uzundu, kenarları merkezlerindeki sarıya karışan canlı bir pembeydi. Kısa ama dolgun ercik kümeleri turkuaz rengindeydi ve pembe ile sarıya kontrast oluşturuyordu. Çiçekler, yıldız biçimli, mumsu görünümlü yaprakları olan büyük bir çalıdan dışarıya doğru uzanan, çok sayıda ayırık dalı olan uzun, kalın sapların ucundaydı.

Ahmya başını Rekosh'a doğru çevirdi ve çiçekleri işaret etti. "Bunların adı ne?"

"Şarkıcıların kalpleri," diye cevap verdi. Bakışları kısa bir süre çiçeklerin üzerinde kaldıktan sonra tekrar Ahmya'ya yöneldi. "Adını, büyüyen her şeyi gözetken Kök Şarkıcısı'ndan alır. Arapsaçı'nın çorak topraktan filizlenmesini istediğinde, kalplerinden küçük parçalar serptiği söylenir ve bu çiçeklerin her biri o parçalardan biridir. Yaprakları, sapları ve taç yaprakları tatlı olduğu için pek çok küçük hayvanı kendilerine çekerler ve bu yüzden bulunmaları çok zordur. Bu kadar çok çiçeğin bir arada bulunması gerçekten de nadirdir."

Muhtemelen söylediklerinin çok azını anlamış olsa da, Ahmya o konuşurken iri, kara gözlerini Rekosh'tan ayırmamıştı. Ivy onun sözlerini tercüme ettikten sonra gülümsemesi genişledi.

Ivy lisede geçirdiği kısa süre boyunca öğretmen olmayı düşünmüştü ama Tanner'la çıkmaya başladıktan sonra bu küçük hayalini bir kenara bırakmıştı. Bir tercüman olacağını asla tahmin edemezdi.

Kendimi yabancı bir ormanda hayatta kalmaya çalışan biri olarak da görmezdim.

Arkasına bakarak, kütüğün üzerinde kalan Ketahn'a gülümsedi. Etrafındaki ormanı dikkatle taradı. Ivy'nin hayatındaki her şey onun sayesinde değişmişti. İçindeki kullanılmamış potansiyelin farkına varmış, onunla derinleşen ilişkisi sayesinde kendisi hakkında çok şey öğrenmişti.

Ana Dünya Girişimi yeni bir başlangıç vaat etmişti ama... Bu çok daha fazlasıydı. Ivy kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Dikkatini tekrar arkadaşlarına çevirdi.

"Yani yemek için güvenli mi?" Ahmya parmaklarını ağzına götürüp bir ısırık alma taklidi yaparak sordu. "Bir tane denemek isterim."

Rekosh başını salladı, yumuşak bir sesle tril tril öttü ve uzun parmaklı eliyle Ahmya'ya devam etmesini işaret etti.

Yavaş adımlarla ilerledi, şaşkın gözleri çiçeklere sabitlenmişti. Ivy birkaç adım gerisinden onu takip etti ve alışkanlıktan bakışlarını yere indirdi -Son birkaç gün ona, görünürde hiçbir tehlike olmasa bile ayağına dikkat etmesi gerektiğini öğretmişti.

Kaşları çatıldı. Orman zemininin çoğu gibi burası da çürüyen yapraklar ve devlerin dünyasında hayatta kalma mücadelesi veren küçük bitkilerin yer yer kırdığı döküntülerle doluydu ama burada başka bir şey vardı.

Kökler. Ormanda çok yaygın olan büyük, budaklı türden değil, iplik parçalarından daha kalın olmayan küçük, soluk şeyler. Dökülmüş yaprakların arasından çıkıyorlar, sık sık birbirleriyle kesişerek karmakarışık küçük parçalar oluşturuyorlardı. Belki de bu kadar tuhaf görünmemeliydiler, ama o küçük köklerin yaprakların altında bir ağ ya da bir ağ gibi her yere yayıldığını hissetti.

"Rekosh," dedi Ivy, eliyle yeri göstererek, "bunların neye ait olduğunu biliyor musun?"

Ahmya çiçekli çalının önünde dururken düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Tuhaf. Görünüşe göre ana gövdeler farklı renkte..."

Her şey harekete geçerken Rekosh lanet okudu. Ahmya'nın etrafındaki uzun, kıvranan şeyler yerden sıçrarken düşen yapraklar havaya uçtu. İster içgüdü ister refleks olsun, Ivy ileri atıldı ve sol kolunu uzattı. Parmakları Ahmya'nın sırt çantasının üstüne kapandı.

Ayakları nemli molozların üzerinde kayan Ivy, Ahmya'nın çantasını çekiştirerek hızını tersine çevirdi. Küçük kadın geriye doğru devrildi.

O şeyler - dokunaçlar, ya da dallar, ya da... *sarmaşıklar* - muazzam bir hızla içeri doğru süzülüyordu. Havadaki tüm kir ve döküntüye rağmen, Ivy bu sarmaşıkları net bir şekilde görebiliyordu. Bir tanesinin arkadaşının başının bir santim üzerinden havayı yararak geçtiğini gördü. Birinin Ahmya'nın kalçasına yapıştığını, diğerinin de kadının gövdesine dolandığını gördü. Dalgalanan sarmaşıklardan bir diğerinin üzerindeki dikenli çıkıntıları, aşağı inip Ivy'nin uzattığı ön koluna dolanmadan hemen önce gördü.

Ivy, Ahmya'nın çığlıklarını duyarken bile acı farkındalığına hükmediyordu - derisini delip geçen, ona sıvı ateş enjekte eden yüzlerce kaynar iğne.

Ivy'nin boğazından acı dolu bir çığlık koptu ve Ahmya'yı da kendisiyle birlikte sürükleyerek geriye doğru düştü. Küçük kadın ağır bir şekilde Ivy'nin bacaklarının üzerine düştü. Ahmya mızrağını bıraktı ve gövdesini saran sarmaşığı çılgınca pençeledi.

Ivy'nin etrafındaki dünya tam bir kaostu. Çırpınan sarmaşıklar, dönen yapraklar, bağırışlar, çığlıklar ve takip edilemeyecek kadar çok hareket. Ketahn'ın adını söylediğini duyduğunu sandı ama sesi kakofoninin içinde kaybolmuştu. Her şey çok hızlı oluyordu.

Ivy mızrağını bıraktığında ateş tuttuğu kolunu alevler içinde bıraktı. Acı düşünemeyeceği kadar şiddetliydi; amansızdı, her yere yayılmıştı, şimdiye kadar yaşadıklarının en kötüsüydü. Bu yüzden düşünmeden, tereddüt etmeden hareket etti.

Serbest kalan eli, hayatta kalma bıçağıyla karşılaşana kadar bacağı boyunca ilerledi. Parmaklarını silahın etrafına doladı ve tam o sırada Ahmya'nın üzerinde kocaman, karanlık bir şekil belirdi.

Rekosh.

Vrix dilinde konuşuyordu ama sözleri Ivy'nin tüm o gürültü arasında anlayamayacağı kadar sert ve hızlıydı. Önemli olan tek bir şey vardı; pençeleri Ahmya'yı bağlayan sarmaşıkları yırtmaya başlamıştı bile. Kollarından en az ikisi hareket bulanıklığı içindeydi ve etrafta uçan sarmaşıklarla savaşıyordu.

Tanrım, bu, korkunç bir leviathan'ın dokunaçlarının bir gemiyi ve denizcilerini yakalamak için derinlerden yükseldiği filmler gibiydi.

Acıya karşı dişlerini sıkan Ivy, bıçağını Ahmya'nın orta kısmına dolanmış sarmaşığa sapladı. Bıçak derinlemesine ısırıldığında sarmaşıktan sıcak, yapışkan sarı bir madde sızdı ve Ivy'nin parmaklarının üzerine sızdı.

Kolundaki acı azalmaya başladı, erimiş ıstırabın ardından sadece donuk bir yankı bıraktı. Ahmya'nın çantasını tutuşunun kaydığını uzaktan fark ediyordu ama parmakları sıkılaşmayı reddediyordu. Kolu uyuşmaya başlamıştı.

Muhtemelen iyi bir şey değil.

Kesinlikle iyi bir şey değil.

Asmayı daha hızlı kesmiş.

Ivy'nin üzerinde bir gölge belirdi. Büyük bir şey sol kolunu dirseğinin hemen altından kavrarken, başka bir şey de sırt çantasını yakaladı. Ön kolunu saran sarmaşık pençeli bir el tarafından parçalanırken üzerine daha fazla sarı zehir sıçradı. Ahmya'nın altından belirsiz bir şekilde çekilerek çıkarıldı; bıçağının küçük kadının gövdesini daraltan sarmaşığa doğru son sürükleyişi neredeyse onu tamamen koparıyordu.

"Hayır! Ahmya!" Ivy'nin ayakları yere değdi ve dizleri büküldü ama sırt çantası onu dik tuttu.

"Seni yakaladım," diye hırladı Ketahn.

O zaman ona baktı. Adam bir eliyle uyuşmuş kolunu tutuyor, diğer eliyle de sırt çantasını sıkıştırıyordu. Kolunun etrafındaki sarmaşıklar gitmişti ve tulumunun kolu parçalanmış, sarı likör, kir ve döküntü parçaları ve... ve kıpkırmızı ile sıçramıştı. Kan. Yırtıkların arasından birkaç küçük delinme yarası görebiliyordu ama hiçbirini hissedemiyordu.

Ketahn eğildi ve ona doğru dönerek bir kolunu uyluklarının arkasına doladı. Ağırlığını omzuna alarak onu yerden kaldırdı ve şiddetle çırpınan sarmaşık canavarından hızla uzaklaştı. Kadın ellerini adamın sırtına koyarak kendini desteklemeye çalıştı. Sadece sağ eli itaat etti.

Uyuşukluk omzuna kadar ilerledi ve bir parça ateşle birlikte ilerledi.

Ivy kaosun içinde umutsuzca Ahmya'yı aradı. Rekosh tekmelenen yapraklar ve savrulan sarmaşıklardan oluşan fırtınanın içinden göğsüne bastırıldığı kadınla birlikte çıktı. Derisinin en az bir düzine yerinde kan damlacıkları ve daha pek çok yerinde sarı likör sıçramaları parlıyordu ve kollarına ve bacaklarına yapışmış dikenli dallar vardı ama ayaktaydı.

Ancak Ahmya çok daha hareketsizdi. "Al onu," dedi Ketahn.

Bir şey sırt çantasını tekrar kavradı ve kollarının çok az direnmesiyle sırtından kaydı. Sonra Ketahn onu öne doğru itti.

Ivy'nin zaten düğümlenmiş olan midesi sarsıldı ama düşüşü kısa sürdü; bir dizi büyük, güçlü ama nazik kol onu yakaladı. Ahnset.

Ivy çevresel görüş alanında diğer insanları gördü ama gözlerini Ketahn'dan ayırmadı. Bir parmağının ucuyla yanağına dokundu; Ivy bunu zar zor hissetti.

-Ve sonra Rekosh'a koşmak için döndü.

Ona seslenmek, geri dönmesini, dikkatli olmasını söylemek istiyordu ama hiçbir kelime çıkmıyordu.

Ahnset'in göğsünde yankılanan mutsuz bir ses, Ivy'nin içinde yankılandı. Ama Ivy'nin tek yapabildiği izlemektir.

Ketahn bir şeyler seslendi. Urkot onun yanına hücum etti ve Rekosh'un kollarından Ahmya'yı alarak hemen asma canavarından uzaklaştı. O uzaklaşır uzaklaşmaz Ketahn ve Rekosh tekrar savaşa daldı.

Ivy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Boğazına da sıçramış olabilirdi ama emin olmak için boğazını yeterince iyi hissedemiyordu.

Diego yakınlardan, "Koluna hızlıca bir bakayım," dedi.

Ahnset, muhtemelen muayenesini mümkün kılmak için Ivy'yi tutuş şeklini değiştirdi. Ivy başını çevirecek ve savaşı görmeye devam edecek kadar güç bulabildi. Diego muhtemelen koluna dokunuyor, yaraları incelemek için çeviriyordu ama umurunda değildi.

Arkadaşı oradaydı. Ve Ivy burada sıkışıp kalmıştı, işe yaramazdı.

Ivy'nin görüş alanının sınırında Urkot, Ahmya ile birlikte geldi ve Diego yanlarına gitti.

Ketahn Rekosh'a kalp kökü ya da kalp dalı gibi bir şeyler bağırırken, Rekosh pençeleri ve pırıl pırıl parlayan kara taş bıçağıyla sarmaşıkları kesiyordu.

Rekosh'un cevabı kakofoni içinde yutuldu. Çenesi seğirerek şarkıcının kalp çalısına doğru döndü ve bir anlık tereddüitten sonra ona doğru hamle yaptı.

Eti aramak için çırpınan tüm o sarmaşıklar Rekosh'a doğru çekildi. Ivy o anda hepsinin aynı kaynaktan, şarkıcının kalp çalılarının dibinden geldiğini fark etti. Ketahn'ın mızrağını genişçe savurması birçoğunun önünü kesti ama birkaçı da geçmeyi başardı.

Rekosh çalıya çarptı ve dört eliyle içindeki bir şeyi yakaladı. Sarmaşıklar sırtına çarpıp kol ve bacaklarına dolanırken, öfkeli olduğu kadar acı dolu, hayvani bir hırıltı duydu ama yılmadı; ağırlığını geriye doğru verdi.

Bitki yerden koptu, mumsu yapraklarını, pembe ve sarı ta yapraklarını etrafa atı. Ama kökünden söktüğü sadece arkıcının kalp alıısı değildi, içinde saklı olan başka bir şeydi. Kollarının arasında egzersiz topu büyüklüğünde kalın, soğanlı bir merkezi küme vardı. Donuk mavi bir yeşil renkteydi ve tüm o sarmaşıklar tepesinden uzanıyordu; sarmaşıklar hareket ettikçe tüm kütle titreşiyor ve titriyordu.

Dibinden, dökülmüş yapraklardan oluşan halının altına uzanan iplik inceliğinde dallardan oluşan ağ benzeri bir ağ bölünen ve daralan büyük, kirle kaplanmış kökler sarkıyordu.

Bir başka vrix Ahnset ve Ivy-Telok'un yanından hızla geçti, elinde siyah taş başlı bir çift balta vardı. Yaklaşırken baltalarından birini Ketahn'a fırlattı.

Rekosh bitkiyi yere indirdiğ sırada Ketahn silahı sapından yakaladı.  vrix bir hareket telaşıyla bitkiyi baltaları ve pençeleriyle parladı. Sarmaşıkların içinden akan yapışkan sıvı ormanın zeminine sıçradı ve her tarafa yıkık bitki parçaları yağdı. "Kahretsin," diye tükürdü Diego yan taraftaki bir yerden. "Onu bir an önce yeri temizleyin ve şu tulumu çıkarın."

"Siktir. *Siktir*." Bu Cole'du. "Etobur bitkilerden falan bahsettiklerinde, şu lanet sinek tuzakları gibi bir şeyden bahsettiklerini sanmıştım!"

"Evet, sanırım biz lanet olası sinekleriz," dedi Lacey.

Ivy onlara baktı. Başı sanki büyük bir yükün altındaymış gibi ağır ağır hareket ediyordu. Urkot Ahmya'yı kollarında tutuyordu ve Diego da Ahmya'nın önünde durmuş, giysilerindeki çok sayıda kk deliğ kontrol ediyordu. Yüzü asıktı -tıpkı Ivy ve Ketahn'a Ella'dan bahsettiğnde olduğu gibi.

Derin bir nefes alan Ivy uzanıp Ahnset'e dokunmaya, ona işaret vermeye, Ahmya'ya yardım etmesi gerektiğini söylemeye çalıştı. Ama işe yaramadı.

Diego parmaklarını Urkot'un yüzünün önünde şıklattı; vrix arkadaşlarına odaklanmıştı ve ancak o zaman önündeki adama baktı.

"Onu götürmeliyiz" - Ivy'nin görüş alanının dışında bir yeri, Ahmya'nın birkaç dakika önce üzerine çıktığı kütüğü yakın bir yeri işaret etti -"Orada."

Urkot'un bakışları kucağındaki kk, hareketsiz kadına kaydı ve Diego'ya döndü. Geniş vrix homurdanarak döndü ve Ahmya'yı Diego'nun gsterdiğ yöne doğru taşıdı.

"Kalbim parçalandı."

Ketahn'ın acı dolu sesi Ivy'nin ruhuna ulaştı ve onu sıktı. Hiç de azımsanmayacak bir çabayla gözlerini ona çevirdi.

Eşi, onları öldürmeye çalışan bitkinin yapışkan yapışkanlığıyla kaplıydı ve dikenlerinden dolayı derisinde en az yarım düzine kesik saydı.

Hayır. Hayır, eğer hepsi o dikenlere çarparsa... onlar... onlar da felç olurlar. Onlar...

Ivy'nin nefesleri hızlandı ve daha da düzensizleşti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Ketahn mırıldandı ve Ivy'nin üzerine eğilerek elini yanağına koydu.

Adamın parmaklarını teninde ve saçlarında gezdirdiğini biliyordu ama bunu gerçekten hissettiğinden ya da sadece hayal ettiğinden emin değildi.

"Gözlerindeki korkuyu görüyorum," diye fısıldadı, "ama korkmana gerek yok, Ivy. Zehir vücudunu hareketsiz bıraktı ama geçecek. Sana söz veriyorum, geçecek. Çok yakında iyi olacaksın."

Bir kelime, bir isim söylemeye çalışırken boğazı düğümlendi, sadece zoraki bir inilti çıkarabildi.

"Ahmya da iyi olacak." Ketahn yüzünü daha da yaklaştırdı ve varlığıyla Ahmya'nın tüm dünyasını doldurdu. "Sözümü bir bağına dönüştürüyorum. O iyi olacak."

Ivy ürpertici bir nefes verdi ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi.

BÖLÜM 10

KETAHN'IN KALBI, hücum eden bir yataının tüm yumuşaklığıyla çarpıyordu. Ateş dikenı bitkisinin dikenlerinin kırdığı birkaç yerde derisi karıncalanıyordu ama bitkinin zehrinden çok az almıştı ve acısı şimdiden azalmaya başlamıştı.

Ivy o kadar şanslı değildi.

Öfke ve korku Ketahn'ın içinde savaşıyordu ve bir kez daha onun için faydasızdılar - ısrarcı oldukları kadar faydasızlardı da. Tanıdık kokularla dolu bir nefes çekti; orman, Ahnset, Sarmaşık, insan kanı.

Ketahn eşine daha erken ulaşmış olsaydı, bu ölüm benzeri uykuyu getirecek kadar zehirle dolmadan önce onun kolunu kurtarabilirdi. Ona yakın kalsaydı, kimse zarar görmeden önce tehlikeyi fark edebilirdi.

Şarkıcının kalplerinin incelenmesi talebini reddetmiş olsaydı, Ivy bunların hiçbirine maruz kalmayacaktı.

Elleri kenetlenmişti; üstteki çift balta ve mızrağın saplarının etrafında, alttakiler ise kendi üzerlerindeydi.

"Burada açıktayız," dedi Telok. "Ketahn, gitmeliyiz."

Arkadaşının sert sesi Ketahn'ı bu tüketen düşüncelerden uyandırdı, ancak onları kovmak için hiçbir şey yapamadı.

Arkadaşım yaralandı.

Arkadaşım hala. Hem de çok hareketsiz.

Çene kemikleri aşağı doğru titreyen Ketahn başını kaldırdı ve Telok'a doğru çevirdi.

Telok, Ketahn'ın dile getirilmeyen sorusunu tereddüt etmeden yanıtladı. "Yakınlarda bir barınak var."

"Bize yol göster." Ketahn tekrar Ivy'ye baktı ve başparmağını çenesinin altına dokundurdu. Kalp atışları orada yavaş ama sabit bir şekilde atıyordu. Kendini ondan uzaklaşmaya zorladı, kollarını uzatmadan önce baltayı deri bir iple bacağına sabitlemek için durakladı.

"Gelin, insanlar!" Telok seslendi.

Ahnset Ketahn'a doğru eğildi ve Ivy'yi dikkatle onun bekleyen kollarına bıraktı. Arkadaşını göğsüne yasladı. Ivy'nin bedeninin gevşekliği kalbinin üzerinde muazzam bir ağırlık oluştuyordu.

Ketahn Ahnset'e "Düşen her şeyi arayın," dedi, "ama oyalanmayın."

"Nasıl istersen, kardeşim," diye cevap verdi Ahnset, bir parmak eklemine başlığına vurarak. Adamın etrafından dolaştı ve ateş ağacına doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" Callie sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Yürüyün, insanlar. Telok'u takip edin." Ketahn Ivy'nin yaralı kolunu kaldırdı ve kolunun ucunu yırttı. Kumaşın oluşturduğu halkayı kırdı ve tekrar kolunun etrafına sararak yaralarını örttü.

Diego, "Yaralarını tedavi etmem gerekiyor," dedi.

İnsan şifacı, Urkot'un kollarında kalan Ahmya'nın üzerine eğilmişti. Diğer insanlar onun arkasında kümelenmiş, yaralı kadının hareketsiz formuna bakıyorlardı. Rekosh onların ötesindeydi. Gözleri öfke ve endişeyle parıltıyor, bacaklarındaki tüyler diken diken oluyor, parmakları sürekli kıvrılıp geriliyordu. Aynı birkaç parça toprak üzerinde ileri geri volta atarken, vücudu her zamanki zarafetinden hiçbir şey göstermiyordu.

"Durduğumuzda," dedi Ketahn, çoktan yürümeye başlamış olan Telok'a doğru ilerleyerek.

Diego Ketahn'ın önüne geçti. Diğer insanların yüzünde belirsizlik ve şok ifadesi varken, Diego'nun gözleri odaklanmış ve sabitti. "Ketahn, *mehdikal* ilgiye ihtiyaçları var."

"Havada kan kokusu var," diye homurdandı Ketahn. Bacaklarından biri toprağa saplandı, toprağı ve bitkileri bir kenara itti. Diego'yu itip Telok'un peşinden gitmemek için tek yapabildiği buydu. "Bir yere sığınmalıyız."

Ivy, Ketahn'ın kalbinin her atışında daha da ağırlaştığını hissetti. Ateş dikenini zehri vrix için ölümcül değildi ve insanlar için de ölümcül olmaması için dua ediyordu... Ama tatlıdış kökünü unutamıyordu. Eşinin hayatta kalıp kalmayacağını merak ettiği o işkence dolu günleri unutamıyordu. Ve bunun etkileri

Zehir, Ivy ve Ahmya için Ketahn'ın herhangi bir vrix'te gördüğünden çok daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Diego çenesini sıkı ve etrafına bir göz attı. Acımasız ormandan başka görülecek ne vardı? Burada, kan kokusunun cezbediği yırtıcılara karşı tek savunma mızraklar olacaktı.

İçgüdüleri Ketahn'a oradan ayrılmasını, eşini güvende olacağı ağaçların tepesine götürmesini ve yaralarını ipeğiyle tedavi etmesini söylüyordu. Eşine olması gerektiği gibi bakmasını. Diğer herkes onun dışısına düzgün bir şekilde bakmasını engelliyordu. Onu daha da tehlikeye atıyorlardı.

Ama bu tür içgüdülerin eşine her zaman yardımcı olmayacağını da biliyordu. Vrix'in kavrayışının ötesinde aletlere sahip olan, türüne aşına bir şifacının bakımını reddetmek, Ivy'nin kalıcı zarar görme riskini artıracaktı.

Ketahn tam Rekosh ya da Urkot'a Diego'yu alıp taşımalarını söyleyecekken, insan çenesini eğerek başını salladı ve kenara çekildi.

İnsanlar birbirlerine yakın durarak Urkot'un sağında yürüdüler. Rekosh, Ahmya'dan gözlerini ayırmadan Urkot'un solunda yürüyordu. Ketahn onların birkaç adım gerisinde duruyordu. Parmakları durmaksızın Ivy'nin tulumunun üzerinde ya da saçlarının gevşek tellerinde geziniyor ve tıpkı onu çok korkutan yağmur fırtınaları sırasında bazen yaptığı gibi yumuşak ve alçak sesle mırıldanıyordu.

Ivy'yi mi yoksa kendisini mi yatıştırmak istediğini bilmiyordu.

Diego omzunun üzerinden Ketahn'a baktı. "Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek. O şeyde bir tür *tahkzin* mi var?"

Ketahn homurdandı. "*Tahkzin* zehir gibi mi?"

Callie, "*Teknik lee*, zehir *jestid*'de bulunan bir tür toksindir," dedi. Sesi her zamankinden daha ince ve gergindi. Boğazını temizledi ve başını salladı. "Bu da bunu bir *venum* yapar ki... Şey, sanırım şimdi zamanı değil."

Cole şakayla karışık güldü. "Evet. Zamanı değil."

"Evet, zehir gibi." Diego sabırsızca elini salladı. "Etkileri nelerdir?"

"Acı. Ve avı... uyutuyor." Ketahn'ın Ivy'yi tutuşu sıkılaştı ve kendini kendi gücünü dizginlemek için mücadele ederken buldu.

"Etkisi geçiyor mu?"

"Eğer Firevine'in kontrolü kırılırsa."

"Uyanacaklar, değil mi?" Will, iri gözlerini Ahmya'ya dikerek sordu.

Ketahn sarmaşığına bakarak başını salladı. "Yapacaklar."

Ketahn'ın tüm vahşeti, öfkesi, suçluluk duygusu ve iradesi bu fikre yöneldi - Ivy uyanacaktı. Zehrin etkisi geçtiğinde iyi olacaktı ve çektiği çileyi göstermek için sahip olacağı tek şey birkaç küçük yara izi olacaktı.

Ketahn'ın bunun doğru olmasına *ihtiyacı vardı*.

Başka hiçbir sonucu kabul etmezdi.

Telok kabileyi alçak bir tepenin üzerindeki kayalık bir çıkıntıya götürdü. Taş, arkada keskin bir açıyla aşağıya doğru inen alçak tavanlı, geniş ama sığ bir mağara oluşturunuyordu. Birkaç yosun parçası ve dökülmüş yaprak ve moloz yığınları dışında, mağaranın içindeki ve etrafındaki zemin pürüzsüz, çıplak taşı.

Kabilenin tamamı içine sığamazdı ama bulutların yağmur getirmesi durumunda insanları ve erzakların çoğunu barındırmaya yeterdi.

Diego'nun talimatıyla Callie ve Will molozları bir kenara atıp mağaranın içine battaniyeler sererken, Cole ve Lacey birkaç temiz bez parçası ve birkaç su tulumu topladı. Diego çantasını yere bıraktı, çekiştirerek açtı ve içinden medkit adını verdiği kutuyu çıkardı.

İnsanlar hazırlıklarını yaparken Rekosh dışarıda volta atıyordu. Bakışları düzensiz bir şekilde dolaşıyor, çoğu zaman odaklanamıyordu ama her seferinde Urkot'un kollarındaki küçük, hareketsiz figüre dönüyordu. Rekosh'un bazı yaralarından kan damlıyor, koyu renkli derisinde izler bırakıyordu ve hâlâ ellerini tekrar tekrar açıp kapatıyordu.

Ketahn dışa karşı sakın görünse de Rekosh'un davranışlarında tüm duygularının yansıdığını gördü. Kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini, Ivy ve Ahmya'nın gece bitmeden iyileşeceklerini, güneşin yükselmesiyle birlikte yola çıkmaya hazır olacaklarını söyledi.

Bunların hiçbirine karşı çıkmasına izin vermedi.

"İkisini de buraya getirin!" Diego seslendi.

Ketahn Urkot'a eliyle işaret etti ve ikisi birlikte ileri atıldılar. Mağaraya girmek için eğildiler; Ketahn o kadar alçalmak zorunda kaldı ki, alt tarafı neredeyse altındaki kayaya sürtünüyordu ve o zaman bile, başlığını tavana çarpmamak için başını keskin bir şekilde yana eğmek zorunda kaldı. Elinden geldiğince nazik bir şekilde Ivy'yi Diego'nun yanındaki battaniyelerin üzerine yatırdı.

Urkot Ahmya'yı Diego'nun diğer yanına yatırdı. Ellerini yavaşça Ahmya'dan çekti, hareketleri ölçülü ve muazzam bir şekilde yapılmıştı.

Bakım.

Rekosh'tan alçak, mutsuz bir ses yükseldi - tam olarak bir hırlama değil, ama ondan çok da uzak değil.

Ketahn Ivy'yi büyük bir isteksizlikle serbest bıraktı, her anın çok önemli olduğunu bilmesine rağmen Urkot'tan bile daha yavaş hareket ediyordu.

Diego'ya güveniyordu. Erkek şifacıydı, insan yöntemleri konusunda eğitiliydi; Arapsaçı'nda bu insanları tedavi etme konusunda daha bilgili ya da yetenekli başka kimse yoktu. Ama Ketahn bu konuda içini rahatlatacak bir şey bulamadı.

"Bana dön, *nyleea*'m," dedi Ketahn, sesi beklediğinden çok daha alçak ve düzensizdi. Tüm o öfke, tüm o ateş ve yine de eşine bu yalvaran, kırık dökük kelimelerden biraz daha fazlasını sunabiliyordu.

Diego sağlık çantasından birkaç parçayı battaniyenin üzerindeki temiz beyaz bir bez parçasının üzerine yerleştirmişti, aletlerine Urkot'un çekiç ve keskiye ya da Rekosh'un iğne ve ipliğe aşına olduğu kadar aşına ve rahattı. Sonra Ketahn'ın gözlerinin içine baktı. "Onun iyi olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bir hırıltı Ketahn'dan kaçmakla tehdit etti. Güvence istiyordu; güvenle ve kesin olarak söylenmiş bir söz istiyordu. Diego'nun ağzından bu sözleri zorla çıkarma dürtüsüyle savaşıırken gerginlik içinde dalgalandı. Ama Ketahn her şeyi içinde tutuyordu. Kelimeler şu anda ne Ivy'nin ne de Ahmya'nın işine yarayacaktı.

Ketahn kendi bacağıyla Urkot'un bacağına vurdu ve mağaradan geri geri çıkarak kafasını toplar toparlamaz doğruldu. Urkot da aynısını yaptı ve kendini dengelemek için bir elini kısa süreliğine tavana dayadı.

"Callie, Lacey, gelin bana yardım edin," dedi Diego, Ahmya'nın üzerine eğilip tulumunun kanlı kumaşını başparmağıyla parmağı arasında dikkatle yakalarken.

Diego birçok yarasından birinin etrafındaki deriden yapışkan maddeyi kaldırdığında küçük insan tepki vermedi.

Kollarını göğsünde kavuşturan Lacey başını salladı ve Diego ile yaralı dişilere doğru bir adım attı. Her zamankinden biraz daha solgun görünüyordu ama bakışları berraklaşıyor gibiydi.

Callie bir elini göğsüne koydu ve iri gözlerle Diego'ya baktı. "Ben mi? Ama... Ama ben bir kimyagerdim. I... Ben-"

Diego kibarlık ve sertliğin etkileyici bir karışımıyla, "Artık fahri hemşiresin," diye cevap verdi. "Bunu sen halledersin."

"Tamam. Tamam." Mağaraya girdi ve Ahmya'nın yanında, Diego'nun karşısında diz çöktü, gür, siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Tulumunu çıkarmamız gerek." Diego kendi tulumunun bacağındaki tutucuya uzandı ve metal bıçağını çekti.

Rekosh'un adımları aniden durdu ve tüm vücudunu Diego'ya doğru çevirdi. "Bıçağa ne ihtiyacı var ki?"

"Ona işinde güven Rekosh," dedi Ketahn, bakışlarını arkadaşının üzerinde sabitleyerek.

Rekosh'un alt kollarından biri yanında sallanıyordu ve parmaklarının devam eden hareketi öncekinden daha yavaş ve sertti.

"Onunla ilgilenmeliyim," dedi Rekosh. "Bu benim görevim."

Ketahn'ın çenesi seğirdi ve Ivy'ye tekrar bakmamak için kendini zor tuttu. "Diego onunla ilgilenecek."

Rekosh homurdandı. İki kolunu göğsünde kavuşturdu ve Callie, Lacey ve Diego etrafındayken battaniyenin üzerinde yatarken bir şekilde daha da küçük görünen Ahmya'ya baktı. Callie Ahmya'nın tulumunun dikişini çözmüştü ve şimdi de altındaki gömleği ortaya çıkarmak için tulumu çekti.

Kan, beyaz kumaştaki küçük yırtıkların her birinin etrafında çiçek açmış ve karnında kıpkırmızı bir yol bırakmıştı.

"Bulabildiğim her şeyi buldum," dedi Ahnset Ketahn'ın arkasından.

Ketahn döndüğünde kız kardeşinin yaklaştığını gördü. Savaş mızrağına ek olarak bir çift küçük, dikenli mızrak taşıyordu ve Ivy ile Ahmya'nın çantaları alt ellerinden birinden sarkıyordu. Onu karşılamak için adım attı ve eşinden uzaklaştığı her adımda kalbinin daha da sıkıştığını hissetti.

Ahnset çantaları ve mızrakları kabilenin gelişiyle birlikte atılan diğer malzemelerle birlikte yere bıraktı. Sonra alttaki diğer elini kaldırdı ve düzleştirilmiş avuç içi yukarı bakacak şekilde Ketahn'a doğru tuttu.

Ivy'nin bıçağı Ahnset'in elinin üzerinde duruyordu, kabzası Ketahn'a dönüktü. Alet orada o kadar küçük, o kadar önemsiz görünüyordu ki, genç Ketahn'ın canavarları öldürdüğünü hayal ettiği iğnelerden daha ölümcül değildi.

Bıçağa uzandı ama daha onu yakalayamadan sert bir hırıltı dikkatini tekrar mağaraya çekti.

Rekosh mağaraya doğru hamle yaptı, uzun, pençeli parmakları Diego'ya uzanıyordu. Callie ve Lacey bir çılgılık atarak vrix'ten uzaklaştı ama Diego gözlerindeki korku parıltısına rağmen olduğu yerde kaldı.

Rekosh'un ellerinden biri Diego'nun tulumunun göğsünü yakaladı, tam o sırada Urkot cılız vrix'in önüne geçti ve Rekosh'un hamlesini iki kalın kolunu dokumacının ortasına sararak durdurdu.

İnsanlardan birkaçı soluk soluğa kalmış ya da küfretmişti; sadece beşi uyanık olmasına rağmen Ketahn kimin hangi sesi çıkardığını anlayamamıştı, sadece şok olmuş ve korkmuşlardı.

Ketahn ince tüyleri kabarak onlara doğru koştu. Ancak yaklaştığında Ahmya'nın gömleğinin kesilerek açıldığını ve göğsünün ortaya çıktığını gördü. Kıp kırmızı izler karnı boyunca ve küçük göğüslerinin altında uzanıyordu; bir düzineden fazla küçük yara görünüyordu ve şüphesiz daha fazlası vücudunun pozisyonu nedeniyle gizlenmişti. Bu yaraların birkaçından dikenler çıkmıştı.

Diego'nun burun delikleri aldığı ağır nefeslerle şişti ama gözleri sabitti ve Rekosh'un kilere kilitlenmişti.

"Bırak onu Rekosh," diye hırladı Ketahn. Kasları gerginlikten titriyordu ve karnında yoğun, ağır bir yumru asılı duruyordu. Arkadaşını incitmek istemiyordu ama Diego'ya zarar gelmesine de izin vermeyecekti.

Rekosh hırlayarak, "Başka bir erkeğin ona bu şekilde el sürmesini izlemeyeceğim," dedi. Öne doğru gerildi.

Urkot homurdandı ve bacaklarını daha da açarak Rekosh'un birkaç iplik genişliği daha uzanmasını engelledi.

"Onun üzerinde hiçbir hakkınız yok." Ketahn bir elini Rekosh'un uzattığı koluna koydu, dokunuşunu olabildiğince sert ama tehditkâr olmayan bir şekilde tuttu. "Ve o da bir hak iddia etmiyor."

Rekosh yüzünü Ketahn'a çevirdi, kıp kırmızı gözleri acı ve suçlulukla parlıyordu. "Onunla ilgilenmek bana düşer. Başarısızlığımı telafi etmek için."

Havada çatırdayan enerji Ketahn'ın derisini huzursuz bir sıcaklıkla karıncalandıracak kadar uçucuydu. Kalbi güm güm atıyordu ve hemen arkasında Ivy'nin varlığını hissedebiliyor, kendi başarısızlıklarının her taraftan bastırdığını hissedebiliyordu.

"Ona bunun sadece yaralarına ulaşmak için olduğunu söyle," dedi Diego sakın bir sesle. "Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyorum."

Ketahn Diego'nun mesajını iletti, ancak Rekosh'un insanın ne dediğini zaten iyi anladığını tahmin ediyordu.

"Onun yaralarını sarmak benim ipeğim olmalı," diye homurdandı Rekosh. Vücudunun sertliği dalgalandı.

Ketahn, Rekosh'un söylediklerini Diego'ya anlattığında, insan başını salladı. "Onun kışından çıkan hiçbir şey bu kesiklere yaklaşamaz."

Ketahn çenesini eğerek Ahmya'nın altındaki battaniyelerden birini işaret etti. İpekti. "Bunun nereden geldiğini düşünüyorsun?"

Ketahn'ı şaşırtan bir şekilde Diego kıkırdadı. "Kahretsin. Beni yakaladın."

Rekosh ofladı ve Diego'ya kısık gözlerle baktı. Yavaşça -çok yavaşça- insanın giysilerini tutmaktan vazgeçti. Urkot, Rekosh'u kibarca geri itti ve dokumacı alçak tavandan kurtulur kurtulmaz ayağa kalktı.

Will ve Cole yakınlarda duruyorlardı, gözleri geniş ve duruşları belirsizdi, Callie ve Lacey ise mağaranın zeminindeki yerlerinden vrix'e bakıyorlardı, erkek meslektaşlarından daha az tedirgin değillerdi. Ahnset ve Telok da yakınlardaydı, gözleri tetikteydi.

Ketahn, ikisi de dışarı çıkana ve Urkot dokumacıyı serbest bırakana kadar Rekosh'un kolunu gevşek bir şekilde tutmaya devam etti.

Diego, Callie ve Lacey'i geri çağırdı ve hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti.

Rekosh'un elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Başını öne eğmiş, alışılmadık bir sessizliğe bürünmüş bir halde duruyordu; içinden taşan duygu, yaralarından akan kandan daha kolay akıyordu.

"Otur," dedi Ketahn, bir ön ayağını Rekosh'unkilerden birine vurarak. "Yaralarına bakacağım."

Rekosh sessiz bir isteksizlik içinde, atılmış malzemelere doğru yürüdü ve kendini yere bıraktı.

"Ahnset, Telok" -Ketahn onlara baktı- "bu gece burada kalmalıyız ama kan kokusu çok güçlü. Savunmamıza dikkat edin."

Sessizce onaylayan sözlerle ikisi işe koyuldu, mağaraya yaklaşımı engellemek için dalları ve çalıları kullandılar.

"Lacey, devam et ve Ivy'nin bandajını çıkar," dedi Diego. "Yaralarını temizle."

Ketahn derin, yakıcı bir nefes aldı ve kendini tamamen hareketsiz tuttu. Bu insanlar onun eşine zarar veremezdi. Yardım ediyorlardı.

Yardım ediyorlardı.

Hışımınla mağaraya girip Lacey'yi kenara itmesinin bir yararı olmayacaktı. Ivy'sine tek başına yardım etme ısrarından da hayır gelmezdi.

Mağaranın dışında duran iki erkek insan yaralı dişilere bakıyordu. Will irkilmiş gibi görünüyordu ama Cole'un ifadesi daha sertti; biraz solgun olsa da yüzünde sert ve kararlı bir ifade vardı. Yüzü, zorluklara katlanmış, kendini zorlamış birinin yüzüydü.

Acı ve ıstırap çeken, ama masumların hayatın acımasızlıkları tarafından harap edildiğini görmeye alışmamış olan.

"Cole, Will," dedi Ketahn, dikkatlerini kendisine çekerek. "Ateş yak. Küçük alevler." Ön ayaklarından biriyle taş zemindeki bir noktaya dokunmadan önce mağara ağzı boyunca birkaç bölüm yürüdü. "İşte."

Will gözlerini kırptırdı ve yutkundu. "Ateş mi? Evet, ateş. Pekâlâ." Kendi kendine başını salladı. "Ateş. Bunu yapabiliriz."

Cole, bakışları kısa bir süreliğine Ahmya'ya kaymadan önce birkaç dakika Will'e kaşlarını çattı. "Evet. Sorun değil. Bakalım yeterince kuru bir şey var mı?"

İki erkek aramaya başladığında, Ketahn Ivy'ye gitmek için tanıdık ve acil bir çekim hissetti. Daha derin ve daha vahşi olan bir başka çekim ise onu çevredeki ormanı tehditlerden arındırmaya, köklerini eşi için biraz bile tehlikeli olan her şeyin kanıyla beslemeye itti. Günler önce Zurvashi ile karşılaştığından beri öfkesi dinmemişti. Needle's Point'te Pençeler ve Dışlar'le yaptığı savaş öfkesini tatmin etmemişti; daha fazla serbest bırakılmasını istiyordu.

En azından bu konuda, vrixler ve insanlar pek farklı görünmüyorlardı; kendilerini meşgul edebildiklerinde zorluklara ve endişelere en iyi şekilde katlanıyorlardı.

Yakında uyanacaksın, nyleea'm ve güneşin ateşi sönene kadar seni kollarımda tutacağım.

Daha iki tam sekiz gün önce bile Ketahn eşinin güvenliğini kendisinden başka kimseye emanet etmezdi. Günlerdir bu insanlarla birlikte yaşadktan, onlarla birlikte çalıştıktan, avlandıktan ve hayatta kaldıktan sonra, şimdi bile bunu yapmakta zorlanıyordu. Ama öğrendiği dersleri görmezden gelemezdi.

Bunu tek başına yapamazdı. Hiçbiri bunu tek başına yapamazdı. Yine de söz konusu eşler olduğunda, sahiplenilsin ya da sahiplenilmesin... vrixler her zaman kendi içgüdüleriyle savaş halinde olurlardı. Tıpkı Ketahn'ın Ivy'yi uyandırıp kendi eşi olarak kabul ettiği andan beri kendi içgüdüleriyle savaştığı gibi.

İnsanlar hiç benzer zorluklarla karşılaştılar mı?

Ketahn homurdandı, zehrin neden olduğu kalıcı karıncalanmayı gidermek için kolunu salladı ve Rekosh'a doğru yürüdü.

Ketahn yanına çökerken Rekosh başını kaldırıp bakmadı. Alt kollarından biri bükülmüş ön ayaklarının üzerinde uzanırken, üst kollarının dirsekleri en üstteki bacak eklemlerine dayanıyordu. Kambur ve gergin duruşu, uzun bacaklı bedeninin doğal şeklinin dışında bükülmüş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Bana yardım etmene gerek yok," diye homurdandı Rekosh. "Yakında kendim ilgileneneğim."

Ketahn yumuşak bir cıvıltıyla çantasını çıkarıp önüne doğru salladı ve ön ayaklarının arasına yere koydu. Çantayı açtı ve içinden su tulumunu ve biraz bez çıkardı.

Rekosh başını hafifçe çevirerek Ketahn'ın ellerini izledi. "Onunla birlikte olmalısın. Onunla ilgileniyor olmalısın."

"Bundan başka bir şey istemiyorum." Ketahn bir parça ipeği katladı ve üzerine biraz su döktü. "Ama aynı zamanda kan da istiyorum. İntikam istiyorum."

Uyan artık, kalbimin yarası. Sadece sen yatıştırabilirsin öfkemi.

Rekosh tekrar öne doğru baktı. "Ateş asması artık yok. İntikamımızı aldık."

Ketahn bezi Rekosh'un üst kolundaki kanı silmek için kullandı. Rekosh'un derisi gerilmişti ama başka hiçbir acı ya da rahatsızlık belirtisi göstermedi.

"Bunun yeterli olmadığını siz de benim kadar biliyorsunuz. Çekirdeklerimizde uyandırılan canavarları doyuramaz," dedi Ketahn.

Rekosh'un çene kemikleri düştü ve onlarla birlikte başını da eğdi. "İplikler ve kelimeler. Benim dünyam böyleydi Ketahn. Ama o lanetli savaş için, canavarlar ve kana susamışlık hakkında ne bilirim ki?"

"Doğru konuştuğumu bilecek kadar. Benim dünyam da bir zamanlar sizinkiyle aynıydı."

Rekosh'u sessizlik kapladı. Ketahn yaralarını temizlerken, çenesinin birkaç düzensiz seğirmesi dışında kıpırdamadan durdu. Sonunda tekrar konuştuğunda sesi alçak ve çiğdi. "Bana güvenden Ketahn ve eşin benim korumam altında zarar görmeye başladı."

Ketahn'ın göğsünde acı ve çamur gibi yoğun bir öfke kabardı. "Ne kadar savaşsak savaşalım, Rekosh, ne kadar kararlılıkla izlersek izleyelim, kimseyi tüm zararlardan koruyamayız. Ateş dikenlerini fark etmek kolay değil, ben ve Telok için bile. Onları kurtarmak için yeterince hızlı davrandınız. Önemli olan da bu."

"Senin Ivy olmasaydı, şu anda bile bir ölüm kefeni örüyor olacaktık. O sarmaşıklardan biri Ahmya'yı boğazından yakalayacaktı ama Ivy sarmaşık saldıramadan onu aşağı çekti." Rekosh titredi ve göğsünde düzensiz bir vızıltı duyuldu.

Ketahn'ın yüreğindeki gurur kabarması, öfkesi ve endişesiyle çatıştı. Dışisinin hızlı tepkisinden, kendi hayatının tehlikede olmasına rağmen Ahmya'yı kurtarmaya çalışarak gösterdiği özveriden gurur duyuyordu ama böyle bir duruma hiç düşmemiş olmasını tercih ederdi.

"Özür dilerim Ketahn," dedi Rekosh.

Ketahn başını eğerek arkadaşına yeniden baktı. Ateş asmasıyla karşılaştığından beri Rekosh'un konuşma şekli, davranışları ona hiç benzemiyordu. Rekosh'un özünde her zaman ateş vardı ama onu kontrol ederdi; bir iğneyi kullanır gibi hassas ve kesin bir şekilde kullanırdı. Onun bu şekilde çözüldüğünü görmek şaşırtıcıydı.

Davranışının ardında basit bir suçluluk duygusundan fazlası vardı. Ve Rekosh'un Ahmya'ya karşı korumacı tutumu... Bu da basit bir şey değildi.

Ama şimdi böyle şeyleri düşünmenin zamanı değildi. Karanlık zamanlar sadece karanlık düşüncelerle daha da kötüleşirdi.

Ketahn kılçıklarından yapışkan ipeği toplarken yine gevezelik etti. "Eğer özür dilemek istiyorsan Rekosh, bunu benden çok daha fazla hak eden başkaları da var."

Rekosh homurdandı; ses uzun, mutsuz bir trile dönüştü.

"İyi yanını gör dostum," dedi Ketahn. "Bu sana en sevdiğin şeyi yapmak için bir neden verecek - konuşmak."

Rekosh geveledi ve çene kemikleri biraz yukarı doğru seğirdi. "Ve bu daha da tatlı olacak çünkü insan dilinde söylediğim her kelimeyi tekrar etmek zorunda kalacaksın."

Ketahn ofladı ve bir tomar ipeği Rekosh'un yaralarından birine gereğinden biraz daha sert bastırarak dokumacıdan alçak sesle bir tıslama kopardı.

BÖLÜM 11

IVY'NİN GÖZ KAPAKLARI bin yıl kadar sonra açıldı ve bunca zamandır onu çevreleyen karanlık nihayet yok oldu. Kaşlarını çatarak, taş bir yüzey üzerinde dans eden titrek turuncu ışığa baktı. Kendini... ağır hissetti. Bu ona *Somnium*'daki durağanlığını başlattıklarında yaşadıklarını ya da uzun bir yüzmeden sonra havuzdan çıktığında hissettiği ağırlık hissini hatırlattı, sanki vücudu yerçekiminin bir şey olduğunu yeni hatırlamıştı ve bunu aşırı telafi ediyordu.

Yakınlardaki havada sohbet dönüyordu, sesler ister vrix'e ister insana ait olsun alçak ve ölçülüydü. Bu seslere ateşin çıtırtısı ve yaprakların arasından gelen rüzgârın iç çekişi eşlik ediyordu. Tüm bu sesler öylesine rahatlatıcı, öylesine tanıdıktı ki, Ivy unutkanlıktan henüz uyanmamış olsaydı, uyuması için onu yatıştırmaya yetebilirdi.

Uyuyor muydu?

O bitki ona ne yapmıştı? Acıyı, uyuşukluğu, korkuyu ve Ketahn'ın güven veren sesini hatırladı...

Sonra hiçbir şey.

Ketahn.

Vücudunun sağ tarafında bir sıcaklık vardı. Bakışlarını tavandan ayırıp yanına bakmaya zorladı. Ketahn oradaydı, bacakları arka tarafına doğru kıvrılmıştı ve alt tarafı yerdeydi. Leğen kemiği Ivy'ye doğru bastırılmıştı ve tokaları Ivy'nin ortasına doğru sarkıyordu, nazik ama sahiplenici bir tavırla. Ivy'nin solunda bir yerde yanan ateşe doğru bakıyordu ya da daha doğrusu orada konuşan insanlara doğru bakıyordu.

Ketahn'ın kolları hafifçe geriye doğru bükülmüş, elleri bacaklarının üst eklemlerine dayanmıştı. Parmaklarından biri düzensiz bir şekilde derisine vuruyordu.

Onu son gördüğünde, asma canavarının sarı likörü üzerine sıçramıştı. Şimdi tertemizdi, ipeksi saçları omuzlarından özgürce sarkıyor, mor ve beyaz telleri ateş ışığını yakalıyordu.

Elini yerden kaldırdı ve avucunu adamın karnına bastırdı.

Ketahn'ın tokaları gerildi ve dikkati kıza yöneldi, menekşe gözleri geniş ve parlıyordu. Adını söyledi -bir iç çekiş, bir törpü ve aynı anda bir hırıltıydı- ve onun üzerine eğildi. Ellerinden biri kızın karnını kapatırken, diğeri yüzünü kavradı ve başparmağıyla yanağını okşadı.

"Acı çekiyor musun, *nyleea*'m?"

Ivy vücudunu kaydırdı. Sol kolunu hareket ettirene kadar acıyı hissetmedi. Bu acı, çocukken bir zamanlar üzerine bastığı, acısı günlerce süren keçi kafası çıkartmalarını ya da bir iğnenin sonrasını anımsatıyordu. Kolunu ileri geri esnetti; derisinin çekildiği yerde biraz gerginlik vardı.

"Birazcık, ama iyiyim," dedi.

Kolları hızla Ivy'nin etrafına dolandı ve onu yerden kaldırarak göğsüne bastırdı. Ivy'nin nefesi kesildi. Ivy'nin içinde yankılanan bir trıl sesi çıkardı ve ardından derin bir nefes alarak şüphesiz onun kokusunu içine çekti. Ellerinden biri Ivy'nin başının arkasını kavradı, onu kendine yakın tutarken başını sardı, elleri Ivy'nin kalçalarını ve uyluklarının dış kısımlarını okşadı. Ivy burnunu adamın boynuna sürttü ve onu da içine çekti.

"Tanrıya şükür," dedi Diego, sesi rahatlamayla doluydu. "Nasıl hissediyorsun, Ivy?" Callie sordu.

Ivy diğerlerine bakmak için başını çevirdi; Ketahn'ın ona izin verdiği tek hareket buydu. Parmakları kıvrıldı ve kucaklaması güçlendi. Onun kendisini bırakma konusundaki isteksizliğini anlıyordu. Durumları yer değiştirseydi, Ivy de aynı şeyi hisseder ve ona aynı aceleyle sarılırdı. Hiçbir şey onu ondan koparamazdı.

Lacey, Callie ve Will küçük ateşin etrafındaydı; sonuncusu başını sırt çantasına dayamış uzanıyordu. Diego onların yanında, sırtını mağara duvarına dayamış, dizlerini yukarı çekmiş ve ellerini sarkıtmış bir şekilde oturuyordu. Başı arkaya eğikti, gözleri kapalıydı ve yüzü biraz gergindi.

Dışarısı karanlıktı -gece yarısı karanlığı- ama ateşin ışığı Ivy'nin Rekosh ve Telok'u görebileceği kadar uzağa ulaşıyordu, elleriyle bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. Ahnset ve Urkot ortalıkta görünmüyordu, Cole da yoktu. Kayıp Vrix'le birlikte nöbet mi tutuyordu?

Bir de Ivy ve Ketahn'ın birkaç adım ötesinde ipek bir battaniyenin üzerinde hareketsiz yatan Ahmya vardı.

"Ben iyiyim," dedi Ivy kaşlarını çatarak. "Peki... Ahmya?"

"Uyuyor." Diego başını kaldırdı ve gözlerini açtı. "O zehirden vücuduna senden çok daha fazla aldı, o yüzden bir süre daha baygın kalabilir." Kendini ayağa kaldırdı ve hafifçe kamburlaşarak Ivy'ye doğru yürüdü. "Kolun nasıl?"

"Ağrıyor ama artık uyuşmuyor."

Diego dikkatini Ivy'ye vermeden önce Ketahn'a baktı. Elini uzattı. "Kontrol edebilir miyim?"

Ketahn'ın göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve vücudu gerildi.

Kıkırdadı. "Sorun yok, Ketahn. Ortadan kaybolmayacağım."

Ketahn ağır ve yavaş bir şekilde nefes verdi ve gerginliği yavaş yavaş azaldı. Onu serbest bırakmasa da Ivy'nin Diego'ya doğru dönüp yaralı kolunu uzatmasına izin verdi.

Ivy ilk kez yaralarına doğrudan bakmıştı. Tulumunun kolu yırtılmış, kolu çıplak kalmıştı ve dikenlerin bıraktığı soluk, pembe yara izlerinin etrafında mor bir bant vardı.

Diego, Ivy'nin bileğini tutarken, "Dostum, siz piçler korkunç derecede sahiplenicisiniz," diye mırıldandı. Diğer eliyle koluna masaj yaptı. "Hepsini hissettin mi?"

"Evet."

Mühürlü yaralardan birinin yanını hafifçe yokladı.

Ivy dişlerinin arasından tıslayarak sarsıldı. Ketahn'ın hırıltısından kimsenin duyduğundan şüpheliydi.

Diego onu serbest bırakarak, "Üzgünüm," dedi. "Ama iyi haber şu ki kalıcı bir hasar yok gibi görünüyor. Hassasiyet birkaç gün içinde geçecektir."

Ivy elini Ketahn'ın omzuna koydu. "Teşekkürler Diego."

"Hâlâ bizimle olduğun için mutluyum, Ivy." Diego gülümseyerek bakışlarını uyuyan kadına çevirdi. "Ahmya da."

Ivy onun bakışlarını kendi bakışlarıyla takip etti. Ahmya'nın yüzünü çok solgun gösteren koyu renkli ipek bir battaniyeyle örtmüşlerdi ama battaniye Ahmya'nın yavaş nefes alış verişleriyle birlikte sürekli alçalıp yükseliyordu. "İyileşecek, değil mi?"

"Evet. Ne zaman uyanacağı belli değil ama hayati göstergeleri iyi."

Will elini sallayarak kaldırdı ve sırttı. "Yaşayanların dünyasına geri dönmene sevindim, Ivy."

Diego uzaklaşıp Will'in yanında yere otururken Lacey çantasını yaklaştırdı, elini içine soktu ve *Somnium*'un acil durum zulasındaki erzak çubuklarından birini çıkardı. Bir su tulumu alarak ayağa kalktı ve hem suyu hem de kumanyayı Ivy'ye uzattı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum aslında," diye yanıtladı Ivy.

Bu durum Ketahn'ın bir kez daha homurdanmasına neden oldu ama Ketahn hiçbir şey söylemedi ve onu önündeki battaniyeye oturması için indirdi.

Ivy öne doğru eğilip Lacey'den yiyecek ve içecekleri almadan önce gözlerini ondan ayırmadı. "Teşekkürler."

Lacey gülümsedi. "Sorun değil."

Lacey ateşin yanındaki yerine döndüğünde, Ivy arkasına yaslandı, tayın çubuğunun ambalajını açtı ve bakışlarını Ketahn'ın yüzünü incelemek için kaldırdı.

İfadesini gerçekten değiştiremeyen biri için, içinde çok fazla duygu vardı. Çene kemikleri kalkmak mı yoksa inmek mi, birbirine yaklaşmak mı yoksa birbirinden ayrılmak mı istedikleri konusunda kararsız görünüyordu ve gözleri ateşten yansıması gerekenden çok daha fazla ışıkla parlıyordu.

Ketahn başını eğdi. "Ne oldu Ivy?"

"Sadece... tedirgin görünüyorsun."

"Ah, kalbim kırıldı..." Eğildi ve ağzıyla onun saçlarını okşadı. "Bugün zor bir gündü. Açlığın bana sadece senin eşin olarak başarısız olduğumu hatırlatıyor. Sağlamakta ve korumakta başarısız oldum."

Ivy bir elini kaldırdı ve çenesini alt çenesinin hemen altından kavrayarak onu yerinde tuttu. "Hiçbir şeyde başarısız olmadın, Ketahn. Ne ben, ne de kabilemiz. Bizim için yapabileceğin her şeyi ve daha fazlasını yaptın. Kendini zorladın, dayak yedin ve hırpalandın, sen... *ölebilirdin*." Başparmağıyla yüzünün derisini okşadı. "Buradayız, güvendeyiz, yiyeceğimiz var. Önemli olan tek şey bu."

"Haklısın." Parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi, dokunuşu narin ve yatıştırıcıydı. "Önemli olan tek şey burada."

Ivy gülümsedi ve onun dokunuşuna doğru eğildi.

Callie boğazını temizledi. "Bu güzel anı bozmak istemem ama... nereye gidiyoruz? Öylece koşmaya devam mı edeceğiz? Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?"

Ketahn homurdandı ama çene kemikleri hafif bir gülümsemeyle kalktı. "Bir insandan asla tek bir soru gelmez. Neden hep çok soru?"

Lacey kıkırdarak, "Bayanlar ve baylar, buna *saptırmak* denir," dedi.

Alt çenesi seğirdi. "Kelimelerini bilmiyorum." Diego

güldü. "Bu Ivy'de işe yarıyor mu?"

Ivy homurdandı ve tekrar yere oturdu. "Sadece kasıtlı olarak inatçılık yaptığında." Tayın çubuğundan bir ısırık aldı. Kuru, yavan ve sertti ama yine de yiyecekti.

Will sırtarak, "Bunu bir ara ben de denemeliyim," dedi.

Callie, Will'e sırttı. "Evet, uzaylı olmadığını düşünürsek bunun senin için pek de iyi olacağını sanmıyorum. Ama gerçekten, Ketahn... plan nedir? Nereye gidiyoruz?"

Ketahn battaniyenin üzerinde kayarak diğerlerine bakacak şekilde döndü. "Uzak." Callie kaşlarını kaldırdı. "Uzak mı?"

Başını salladı. "Gitmemiz gerektiği kadar uzağa gideceğiz. Takarahl'dan uzağa. Kraliçeden uzağa. Onun takip edeceğinden çok daha uzağa."

Ivy'nin içinden bir öfke parıltısı geçti. Çiğnenmiş, taneli yiyecek parçasını yuttu ve daha kolay yutabilmek için su tulumundan uzun bir yudum aldı. Aklından kraliçeye bildiği tüm küfürleri savurdu. Tüm bunlar Zurvaşi yüzünden olmuştu. Tüm bunlar Ketahn'ın gitmesine izin veremediği içindi. Açgözlüydü, saplantılıydı ve arzusunun nesnesi tarafından reddedilmişti.

Aşağılanmış bir kadın kadar öfkeli bir cehennem yoktur.

En azından o kadın başlangıçta zalim ve kindar olduğunda. "Takip etmeyi bırakacak mı?" Will sordu.

"Ben...bilmiyorum. Şimdi tehlikenin içine, düşmanlarının topraklarına gidiyoruz, böylece güvende olabiliriz. Oraya bakmayı düşünmeyecektir."

Lacey ateşe bir çubuk ekleyerek, "Biz öldük," dedi.

"Hayır." Ketahn'ın sesi kararlıydı; birkaç dakika önce dile getirdiği şüpheler ve suçluluk duygusu yok olmuş gibiydi. Avucunu Ivy'nin saçlarının arkasında gezdirdi.

Yukarı baktı.

Adamın gözleri kızın gözlerinde parlıyordu, menekşe rengi gözleri titreyen ateş ışığıyla parlıyordu. "Yaşayacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

KETAHN GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA, mağaranın tavanındaki ateşin ışığı sönmekte olan korların sessiz kırmızısıydı. Gecenin erken saatlerindeki sessiz konuşmalar yerini yağmurun çevredeki ormanda çıkardığı pıtırtilara bırakmıştı. Serin hava postuna değiyordu - en azından battaniyelerin ya da eşinin örtmediği yerlere.

Mağaranın ötesinde her yer karanlıktı ama ateşin azalmış parıltısı sayesinde yakındaki bitkilerin gölgeli biçimlerini seçebiliyordu.

Ivy'ye sıkıca tutunarak sırtını duvara yaslayıp oturdu. Diğerleri uyuyordu. Callie, Lacey, Diego ve Will ateşin etrafında toplanmışlardı, battaniyelerin altında vücutları belli belirsizdi. Ahmya, Ketahn ve Ivy'ye daha yakın yatıyordu, hâlâ kendi battaniyelerine sarınmıştı. Küçük ayaklarından biri battaniyelerin altından dışarı çıkıyordu.

Rekosh'un eli Ahmya'nın açıkta duran ayağından bir parmak kadar uzaktaydı. Rekosh'un kendisi de sadece gövdesi barınağın içinde kalacak şekilde yayılmıştı ve sanki uyuyakaldığında Ahmya'nın ayağını battaniyenin altına sokmak istemiş gibi görünüyordu.

Telok da mağaranın dışındaydı, omzunu kayanın yüzüne yaslamıştı. Başının üzerindeki geniş yapraklı bir bitki onu yağmurdan koruyordu.

Ketahn eşinin tatlı kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldı. Ona odaklandı; onun ağırlığına, sıcaklığına, yumuşaklığına, bu şekilde üzerine uzandığında vücudunun onunkine nasıl şekil verdiğine.

Neredeyse onu tekrar kaybediyordu. Arapsacı neredeyse Ketahn'ın değer verdiği bir başka kişiyi daha ele geçiriyordu.

Ketahn'ın *sevdiği* bir kişi.

Ateşin parıltısı zıpkın çiçeği yapraklarındaki kızıl lekeleri anımsatıyordu ve bunu düşünmek Ketahn'ın zihninin geçmişe takılıp kalmasını kolaylaştırabilirdi. Pek çok kişi ölmüştü. Kaderinin ipleri, yağmur damlalarının toplandığı bir ağ gibi, kesinlikle kanla damlıyordu.

Buradayız, güvendeyiz...

Önemli olan tek şey bu.

Ivy'nin sözleri şimdi de daha önce söylediği kadar doğrudu. Ölüm, kabilelerinin diğer üyelerini ele geçirmemişti ve kimse ciddi bir şekilde yaralanmamıştı. Bir gün daha hayatta kalmışlardı.

Ketahn yumuşak bir sesle parmaklarını Ivy'nin sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Ivy mırıldandı ve ona doğru sokuldu. Saçları Ketahn'ın göğsünün bir tarafına dökülüyor, sıcak nefesi de diğer tarafına yayılıyor ve her ikisi de Ketahn'ın derisini gıdıklıyordu.

Soğuğu kovmak için ateşe odun atması gerekiyordu ama kendini kıpırdamaya zorlayamadı. Eşiyle geçirdiği bu huzurlu zamanın tek bir anını bile boşa harcamak düşünülemezdi. Son zamanlarda bu kadar sessizliğin tadını nadiren çıkarıyorlardı; bu kısa süre için sadece sarmaşığın sarılmak ve dünyada başka kimse yokmuş gibi davranmak istiyordu.

Urkot ve Cole kampa döndüğünde Ketahn uyanalı çok olmamıştı. Her ikisi de yağmurdan korunmak için boyunlarına ve omuzlarına iyileştirilmiş deriden yapılmış kefenler giymişlerdi ama yine de sıırıslık olmuştular.

Cole elindekini yere bıraktı, mızrağını dış duvara dayadı ve mağaranın içine doğru eğildi. "Çok yorgunum." Ateşin yanından geçerken ayakları üzerinde sallandı, durdu ve önünde diz çöktü. Daha fazla odun ve yaprak ekleyerek kömürlere üfleyerek onları yeniden canlandırdı. Sonra diğer insanların yanına uzandı ve kollarını gözlerinin üzerine attı.

Ketahn Ivy'yi dikkatlice üzerinden kaydırды. Sarmaşık kıpırdandığında onu susturdu, saçlarını geriye doğru düzeltti ve uyumasını söyledi. Ivy battaniyesinin altına kıvrıldı ve Ketahn da battaniyeyi ona sımsıkı sardı.

Urkot Telok'un yanında durdu. "Her şey sessizdi."

"Bu iyi," diye yanıtladı Ketahn ayağa kalkarken - en azından alçak tavanın izin verdiği kadarıyla. Başı ve sırtı taşa sürtünerek öne doğru eğildi ve mağaradan dışarı adım attı. Kendini toparladığı anda tamamen doğruldu ve kaskatı kesilmiş bacaklarını ve sırtını gerdi.

Telok homurdandı ve bakışlarını Urkot'tan uyuyan insanlara çevirip tekrar geri döndü. Ellerini arkasındaki taşa dayayarak kendini yukarı itti.

"Daha önce gelmeliydin," dedi Ketahn, mızrağını almak için mağaraya doğru eğilerek.

Urkot'un çenesi düşüktü ve gözleri Rekosh'un üzerindeydi. "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı."

"Öyle, evet. Ama ben de katkıda bulunmayacak kadar yıpranmış değilim."

"Katkıda bulunmadığını düşünüyorsan aptalsın Ketahn," dedi Telok. Mızrağını taş duvara dayadığı yerden aldı ve ileriye doğru yürüdü. "Bu saati seninle paylaşacağım."

Ketahn gülümseyerek alt çenesini kaldırdı. "Bunun için memnunum."

"Cole'la birlikte kampın o tarafında nöbet tuttum," dedi Urkot, güneş tepesini işaret ederek. "Ahnset hâlâ diğer taraftan izliyor."

"Uykuya geri dönmüyor mu?"

Urkot'un göğsünde belirsiz bir vızıltı çınladı. "Reddetti. Geri kalanımızın buna daha çok ihtiyacı olduğunu ve biz bunu yaparken tehlikeyi izlemekten mutluluk duyacağını söyledi."

Ketahn oflayarak bakışlarını Urkot'un gösterdiği yöne çevirdi.

Telok, Ketahn'ın bacağına kendi bacağıyla vurarak, "Ben günbatımı tarafını alacağım," dedi. "Sen kuluçka kardeşinle ilgilen."

Ketahn başını sallarken bile omzunun üzerinden eşine baktı. Sadece karmakarışık altın sarısı saçları ve burnundan yukarısı görünen yüzü görünüyordu; battaniyeyi geri kalan her şeyi örtecek kadar yukarı çekmişti. Ama alnı pürüzsüzdü, endişeden lekelenmemişti ve nefesleri yumuşak ve eşitti. Kadının görüntüsü adamın yüreğini burktu ve onu kendisine yaklaştırmaya çağırdı. Olanlardan sonra onu nasıl yalnız bırakabilirdi? Onu gözünün önünden ayırmayı nasıl düşünebilirdi?

Ona göz kulak olmak için uzaklaşmalıyım. Onu korumak için, hepsini korumak için, bir süre ayrı oturmalıyım.

Ve tüm Arapsacı'nda başka kim Ketahn yokken Ivy ve diğerlerine Urkot ve Rekosh kadar şiddetle göz kulak olabilirdi?

"Yapacağım," dedi Ketahn. "Urkot, Rekosh'un mağaraya girmesine yardım edebilirsiniz bir bak.

Bugün yaşadıklarından sonra yağmur altında yatmasına gerek yok."

Urkot bir bacağını yere vurdu ve bir parmak eklemine başlığına vurdu. Telok izlemek için seçtiği yere doğru yürürken, Ketahn da onunkine doğru yürüdü.

Ahnset'i kampın etrafına örülmesine yardım ettiği çalı çırpı ve dallardan oluşan çemberin hemen dışında, bir ağaca yaslanmış halde buldu. İpek bir kefen giymişti, ıslak kumaşı yağmurda parlıyordu ama kapüşonu yoktu. Saçları omzunun üzerinden sarkan tek bir kalın demet halinde bağlanmıştı.

Ketahn ona yaklaşırken, "Sen de dinlenmelisin kardeşim," dedi.

Cevap vermedi, çenesini hafifçe indirmesi dışında kıpırdamadı bile.

Ketahn'ın kalp atışlarındaki çok farklı bir çekim, onun hemen arkasında durmasını sağladı. Yine aralarındaki mesafenin farkındaydı; efsanelerdeki herhangi bir canavarın ağızından daha geniş ve daha korkutucu bir uçuşurdu bu. Ve bunu reddetti. Yaşanan onca şeyden sonra böyle bir şeye katlanamazdı.

Değer verdiği kişilerle geçireceğı zaman bu şekilde boşa harcanamayacak kadar değerliydi.

"Öfkemi inkâr etmeyeceğim Ahnset," dedi. "Yaptığın şey yüzünden bir parçamın senden nefret ettiğini inkâr etmeyeceğim."

Ahnset titreyen bir nefes verdi ve başı daha da aşağı düştü.

"Ama ben seni tanıyorum, kardeşim," diye devam etti. "Ne kadar değımiş olursak olalım, senin gerçeğini biliyorum, çünkü bu değışmedi. Sadece Ella'ya yardım etmek istediğini biliyorum. Çaresizlik içinde hareket ettiğini biliyorum çünkü geri kalanımız öyle görünmüyordu.

"Ve... biz yapmadık. Onun için çok az şey yaptık çünkü yapılacak bir şey yoktu. Her zaman tanıdığım Ahnset bunu kabul etmezdi. Sen Takarahl'ın gördüğü en azılı savaşçılardan birisin Ahnset ve böylesin çünkü her zaman savaşamayanlar için savaşıyorsun. İster haraç ödemeye çalışan masum bir dokumacı için olsun, ister hiç tanımadığın hastalıklı bir yaratık için olsun, her zaman savaşacaksın. Ve bunun için suçluluk duymanı istemem."

"Benim eylemlerimle, Ketahn, sekiz parçalandı. Sekiz, yedi oldu." Omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. "Sekiz insan. Bu bir işaretti Ketahn. Kutsaldı. Ve ben onu bozdum."

Ketahn Ahnset'in ön tarafına doğru yürüdü. Ahnset yine ona bakmayınca uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Zurvaşı onu kırdı Ahnset. Eğer Sekizler gerçekse, onlara saygısızlık eden, onlara hakaret eden odur."

"Ben olmasaydım Ella'ya zarar veremezdi."

"Ve siz olmasaydınız bana daha fazla zarar verecekti."

"Sana verdiği zarar yıllara yayılıyor Ketahn, yine de seni ona gitmeye çağırdım. Ama dinlemedim. *Görmedim... Görmedim.* Ve şimdi... şimdi sekizin yedisini yaparak üzerimize bir lanet getirdim. O kutsal sayıyı parçalayarak. By-"

"Dinle beni, Ahnset. Sözlerimi dinle." Bacaklarını dikleştirdi, yüzü hemen onunkinin önüne gelene ve çene kemikleri birbirine değene kadar yükseldi. "Kabilemiz sekiz yaşında değil. Hiçbir zaman da olmadı. İki kişi olarak başladı, Ivy ve Ketahn olarak. Sonra diğer insanları uyandırdığımızda dokuz oldu. Sen Telok, Rekosh ve Urkot'la birlikte geldiğinde on üç kişiydik. Şimdi on iki.

"Ve her zaman da öyle olacaktı. Çünkü işler farklı gitseydi sen de giderdin."

"Onun yerini alabilirdim. Almalıydım. Zurvashi'ye orada meydan okumalıydım. Yaptığı her şey için, göremeyecek kadar kör olduğum her şey için ona acı çektirmeliydim."

Ketahn başını salladı. Göğsünde ateş vardı, ateş ve gerginlik, çıldırtıcı bir şekilde çalkalanıyordu. "Hayır, Ahnset. Hayır. Sen acı çektirmezsin. Sen bir koruyucusun. Sen bir kalkansın. Ama kalkanlar her darbeyi durduramaz. Bu bir kalkanı işe yaramaz yapmaz. Diğer insanların sana ihtiyacı var. Benim de sana ihtiyacım var kardeşim ve sana aksini düşündüğüm için özür dilerim."

Başı öne doğru düşerken gözlerini kapattı, baş desteği Ketahn'inkine yaslandı. Ön ayakları Ketahn'inkilerin dış taraflarına bastırdı, geniş omuzları titreyen bir nefesle sarsıldı ve kederli yağmur yağmaya devam etti.

"Sen bizimsin Ahnset," diye homurdandı Ketahn, "ve bizim olmak için bu kadar çok şeyden vazgeçtiğin için üzgünüm. Hiçbir şey kaybetmeni asla istemedim."

Ellerinden biri başının arkasını kavradı. "Kardeşimi kaybetmedim. Yeni kız kardeşimi kaybetmedim. Arkadaşlarımızı kaybetmedim. Bu kadar yeter, Ketahn."

Ama Ahnset eşini kaybetmişti. Kalbi parçalanmıştı.

Uzun bir süre öylece durdular. Yağmur Ketahn'ın derisinin üzerinden süzülüyor, ruhunun üzerindeki yükün çoğunu yıkıyordu.

"Ben her şeyi olduğu gibi görüyorum," dedi Ahnset. "Onları oldukları gibi görüyorum..."

Tekrar ondan uzaklaştı ve gözlerini açtığında gözlerinin içine baktı. "Asla unutma, kardeşim... Nasıl olabileceklerini asla unutma. Nasıl olmaları gerektiğini."

"Yapmayacağım."

"Şimdi git ve uyu. Aramızda en güçlü olan sensin ve yarın yolculuk ederken sendeleme istemem."

Hem kederli hem de eğlenceli bir sesle geveledi. "Beni engellemek için tek bir uykusuz geceden fazlası gerekir."

Ketahn'ın çene kemikleri yükseldi. "Bundan şüphem yok, Ahnset. Ama yine de dinlen."

Ahnset geri çekilmeden önce başlığını tekrar onunkine dokundurdu. Onun dönüp kampa doğru yürümesini izledi, gözden kaybolana kadar izledi ve sonra mızrağının ucunu çamura saplayarak ağacın yanındaki yerini aldı.

Urkot'un söylediği gibi, orman sessizdi ve Ketahn zihninin mağaraya, Ivy'ye geri dönmesine engel olamıyordu. Onu ilk bulduğunda olduğundan farklıydı. O... daha fazlasıydı. Pek çok yönden, tanımlanamayacak kadar çok yönden daha fazlasıydı. Tanımlayamadığı şekillerde.

Ve şimdi bunun büyük ölçüde onun ruhundan kaynaklandığını biliyor, anlıyordu. Ivy çok küçük, çok narin, çok tehditkâr değildi. Dışarıdan bakıldığında, o ve onun türü gerçekten de Vrix'in av olarak göreceği yaratıklar gibi görünüyordu. Ama onu tanıdığı süre içinde ona öyle bir güç vermişti ki.

Son yedi yıldır tek istediği huzur ve yalnızlıktı. Zurvaşı'yi ve yaptıklarını unutmak, onun yönetiminin neden olduğu acıları ve kayıpları unutmak. Tanıdığı her şeyden ve herkesten uzaklaşmak ve sadece kendini görmek.

Ivy sayesinde bunun ne kadar yanlış olduğunu anlamıştı. Ne kadar bencilce. Bunun kendi tarzında zalimce olduğunu anlamıştı. Kraliçenininkinden farklı bir zalimlik, ama yine de zalimlik. Onların yaşadığı kaderi yaşamamak için her şeyden ve herkesten vazgeçmek...

Ivy ona umut, sevgi ve neşe vermişti ama aynı zamanda ona bu gücü de vermişti ve bu güç onun diğer her şeyi kucaklamasını sağlamıştı. Önüne bakmasına ve değer verdiği insanların hayatlarını iyileştirmek için kendini riske atmasına izin vermişti.

Ona güvenin saklanacak ve asla kullanılmayacak bir şey olmadığını göstermişti. Ona başkalarına güvenmenin bir zayıflık olmadığını göstermişti. Ve başarısızlıklarından dolayı onu zayıf görmedi, zayıflıklarını açığa vurduğunda onu daha küçük görmedi. Sadece *onu* gördü. Eşini, aşkını. Kalbinin yarası.

Bu günü birlikte atlatmışlardı. Ketahn ve Ivy, tüm kabileleri. Bir sonrakinde, bir sonrakinde ve kendi zamanları gelene kadar hayatta kalacaklardı ve hayatlarına dönüp bakacaklar ve zorlukların üstesinden geldikleri için, barışı talep ettikleri için - istedikleri hayatları talep ettikleri için gurur duyacaklardı.

Sonsuza dek kendi kaderlerini çizeceklerdi, Sekiz'in iradesi lanetlensin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

"NASIL HISSEDIYORSUN?" Ivy, Ahmya'ya bir su tası uzatırken sordu.

Ahmya zoraki bir gülümsemeyle kabul etti. Günün yarısından fazladır yoldaydılar, güneş henüz tam olarak doğmadan yola çıkmışlardı ve dikenli sarmaşık canavarının saldırısından sonra Ivy'nin kolu ağrıyorsa, Ahmya'nın çok daha fazla acı çekiyor olması gerekirdi. Neyse ki sonunda daha kolay bir araziden geçiyorlardı. Son birkaç gündür yolculukları sonsuz çamur, kıvrımlı kökler ve birçok kayma ve düşmeye neden olan engebeli zeminle doluydu.

Bugün, özellikle de bulutlar dağılıp güneşin gölgelikler arasından parlak ve berrak bir şekilde parlamasına izin verdiği için, neredeyse yavaş geçmişti.

"Araba çarpmış gibi hissediyorum. Her yerim acıyor." Ahmya göğüs kafesinin hemen altındaki tulumunun kumaşını ovuşturdu; Diego altındaki tüm küçük yaraları kapatmış olsa da Ahmya'nın karnı da Ivy'nin kolu kadar morarmıştı. "Sayamayacağım kadar çok gül dikenini battı bana ama bu..."

"Bahse girerim bir daha asla bir çiçeğe dokunmak istemeyeceksin," dedi Cole.

Ahmya kaşlarını kaldırdı. "Neden bir çiçeğe tekrar dokunmak istemeyeyim ki?" Su tulumunu açarak içmek için ağzına götürdü.

"Gerçekten mi? Ondan sonra mı?"

"Sorun çiçek değildi. Çiçeğin *içinde* saklanan şeydi. Ateş sarmaşığı. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalıyım. Etrafımın daha çok farkında olmalıyım."

"Neye bakacağımızı bile bilmiyorduk, bu yüzden bilemezdik." Ivy elini saçlarının arasından geçirip geriye doğru taradı. "Artık biliyoruz."

"Ketahn sana bu şeylerden hiç bahsetmedi mi?" Lacey arkasından sordu, Ivy'ye yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

"Bana ormandaki pek çok gizli tehlikeden bahsetti ama düne kadar hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştık."

"Burada başka nelerin saklandığını görmekten nefret ediyorum."

Will ve Diego'yla birlikte daha ileride yürüyen Callie omzunun üzerinden baktı. Sırıttı. "Haydi sizi tembeller. Geride kalıyorsunuz."

Cole alay etti. "Sen kime tembel diyorsun?"

"Değil mi?" Lacey öyle dedi. "Bu sabah Urkot başına su dökene kadar uyanmayı reddeden sendin Callie."

Bu hatırlatmayla birlikte Callie, Urkot'a doğru kara bir bakış fırlattı. İnsanlar güldü.

Herkes uyanık ve hareket halindeyken bile -malzemeleri toplarken, kahvaltı ederken, yerde uyuduğu bir gecenin ardından gerinirken- Callie battaniyesinin altında uyuklamaya devam etmişti. Yakındaki konuşmalar onu uyandırmamıştı ve Lacey ayak parmağıyla Callie'yi dürttüğünde kadın sadece bir inilti çıkarmış, battaniyesini başına çekmiş ve tekrar uykuya dalmıştı.

Aralarındaki dil engeline rağmen, vrixlerin yola devam etmek istedikleri insanlar tarafından açıkça anlaşılıyordu. Urkot Callie'yi nazıkçe uyandırmaya çalışmış, büyük bir eliyle omzunu ovmuştu. Ivy battaniyenin altında bir yerden mırıldanan bir *gitme* sesi duyduğuna yemin etti.

Bu yüzden Urkot yöntemlerini büyük ölçüde değiştirmişti. Yakındaki bir su tulumunu aldı, Callie'nin battaniyesini yırttı ve su tulumunu Callie'nin başına geçirdi.

Callie'nin kekelemesini ve çığlık atmasını izlemek, çünkü olaylardan sonra hepsinin ihtiyacı olan komik rahatlama olmuştu.

Callie o zamandan beri Urkot'a karşı huysuzdu.

Bir şey Ivy'nin arkasına dokundu. Başını çevirip, şimdi yanında adımlarını hızlandıran Ahnset'e baktı. Dev dişi bile bu sabah daha neşeliydi.

Ahnset gözlerini kıstı ve Vrix dilinde, "Geride kalıyorsun," dedi. Ivy sıırıttı. "Sen de öyle."

"Siz insanları önden izleyemem."

"Yaptığımız şey bu. İzliyoruz. Arkadan." Ahnset geveledi.

"Yani kız kardeşim benim görevlerimi mi paylaşıyor?"

Ivy omuzlarını dikleştirdi. "Evet. Bu bir... zincir." "Bir *chayn*?"

"Ketahn sizi izliyor, siz bizi izliyorsunuz, biz de onları izliyoruz. Yani hepimiz izliyoruz, değil mi?"

Ahnset omzunun üzerinden baktı. "O zaman Ketahn'ı kim izliyor?"

"Şey...yapıyorum. Yapabildiğim her an." Bu bir yalan değildi. Ivy sık sık eşini arıyor, onun yakınında olduğuna dair kendini rahatlatmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Şimdi bunu yapsanız bile reddedeceğini sanmıyorum." Ahnset tekrar Ivy'ye baktı. "Daha yakından."

Ivy'nin nefesi kesildi, eli sahte bir şaşkınlıkla göğsüne gitti. "*Ahnset*, bizi çiftleşmeye mi zorluyorsun? Seyahat ediyor olmamız gerekirken?"

Ahnset yine geveledi, çene kemikleri yukarı doğru seğırdi. "Hayır ama ikinizin de hasret çektiğini görüyorum. Ayrıldığımızdan beri sık sık ayrı kaldınız ve bu ikiniz için de bir yük."

Ivy tekrar Ketahn'a baktı ve onu görünce kalbi sızladı. Ahnset'in dediğı gibi; *Somnium*'dan ayrıldıklarından beri birlikte çok az zaman geçirmişlerdi ve yakın gelecekte de geçirmeleri pek mümkün görünmüyordu. Ta ki ev diyebilecekleri güvenli bir yer bulana kadar. Ivy bu sabah yalnız uyanmış ve bundan nefret etmişti.

Ivy gülümseyerek uzandı ve elini diş vrix'in ön bacağıının üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim, Ahnset."

Ahnset büyük bir elini Ivy'nin omzuna koyarak diğerleri ilerlemeye devam ederken onu durdurdu. Bacaklarını daha da açtı ve başını öne eğerek kendini alçalttı. "Teşekkür etmem gereken kişi sensin, Ivy. Kardeşime uzun zamandır bilmediğı bir neşe verdin. Ona uzun zamandır bilmediğı bir amaç verdin. Ve... hak ettiğimi düşünmediğim bir zamanda bana anlayış gösterdin."

Ivy öne çıktı ve kollarını elinden geldiğince Ahnset'e dolayarak ona sıkıca sarıldı. Gözyaşlarını uzak tutmak için mücadele etse de savaşı kazandılar, gözlerini doldurdular ve yanaklarından aşağı süzıldüler.

Hiçbir zaman aile gibi hissetmediğı bir ailede büyümüşü ve şimdi Ketahn, Ahnset ve diğerleriyle birlikte bir ailesi vardı. Gerçek bir aile. Bu, Ivy'nin hiç sahip olmadığı bir aidiyet, ihtiyaç duyulma ve sevilme duygusunu ateşlemişti. "Senin ipliğın bizimkiyle örülü, Ahnset."

Ahnset ürperdi. Parmakları Ivy'nin omzunda esnedi, ama Ivy vrix'in kısıtlamasını hissedebiliyordu; istemsiz hareketle bile Ahnset

büyük bir dikkatle hareket ediyordu. Sonunda Ahnset, Ivy'nin kollarını tuttu ve geri çekildi.

"Şimdi" -Ahnset Ivy'yi Ketahn'a doğru çevirdi, bir elini sırtına koydu ve onu itti- "eşinin yanına git."

Ketahn'ın gezinen, tetikte bakışları Ivy'nin üzerine yerleşti ve başı öne eğildi. Ahnset'in bir başka küçük dürtmesi Ivy'nin ayaklarını harekete geçirince adımlarını yavaşlattı. Ivy aptal gibi sırtarak ona doğru yürüdü; çene kemikleri gülümsemesine karşılık olarak kalktı.

"Ne dedin sen, yüreğimin yarası?" diye sordu.

"Şey..." Onun yanına geçerken saçının gevşek tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ahnset gizlice kaçmamızı ve sapıkça, kirli, ateşli seks yapmamızı söyledi." Kaşlarını oynattı.

"Öyle mi yaptı? Bu onun için garip..." Gözleri kısa bir süreliğine Ahnset'e kaydı ve eğilip Ivy'yi kollarının arasına almadan önce düşünceli bir ses çıkardı. "Ama uzun zaman oldu."

Ivy gülerek kolunu adamın boynuna doladı, adam da onu göğsüne bastırdı. Parmaklarını onun ipeksi saçlarında döndürdü. "Öyleydi."

"Kayınbiraderim gerçekten öyle demedi, değil mi?" Sırıltısı genişledi. "Fark eder mi?"

Geveledi ve ses derin, aç bir hırıltıya dönüştü. "Hayır."

Bu hırıltının titreşimi meme uçlarını uyararak doğrudan çekirdeğine bir uyarılma şimşeği gönderdi. Kaçmakla tehdit eden iniltiyi tutmak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Her nasılsa, bu his daha önce orada hissettiği her şeyden daha güçlüydü.

Ivy derin bir iç çekerek başını onun çenesinin altına yasladı ve sadece onun kollarında olmaktan zevk almaya razı oldu. "Ne yazık ki, grupla birlikte kalmak zorunda olduğumuz için bizim için hızlı bir sevişme olmayacak."

Ketahn ofladı ve ona biraz daha sıkı sarıldı. "Sadece birkaç günlüğüne gidersek bizi özlemeyeceklerdir... insan kelimesi neydi?"

"Dakika mı?"

"Hayır. Daha uzun olanı. Saat mi?"

"Saatlerce ortadan kaybolursak bizi kesinlikle özlerler."

"Eşimin ihtiyaçlarını karşılamam işte bu kadar sürecek."

Ivy güldü, sonra yüzünü onun boynuna çevirdi ve inledi. "Şu anda beni azdırmaman gerekiyor, Ketahn. Kat etmemiz gereken bir yol var, unuttun mu?"

"Ah, *nyleea*'m, çıkardığın o sesler..." Derin bir nefes aldı ve Ivy'nin sırtının hemen altında bir şey kıpırdandı; tokaları leğen kemiğine doğru yaklaşıyordu. "Ama haklısın. Kabilemizin ihtiyaçlarını arzularımızın önüne koymalıyız. En azından bu arzular ihtiyaç haline gelene kadar."

Ivy'nin amcığı onun sözleri karşısında neredeyse ağlayacaktı.

Aşağı kızım, aşağı.

Şu anda hissettiği şey kesinlikle bir ihtiyaç gibi görünüyordu.

Onu ağaçların arasına götürmesini her şeyden çok istiyordu, böylece onu tekrar içinde hissedebilecekti, derinlere dalacaktı, kabileleri lanetlenmiş olacaktı. Onu *arzuluyordu*.

Ama gerçekten de devam etmeleri gerekiyordu. Ivy ve Ketahn'ın zamanı gelecekti.

Yanağını adamın göğsüne yaslayarak bir elini indirdi ve parmak uçlarıyla adamın göğsünün sert düzlemlerinde gezindi, kalçalarının arasındaki muhtaç sızıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Ketahn, "Dün gece Ahnset ile konuştum," dedi.

Ivy başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle mi yaptın?"

"Evet." Göğsünden alçak bir vızıltı geçti, diğer seslerinden daha inceydi ama fark edilmemesi imkânsızdı. "Ondan özür diledim."

Ivy'nin gözlerinden bir kez daha yaşlar süzüldü. Onları aceleyle sildi. Bugünlerde en ufak bir şey bile onu duygusal bir enkaz haline getirebilirdi. "Buna sevindim. İkinizi bu kadar uzak görmek hoşuma gitmedi."

Ketahn başını eğdi ve başlığını onun alnına değdirdi. "Öfkeyle vakit kaybetmek istemiyorum."

Ivy başını onun omzuna yasladı ve elini kalbinin üzerine koydu. Avucunun altında güçlü ve sabit bir şekilde atıyorlardı.

Ketahn sessizce ilerlemeye devam etti ve Ivy onun yakınlığı, adımlarının nazikçe sallanması ve tanıdık kokusuyla rahatladı. Başını kaldırıp baktı. Boynundaki morluk çoktan solmuştu ama hafızasında tazeliğini koruyordu.

"Mutlu musun Ketahn?" Ivy bir süre sonra sordu. "Kraliçeye ve olan her şeye rağmen. Yaptığım seçimden memnun musun?"

"Ah, yüreğim parçalandı." Ketahn pençelerini kadının saçlarında gezdirdi. "Neyin geleceğini bilemeyiz. Ama bu, o tellerin bizi nereye götüreceği korkusuyla doğru olanı yapmakta tereddüt etmemiz gerektiği anlamına gelmez." Sert dudaklarını kızın alnında gezdirdi, kendi öpücük versiyonuyla. "Ben mutluyum. Ben mutluyum."

Gururla doluyum. Ben aşkla doluyum. Çünkü Ivy Foster benim eşim ve hiçbir dünyada hiç kimse böyle bir servete sahip olamaz."

İçinde bir sıcaklık filizlendi. Suçluluğu diğerlerini durağanlıktan uyandırdığı için değil, Ketahn'ın çektiği acılar içindi. Bu acıyı silebilmeyi, onun çok özlediği huzur içinde yaşayabilmesini diledi.

Çok yakında. Yakında oraya varacağız.

Ivy onun göğsünü öptü. "Seni seviyorum."

"Hey, bu hiç adil değil!" Lacey, Ivy'nin dikkatini üzerine çekerek konuştu. Kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında şakacı bir sırıtışla duruyordu. "Biz burada enayi gibi yürüyoruz ve sen kraliyet muamelesi görüyorsun."

Ivy güldü. "Eminim isteseydin Telok seni taşımaktan mutluluk duyardı."

Lacey homurdandı, zaten kızarmış olan yanakları daha da koyulaştı. "Ahem. *Her neyse*, diğerleri ileride durdu. Sanırım Telok sizi aceleye getirmemi istedi. Bu tarafa doğru el salladı ve *Ketahn gel diye* havladı."

"Bir sorun mu var?" Ivy kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır, hiç sanmıyorum. İkinizin bu kadar yavaş olmasından bıktığımı hissediyorum."

Ketahn geveledi. "Yavaş değiliz. Arkayı gözlüyoruz." Lacey gözlerini devirdi. "*Bir süredir* arkayı izliyorsunuz, bu kesin." Çene kemikleri sarktı. "Ne demek istiyorsun Lacey?"

"Kıçım," dedi Ivy kıkırdayarak. "Kıçımı izliyordun. Haksız da değil, o yüzden inkâr etme."

"Görünürde olsaydı şimdi onu izliyor olurdum." Ivy'nin kıkırtılarından birini sıktı.

Lacey kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Bu Vrix'ler gerçekten de insanlardan çok farklı değiller. Bir avuç şehvet delisi hayvan."

Ivy güldü. "*Hiçbir* fikrin yok."

"Sizi *Somnium*'da dinledikten sonra aklıma bir fikir geldi..."

Ketahn doğruldu, omuzlarını geriye çekti ve çenesini yukarı kaldırdı. "Eşim üzerindeki hak iddiamı tüm ormana duyuracağımı söyledim."

Bu kez kızarma sırası Ivy'deydi ama gerçekten utanmamıştı. Diğerlerinin onun Ketahn'a ait olduğunu bilmeleri hoşuna gidiyordu. O an içindeyken de bunu hiç umursamamıştı.

"Bir grup acayip seks düşkünü." Lacey boğazını temizledi ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yani, evet, diğerlerine yetişmeliyiz."

Ketahn, Ivy'yi kollarının arasında sıkıca tutarak Lacey'yi takip etti ve alttaki ellerinden biri sıkıca Ivy'nin arkasındaydı. Bu Ivy'ye sevişmelerinin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini bir kez daha hatırlattı ve özellikle de o elin kalçalarının arasında biraz daha yukarı kaydığını hayal ettiğinde, kendini yeniden tahrik ve rahatsız olmaktan alıkoymak için epeyce irade göstermesi gerekti.

Diğerleri geniş bir derenin kenarında toplanmıştı. Güneş ışığı suyun yüzeyinde davetkâr ve sıcak bir şekilde parıldıyor, tepedeki kırık gölgelikten yayılan gölgelerle dans ediyordu. Büyük, yosun kaplı kayalar derenin kenarları boyunca uzanıyor ve suyun dışına doğru çıkıntı yapıyordu. Kıyılarda çiçek kümeleri sıralanmıştı; bazılarının uzun sapları aşağı doğru eğilmiş, parlak çiçekleri dalgalanan yüzeye renk lekeleri halinde yansımıştı.

Ketahn Ivy'yi indirdi, bacaklarını serbest bıraktı ve güçlü ellerini Ivy ayağa kalkana kadar onun üzerinde tuttu.

"Bu çok güzel," dedi Ahmya.

Dudaklarında alışılmadık bir şekilde düşünceli bir gülümsemeyle suyun kenarında duran Cole başını salladı. "Evet, oldukça iyi, değil mi?"

Callie bir adım öne çıktı ve botuyla suya bastı. "Şu anda bir banyo için neler vermezdim."

Ketahn'la dere kenarında geçirdiği tembel saatleri hatırlayan Ivy de suya özlemle baktı. "Ben de öyle."

"Öyleyse kalalım." Will diğerlerine doğru döndü. "Günlerdir zorluyoruz. Hepimiz çok yorulduk." Ahmya'ya el salladı. "Hiçbir şey söylememiş olsa bile, dün olanlardan sonra acı çektiğini biliyorum."

Ahmya başını eğdi, saçları gözlerini örtecek şekilde düştü. "Kimseyi yavaşlatmak istemiyorum."

"Bizi yavaşlatmıyorsun," dedi Ketahn nazikçe, "ama dün fazla uzağa gitmedik. Şimdi gitmeliyiz."

Küçük kadının alt dudağı titredi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Özür dilerim. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum."

"Onu üzecek ne söyledin Ketahn?" Rekosh Ahmya'ya doğru adım atarak sordu. Dikkatlice pençeleriyle Ahmya'nın saçlarını tuttu ve kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Ahmya başını kaldırıp Rekosh'a baktı. Koyu renk gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Ketahn ofladı pufladı. "Senin hatan değil, Ahmya. Sorun yok. Ama şimdi yürümeliyiz."

Ivy elini onun karnına bastırdı. "Hadi kalalım."

Ivy'nin elini kendi eliyle kapattı ve ona baktı.

Onun homurdanmasını duymadı ama avucunun altında hissetti. "Hepimiz yorgun ve yıpranmış durumdayız, Ketahn. Dinlenmek için bir akşam geçirirsek herkesin ruhuna iyi geleceğini düşünüyorum."

"Bunu dün yaşadık," diye cevap verdi.

Ivy yüzünü buruşturarak ona baktı. "Dikenler tarafından bıçaklanmaya ve zehirli bir uykuya dalmaya rahatlatıcı demezdim, Ketahn. Dün kimsenin rahatlamadığını biliyorsun." Uzanıp adamın çenesini tuttu ve onu aşağı çekti. "*Senin* de buna ihtiyacın var."

"Durmak istiyorlar, değil mi?" diye sordu Telok, etrafı suyla çevrili kayalardan birinin tepesindeki yerinden.

"Evet," dedi Ketahn, gözlerini Ivy'den ayırmadan. "Onlara yapmamız gerektiğini söyledim."

."

"Burası dinlenmek için hoş bir yer," dedi Telok. "Ben eğlenmek için Bir sonraki yağmurdan önce güneşe kavuşabiliriz." "Ben de öyle," diye ekledi Rekosh.

"Ben de zaten yemek için durmamız gerektiğini söyleyecektim," diye seslendi Urkot. "Bu insanlar toz çubuklarından başka bir şey yemedi. Ete ihtiyaçları var."

"Yani ete ihtiyacınız var demek *istiyorsun*," dedi Ahnset çıkırtıdayarak. "Bize katılıyorlar, değil mi?" diye sordu Diego.

Ivy, Ketahn'a kaşlarını kaldırarak baktı.

Gözlerini kısarak başını daha da eğdi ve bir eliyle kızın başının arkasını kavradı. Alçak ve derin bir sesle, "Boyun egeceğim, *nyleea'm*," dedi.

Gülümsedi, aralarındaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını adamın ağzının kenarına bastırdı. "Teşekkür ederim."

"İşte bu!" Cole botlarını çekiştirerek çıkardı, bir kenara fırlattı, sonra tulumunun yakasını kavradı. Açtı ve kışını ortaya çıkaracak şekilde aşağı itti.

"Gerçekten mi Cole?" Callie başını geriye atıp gökyüzüne bakarak sordu.

"Neyi beklediğinizi bilmiyorum."

"İki haftadır birlikte yaşıyoruz. Aletini sallanırken görmeye hazır değiliz."

Cole suya atladı. "Senin kaybın!"

Ivy gülerek başını salladı ve Ketahn'dan uzaklaştı. "Belki Ahnset bizi akıntının biraz daha yukarısına götürebilir?"

"Kesinlikle," dedi Lacey, Ahnset'e doğru aceleyle ilerlerken Cole'u görüş alanından çıkarmak için bir elini kaldırarak.

Ketahn'ın gözleri büyüdü. "Hayır. Hayır, benimle kalacaksın Ivy."

Ivy başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Diğer erkeklerin beni çıplak görmesini mi istiyorsun?"

Alt çenesi düştü ve birbirine yaklaştı. Bir hırıltıyla ellerini kızın omuzlarına koydu, onu Ahnset'e doğru döndürdü ve ileri doğru itti. "Onları güvende tut, kardeş."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Callie vücudunu suya indirirken "Aman Tanrım," diye inledi. "Gözlerimi kapattığımda beş yıldızlı bir spa merkezinde olduğumuzu hayal edebiliyorum." "Daha önce hiç kaplıcaya gittiğimi söyleyemem"-Ivy katlanmış tulumunu suyun üstüne koydu

"Ama doğaya en yakın yer burası."

Ara sıra Cole'un aşağıdan bağırışlarını duyabiliyordu, ardından daha derin sesler geliyordu, hepsi de mesafe ve akan suyun sesiyle silikleşiyordu ama bir şey olması durumunda hepsinin yakında olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Ahnset onları erkeklerden çok uzağa götürmemişti; akıntının hemen yukarısındaki bir dönemecin etrafından dolanmışlar, gözden kaybolmuşlar ama kulak kesilmemişlerdi. Burada daha açık bir su vardı ve ılık, bol güneş ışığı Ivy'nin tenini yıkıyordu.

Ormandaki pek çok yer gibi burası da küçük bir cennet parçasıydı.

Ahnset bile huzurlu bir anın tadını çıkarıyordu. Kıyıya yakın büyük bir kayanın üzerine uzanmış, güneşin tadını çıkarıyor, ön ayaklarından biri suyun içinde sallanıyordu.

Çantasının yanındaki yığından birkaç *nath'jagol yaprağı -temiz yaprak-* alan Ivy dereye adım attı; su dizlerine kadar geliyordu. Derisi hemen soğuktan karıncalandı. Ayaklarının altındaki dere yatağı, neyse ki yosunla kayganlaşmamış pürüzsüz taşlarla kaplıydı ve kolayca daha derine inmesini sağlıyordu. Su göğsüne kadar yükselirken kollarını yüzeyin üzerine yaydı. Meme uçları soğuktan sert noktalara doğru gerildi.

"Daha önce hiç çıplak yüzmeye gitmemiştim," dedi Ahmya banktan.

Ivy dönüp ona baktı.

Ahmya soyunmuştu ama küçük göğüslerini, karnını ve leğen kemiğini korumak için tulumunu göğsüne bastırarak duruyordu. Ayak parmakları kıpırdadı

Çimenlerin üzerinde huzursuzca yatıyor ve alt dudağını çiğniyordu. Vücudu, ateş sarmaşığının onu kavradığı yerde siyah ve mavi morluklarla doluydu ve cildinin geri kalanı buna tezat oluşturacak şekilde solgundu.

Callie kendini toparladı ve kıkırdadı. "O küçük poponu buraya getir!"

Ivy Ahmya'ya cesaret verici bir gülümseme sundu. "Göz korkutucu olduğunu biliyorum. Bu çekingenliği bir kenara bırakmam biraz zaman aldı ama alışıyorsun. Sadece biz ve doğa varız."

Hâlâ giyinik olan ve en az onun kadar gergin görünen Lacey, Ahmya'nın yanında durdu. "Ben de hiç çıplak yüzmeye gitmedim ama hey, sen benden bir adım öndesin."

Ahmya ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Kendimi çok açıkta hissediyorum." "Birlikte gireceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette."

Lacey tulumunu açtı, kollarını kollarından çekti ve aşağı iterek onu beyaz gömleği ve şortuyla bıraktı. Gömleğin eteklerini tutarak sıktı ve dudaklarını birbirine bastırarak tereddüt etti. Sonunda gömleği yukarı ve başının üzerine çekti ve bir kenara fırlattı. Şortu da hemen onu takip etti.

Lacey doğrulurken Ivy'nin gözleri yuvarlaklaştı.

Lacey'nin karnında kalçadan kalçaya uzanan uzun, çarpık, hafif buruşuk bir yara izi, gümüşü çatlakların ortasında uzanıyordu. Kollarının her birinde, dirseklerinin iç kısmından koltuk altlarına kadar uzanan benzer bir yara izi vardı ve uyluklarının iç kısmında bir çift daha vardı. Hepsi pürüzlü, düzensiz bir görünüme sahipti, sanki kabaca dikilmiş ve kötü bir şekilde iyileşmiş gibiydiler.

Callie Ivy'nin yanına yaklaşırken su sıçradı. "Kahretsin, Lacey! Ne oldu?"

Lacey'nin kızıl saçları aşağı bakarken öne doğru düştü. Ellerini ortasına doğru kaldırarak karnındaki uzun yara izini kapattı. "Diyelim ki Ana Dünya Girişimi'nin kayıt için karşılayamadığım bazı... şartları vardı ve ben onlara ulaşmak için aptalca bir şey yaptım." Ellerini zorla indirdi ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Bu... Bu geçmişte kaldı. Ben artık o kişi değilim."

Ahmya Lacey'nin koluna dokundu. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Seni anlıyoruz."

"Yara izlerinden utanıyor mu?" Ahnset sordu.

Ivy dişi vrix'e baktı. Ahnset gövdesini kaldırmış, başını eğmiş Lacey'ye bakıyordu. Son zamanlarda olanlardan sonra,

Ivy Ahnset'i yakından incelemek için hiç zaman ayırmamıştı. Hayatını savaşçı olarak geçirmiş bir Vrix'in elbette yara izleri vardı.

Güneş ışığında bu yaralar her zamankinden daha netti. Bazıları siyah derisinden daha soluk, bazıları daha koyuydu. Ivy'ye Ketahn'ın yara izlerini hatırlatıyorlardı; kesik ve bıçak yaraları, kesikler, hatta Ahnset'in sol omzunun üst kısmında yanık izi gibi görünen bir yara bile vardı.

"Yara izleri insanlar için farklı şeyler ifade ediyor," dedi Ivy vrix'te. "Birçoğumuz için gurur yerine acı anlamına geliyorlar."

Ahnset çenesini eğdi, kollarını kaldırıp üzerlerindeki yara izlerini incelerken aşağı baktı. "Sözlerimi onunla konuşabilir misin? Lacey'e?"

Ivy başıyla onayladı ve dört kadın da Ahnset'in öne doğru eğilip konuşmasını izledi.

"Yara izlerinin acı *olduğunu* söyle. Onlara utançla bakmamalı. Gurur duymak zorunda değil ama onları gördüğünde kendisiyle gurur duymalı. Çünkü onları bırakan şeyden kurtuldu. Çünkü o, her biriniz gibi, güçlüdür."

Yanağının içini ısırarak Ivy, Ahnset'in söylediklerini tercüme ederken yeni bir duygu kabarmasına karşı koydu. Ivy'nin fiziksel yaraları Ahnset'in, Lacey'nin ya da Ahmya'nınkilerle kıyaslanamayacak kadar küçük olsa da, kısa yaşamı boyunca katlandığı sınavların derinlerde bıraktığı yaraları taşıyordu. Ahnset'in Lacey'yi rahatlatmak için konuştuğunu biliyordu ama sözleri Ivy için de çok şey ifade ediyordu.

Lacey'nin gözlerinde yaşlar parladı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve Ivy'nin temiz yaprak yığınının birkaç yaprak alıp Ahmya'ya uzattı. "Hadi gel. Burada memelerimiz dışarıda durmak yerine içeri girelim."

Ahmya derin bir nefes alarak tulumunu çıkardı, Lacey'nin giysilerinin yanına bıraktı ve uzatılan yaprakları kabul etti. İki kadın birlikte dereye adım attı.

Lacey tısladı. "Tanrım, bu çok soğuk." Su çenesine kadar gelene kadar eğildi.

Ivy kıkırdadı ve Callie'ye biraz temiz yaprak uzattıktan sonra kendisi için de birkaç tane kopardı. "Buna alışsın."

Ahmya daha fazla yüzerken mırıldandı. "Ama çok iyi hissettiriyor."

Ezilmiş yaprakları göğsünün üzerinde ovalarken, gardenya ve limonun güçlü kokusu Ivy'nin duyularına doldu. Islak teniyle buluştukları anda parladılar. Bu herkesin yaptığı gibi sıcak ve buharlı bir köpük banyosu değildi.

hayal etmiş olmalıydı ama bu da bir şeydi ve Ivy doğada yıkanmaktan hoşlanmaya başlamıştı. Hem rahatlatıcı hem de heyecan verici bir yanı vardı.

Ve özellikle de Ketahn'la birlikteyken bunu çok seviyordu. Onu düşününce dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

Onun menekşe rengi gözlerinin vücuduna odaklanmasını, arzuyla kararmasını, onun için yanıp tutuşmasını seviyordu ve sonunda her zaman zayıf otokontrolünü kaybetmesini ve bunun çılgınca, tutkulu bir sevişmeye yol açmasını seviyordu.

Merkezinde sıcaklık toplandı ve seksi sıkıştı, ani bir ihtiyaçla ağrıyordu.

Tanrım, çok uzun zaman oldu.

"THI teklif ettiğinde vücut tüylerimi aldırmayı tercih ettiğim için ne kadar memnun olduğumu anlatamam," dedi Callie, Ivy'yi şehvet dolu düşüncelerinden kopararak. "Aksi takdirde şu anda bu ormanı utandırıyor olurdum."

Ivy güldü, sabunu temizlemek ve artık ısınmış olan cildini serinletmek için suyun altına daldı. "Benim için de öyle."

"Ben... tam olarak tedavi olamadım," dedi Lacey. Ivy'nin yanında suyun derinliklerinde durmuş, ıslak saçlarına *nath'jagol* sürüyordu. Vücudunun büyük bir kısmı suya batmıştı. "Belli nedenlerden dolayı."

"Ben de," dedi Ahyma yakınlarda suya basarken. "Ben... çok utanıyordum. Hayatımda daha önce hiç ağda yaptırmamıştım, özellikle de biliyorsun... *aşağıya*, yani tüm o lazer şeyleri..." Titredi.

Ivy, "İçinize sinmeyen bir şeyi yapmamakta yanlış bir şey yok," dedi.

Callie kıkırdadı. "Birkaç kez Brezilya ağdası yaptırdım, o yüzden sanırım böyle şeylere alışkınım. Ama oof. Bir keresinde yeni bir kıza yaptırmıştım, ne yaptığını bilmiyordu ve sana şunu söyleyeyim, çok *acımıştı*. Hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle çığlık atmamıştım. Yemin ederim, kılları tamamen ıskalarken derinin birkaç katmanını koparmış olmalı. THI'nın lazer tedavisiyle yaptığı şey, bununla karşılaştırıldığında rahatlatıcı bir masaj gibiydi."

Kadınlar güldü.

Ahmya suya baktı. "Keşke ben de o kadar cesur ve kendinden emin olabilseydim. Pap smear yaptırmak bir şey, ama İnisiyatif teknisyenleri çok soğuk ve klinikti ve zamanı geldiğinde masaya uzanıp bir oda dolusu insanın önünde bacaklarımı açmayı kendime yediremedim."

Ivy yüzünü buruşturdu. "O kısım gerçekten rahatsız ediciydi."

"Zaten kendimi dürtölüp kıskırtılan bir sığır gibi hissediyordum. Bu, kaldırılabileceğinden bir adım daha fazlaydı."

"Sorun değil Ahmya," dedi Callie. "Sen çok cesursun. Şu anda nerede olduğuna bir bak. Evrenin öbür ucuna uçmadan önce kıllarını aldırmanın olman kimin umurunda?"

Bakışlarını kaldıran Ahmya gülümsedi. "Evet, kimin umurunda? Önemli olan kısmı ben yaptım, değil mi?"

"Yaptın," dedi Lacey. "Yeni bir hayata atılmak... Bu çoğu insanın anlayabileceğinden daha fazla cesaret ister. Ve bizim burada yaptığımız şey..."

Callie sırtıttı. "Sanırım yeni hayatı uç noktalara taşıyoruz."

Lacey kaşlarını salladı. "Ivy sekiz bacaklı sevgilisiyle bizi hâlâ yeniyor."

Ivy'nin göğsünde bir gerginlik oluştu. Bunun ne olduğunu biliyordu; yıllarca yargılanmanın şekillendirdiği bir refleks. Ama kısa sürdü, geldiği gibi gitti, çünkü burada yargılama yoktu.

Ivy gülümsedi. "Altı bacaklı. O bir vrix, örümcek değil."

Lacey kayıtsızca bir el salladı. "Ayrıntılar, ayrıntılar. Hâlâ kışından ağ fırlatıyor ve çok korkutucu."

Ahmya kendini yıkarken, "Vrixler korkutucu görünüyor," dedi, "ama çoğu zaman aslında... oldukça tatlılar."

"Rekosh'u mu düşünüyorsun, Ahmya?" Callie kocaman sırtarak sordu.

Ahmya başını eğdi ama Ivy onun yanaklarının kızardığını görmeden önce değil. "O sadece bana karşı nazik. Ben... Ben onu *bu* şekilde düşünmüyorum."

"Mhmm."

Ahmya bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Ben değilim!"

"Bunu kendine söylemeye devam et. Eminim sikiinin de onunki kadar kırmızı olup olmadığını merak ediyorsundur-"

Ahmya Callie'ye doğru hamle yaparak başını suyun altına soktu.

Callie ayağa kalktı, kolları çırpınıyor, kekeliyor ve gülüyordu. "Demek içinde ateş var."

"O... bir *örümcek*." Ahmya fısıldadı, yüzü buruşurken vücudu titriyordu.

Callie kıs kıs güldü. "Vrix."

"Gerçekten o yola girmeyeceğiz, değil mi?" Lacey sordu. "Biz onlardan birkaç yüz metre ötede çırılçıplakken onların sikleri hakkında konuşmayacağız, değil mi?"

Callie omuz silkerek, "Muhtemelen çocuklar bundan bahsediyordur," dedi. "Ayrıca merak ediyorum. Ben de korkuyorum ve kesinlikle onlardan biriyle yatmak istemiyorum ama merak ediyorum."

Lacey başparmağını Ivy'ye doğru uzattı. "Her zaman buradaki uzmana sorabilirsin."

Bütün gözler Ivy'ye çevrildi. Kaşları kalktı. Merak ettikleri için diğerlerini suçlayamazdı; Ivy de Ketahn'a karşı başlangıçta aynı merakı duymuştu. Yine de bu, yanaklarının ısınmasını engellemedi.

"Şey..." Ivy boğazını temizledi ve suya baktı. "Ketahn'la birlikte söyleyebilirim ki onun... Rengi işaretleriyle uyuşuyor."

Callie kolunu pompaladı. "Biliyordum!"

Lacey elleriyle yüzünü kapattı. "Şimdi tek hayal edeceğim şey bu."

"Horozların gökkuşağı mı?"

Ivy'nin şu anda hayal ettiği şey kesinlikle buydu. Kıkırdadı. Lacey güldü ve ellerini çekti. "Korkunçsun."

Callie kıs kıs güldü. "Artık cevabını aldın, Ahmya. Kırmızı bir roket."

"Aman Tanrım." Ahmya'nın yavaşça suya dalmadan önce söylediği son şey buydu, geriye sadece yüzeye yakın yüzen uzun, koyu renkli saç tutamları kalmıştı.

Sanırım konuşmadan kaçmanın bir yolu da bu.

Ivy kıkırdadı.

Yıkanmaları bittikten sonra dişiler yavaş akan derede yüzerek biraz zaman geçirdiler. Kimse söylemese de Ivy hepsinin aynı şeyi düşündüğünden şüphe duymuyordu; bir daha ne zaman böyle rahatlayabilecekleri belli değildi. Burada hiçbir şey kesin değildi, hiçbir şeyin garantisi yoktu. Ve bu sadece bu anları daha değerli kılıyordu.

Sonunda kendilerini sudan çıkardıklarında, kadınlar bir battaniye serip kayanın üzerinde Ahnset'e katıldılar ve güneş ışığının tenlerini kurutmasına izin verdiler.

Lacey dizlerini göğsüne çekmiş oturuyor, yüzünü gökyüzüne doğru çeviriyordu. Uzun, nemli saçları sırtından aşağı sarkıyordu. "Böyle zamanlarda neredeyse... unutabilirsin."

"Neyi unutayım?" Ahmya sordu. "Kazayı ve... Ella'yı."

Ahnset, Ivy'nin arkasından sertleşti ve başını Lacey'ye doğru çevirdi. Ivy avuçlarını Ahnset'in arka bacaklarına koyarak sessiz bir rahatlama yaşadı.

"Bu... Kazada len herkesi düşündüğümde üzülüyorum ama gerçek bir bağ hissetmiyorum, ama Ella'nın yokluğu büyük bir boşluk gibi geliyor, bu yanlış mı?" Lacey sesini alçaltarak sordu. "Onu sadece ne kadar tanıyordum? Bir haftadır mı?"

Callie bakışlarını suya dikerek, "Ne kadar sürdüğü önemli değil," dedi. "O bizim arkadaşımızdı."

"O bizim ailemizdi," dedi Ivy. "Kabilemizdi."

Ahmya etrafına bakındı, siyah saçları güneş ışığında parıldıyordu. "Buna bayılırdı."

Lacey gözlerini açtı ve gülümsedi. "Evet, yle olurdu." "Ne diyorlar?" Ahnset sordu.

Ivy ona baktı ve Vrix'e geçti. "Ella'nın burayı seveceğini söylediler."

Ahnset yüzünü güneşe döndü ve gözlerini kapattı. Işık doğrudan üzerine vurduğunda, boynunun derisi ve göğsünün st kısmı diğer yerlerine göre biraz daha solgun görünüyordu; o kalın, altın süslemeli boyun parçasını taktığı yer. Ivy, Ahnset'i her gördüğünde, vrix, altındaki bedeni büyük ölçüde gizleyen tüm o dekoratif parçaları takıyordu. Tüm bunlardan kurtulmuş olan Ahnset sade görünüyordu ama aynı zamanda daha... kendisi gibi görünüyordu.

"Takarahl'da Ruhlar İni denilen bir yer var," dedi Ahnset usulca. "Derler ki, daha önce gelen tüm vrixlerin ruhları orada yaşar, bizi izler, bize rehberlik eder. Ella orada öldü. Ama... ruhunun orada kalacağını sanmıyorum. Tangle'a geri dönerdi. Sana dönerdi."

Gözlerini açan Ahnset, Ivy'nin sadece gülümseme olarak görebildiği bir ifadeyle çenesini hafifçe kaldırdı. "Sanırım şimdi burada, bizimle birlikte. Görmeyi arzuladığı her şeyi görüyor. Acıdan, ıstıraptan uzak... Ve umarım bir gün beni affeder. Ama daha da önemlisi, umarım huzur içindedir."

Ivy'nin gözleri yaşardı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve kolunu Ahnset'in arka bacaklarına dolayarak başını oraya yasladı. "yle, Ahnset. Ve yle."

Ahnset bir elini Ivy'nin sırtına koyarak çenesini eğdi ve gözlerini kapattı.

"Ne söyledi?" Ahmya sordu.

Ahnset'i nazikçe sıkan Ivy geri çekilip diğerlerine baktı ve dişi vrix'in söylediği her şeyi elinden geldiğince tekrarladı.

"Burada bir şeyler yapmalıyız," dedi Lacey. "Bir anıt. Burada vedalaşabiliriz."

Ivy, Lacey'nin sözlerini vrix dilinde tekrarladı. Ahnset kısık ve düşünceli bir ses çıkardı ve birkaç dakika boyunca yukarı kaldırdığı ellerine baktı. Sonunda konuştuğunda, Ivy'nin gözlerinden yaşlar boşandı.

Diğer insanlar bir açıklama için Ivy'ye baktı.

Ivy boğazını temizledi. "Ella'yı bizimle taşımayı tercih edeceğini söyledi. Evimiz olacak yeni bir yer bulana kadar. Ve o yerde Ella'yı hatırlamamız ve hoş karşılandığından emin olmamız gerekiyormuş, çünkü... çünkü veda diye bir şey yokmuş. Çünkü Ella her zaman bizimle olacak ve bazen acı verse de bu güzel bir şey."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

"ANLAMİYORUM. Neden hava nasıl olursa olsun üzerlerini örtmekte ısrar ediyorlar?" Urkot sordu.

Ketahn dişilerin gittiği yöne baktı ve Ivy'nin yanına gitme isteğiyle savaşmak için bacaklarının ucunu toprağa bastırdı. Eşinden ayrı kalmaktan memnun olmasa da Ivy ve Ahnset'e güveniyordu ve dişilerin erkeklerden ayrı yıkanmak istemelerinin onlar için önemli olduğunu biliyordu.

Ancak sebebin kendisini gerçekten anladığını iddia edemezdi.

Bir huff saldı. "Çünkü insanlar *mah dess tee*'ye bağlıdır."

Telok kelimeyi tekrarlamaya çalıştı -başarısız bir şekilde-. "Bu bir tür kutsal yasa mı?"

"Ruh çağırانların böyle bir yasa çıkardığını hatırlamıyorum," dedi

Urkot. Rekosh geveledi. "İnsanlar Sekiz'e tapmıyor, Urkot." "Ne? Nasıl tapmazlar? Başka ne var ki?"

"Herhangi bir vrix'in hayal edebileceğinden çok daha fazlası," diye yanıtladı Ketahn, dikkatini arkadaşlarına vererek.

Urkot'un çene kemikleri seğirdi ve içinden düşünceli bir trıl yükseldi. "Hâlâ *dess tee*'mi açıklamadın Ketahn."

Cole akıntının içinde kollarını iki yana açarak döndü. Suyun sadece uyluklarının ortasına kadar ulaştığı, yumuşak, buruşuk, sarkan gövdesini görünür kılacak kadar ilerlemişti. "Siz ne bekliyorsunuz? Su harika."

Belki de *mah dess tee* tüm insanların bağlı olduğu bir şey değildi. Ivy, Ketahn'la geçirdiği süre boyunca kendininkini kaybetmişti ama

diğer insanlar. Ancak Cole en başından beri gövdesini açmakta hiç tereddüt etmemişti - ki hiçbir dişi bunu yapmamıştı.

"Lanet olsun, dostum." Will akıntıya arkasını döndü, bir eliyle ağzını ve çenesini ovdu, diğer kolunu karnının üzerine koydu.

Ketahn Urkot'a, "Bunu tam olarak anlayamıyorum," dedi. "Ivy çoğu insanın başkalarının çıplak bedenlerini görmesinden rahatsız olduğunu söyledi."

"Aptalca görünüyor," dedi Telok.

Urkot başını eğerek Cole'u izledi. "Vrix dişileri kendilerini örterler."

"Hayır," dedi Rekosh, "kendilerini süslüyorlar. Saklanmak için değil, dikkat çekmek için. Ve duyduğum fısıltılar Zurvaşı'den önce durumun aynı olmadığını söylüyor. Yaşlılar onun erkeklerin işaretlerini kışkandığını, bu yüzden her erkeği gölgede bırakmak için kendini altınla kaplamayı seçtiğini söylediler. Onun kraliçe olmasıyla birlikte bu moda haline geldi."

"Kraliçe erkekleri mi *kışkanıyor*?" Urkot homurdandı. "Kimin kafası taş dolu, Rekosh?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Cole.

Ketahn İngilizce olarak "Human *mah dess tee*," diye cevap verdi. "Ne?"

"*Mah dess tee*," dedi Diego.

"Tch. Kimin ihtiyacı var ki?" Cole yumruklarını kalçalarına dayadı ve duruşunu genişletti; kolları sapını gösteren birer ok görevi görüyordu. "Yeni dünya, yeni yüzyıl. İstedğimiz kuralı koyabiliriz."

Diego kıkırdadı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Cole'a ne yaklaşmış ne de uzaklaşmış bir halde suyun kenarında duruyordu. "Bence bu tür şeyleri herhangi bir karar almadan önce herkesin tartışması en iyisi."

"Bu adil. Ama siz" - hem Vrix hem de insan olan diğer erkekleri işaret etti- "hemen buraya gelmelisiniz. Pişman olmayacaksınız."

Diego'nun ağzı bir sırtışa dönüştü. "Seninle soyunmamı mı istiyorsun Cole?"

Cole gülerek, "İster giyinik ol, ister rüzgârda sallanan bir sik, dostum," dedi, "benim için fark etmez." Kollarını tekrar iki yana açtı ve geriye doğru yürüdü. Su yavaş yavaş beline kadar yükseldi; gövdesi suyun altına girerken içinden bir ürperti geçti.

"Soğuk, ha?" Diego tulumunun düğmelerini çözdü ve açtı. Ketahn'a baktı. "*Mah dess tee* tamamen rahatlık ve *aygen see* ile ilgili. Herkes için farklıdır, biliyor musun?"

Kollarını tulumun kollarından kurtardı ve tulumu aşağı itti. İçine de beyaz bir iç çamaşırı giymişti. Tulumdan çıkarken sözlerine şöyle devam etti: "Dünya'da sorun hep bu olmuştur. Çok fazla insan kendi *ahlak anlayışını* başkalarına *yansıtıyor*, onları oldukları kişiden utanır hale getirmeye çalışıyor. Bedenlerinden, özgüvenlerinden, sevdiklerinden." Gözleri bir an için hâlâ arkasını dönmüş olan Will'e kaydı.

"Ve bunların hepsi bir avuç saçmalık." Cole su çenesine ulaşana kadar eğildi. "Bizi bölmek için bir sürü farklı yol."

Diego tulumunu bir kenara attı ve gömleğini başının üzerinden çıkardı. "Evet, hemen hemen. Türümüzün saçmalık konusunda yetenekli olduğu kesin."

Ketahn arkadaşları için elinden geldiğince çeviri yapıyordu ama kendisi de her şeyi anlamıyordu. Bu, insan yöntemlerine daha önce hiç sahip olmadığı bir bakıştı ve bu bakışta çok şeyin eksik olduğunu biliyordu. Ama bu da bir şeydi. Eşi ve onun yaşadığı dünya hakkında biraz daha fazla fikir sahibi olmuştu.

"Tuhaf yöntemleri var," dedi Urkot.

Telok kendini kayanın üzerine bıraktı ve bacaklarını suya daldırdı. "Bizim yöntemlerimiz de onlar için bir o kadar tuhaf olmalı."

Diego beyaz iç çamaşırını aşağı iterek sapını ortaya çıkardı. Cole'un ki gibi bacaklarının arasında açık havada asılı duruyordu ama onun ki koyu renk saçlarının arasından çıkıyordu.

Rekosh tril tril öttü ve gözlerini kıstı. "Tuhafliktan bahsetmişken..."

Urkot homurdandı, Rekosh ile birlikte bakıyordu.

"Gel Will." Diego bir eliyle işaret etti ve dereye doğru yürüdü. "Çekinme."

Will omzunun üzerinden Diego'ya baktı. Gözleri yuvarlaklaştı ve dili dudaklarında gezinmek için ortaya çıktı. "Ben... Ben iyiyim çocuklar. Gerçekten iyiyim."

"İşte Diego'nun bahsettiği o saçmalıktaki ustalık!" Cole seslendi. Akıntının ortasına doğru ilerlemiş, tembel akıntıya karşı yüzüyordu.

Diego sırtarak, "Daha önce görmediğimiz bir şeyiniz yok," dedi.

Bu sözlerin Vrix için geçerli olmadığı açıktır.

"Haydi!" Cole başını suyun altına eğdi. Çıktığında solgun saçları yüzüne dökülüyordu. Saçlarını savurarak havaya su püskürttü.

Ağır bir nefes verişle burun delikleri açılan Will, destek almak için Ketahn'a baktı. İfadesinde, insan *mah dess tee*'sinden daha derin bir şey vardı. Belki Ivy bunu anlayabilirdi ama Ketahn anlayamadı.

Ketahn öne doğru yürüdü, çantalarını çıkardı ve diğer malzemelerle birlikte yere koydu. İngilizce olarak, "Senin yerine seçim yapamam Will," dedi.

Urkot bir bacağına yere vurdu. "Onlara katılıyor muyuz?"

Ketahn geveledi. "Ben de senin yerine seçim yapamam, Urkot."

"Atlayın! Ne kadar kalabalık o kadar iyi," dedi Cole ve bir elini sudan çıkarıp salladı. "Siz koca piçler için bolca yer var."

Diego daha derin sulara ulaştı ve bir iç çekişle içine gömüldü. "Bu oldukça değişik bir melodi, Cole."

Will dereye doğru döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet. Bunca zamandır tüm *insanların birbirine destek olması gerektiğini, uzaylılara ihtiyacımız olmadığını söylemiyor muydun?*"

Cole, "Üzgünüm Will, seni buradan duyamıyorum," diye cevap verdi. "Suya girmen gerekecek!"

Dudaklarını birbirine bastıran Will ofladı. Zaten sert olan duruşu daha da sertleşti ve parmaklarını kollarına bastırarak tulumun kumaşını bastırdı. Vrix'lerin bacaklarını yere vurmasını andıran bir hareketle ayağını yere vurdu.

Ketahn dereye doğru adım attı. Son yağmurlar suyu her zamankinden daha serin bırakmıştı, bu da engelsiz güneş ışığının sıcaklığına karşı hoş bir rahatlama sağlıyordu.

Diego memnun bir iç geçirdi ve başını arkaya eğdi. "Böyle giderse sen daha içeri girmeden dere kuruyacak."

"Peki." Will yutkundu ve parmakları hafifçe titreyerek ellerini tulumu açmaya koydu. "Siz kazandınız. Mutlu musunuz?"

"Evet, suya girdiğinde sen de öyle olacaksın," dedi Cole.

Will botlarını tekmeledi ve kendi kendine homurdanarak giysilerini çıkarmak için Diego ve Cole'dan uzaklaştı. Rekosh malzemelerini yığına ekledi ve Ketahn'ın yanında suya girdi, hareket ederken birkaç kez Will'e baktı.

"Bakmanın ona bir faydası olmaz Rekosh," dedi Ketahn kendini dereye bırakırken. Yavaşça akan suyun, günün kirini derisinden kaldırıp uzaklara taşıdığını hissedebiliyordu.

İyi hissettirse de, eşinin ellerinin onu temizlemesini tercih ederdi.

"Merakımı inkâr edemem," diye yanıtladı

Rekosh. "Küçük ve yumuşak görünüyorlar,"

dedi Telok.

Urkot suya doğru ilerledi. Günlerdir yağın yağmura ve Takarahl'ın tünellerinden uzun süredir uzakta olmasına rağmen elleri ve bacaklarının alt kısmı soluk görünümünü koruyordu. Taş tozu, delici olarak çalıştığı süre boyunca derisinin bir parçası haline gelmiş olmalıydı.

Will bankta iç çamaşırlarını çıkardı, tulumuyla birlikte topladı ve çantasının üzerine koydu. Derin bir nefes alarak omuzları yükseldi. Yavaşça nefes verdikten sonra arkasını döndü. Diego'nunkinin aksine, Will'in vücudunda hiç kıl yoktu.

Urkot başını eğdi. "Sapları hep böyle mi sarkar?"

Will'in kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ve kaşlarını çatı. "Siz çocuklar beni gerçekten tuhaflştırıyorsunuz."

Cole ayağa kalktı ve kıyıya doğru birkaç adım attı. "Suya gir artık, William!"

"Sapımın her zaman dışarıda olduğunu hayal edemiyorum," dedi Telok. "Çok savunmasız."

Will bir elini kaldırarak Ketahn'a ve diğer vrix'e doğru işaret etti. "Zirkita diyorlar. Benim hakkımda konuşuyorlar-" Gözleri büyüdü ve ellerini artık açıkta olan gövdesine indirdi. Mırıldandığı bir küfürle leğen kemiğini kapattı ve iki yana döndü.

Ketahn gevezelik etti ve Cole ile Diego

güldüler. "Sonunda doğru kelimeyi söyledin,"

dedi Ketahn.

Diego sırtı ama gözleri ifadeyi yumuşattı. "Vrix'e baktığımız onca zamanı bir düşün Will. Onlar bize ne kadar yabancıysa bizim de onlara o kadar yabancı görüldüğümüzü unutmamalıyız." Kıyıya doğru yürüdü, kıyıdan çıkarken açık kahverengi teninden su akıyordu. Üstünü örtmek için hiçbir çaba göstermedi. "Bunca zamandır etrafta çıplak dolaşıyorlar."

Gövdesi farklı görünüyordu. Belki eskisinden biraz daha küçüktü ve altındaki garip, etli kese şimdi daha sıkıydı.

"Bu-" Will Diego'ya baktı, bakışları kısa bir süre daldı. Dili yine dudaklarında gezinmek için dışarı kayd. "Yardımcı olmuyor."

"Utanacak bir şeyiniz olmadığını söylesem yardımı olur mu?"

Will gözlerini Diego'dan ayırmadı ve bakışlarında yine bir şeyler vardı, tanıdık ama Ketahn'ın tam olarak tanımlayamadığı bir şeyler. Biraz daha nazikçe ikna ettikten sonra Will, Diego'yu dereye kadar takip etti.

"Tam zamanında," dedi Cole, yüzeyde süzölmek için arkasına yaslanarak. "Artık ben de varım." Will, Cole'a doğru su sıçrattı. "Peki, sen de

soruma cevap verir misin? Tavrınızdaki bu değişiklikten şikâyet etmeyeceğim ama siz bile bunun oldukça sarsıcı olduğunu kabul etmelisiniz."

Cole dudaklarının arasından üfleyerek havaya sis püskürttü. "Ne, vrix hakkında mı?"

"Evet."

"Sadece... Olan onca şeyden sonra, sanırım elimizdeki tek şeyin onlar olduğunu anladım, değil mi? Ella için ne kadar kızgın olsam da, kalbimin derinliklerinde bizi incitmek istemediklerini biliyorum. Ve başka kimsenin incindiğini görmek istemiyorum, bu yüzden... barış ve sevgi ya da her neyse. Kendi tarzlarında oldukça havalılar."

Diego sırtarak, "Şok oldum Cole," dedi. "Senin bir kalbin olduğunu asla tahmin edemezdim."

Will kıkırdadı. "Sence o *grinch* anlarından birini mi yaşadı?" "Kalbinin üç beden büyüdüğünü söyleyecek kadar ileri gitmezdim... Belki bir ekstra yarım."

"Ah, siktirin gidin çocuklar." Cole diğer insanların üzerine su sıçrattı.

Rekosh, insanların konuşmasının doğasından açıkça habersiz bir şekilde, "Belki de eşlerini cezbetmek için sapları hep dışarıdadır," dedi.

Urkot omuzlarına kadar suya battı ve bacaklarını ovmak için aşağı uzandı. "O zaman neden kendilerini örtüyorlar?"

Telok homurdandı ve mızrağını üst bacak segmentlerinin üzerine koydu. "Bir eş, gizli bir sap tarafından cezbedilemez. Bu kadar küçük ve kurtçuk benzeri *bir* şeyin dişileri nasıl cezbedebileceğini de anlamıyorum."

"Ama dişileri de küçük," diye yanıtladı Rekosh. "Ve hepsi yumuşak şeyler gibi görünüyor. Belki de bu yüzden başka yumuşak şeyleri arzuluyorlardır?"

Urkot, "Gövdemin her zaman serbestçe sallandığını hayal edemiyorum," dedi. "Bu güvenli ya da rahat görünmüyor. Yürürken bacaklarına çarpıyor mu?"

Rekosh kollarını göğsünde kavuşturdu ve pençelerini yavaş, düşünceli bir ritimle vurdu. "Bu yüzden gövdelerini örtüyor olabilirler. Sallanmayı önlemek için."

Will gövdesini suya sokmak için eğilirken titrek bir nefes verdi. "Hâlâ siklerimiz hakkında konuşuyorlar."

Diego gülerek Ketahn'a doğru döndü. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Ketahn arkadaşlarının konuştuklarını aktarmakta tereddüt etmedi. Cole ve Diego yine güldüler. Will bile biraz kıkırdadı ama yine de rahatsız görünüyordu.

Diego iyi huylu bir sabırla açıkladı ve yeni insan kelimelerini tanıttı - penis, testisler, sarkık, dik ve büzülme. Uyarıldıklarında gövdelerinin kanla şiştiğini açıkladı.

"Ya da bazen ilk uyandığınızda," diye ekledi Cole, bu olaya *sabah odunu* adını verdi.

Ketahn ve Vrix bunun ağaçlarla ne ilgisi olduğunu anlamadı. İnsanlar bu soruya sadece uzun uzun ve yüksek sesle güldüler.

Ketahn kök dallarını sorduğunda ve sözlerini göstermek için bir dizi el hareketiyle ne demek istediğini açıklamak zorunda kaldığında mizahları bozuldu.

Cole'un yüzü buruştu. "Bu çok boktan."

Diego derin, düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Bu dişileriniz için bir şey yapıyor mu?"

Ketahn insan sözlerini desteklemek için yine bazı el hareketleri kullandı. "Çiftleşme bazen bir savaştır ve dişiler savaşabilir. Bir dişi isterse, erkeğin güçlü olmadığını ya da buna layık olmadığını düşünürse, erkeği ve tohumunu kendisinden dışarı atmaya zorlayabilir. Dallar... dişinin içini okşar, erkeğin tohumunun yumurtalarına ulaşabilmesi için dişinin içini açmasını sağlar."

"Kahretsin," dedi Cole. "Bu kulağa, uh... sert geliyor."

Ketahn ilk kez dallarının Ivy için ne işe yaradığını merak ederken buldu kendini. Ivy'nin içinde ortaya çıktıkları her seferinde ona muazzam bir zevk vermişlerdi ve eşinde dişi vrix'lerde yaygın olduğu söylenen türden bir direnç hissetmemişti ve bir erkeğin dallarının bir dişiye çılgılık attıracak kadar zevk verdiğini hiç duymamıştı.

Ama bu düşünceler onun eşini daha da çok özlemesine neden oldu.

Erkekler yıkanmaya ve suda yüzmeye devam etti, kendilerini keselemek için Telok'un çantasındaki temiz yaprakları kullandılar. Konuşma kesilmese de uzun sessizlik süreleriyle bölünüyordu ama bu sessizlikte Ketahn'ın sekiz gün önce vrix ve insanlar arasında mümkün olabileceğini hayal bile edemeyeceği bir rahatlık ve aşinalık vardı.

Tıpkı Will ve Diego'nun söylediği gibi, Cole bile rahatlamış ve normalden daha az çatışmacıydı. Ketahn Cole'daki bu değişikliğe neyin yol açtığını tahmin edemiyordu ama bundan memnundu. Kabilenin kendi aralarında savaşımadan yüzleşmesi gereken yeterince tehdit vardı ve Cole vrix ile insan arasındaki huzursuzluğun çoğunu beslemişti. Ancak son birkaç gündür daha düşünceli davranıyordu. Daha ölçülü. Daha sessiz ve daha yavaş öfkeleniyordu.

Rekosh, "Bir insan dışısiyle çiftleşmek nasıl bir şey Ketahn?" diye sorduğunda sessizlik ve huzur bozuldu.

Ketahn bu soruya hazırlıklı değildi ve kendini hemen cevap veremez halde buldu. Sessizliğinde, binlerce kelime bir ağın birbirine bağlı telleri gibi zihninde dönüp duruyordu. Eşiyile birleştğinde duyduğu sevinci, hazzı ve doğruluk hissini tarif edecek binlerce kelime.

Onun sıcaklığını ve yumuşaklığını düşündü. Teninin bazen en hafif dokunuşlarda nasıl minik kabarıklıklar oluşturduğunu, vücudunun parmaklarına ve diline nasıl tepki verdiğini ve sadece sözlerinin bile onun yarıklarından damlamasına neden olduğunu düşündü. Zihninin gözünde, onun gözlerindeki eşit derecede aç ve sevgi dolu o parıltıyı gördü, arzularına teslim olurken yanaklarındaki rengi gördü.

Neredeyse kızın bedenini kendi bedenine bastırdığını, kızın sıcak, kaygan duvarlarının gövdesine dayandığını, onu daha derine çektiğini, daha fazlası için çırpındığını, kızın tırnaklarının derisi üzerindeki çıldırtıcı sıyrıklarını hissediyordu.

Arzusu çekirdeğinde bir yangına dönüştü. Sapı yarığının iç kısmına bastırdı ve etrafını saran soğuk suya rağmen kanı ısındı. Sekiz'in yanında, Ivy'ye nasıl da açlık duyuyordu.

Ve o da onun kızıydı. Tüm bu hisler, tüm bu deneyimler Ketahn'a hediyesiydi, onunla ve sadece onunla paylaşılmıştı. Başka hiç kimse için değillerdi.

Ketahn'ın çene kemikleri yükseldi. "Hiçbir şeye benzemiyor."

Ne kadar basit, ne kadar belirsiz, ne kadar yetersiz olursa olsun, bu sözler inkar edilemez bir şekilde doğruydu. Ve sonunda özlemini kontrolünün ötesine iten şey de onlardı. Çok uzun zamandır kendini eşinden mahrum bırakmıştı. Korku, kayıp, öfke ve çaresizlik onu ilerlemeye itmiş ve tüm bunları yapma nedenini, yani Sarmaşık'ı gizlemişti.

Diğer vrix ondan daha fazlasını anlatmasını isterken bile Ketahn ayağa kalktı ve kıyıya doğru yürüdü. Islak postunun üzerinden akan serin esintinin farkına bile varmadı,

İnce tüylerinin diken diken olduğunu, vücudundan aŗaėı süzülen damlaları zar zor hissetti. Efor sarf etmemesine rağmen kalbi hızla çarpıyor ve sadece Ivy'nin kalçalarına dolanmak ve onu kendine çekmek isteyen tokaları tarafından tutulan gövdesi nabız gibi atıyordu.

Ama diŗilerin gittiği yöne doğru yürürken Telok'un c vildadığını duydu ve "Bu iyi olduğu anlamına geliyor olmalı. Çok, çok iyi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

IVY, kendisi ve diğer kadınlar giyinirken dereye özlem dolu bir bakış attı. O kayanın üzerinde oturabildikleri kadar oturmuşlar, güneş ışığını içlerine çekmişler, konuşmuşlar, gülmüşler ve Ahnset İngilizcesi öğretirken daha fazla Vrix kelimesi öğrenmeye çalışmışlardı. Eğlenceliydi. Gençleştiriciydi.

Hepsinin ihtiyacı olan şey buydu.

Ivy'nin teni güneşten ısınmış, saçları gevşemiş ve kurumuş, uzuvları rahatlamıştı. Bu kadar zaman geçirdikleri için minnettardı, çünkü yarın yine canlarını kurtarmak için koşuyor olacaklardı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Ivy tulumunu almak için eğilirken durdu ve gözlerini önündeki ormana çevirdi. Sıra dışı bir şey duymamıştı ama orada bir şeyin beklediğini, izlediğini hissediyordu. Bunu açıklayamıyordu. Kaşları çatıldı ve farkındalıkla derisi karıncalandı.

Orada bir şey yok, Ivy. Kraliçeyi düşünüyorsun ve paranoyaklaşıyorsun. Bizi çoktan yakalamış olamazlar.

Yapabilirler mi?

Muhtemelen meraklı bir yaratık insanları kontrol ediyordu.

"Hey Ivy, sana bir şey sorabilir miyim?" Lacey söyledi.

Bu soru Ivy'yi düşüncelerinden koparıp kendine getirdi. Refleks olarak tulumunu kaldırıp göğsüne kadar çekerek Lacey'ye baktı. "Evet, elbette."

Çoktan giyinmiş olan Lacey omzundaki çantasının askısını düzeltti. Kararsızlık yüzüne yansımıştı. Ağzını açtı, kaşlarını çatarak kapattı ve sonunda konuşmadan önce bir elini uzun, nemli saçlarında gezdirdi.

"Eğer gemiye binmeden önce neler olacağını bilseydiniz
Somnium, yine de bunu yapar mıydın?"

Yapar mıydım?

Cevap Ivy'ye tereddüt etmeden geldi. "Evet."

"Vay be. Düşünmene bile gerek yoktu, değil mi?" Callie sordu.

"Dünya'daki hayatım mutlu bir hayat değildi. Orada hiçbir şeyim yoktu, kimsem yoktu.

Ama burada mutluluğu buldum. Kolay değil ama ben..."

"Ketahn."

Ivy gülümsedi ve sesi yumuşayarak, "Evet, Ketahn var," dedi.

Elinde mızrağıyla diğerlerinden biraz uzakta duran Ahnset yüzünü ormana doğru çevirdi ve yaprakları taradı. Çene kemikleri huzursuzca seğiriyordu.

Callie tulumunu kapatırken kıkırdadı. "Hayatım boyunca bir kadının örümcekle seks yapmaktan mutlu olduğunu söylediğini duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Ivy başını sallayarak güldü. "Vrix, örümcek değil."

Callie elini kayıtsızca salladı, "Evet, evet." Etrafına bakındı. "Burada bir şey bulunduğuna sevindim. Ben bu soruya aynı şekilde cevap verebilir miyim bilmiyorum. Bu... tam olarak yapmayı hayal ettiğim şey değil."

"Aynen," dedi Ahmya, ayaklarını botlarının içine sokarken. "Peki ya sen Lacey?"

Lacey yere baktı, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Bilmiyorum. Sanırım yapardım." Bakışlarını Ivy'ninkilerle buluşturmak için yukarı kaydırıldı. "Dünya benim için de boktan bir yerdi. Ama burası... Bilmiyorum."

Ivy ona cesaret verici bir gülümseme sundu. "Burada kendimize bir yer yaparız. Bir yuva kuracağız."

Lacey'nin dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başını salladı.

"Başka seçeneğimiz yok gibi," dedi Callie, "ama elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Daha kötüsü de olabilirdi."

Ahmya başını eğdi. "Nasıl yani?"

"Bir buz gezegenine inmiş olabiliriz. En azından burada hava çıplak yüzmek için yeterince güzel."

Kadınlar güldü ve Ivy de gülümsedi. Onlarla bu kadar kolay konuşmak ve şakalaşmak harika hissettiriyordu.

Aile. Bu onun yeni ailesiydi, kan bağıyla değil koşulların bir araya getirdiği, trajedi ve ortak mücadeleyle bağlanmış gerçek ailesiydi. Ve

Onlara, hayatında Ketahn dışında hiç kimseye olmadığı kadar yakın hissediyordu. Onlar için ifade edebileceğinden çok daha fazla minnettarlık duyuyordu.

Callie sırttı. "Çocuklara şaka yapıp kıyafetlerini çalalım mı?"

Lacey homurdandı. "İçimden bir ses Cole'un umursamayacağını söylüyor. Aleti havada kasıla kasıla dolaşırdı-"

Yapraklar yakınlarda sallandı.

Ahnset, Ivy'nin algılayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde ileri atıldı ve mızrağı hazır bir şekilde kadınlarla sesin kaynağı arasına girdi. Vücudu kaskatı kesilmişti ve bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ama önündeki yeşilliklerin arasından karanlık bir figür çıkınca mızrağını indirdi.

"Neden kendini duyurmadın kardeşim?" Ahnset duruşundaki gerginlikle sordu.

Ketahn'ın parlak güneş ışığında menekşe rengi parlayan gözleri Ivy'ye sabitlenmişti. Yavaşlamadan ona doğru yürüdü, kenara çekilip hırlarken kız kardeşine bir bakış bile atmadı.

Ivy'nin kaşları çatıldı ve tulumunu göğsüne bastırdı. "Ketahn? Bir şey mi oldu!"

Üstteki ellerini Ivy'nin kalçalarına indirdi ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu yerden kaldırdı. Adam onu omzuna atarken Ivy'nin dünyası altüst oldu. Avuçlarını adamın sırtında düzleştirmek ve kendini desteklemek için kollarını açtı, bu sırada tulumunu düşürdü. Saçları yüzünün etrafına döküldü ve altın rengi buklelerden oluşan bir perdeyle görüşünü engelledi.

Ivy başını çevirdi, kendini yukarı itmeye çalışırken saçlarını yüzünden savurdu. "Ketahn, ne yapıyorsun?"

İri, sert bir el kalçasından yukarı doğru kayarak çıplak kıcını kavradı ve onu yerinde tuttu. "Sana ihtiyacım var, dişi."

Bu sözler doğrudan kadının merkezine bir ısı patlaması gönderdi ve ciğerlerindeki havayı çaldı. Cinsel organı sıkıştı. Daha önceki tüm o hisler, onun kollarındayken yaşadığı o arzular, on kat geri geldi.

"Vay canına... Bunu kıskanmadığımı söyleyemem," dedi Lacey.

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdi Callie. "Tarzan gibi ama fazladan bacakları falan var."

Ketahn pençelerinin uçlarını Ivy'nin tenine bastırarak heyecan verici iğneler oluşturdu. "Eşyalarını kampa getir Ahnset. Güneş doğmadan döneceğiz."

Sonra harekete geçti, o yumuşak, hızlı adımlarla onu dereden uzaklaştırdı. Ivy bir elini kaldırıp saçlarını kenara çekmeyi başardı.

Diğer kadınlar onu izliyorlardı: Ahmya kırmızı lekeli yanakları ve yuvarlak gözleriyle, Lacey ve Callie ise bilmiş sırıtışlarıyla. Ama kısa süre sonra gözden kayboldular.

Ivy elini Ketahn'ın sırtına götürdü ve ona doğru bakmak için döndü. Ketahn bir elini daha uzatarak parmaklarını Ivy'nin iç kalçasına doladı ve parmaklardan biri Ivy'nin amını sıyrarak nefesinin kesilmesine neden oldu. Gürledi ve parmağını tekrar kaldırarak parmak boğumuyla kadının hassas etini kasıtlı olarak okşadı.

"Beni izleyen sendin, değil mi?" diye sordu.

Yüzünü ona doğru çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Evet."

"Orada bir şey hissettim. Ama ben..." Dere kenarında yalnız olmadığını hatırlayınca gözleri kısıldı. Aşağı inmek için adamın omzunda kıpırdandı. "Seni sürüngen! Bizi izliyordun!"

Kıçını tokatlayarak Ivy'nin tıslamasına neden oldu. Acısı kısa sürse de, içine sızan ve kalçalarının arasında sıvıya dönüşen bir sıcaklık bıraktı. Ketahn nasırlı avucuyla neden olduğu acıyı yatıştırdı.

"Sadece seni gördüm, Sarmaşık'ım, kalp atışlarım, en parlak ışığım." Elleri neredeyse onu tamamen saracak şekilde kalçalarını kavradı ve onu omzundan kaldırdı.

Onu vücudunun ön kısmından aşağı kaydırды, yumuşaklığı sertliğine karşı geliyordu ve meme uçlarının derisi üzerindeki törpüsü onu ürpertti. Ayakları yere bastığında, Ketahn'ın tokaları kalçalarına dolandı ve tekrar derin bir nefes alırken alçak bir trıl sesi çıkardı. Ivy başını geriye eğdi.

Kudurmuş gözlerini onunkilere diken Ketahn, ön ayaklarından birini onun iç baldırına sürttü.

Ivy iki eliyle yukarı uzandı ve parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Ayak parmaklarının üzerinde durarak adamın başını aşağı çekti ve ağızlarını birleştirdi. Onun daha fazla tadına bakma arzusuyla dudaklarını ayırdı ve adam da uzun dilini ağzına sokarak buna karşılık verdi.

Göz kapakları kapandı ve kendini onun kucağına çekti, dizleri zayıfladığında güçlü ellerinin onu dik tutmasına izin verdi. Ama çok geçmeden dilini geri çekti, çok geçmeden ağzını çekti. İhtiyaç içinde inledi ve başını onu takip etmek için hareket ettirdi.

Ellerinden biri kızın saçlarını yakaladı ve başını geriye çekerek boynunu ortaya çıkardı. Alçak, aç bir hırıltıyla, sert ağzı ve zeki diliyle boğazını ve çenesinin altını harap etti. Yarığı kıza doğru açıldı

Karnı ve sikinin sert, kaygan başı tenine bastırıyor, ısı yayıyor ve kalplerinin atışıyla gümbürdüyordu.

Ketahn'ın ağzı aşağıya doğru indi ve kısa süre sonra dili Ivy'nin göğüslerinin üzerindeydi. Ivy onun saçlarını kavrarken inledi. Ketahn dilini kızın ağrıyan meme uçlarının etrafında döndürdü ve kızın sırtında refleks olarak her biri bir öncekinden daha güçlü olan zevk kıvılcımları belirdi. Karnının çırpınmasına ve ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan, o çok arzuladığı ama sadece onunla, sadece ondan aldığı o keyifli, işkence edici his çoktan merkezinde oluşmaya başlamıştı.

Ama Ivy *daha* fazlasını istiyordu. O kadar ıslanmıştı ki uyarılmışlığı iç bacaklarından aşağı damlıyordu.

Ketahn alttaki ellerinden birini kadının arka tarafına ve yukarı doğru kaydırды, tekrar cinsel organını okşadı. Ama bu sefer rahat durmadı. Bu parmak onu yavaşça, alaycı bir şekilde okşadı, özünü topladı ve yaydı. Onu yönlendiren aynı tüketme ihtiyacıyla titriyordu. Altteki ellerinden bir diğeri gövdesinden yukarı kayarak diğer göğsünü kavradı. Nasırlı başparmağını kullanarak meme ucunu yoğurdu ve hassas tomurcuğı okşadı.

Ivy gözlerini kapadı ve adamın ona bahşettiğı zevke teslim oldu. Onun samimi dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, parmaklarının darbeleriyle vücudu sallanırken inlemelerini bastırdı ve meme ucunu ağzına alırken başını daha da yaklaştırdı. Duygular her zamankinden daha güçlüydü ve doğrudan çekirdeğine arzu cıvataları gönderiyordu. Adamın keskin dişleri göğsünün hassas etini ısırdığında nefesi kesildi ve kalçaları büküldü ama adam günahkâr dilini kıvrarak acıyı dindirdi.

"Ketahn." Ivy ağır ağır kapanan gözlerini açtı. "Sana ihtiyacım var. Şimdi." Ketahn'ın onu tutuşu sıkılaştı. Baş desteğini onun göğsüne bastırdı,

"Seni özlüyorum" diye hırladığında nefesi teninde sıcaktı.

Ellerini kalçalarından kıkına doğru kaydırarak doğruldu, ön ayaklarını yaklaştırdı ve tam onu kaldıracaktı ki, kadın bir elini koluna atarak onu durdurdu. Adamın gözleri onunkilerle buluştu.

Ivy adamın saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürdükten sonra parmak ucunu adamın çenesinde gezdirdi. "Benim için sırt üstü uzan."

Başını öne eğdi. "Anlamıyorum."

Gülümsedi, adamın saçlarını serbest bıraktı ve ağzının sert dikişinin izini sürdürdü. "Seni sahiplenmek istiyorum."

Tokaları onu daha da yaklaştırdı ve yarığından sikiinin daha büyük bir kısmı çıktı. Zonkluyordu, kayganlaşmış çelik gibiydi ve ısısı içine akıyor, sadece çekirdeğindeki muhtaç acıyı artırıyor. Alçak sesi kesinlikle şeytaniydi. "Küçük eşim beni sahiplenmek mi istiyor?"

Sesindeki baştan çıkarıcı mırıltı Ivy'yi neredeyse o anda çözüyordu. Kalçalarını kaldırıp kendini onun şaftının üzerine bırakma, nasıl olduğunu umursamadan onu içine alma dürtüsüyle savaştı ama bu şekilde onun üzerinde hak iddia etme arzusu galip geldi.

Ivy ona doğru eğildi, dudakları Ivy'nin dudaklarına bir kıl kadar yaklaştı. "Evet."

İçini titreten bir nefes kaçtı. Ağzını açarak ona o hain dişlerini ve uzun, mor dilini gösterdi.

"Seni alt edemem," diye fısıldadı, "ama yine de seni fethedeceğim."

"Ah, *nyleea*'m..." Dili kayarak kızın ağzının kenarını okşadı. "Zaten yaptın."

Gözlerini onunkilere kilitleyerek elini göğsünde ve karnında gezdirdi, ta ki yarığına ulaşana kadar. Elini daha uzağı daldırıp şaftının tabanını sarmadan önce parmaklarıyla dış çıkıntılarını izledi. "O zaman bana teslim ol, Kethan, sevgilim." Onu bir, iki, üç kez okşadı, Kethan yeniden ürperip dokunuşuna karşılık olarak sert bir tıslama çıkarırken zevk aldı. "Seni sahiplenmeme izin ver."

Kalçasını sıktı, kalçalarını pompalarken onu kendine doğru daha sıkı çekti. Ondan yayılan arzuyu hissetti, ihtiyacına karşı, onu sık sık ele geçiren içgüdüsel çılgınlığı karşı mücadele ettiğini hissetti. Bir yanı bunu arzuluyordu.

Ama tam yenik düşecekmiş gibi görünürken, onu bıraktı ve geri çekildi, pençeleri son bir kez teması sürdürmek için derisini sıyırdı. Kendini yere bırakıp sırt üstü uzanırken alev alev yanan gözleri kızınkilere kilitlendi, alt kollarına dayandı ve cılız bacaklarını iki yana doğru bükte. Çıkan şaftı havada seğiriyor, yağlarla parlıyordu.

Ketahn'ı bu şekilde, önünde yayılmış, kendini ona teslim etmiş, kontrolü ona bırakmış olarak görmeyi hiç hayal etmemişti. Ve Tanrım, çok güzeldi. Bir zamanlar canavarca olduğunu düşündüğü tüm o şeyler sevdiği şeyler haline gelmişti ve vücudunun her zerresine değer veriyordu. Biçiminde öyle bir zarafet, öyle bir güç vardı ki. Ama onu çeken her zaman gözlerindeki ateş olmuştu.

tekrar ve tekrar. Bu ateş, bu tutku, sahiplenme, nezaket ve arzu onu sonsuza dek kendine çekecekti.

Ivy Ketahn'ın üzerinden geçerek karnının üzerine yerleşti. Tokaları ona doğru uzanmaya başlamıştı bile. Kendini alçalttığında Ketahn gövdesini dikleştirerek onu karşıladı. Ellerini onun omuzlarına koydu ve tekrar tamamen yere yatana kadar onu geriye doğru itti. Uyluklarını adamın belinin iki yanına koyarak karnının üzerine yerleşti.

Adamın vücudu sert ve ateşliydi, istediği her şey vardı ve kadının seksi adama karşı titriyordu. Ketahn'ın aleti daha da sıcaktı, kıkına sokulmuştu ve tokaları onu kavramak için mücadele ediyordu ama ulaşamıyorlardı.

Ketahn üst ellerini kalçalarına götürdü. Ivy onun bileklerini kavrayıp kollarını çekti ve öne doğru eğilerek başının üzerinden yere doğru yönlendirdi. Onun dokunuşunu bu şekilde reddetmek zordu, çok zordu ama karşılığını alacağını biliyordu. Bunun gelecek her hissi artıracığını biliyordu.

Bu, içindeki sadece onun doldurabileceği boşluğa katlanmasını kolaylaştırmıyordu.

Ivy parmaklarını topraktan çıkan bazı köklerin etrafında kıvırdı. "Şunları tut."

Ketahn kökleri kavradı, çene kemikleri göğüslerinin yanlarını okşamak için yayıldı. Dilini aralarındaki vadide gezdirdi. "Peki ya alt ellerim?"

Alttaki eller dizlerine dokundu ve baldırlarının dış kısımları boyunca iz sürdü, pençeleriyle onu kızdırdı ve arkalarında heyecan verici karıncalanmalar bıraktı.

Arkasına yaslandı, bir dizini yerden kaldırdı ve adamın ön kolunun alt kısmına yerleştirerek yerine sabitledi, sonra aynı hareketi diğeri için de tekrarladı. "Bağlandın *luveenim*. Sen fethedildin."

"Ben seninim, *nyleea*'m," diye mırıldandı Ketahn. Vücudunda hafif titremeler oldu ve her biri kadının amında yeni bir zevk kıvılcımını uyandırdı.

Bir iniltiyi zorlukla bastıran Ivy, bir elini Ketahn'ın göğsüne koydu. Tırnaklarıyla derisini tırmaladı, tıpkı onun kendisiyle alay ettiği gibi Ketahn'la alay etti ve ağırlığını bu kola verdi. Kalçalarını kaldırırken, diğer eliyle aşağı uzandı ve yarığının tepesine ulaşana kadar karnının sert çıkıntıları boyunca izledi. Parmakları içeri daldı ve onu kavramadan önce shaftının şişkin tabanını gözden geçirdi. Ketahn homurdandı. Parmaklarının ucunu

Sikini kadının girişine kadar soktu. Çoktan sırlıklam olmuştu, ona ihtiyaç duyuyor, onun için yanıp tutuşuyordu.

Ivy onun tutku dolu gözlerine baktı. "Sen benimsin, Ketahn. Her zaman benim olacaksın."

Ve sonra amını aşağı doğru bastırarak adamın sikini vücuduna aldı. Dudaklarından zevk ve acının karışımı bir ses döküldü ve kendini onu daha fazla almaya zorlarken alt dudağını ısırdı. Uyarılmış olmasına rağmen, şaftını kaplayan doğal yağlara rağmen, onun saf çevresi her zaman girişte onu gerdi.

Ketahn gözlerini kapadı, çenesini yukarı kaldırdı ve içinden bir ürperti geçerken hırladı. Sanki kontrolü ele almaktan kendini alıkoyuyormuş gibi vücudu onun altında gerildi ve gerildi. "Ivy..."

Avuçlarını adamın göğsünde düzleştiren Ivy, kalçalarını aşağı doğru çarparak kendini tamamen oturttu. Nefes nefese kaldı. Ketahn içindeki boşluğu doldurmuştu; kalbini, bedenini ve ruhunu tıka basa doldurmuştu ve hâlâ daha fazlasını istiyordu, hâlâ daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun kalbinin hızlı ve nabız gibi atan atışlarını kalbinin derinliklerinde hissedebiliyordu.

Alt kollarını zahmetsizce dizlerinin altından çekti. Yere doğru yaptığı bu küçük düşüş onu daha da derine iterek Ivy'den bir nefes daha almasına neden oldu ve parmaklarını onun göğsüne doğru kıvırdı.

Ketahn'ın elleri onun kalçalarına yerleşti ve kalçalarına doğru ilerledi. Başını kaldırdı, dikkati vücutlarının birleştiği yere yönelmeden önce kısa bir süre onun bakışlarıyla buluştu. Gözlerindeki kıvılcım bir cehenneme dönüştü. Tokaları kızın kışına dolandı ve onu daha da sıkı bir şekilde kendine doğru çekti ve kalçaları yukarı doğru seğirdi. Ne kadar hafif olursa olsun her hareket, nefesini kesmek ve zihnini paramparça etmekle tehdit eden taze bir zevkle onu kızdırdı.

Ivy kendini kaldırdı, tekrar aşağı inmeden önce sikinin iç duvarları boyunca yavaşça sürüklenmesinin ve şaftının tepesine doğru daha geniş olmasının tadını çıkardı. Kadın inledi. Bu pozisyonda kendini daha büyük hissediyordu ve Ivy'nin yanma ihtiyacını çılgınca artıracak şekilde onu okşuyordu. Ona yavaşça binmeye başladı, içeri ve dışarı kayarken her santimini hissetmek istiyor, onu daha derine ve daha derine götürmek istiyor ama asla yeterince derine götüremiyordu.

İçini bir heyecan kapladı ve dışa doğru yayılarak teninin her zerresi farkındalıkla karıncalanana kadar onu kuşattı - etinin üzerinde damlayan küçük ter damlacıklarını hissetti, nemli havanın öpücüğünü hissetti, sıcaklığı hissetti

ve eşinden yayılan gücü, aşklarının havada şimşek gibi çaktığını hissetti.

Ketahn'ın kavradığı kökler çatırdadı. Sert ve uzun bir hırıltı çıkardı ve başını geriye atıp gözlerini sıkarak kapattı. Hırıltının titreşimi Ivy'nin bacaklarının arasında titreşerek klitorisini uyardı. Her iki yanında bacakları yere sürtünüyordu. Parmakları kalçalarında esniyor, pençeleri ısıyor ve kesiyordu ama Ivy'nin umurunda değildi. Acı sadece damarlarında sıvı ateş gibi dolaşan coşkuya katkıda bulunuyordu.

Arzusunu inkâr edemeyerek adımlarını hızlandırdı. Eşine, onun her şeyine duyduğu ihtiyacı inkâr edemiyordu. Nefesi kısa, kesik kesik geliyor, kalbi hızla çarpıyor ve tenindeki karıncalanma onun üzerine tekrar tekrar indikçe, tırnaklarıyla ve kokusuyla onu işaretledikçe, daha hızlı ve daha hızlı sürdükçe ve çaresizliği arttıkça yoğunlaşıyordu.

"Ketahn," diye homurdandı. Kalçaları titriyor ve cinsel organı adamın sikinin etrafında sıkılaşıyordu. Oradaydı, *tam oradaydı*, ama serbest kalması bu mutlak, acımasız coşkunun ardına hapsolmuştu.

Ketahn hırladı ve içindeki gerilim on kat arttı. Köklerin çatırdadığını duydu, toprağın ve ölü yaprakların havaya uçuştüğünü gördü ve ayağa kalktığı anda onu karşıladı. Üstteki elleri kalçalarının altından geçerken diğer çift eli kalçalarından kışına doğru indi, onu daha da sertleştirirken yoğurdu ve okşadı. Her nefesi gırtlaktan gelen, doyumsuz bir homurtuyla geliyordu.

Çılgınlığına, şehvetine rağmen başlığını şefkatle kızın alına yasladı ve gözlerinin içine baktı. Ruhuna baktı.

Bu yeni pozisyon göğüslerini birbirine yaklaştırdı. Derisinin Ivy'nin meme uçlarına sürtünmesi, vücudunun onunkinin içinde eriyormuş gibi hissetmesine neden olan zevkine çıldırtıcı bir katman ekledi. Her kası titriyordu ve nefesleri ciğerlerini dolduramayacak kadar sığıdı ama onunla bu kadar doluyken havaya yer yoktu. Onun Ketahn'ı, onun eşi, onun *luveen'i*, onun aşkı.

Kalbi parçalandı.

Bacaklarının arasında sıcaklık patladı ve onu tamamen tüketti. Alevler her sinirini yalayıp zevkini daha da artırırken, kadın ona tutunarak haykırdı ve kendinden geçti.

Kendini onun hissine kaptırırken.

Etahn'ın dünyası eşiydi. Onun sıcaklığı, yumuşaklığı, tutkusu ve kokusu. Nefesi onun havası, sesleri onun müziği, vücudu... onun vücudu.

K Ivy onun kollarında ürperdi, seksi çırpındı ve daraldı gövdesinin etrafında. Özü serbestçe akarak derisini kapladı, Kokusuyla onu işaretliyor, onu zevkin, düşüncenin, her şeyin ötesine sürüklüyordu. Ve tüm bu süre boyunca zirvesi ondan kaçtı, onunla alay etti, uzun yokluğuyla onunla alay etti.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kontrolü ele geçirmeye, ona vermek istediği şeyi almaya ihtiyacı vardı.

Ketahn bir hırıltıyla yana yuvarlandı ve eşiyle birlikte pozisyonunu değiştirdi. Ön ayakları dışarı fırladı ve kadının iki yanında yere çarptı. Üstteki ellerinden biri kadının bileklerini yakaladı ve başının üzerinde sabitledi. Kalçalarını yukarı kaldırdı ve içine girdi, ikinci bir dorukta haykırırken kaçmasını engellemek için kalçalarına yapıştı.

Ivy'nin soluk teni pembeye boyanmıştı, öpücükle şişmiş dudakları ayrılmıştı ve yarı kapalı gözleri ona bakarken şehvet dolu bir ışıkla parlıyordu. Cinsel organı adamın gövdesini sıkıyor, kalçaları adamın kalçalarını sıkıyor ve kadın sırtını dikleştirerek göğüslerini adama doğru kaldırıyordu.

"Ketahn," diye nefes aldı.

Özünde toplanan zevk çok fazlaydı; onu yok etmekle, ruhunu ve zihnini parçalamakla tehdit ediyordu ve o bunu memnuniyetle karşıladı. Onu arzuluyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ona daha hızlı, daha sert sokuldu, kalçalarının her pompalanışında onu kavrayışı sıkılaştı, bacaklarının uçları yere biraz daha battı.

Çiftleşme çılgınlığı onu ele geçirmişti ve duramıyordu. Durmak da istemiyordu. Ivy'nin onun vuruşlarına karşılık attığı gergin çığlıklar Ketahn'a onun da durmasını istemediğini söylüyordu.

Ketahn kızın içine her zamankinden daha fazla girerek onu her şeyini almaya zorladı ve "Benim!" diye hırladı.

Vücudu sarsıldı. Ecstasy onu öne doğru eğilmeye zorladı, arka bacakları satın almak için kazarken gövdesi eşinin üzerine kıvrıldı. Son bir kez ona çarptı. Ağzı Ivy'nin omzuna değdiğinde haşlanan tohum gövdesini şişirdi. Tohumu Ivy'nin içinde patladı ve Ivy onu ısırdı.

Ivy'nin nefesi kesildi ve ardından bir çığlık geldi. Ketahn'ın dalları titreşiyor ve cinsel organının derinliklerini okşuyordu. Titreyerek bacaklarını adamın yanlarına doladı ve topuklarını adamın sırtına gömdü. Çığlıkları ormanı doldururken seksini onun yarığına doğru bastırdı.

Tekrar ürperdi ve Ivy'nin omzuna karşı hırladı, hareketleri tohumunun daha fazlasını dışarı çıkarırken tokaları onu yerinde kilitledi.

Çiftleşme çılgınlığının sisi onu terk edene ve titremelerinin sonuncusu da geçene kadar onu bu şekilde tuttu. Çenesini gevşeterek kızın omzunu ağzından kurtardı ama başını kaldırmadı. Dilinde tuhaf bir tat vardı; tanıdık geliyordu ama adını koyamıyordu.

Ivy'nin bedeni adamın altında gevşedi ve bacakları iki yana açılarak adamın üzerinde gevşekçe sallanmaya başladı. Keyifle mırıldandı. Parmak uçları hâlâ bileklerini tutan adamın eline değdi.

"Mmm, beni özlemene bayılıyorum," diye mırıldandı yüzünü çevirip başucunu öperken.

Ketahn onun kokusunu içine çekti ve hava göğsüne doldu.

Kan kokusu almıştı.

Kanın *tadını aldı*.

Bir tıslamayla kadının bileklerini bıraktı ve kendini dikleştirdi, gözleri hemen kadının omzuna kaydı. Keskin dişlerinin bıraktığı belirgin izlerden kan akıyordu.

"Ben ne yaptım?" Arka ayaklarını yerden kaldırarak aceleyle kılçıklarından ipek çıkardı ve eline geçirmeden önce arka ayaklarıyla yapışkan bir tomar haline getirdi. "Özür dilerim, kalp yaram. Sana zarar vermek istememiştim."

Ivy onun ipeği ısırık izine uygulamasını izlerken kaşları çatıldı. "Beni ısırdın mı? Ben... bunu yaptığını bile hatırlamıyorum." Kıkırdadı ve ona baktı. "Sanırım dikkatim dağılmıştı."

Küçük yaraların sonuncusu da kapandıktan sonra Ketahn avucuyla yavaşça omzunu kapattı. Teni sıcaktı ve terden ıslanmıştı; yaptığı şeye rağmen kalp atışları sabit ve sakindi.

"Sana söz verdim, Ivy. Sana asla zarar vermeyeceğime dair."

Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Ketahn, sorun yok. *Ben* iyiyim. Gerçekten hissetmiyorum bile. Yani, eminim daha sonra acıyacaktır ama... hoşuma gidiyor. O anın içinde kaybolmuşken seni ısırmadığımdan değil." Kaşlarını çatı. "Bundan hoşlanmam yanlış mı? Başkalarının görmesi için üzerimde senin izinin olmasını istemem?"

Çenesi düştü ve kalp atışları göğsünde gerildi. Diğer eliyle onun yanağını kavradı ve başparmağıyla yumuşak tenini okşadı. "Hayır, *nyleea*'m. Bu yanlış değil."

Diğer kolunu kaldırarak, çenesi boyunca okşamadan önce parmaklarıyla onun çene kemiğini sıyırdı. Dudakları bir kez daha gülümseme şeklinde kıvrıldı. "O zaman yapma

bunun için suçlu hissediyorum. Göründüğümde daha güçlüyüm Ketahn. Biraz sert bir seksle yıkılmayacağım. Ve bu aşk ısırtığı buna değdi."

Ketahn titredi ve ağzının kenarını kızın dudaklarına sürttü. Kadının sözleri göğsündeki baskıyı hafifletmiş, geriye sadece az önce paylaştıkları şeyin coşkusu kalmıştı.

Onu öptü ve sırtıttı. "Ayrıca, beni yiyecek değildin, değil mi?"

"Ah, ama sana gerçek bir tat almadan seni yemeyeceğimi söylemiştim, insan..." Dilini dışarı çıkardı; kadın dudaklarını araladı ve onu ağzına kabul etti, yavaş, şehvetli bir dansla kendi diliyle buluştu.

Öpüşmeyi isteksizce keserek yüzünü onunkinden uzaklaştırdı. Daha da isteksiz bir şekilde onu serbest bıraktı ve sapını onun ateşli seksinden çekti. Her iki hareketinden de hemen pişman oldu. Onun tadını, sıcaklığını, vücudunun sımsıkı sarılışını özlemişti, hepsini kaybedince homurdanacak kadar özlemişti. Daha da kötüsü, döllerini kadının yarığında akarak yere damladı.

İçgüdüleri tohumunun onun içinde kalmasını gerektiriyordu. Kök salması, filizlenmesi gerekiyordu ve içgüdüleri onun insan, kendisinin ise vrix olmasını umursamıyordu.

Ivy'nin cinsel organını avuçladı ve bir parmağını kullanarak tohumunu tekrar içeri itti. Ivy'nin nefesi kesildi ve onun dokunuşuna doğru eğildi. Ivy daha fazla tepki veremeden Ketahn sırt üstü yuvarlandı ve eli hâlâ kalçalarının arasındayken onu da sürükleyerek yüzünü üzerine yatırdı. Tokaları kadının kalçalarının etrafında sabitlendi.

Ivy içini çekti ve onun üzerinde rahatladı. Bir elini yukarı kaydırıp ve parmaklarını onun saçlarına doladı, diğer avucunu da bacaklarının arasındaki eline dayanana kadar onun kolu boyunca yumuşattı. "Bunu özledim. Bizi özledim."

Onu yerinde sabitlemek için bir kolunu ortasına dolayan Ketahn, serbest kalan iki elinin hafif, yavaş dokunuşlarla vücudunun üzerinde dolaşmasına izin verdi, etinin küçük yumrular halinde kalktığı veya zevkle titrediği zamanların tadını çıkardı. "Benim gibi... Sana bu kadar yakın olup da her zaman ulaşamamak..."

İhtiyacı olan şey buydu, bu bağlantı. Ona ihtiyacı vardı.

Takarahl'dan kaçalı sadece günler olmasına rağmen, Ivy'den ayrı yıllar geçirmiş gibi hissediyordu ve her gün ona bir öncekinden sekiz kat daha ağır geliyordu. Ivy'ye döndüğünden beri yapmak istediği tek şey ona sarılmak, onunla birlikte olmak... kendini onda kaybetmekti. Ama kabilenin hayatta kalması öncelikliydi. Çünkü kabilenin güvenliği Ivy'nin güvenliğiydi, onların güvenliği

onun güvenliği. Ve onun Takarahl ve kraliçeden olabildiğince uzakta olmasına ihtiyacı vardı.

Sonunda onunla baş başa bu değerli anlara sahip olmak... Bu her şey demektir. Aralarındaki bağ, ayrı kaldıkları süre boyunca daha da güçlenmiş, karşılaştıkları sınavlar nedeniyle daha da sağlamlaşmıştı. Onun rahat edebileceği kadar u z a k t a değillerdi ve daha kat etmeleri gereken çok mesafe vardı ama *bunun* olmadığı bir gün daha Ketahn'ı deliliğe itebilirdi.

Ellerinden biri kadının karnından yukarıya doğru kayarak göğsünü kapadı ve etini takdirle sıktı. Gövdesi yarığının arkasında kıpırdandı ve tokaları seğirdi. Aynı anda hem bu kadar tatmin olup hem de nasıl bu kadar aç olabildiğini anlamıyordu ama Ivy ile ilişkisi böyleydi. Asla onunla birlikte olduğu zamankinden daha fazla tatmin olamazdı ve asla yetmeyecekti. Hep daha fazlası için susayacaktı.

Ivy inledi, göğsünü avucunun içine bastırmak için eğildi ve pelvisini parmaklarına doğru salladı. Kıkırdadı. "Banyo yapmak buraya kadarmış."

"Dere kurumadı," diye mırıldandı Ketahn, parmağını kıvrımlarına doğru kıvrarak. Ona böylesine zevk veren o küçük çıkıntıyı buldu ve yavaşça etrafında dolaştı. "Ve ben diğerlerinin yanına dönmeye hazır değilim. Bu zaman bize ait."

Dizlerinin bağı çözülürken nefesi hızlandı. "Nerede olduğumuzu merak etmeyecekler mi?"

"Biliyorlar. Hepsi biliyor." Başını çevirdi ve kızın saçlarını okşayarak kokusunu içine çekti. Son birkaç gün içinde değışmiş, daha güçlü, daha tatlı, daha dolgun hale gelmişti. Hayal bile edemeyeceği kadar baştan çıkarıcıydı. Gövdesi dışarı doğru itildi, iç uyluklarının arasından ve yarığı boyunca kaydı. Kadının çekirdeğinden gelen ısı, göğsünde alçak bir hırıltı yaratarak içine aktı. Karşı koymaya çalışmadı. "Ve eğer bilmiyorlarsa... Çıglıklarının onlara ulaşmasını sağlayacağım."

Ivy başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapatarak adamın elini kavradı. Özü akarken kalçaları adamın parmağında dalgalanıyordu. "Ketahn... Sana ihtiyacım var."

"Evet," diye tısladı. Sapını kavrayan Ketahn, onu Ivy'nin seksine yönlendirdi ve derinlere itti, o n u n sıkı, ıslak sıcaklığında ve dudaklarından kaçan inlemede heyecanlandı. "Eşine bir kez daha sahip çık, kalbimin yarası."

BÖLÜM 17

Ivy'nin leğen kemiğindeki bıçak gibi bir ağrı onu sarsarak uyandırdı. İnledi, parmaklarını Ketahn'ın göğsüne gömdü ve acı şiddetlendikçe dizlerini yukarı çekti. Kaşlarını çatarak gözlerini açtı. Her yer karanlıktı. Yapraklardan, dallardan ve ipekten yaptıkları sığınağın üzerinde yağmur davul gibi çalıyor, dün akşam Ivy Ketahn'la uyumak için uzandığında olduğu kadar şiddetli yağıyordu.

Birbiri ardına derin nefesler çekti, krampları hafifleteceğini umarak her birini yavaşça, titreyerek bıraktı. Ama olmadı. Mide bulantısı karnını burktu.

Ivy gözlerini sıkıca kapattı. Acı o kadar şiddetlendi ki, yan yatıp kıvrılırken ve bir kolunu ortasına sararken ağlamasını engelleyemedi.

Ketahn Ivy'nin altında kıpırdandı, kolları Ivy'nin etrafında sıkılaştı. Başını kaldırdı. "Ivy?" Sesi uykudan kalın ve çakıllıydı ama içinde zaten bir endişe vardı.

"Acıyor," diye mırıldandı onun derisine karşı, alnını onun göğsüne bastırarak.

Göğsü belirsiz bir şekilde gümbürdedi ve pençelerini kızın saçlarında gezdirerek kucaklamasını hafifletti. "*Neyin acıyor, nyleea'm?*"

Boğazında safra yükseldi. Dişlerini sıktı ve Ketahn'ın kollarını itti, tutuşunu kırdı ve barınağın açıklığına doğru körlemesine koşmak için ondan kurtuldu.

Sığınaktan sürünerek çıkıp kendini dik durmaya zorlarken yağmur üzerine yağıyor, tulumunun açık yakasından sızarak tenini ıslatıyordu. Sadece birkaç adım atabilmişti ki iki büklüm oldu ve

ve kustu. Boğazını yakan asit, üzerine yağın dondurucu yağmur damlalarıyla sert bir tezat oluştuyordu.

Ketahn'ın ellerinden biri kızın sırtına yerleşirken, diğerk ikisi kızın gevşek, sıırıslıklam saçlarını toplayıp yüzünden çekti. Çok alçak bir sesle yağmurun sesine karışan bir şeyler söyledi - belki de onun adı ya da *eşim*.

Ağızındaki pisliği tüküren Ivy ağladı.

Ketahn bir kolunu ona doladı ve ağırlığının çoğunu vücuduna alarak onu kendi tarafına çekti. "Lütfen, Ivy. Bunu yapma. Bir daha olmaz."

"Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Sanki içimde bir şey beni parçalıyor gibi hissediyorum."

Parmakları sırtında büküldü, pençeleri derisine battı, bir yandan da anlayamadığı vrix dilinde bir şeyler homurdandı. Arkasına bakmak için ondan uzaklaştı.

"Diego," diye havladı Ketahn bedenini Ivy'ninkine yaslamadan önce. "Yağmurdan çık, kalbim parçalandı."

Ivy birkaç nefes aldı, mide bulantısının yeniden ortaya çıkmasını bekledi; neyse ki çıkmadı. "Tamam."

Ketahn Ivy'yi kucağına alıp göğsüne bastırdı ve barınağına döndü. Güneş fenerlerinden biri içeride yanıyor, dışarıdaki suyun yansıyan ışıkla parlamasına neden olan serin beyaz bir parıltıyla alanı yıkıyordu.

Çatının altına sığabilmek için eğilen Ketahn, Ivy'yi içeri taşıdı. Diego çoktan uyanmış, fenerin yanında yere bir battaniye sermişti. Ketahn onu yaklaştırırken Ivy'ye baktı.

Diego ikinci battaniyeyi kaldırarak, "Üzerindeki ıslak giysileri çıkarmamız gerek," dedi. Ketahn homurdanarak karşılık verince Diego devam etti: "Donuyor ve sıırıslıklam olmuş. Her ne oluyorsa, bunun bir faydası olmayacak. Bununla üstünü örtebilirsin."

Ketahn Ivy'yi biraz daha yakın tuttu ama sonunda tulumunu çıkarmasına yardım etmek için tutuşunu gevşetti. Diego'nun uzattığı battaniyeye uzandığında dişleri takırdayarak titriyordu. Battaniye etrafına sarıldıktan sonra Ketahn onu Diego'nun hazırladığı diğerk battaniyenin üzerine yatırdı. Diğerklerinin uyandığının ve endişeli ifadelerle onu izlediklerinin sadece belli belirsiz farkındaydı.

Diego kuru ve serin elini önce alnına, sonra yanağına koydu. "Biraz sıcaksın." Kaşlarını indirerek başını eğdi, kaşlarını çattı ve parmak uçlarını Ivy'nin omzuna, ağla kapatılmış ısırik izinin yanına dokundurdu. "Nedir bu?"

"İşaretimle," diye hırladı Ketahn.

Diego'nun kaşları kalktı. "Oh. Ben, uh... tamam o zaman. En azından enfeksiyon kapmış gibi görünmüyor." Boğazını temizledi ve onun yerine bileğini tutarak nabzını kontrol etti. "Peki neler oluyor Ivy?"

"Acı." Bir elini leğen kemiğinin üzerine bastırdı.

"Burası." "Ne tür bir ağrı?"

"Keskin. Daha önce de hissetmiştim ama böylesini değil."

Diego kaşlarını çattı ve ellerini kızın alt bedeninin üzerinde gezdirdi.

"İzin verir misin?" Ivy başını sallayarak kolunun yana düşmesine izin verdi.

Ellerini indirdi ve parmaklarını kadının karnının alt kısmına bastırdı. Ivy homurdandı, dişlerini sıktı ve derin, titrek bir nefes aldı. Parmaklarını daha da aşağı indirdi.

Ketahn bir hırıltıyla Diego'nun bileğini yakaladı. Bacaklarındaki tüyler diken diken oldu ve tehditle titredi. "Ne yapıyorsun, insan?"

Diego durdu ve Ketahn'a baktı. "Ona zarar vermeyeceğim ama onu muayene etmem gerekiyor."

Ivy parmaklarını Ketahn'ın koluna doladı. Teni Ketahn'ın koyu renkli derisine karşı çok solgun görünüyordu. "Sorun yok, *kuzum*."

Ketahn'ın gözleri onunkilerle buluştu. Beyaz ışık menekşe rengini çok daha parlak hale getirmiş, bu da sadece derinliklerinde parıldayan çaresizliği artırmıştı. Haftalar önce tatlıdiş kökü yedikten sonra hastalandığında da aynı şekilde bakmıştı. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, onun için ormandaki her canavara karşı durabilirdi ve zafer kazanmanın bir yolunu bulacağından hiç şüphesi yoktu... ama burada hiçbir şey yapamazdı ve bu onu kahrediyordu.

Diego'nun kolunu sinirli bir öfkeyle bıraktı. Ivy elini Ketahn'ın elinin içine kaydırıp ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Ketahn elini sıktı; canını acıtacak kadar değil ama Ivy'nin yanına yerleşirken gücünü ondan almak istediğini belli edecek kadar.

Diego karnına ve pelvisine sıkıca bastırarak muayenesine devam etti. "Burada biraz şişlik var. En son ne zaman adet gördün?"

"Ben... Birkaç gün önce kanamam oldu. Regl olduğumu sandım ama sadece bir gün sürdü."

"Bundan önceki sonuncusu ne zamandı?"

Ivy kendisini saran ısırap olmasaydı gülebilirdi. "Yüz altmış sekiz yıl önce."

Topuklarının üzerine oturdu. "Henüz içmedin mi?"

"Hayır, s-stasis olduğunu sanıyordum."

"Bu olabilir..." Yüz hatlarında belirsizlik vardı ve Ketahn'a bir bakış fırlattı. "Başka ne hissediyorsun?"

"Hâlâ biraz midem bulanıyor."

"Peki hiç garip bir şey yiyip içmediniz mi?" "Hayır."

Ketahn'ın çene kemikleri birbirine çarptı. "İyileştir onu

Diego." Diego iç çekti. "O kadar basit değil dostum."

Ketahn insana doğru eğildi ve göğsünden tehditkâr bir gümbürtü yükseldi. "Basitleştir. İyileştir onu."

"Hey, Ketahn..." Will bir elini Ketahn'ın omzuna koydu.

Ketahn hırlayarak, parmaklarını açmış, pençelerini hazırlamış ve ön ayaklarını kaldırmış bir halde Will'e doğru döndü.

Ivy'nin kalbi tekledi. Taze acıya rağmen kendini oturur pozisyona itti ve bir elini uzatarak Ketahn'ın bileklerinden birini yakaladı. "Dur!"

Ketahn kaskatı kesildi. Vücudu taş gibi sertti ve Ivy'nin gümbür gümbür atan birkaç kalp atışı boyunca hiç kıpırdamamıştı; uzuvları ve yayılmış çenesiyle, hiçbir insanın üstesinden gelmeyi umamayacağı, kâbustan fırlamış bir yırtıcı gibiydi. Will geriye doğru tökezleyip kıcının üzerine düşmüştü ve şimdi korku dolu gözlerle Ketahn'a bakıyordu ama bakışlarında kararlılık da vardı.

Will yutkundu, diliyle dudaklarını ıslattı ve "Elinden geleni yapacaktır Ketahn. Yapacağını biliyorum, sen de biliyorsun. Ama çalışmasına izin vermelisin."

Ivy titremesini kontrol etmeye çalışarak yumuşak bir sesle, "Sadece burada benimle ol, Ketahn," dedi. Leğen kemiğindeki bir başka sancı keskin bir nefes almasına neden oldu. "Bunun yeterli olmadığını düşündüğünü biliyorum ama şu anda her şey demek."

Dakikalar geçtikçe hareketsiz kaldı, nefes almadı, ses çıkarmadı. Önce çene kemikleri hareket etti - içe doğru seğirdiler ve düştüler. Yere düştükleri anda gerginlik vücudundan akıp gitti. Ağır, ürpertici bir nefes verdi, ön kollarını birleştirdi ve başını eğdi.

"Özür dilerim Will. Hepinizden özür dilerim."

Will öne doğru oturarak, "Anlıyorum," diye karşılık verdi. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama sen ve Ivy'nin dediği gibi, değil mi? Bu işte hepimiz beraberiz."

"Evet." Ketahn özür dileyen duruşundan kalktı ve yavaşça Will'e elini uzattı. "Öyleyiz. Seni korkutmak istememiştim."

Will tekrar başını salladı, derin bir nefes aldı ve Ketahn'ın elini kabul etti. Ketahn, Will'in ağırlığının onun için Ivy'ninki kadar önemsiz olduğunu gösteren yumuşak bir hareketle ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra Ketahn Ivy ve Diego'ya döndü, alt tarafı yere degecek şekilde gevşedi. Ivy'nin elini tekrar kendi elinin içine aldı ve her şeye rağmen kalbini ısıtan nazik bir sahiplenmeyle tuttu.

Battaniyeyi göğsüne bastıran Ivy tekrar uzandı.

"Göğüslerin hassas mı?" Diego sordu.

Ivy donuyor olsa da yanakları ısınmıştı. Ketahn bir kez daha kaskatı kesildi, çenesi açıldı ama Ivy elini sıkarak onu sakinleştirdi.

"Evet," dedi Ivy. "Son zamanlarda oldukça hassaslar."

"Ve sen iki ay önce durağanlıktan uyandın?"

"Evet." Leğen kemiğindeki bir başka acı patlamasına karşı dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ve burada günlerin daha uzun olduğu düşünülürse, bundan daha fazla olmuştur. Bu süre zarfında bu belirtilerin hiçbiri olmadı mı?"

"Hayır."

Diego Ketahn'a baktı. "Sen ve Ketahn ne z a m a n d ır ... seks yapıyorsunuz?"

"Neden? B u n u n beni neden böyle hissettirdiğini anlamıyorum. Bu sadece birkaç gün önce başladı."

"Bakın... THI mürettebattan olmayan hiçbir sağlık personelinin staz hastalığı konusunda eğitmedi. Bu da onun bir parçası olabilir. Tüm potansiyel yan etkileri ya da gerekli dikkat gösterilmezse ne kadar sürebileceğini tam olarak anladıklarını sanmıyorum ve kesinlikle emin olmak için gerekli ekipmana sahip değilim. Ama tarif ettiğiniz belirtiler benim eğitimini *aldığım* bir şeyle uyuyor."

"Ne oldu?"

Callie, Diego'nun arkasından, "Sakın söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylemeye cüret etme," dedi.

"Bunu size kesin olarak söyleyemeyeceğimi *gerçekten* vurgulamam gerekiyor, tamam mı? Bu noktada doğru ekipman olmadan bunu söylemenin gerçekten imkânsız olduğunu anlamamı istiyorum." Diego bir elini saçlarında gezdirdi ve dudaklarını geri çekti.

"Bulantı, lekelenme, pelvik ağrı, karnınızdaki şişlik ve hassas göğüsler... bunlar hamilelik belirtileridir, Ivy."

Tek bir kelimeyle Ivy'nin ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. "Ne?"

"Dediğim gibi, sadece tahminde bulunabilirim."

"Tanrım," dedi Cole.

Lacey, "Bu çılgınca bir spekülasyon, Diego," dedi.

Ivy şok içinde Diego'ya baktı. Doğrulup karnını kucaklarken elini Ketahn'inkinden çekti. Hamile mi? "Bu..." Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Ben *insanım* ve Ketahn bir... bir..."

Ketahn belirsiz bir ses çıkardı ve elini Ivy'nin koluna koydu. "Onun sözlerini anlamıyorum, *nyleea*'m. Ne söyledi?"

Başını kaldırıp Ketahn'a baktı, onun insanlık dışı, maskeye benzeyen yüzünü inceledi. "Hamile olduğumu düşünüyor. Sen ve ben..." Başını aşağı eğdi, avuçlarını yüzüne sürdü ve parmaklarını ıslak, karışık saçlarına batırarak geri çekti. "Bir kuluçka, Ketahn. Sen ve ben bir kuluçka yaptık."

Ketahn tam bir sessizlik içinde ona bakıyordu - belki de şimdiye kadar katlandığı en ağır, en yürek burkan sessizlik. Onun bakışlarında *bir şeyler* arayan gözlerinde şok ve şaşkınlık açıkça görülüyordu, ama onların ardında neler olduğunu tahmin edemiyordu. Çene kemikleri yukarı doğru seğiriyor ve aşağı doğru iniyor, bu hareketleri düzensiz bir şekilde tekrarlıyordu.

Tamamen anlamış olsa bile, onun sessizliğinin canını yaktığını inkâr edemezdi. Gerçekten birkaç saniyeden fazla sürmemiş olsa bile.

"Nasıl?" diye homurdandı. "Nasıl... Ben... anlamıyorum, Ivy." Gözleri kadının karnına kaydı ve başını yana eğdi. "Anlamıyorum. Bizim... Biz farklıyız."

"Ketahn?" Rekosh daha da yaklaştı. "Ivy'nin nesi var? Ne söylendiğini bilmiyoruz."

"Diego, Ivy'nin bedeninin... tohumumu kabul ettiğini söyledi," diye yanıtladı Ketahn vrix dilinde. Rekosh'un kırmızı gözleri genişledi.

Ahnset vızıldadı, Ketahn ve Ivy'nin arasına bakarken bacakları huzursuzca hareket ediyordu. "Ama o bir insan!"

"Sekiz kat gözleriyle..." Urkot konuştu.

"Vrix... yumurtlamaz mı?" Ahmya sordu.

"Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır..." Ivy karnını tutarken dehşet dolu gözlerini Diego'ya çevirdi. "Öyle miyim? Ben-" Nefesi büyüdü

Panik onu ele geçirdiğinde derisi karıncalandı.

Yumurta mı? Yumurtlayacak mıyım?

Diego öne doğru eğildi ve ellerini Ivy'nin omuzlarına koydu. "Nefes al, Ivy. Nefes al."

Azımsanmayacak bir çabayla adamın dediğini yaptı. Hava yoğun geliyordu ve onu ciğerlerine sokup çıkarmak zordu ama başardı.

"Endişelerini giderebilmekten başka bir şey istemiyorum," dedi Diego, "ama sana yalan söylemeyeceğim, tamam mı? Bilmiyorum. Ne olacağını bilmiyorum, bunun *nasıl olduğunu* bilmiyorum, haklı olup olmadığımı bile bilmiyorum. Sana söz verebileceğim tek şey, bunu atlatmana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi, *her şeyi* yapacağım."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Korkuyordu; bilinmeyenden korkuyordu, olaklardan korkuyordu, korkuyordu... içinde büyümesi muhtemel olan şeyden korkuyordu. Eğer Diego haklıysa, eğer gerçekten hamileyse, o zaman karnındaki her neyse... İnsan mı, vrix mi, yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği var olmaması gerektiği idi.

"Bu nasıl mümkün olabilir Diego?" Ivy sordu.

Elleri kadının omuzlarını sıktı ve başını salladı. "En iyi tahminim bize enjekte ettikleri şeyler. Bağışıklık sistemimizi güçlendireceğini ve Xolea'daki ortama uyum sağlamamıza yardımcı olacağını söylediler, yani belki..."

"Belki de düşündüklerinden çok daha etkiliydi?" Callie sordu. "Ya da biz onu amacının ötesine ittik."

"Eğer bu bileşikler bizi bu şekilde etkiliyorsa, insan vücudunu o kadar güçlü bir adaptasyon durumuna sokabiliyorsa, kadının vücudu gerçekten de adamın spermine uyum sağlamak ve üremek için değiştiyse..." Callie esprisiz bir kahkaha attı. "Bu bize söylediklerinin o kadar ötesinde bir şey ki, suç teşkil ediyor."

"Fazladan bacak filizlendirmeye falan başlamayacağım, değil mi?" Cole talep etti.

"Saçmalama Cole," dedi Lacey. "Bu yasal bir soru!"

Diego, "Bize pompaladıkları doğurganlık ilaçlarıyla birleşen adaptif şeyler olabilir," dedi. "Belki de ikisi arasında bir reaksiyon olmuştur?"

Callie kaşlarını çattı. "Şey, herhangi bir uzaylıyla seks yapmak gibi bir niyetimiz yoktu. Ürememizi istediler ve" -Ivy'ye el salladı- "işe yaradı. Yani, *eğer* gerçekten hamileyse."

Ivy'nin içinden bir ürperti geçti ve karnını sıktı, bir başka kramp daha içini burkarken iniltisini tutamadı.

Diego tekrar Ivy'ye baktı. "Eğer durum buysa, hamileliğinin başlangıç aşamasındasın demektir, Ivy ve vücudun yeni bir yaşamı büyütmek için çalışıyor." Ellerini geri çekti ve derin bir kaş çatmayla arkasına yaslandı. "Ya da... vücudun onu reddetmeye çalışıyor. Tek yapabileceğimiz beklemek."

Ya da vücudunuz onu reddetmeye çalışıyor.

Ivy, Diego'ya bakarken keskin bir nefes çekti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kaybedebileceği en önemli şeyden korkarken bu sözler onu nasıl bu kadar derinden etkileyebilmişti?

Çünkü içinde taşıdığı şey her ne ise Ketahn ile birlikte yaratılmıştı. Çünkü o her neyse, ister vrix, ister insan, isterse de her ikisi...

Bu onun bebeğiydi.

Sevgiden yapılmış bir şeydi.

Ketahn çekingen bir tavırla ona doğru uzandı ve hâlâ karnının üzerinde duran iri elini onunkinin üzerine koydu. Konuşma sırasında kafası çok karıştı, çok sessizdi ama şimdi onun gözlerine baktığında, bakışlarında yanan o tanıdık tutkuyu, o kararlılığı gördü. Başparmağıyla elinin arkasını okşadı. "Yavrularımız senin içinde büyüyor. Kalbim parçalanıyor..."

Öne doğru eğildi ve battaniyesiyle birlikte onu kollarının arasına alıp göğsüne doğru çekti. Başını eğerek ağzını alnına götürdü ve şefkatli bir öpücükle burun kıvrıma arasında bir şey yaptı. "Sözümü bir bağa dönüştürüyorum, *nyleea*'m. Bu dünyada hiçbir şey sana ya da yavrularımıza zarar veremez. Sen benim göğsümün dışında atan kalbimsin."

BÖLÜM 18

KETAHN gözlerindeki yağmur sularını kırıştırdı ve kefeninin kapüşonunu çekiştirerek indirdi. Örtü son birkaç gündür çok az koruma sağlamıştı; çoktan sıırsıklam olmuştu. Artık onun ya da diğır eşyalarının bir daha kuruyup kurumayacağından şüpheliydi.

Diego'nun Ivy'nin Ketahn'ın çocuğunu taşıdığından, *yani hamile* olduğundan şüphelenmesinden bu yana geçen yedi gün neşe ve hevesle dolu olmalıydı. Bunun yerine belirsizlik, mücadele, korku ve yağmurla doluydu. Çok fazla yağmur. Ormanın zemini, bulanık yüzeyinde yüzen her türlü döküntü ve hemen altında gizlenmiş her türlü tehlikeyle birlikte muazzam, çamurlu bir su birikintisine dönüşmüştü.

Çoğu yerde su bir insanın ayak bileğinden daha derin değildi, ancak bu, bir ayağı yakalamak için bekleyen bir kökü veya çok fazla ağırlıkla indirilmiş bir botu yakalamaya hazır bir çukuru gizlemek için yeterliydi.

Yağmurun azıcık dinmesi kısa sürmüştü; bir ateş yakmaya ve yetersiz alevlerden biraz sıcaklık çalmaya ancak yetecek kadar. İnsanların hepsi derilerindeki rengin bir kısmını kaybetmişti ve onları titrerken görmek ya da dişlerinin hafif takırtılarını duymak nadir değildi. Ketahn bile artık soğuşu hissediyordu; soğuk her yerine, kemiklerine kadar işlemişti. Sadece kalp atışlarında ısı vardı ve o da nefes aldığı sürece asla sönmeyecekti.

Eşiyile daha sakin zaman geçirmeyi, onunla gelecek hakkında, olası bir yavrulama haberiyle ortaya çıkan tüm umutlar ve korkular hakkında konuşmayı arzuluyordu. Neyin yanlış gidebileceğini öğrenmek için Diego'yla konuşmak istiyordu. Tüm bunlardan ne bekleyeceğini öğrenmek için.

Kabilesinin çektiğı acıların sona ermesini istiyordu.

Ketahn'ın gözleri birkaç adım önünde yürüyen Ivy'ye kaydı. Bakışları dalgındı ve her adımında önündeki zemini test ederek dikkatle hareket ediyordu. Bu özene rağmen dengesi bozulmuş görünüyordu.

Bitkin görünüyordu.

Neden yapmasın ki? Yorgunluğunun ardında seyahatin getirdiği yorgunluktan daha fazlası vardı. Ağrısı neyse ki başladığı gün azalmıştı, gerçi sabah boyunca yavaş yavaş azalmıştı ama hastalığı devam etmişti. Diego ve diğer insanlar buna *sabah bulantısı* diyordu. Bu isim Ketahn için pek bir anlam ifade etmiyordu; Ivy gece ya da gündüz herhangi bir saatte bu hastalığa yakalanabilirdi ve bir kez başladığında hiçbir şey onu midesini boşaltmaktan alıkoyamazdı.

Tatlıdış kökü yedikten sonraki hastalığı kadar kötü değildi ama Ketahn her hastalandığında aynı çaresizliğin yankılarını hissediyordu. Özellikle de ne kadar az yediği endişe vericiydi. Böyle hissettiğinde yemeğin boşa gideceği için anlamsız olduğunu savunmuştu ama bu Ketahn'ın ona bakma içgüdüleriyle çelişiyordu.

İster insan, ister vrix ya da vahşi hayvan olsun, hiçbir canlı yeterli yiyecek olmadan hayatta kalamazdı.

Ivy, diğer tüm insanlar gibi, yalnızca irade gücüyle hareket ediyor gibiydi. Bu yolculuğun zorlukları güçlerinin çoğunu tüketmiş, yağmur da kalan her şeyi alıp götürmüştü. Artık sadece *azim* dedikleri şey vardı. Şimdi sadece hayatta kalmak için köklü bir kararlılık vardı.

İnsanların iradesi karşısında dehşete düşse de, iradelerini bu şekilde kullanmalarına hiç gerek kalmamış olmasını diledi.

Ketahn'ın çenesi düştü. Elinden geldiğince yardım etmiş, yoldaşlarının yükünü hafifletmek için çantalar ve erzak götürmüş, hatta Ivy'yi birkaç kez taşımıştı ama hiçbirisi yeterli olmamıştı ve bir parçası kaza yapan insan gemisini terk ettiği için pişmanlık duyuyordu. En azından orada Ivy'nin bir barınağı vardı. En azından orada ısınmıştı.

Ve şimdiye kadar, o ve diğer insanlar o gemide kapana kısılmış, Arapsaçı'ndan -taze yiyecek ve sudan- tamamen kopmuş olacaktı. Güneş ışığundan, rüzgârdan, açan çiçeklerin ve büyüyen bitkilerin kokularından.

Kalbinin derinliklerinde, bunun güvenlik için feda edilemeyecek kadar çok şey olduğunu anlıyordu, özellikle de bu güvenlik kendi tehlikeleriyle birlikte geldiğinde.

İnsan yavruları hakkında çok az şey biliyordu, onların yavrularının -yani *bebeklerinin*- nasıl *büyüdüğü* hakkında çok az şey biliyordu ama vrix yumurtalarını biliyordu. O yumurtalar

bakılması gerekiyordu. Sıcak, güvenli ve hareketsiz tutulmaları gerekiyordu. Pek çok dişi vrix yumurtalarını kabartılmış ipekle kaplar ve yakınlarda dikkatle beslenen çam ağacı özü ateşleri tutardı. Bazıları yumurtalar geliştikçe kuluçka inlerinden ayrılmayı reddediyor, sadece arkadaşları ve aileleri tarafından yiyecek getirildiğinde yemek yiyordu. Ivy'nin burada olması... yumurtasının da burada olmasıyla aynı şeydi; rüzgâra, yağmura, soğuğa, çamura ve pisliğe, Arapsacı'ndaki her aç yırtıcının dişlerine maruz kalması. Ama Takarahl'ın yanında olması daha kötü olabilirdi.

Kraliçenin yanında olması çok çok daha kötü olurdu.

Ahmya ileride bağırdı. Ketahn sesin geldiği yöne bakınca onun düştüğünü gördü. Bir sıçramayla yüzüstü yere düştü ve etrafına çamur ve su saçtı. Yere çarparken bacakları büküldü ve ayaklarını havaya kaldırdı; birinde çizme vardı, diğeri çıplaktı.

Yanıdaki insanlar yardım etmek için harekete geçti ama Rekosh daha uzakta olmasına rağmen daha hızlıydı. Daha ayakları yere basmadan onun yanındaydı, alçaldı ve onu çamurdan çıkarmak için iki eliyle uzandı.

Kekeleyerek yukarı çıktı. Rekosh, küçük bedeni titreyerek su ve çamur öksürürken onu dik tuttu.

Onunki ilk düşüş değildi ama en kötüsü gibi görünüyordu. Birçok engel, belirsiz zemin ve giderek daha da yorgunlaşan insanların ağır aksak yürüyüşleri arasında, Ketahn henüz kimsenin yaralanmamış olmasına şaşırdı.

Cole Ahmya'nın yanına çömeldi ve yere düşen mızrağını alıp bileğinin keskin bir hareketiyle üzerindeki çamuru temizledi. Arkasından Diego, hâlâ en son bıraktığı yerde duran çizmesini almak için eğildi. Ancak biraz zorlukla kurtuldu. Ters çevirdiğinde içinden su döküldü.

Ketahn dikkatini önündeki yoldaşları ile arkasındaki orman arasında paylaştırabilmek için döndü. İçindeki sabırsızlıkla savaşıırken mızrağını sıkıca kavradı. Herkes için en iyisi durup dinlenmek olurdu ama bunu istemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Arkalarındaki Takarahl'ı her zamankinden daha fazla fark ediyordu, hâlâ çok yakındaydı.

Bu yağmur Ketahn'ın kabilesini önemli ölçüde yavaşlatmıştı ve onları avlayan Pençeleri de yavaşlatacaktı. Ama yağmur yüzünden gecikmiş olsalar bile, Kraliçe'nin Pençeleri Ketahn ve insanların kuru havalarda olduğundan daha hızlı hareket edebiliyordu.

Ivy onun sıkıntılı düşüncelerini sezmiş gibi Ketahn'a baktı ve ona yumuşak bir gülümseme sundu. Her zamanki gibi güzeldi -belki de içinde büyüyen hayatı bildiği için şimdi daha da güzeldi- ama yüzünün solgunluğu ya da dudaklarının pembeliğini kaybetmiş olması umurunda değildi.

"Biz iyiyiz," dedi. "Merak etmeyin."

Başını eğdi ve kısa bir cıvıltı çıkardı.

Ivy'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Evet, biliyorum. İmkânsız. Ama iyi olacağız çünkü birlikteyiz."

Ketahn aralarındaki kısa mesafeyi kapattı, bir kolunu ona doladı ve başlığını alnına dokundurdu. "Olacağız, kalbimin yarası."

Birbirlerinden ayrılmadan önce birkaç kalp atışı boyunca onu kucakladı. Taşıdığı her şeye rağmen kolları boş hissediyordu.

"Ağrın var mı?" Rekosh, Ketahn'ın dikkatini tekrar kendisine çekerek sordu.

Ahmya birkaç kez yana tükürdü ve başını salladı. "Düşüşümü çamur bozdu."

Rekosh Ahmya'yı tuttuğu yerden çekingen bir şekilde kurtuldu, çantasına uzandı ve bir parça bez çıkarıp Ahmya'ya uzattı. Ahmya bezi yüzündeki ve saçındaki çamuru silmek için kullandı, sonra da sessizce teşekkür ederek geri verdi. Diego ona botu uzattı ve Ahmya botu giymek için öne doğru eğildi.

Neredeyse anında yalpaladı, dengesini yeniden sağlamak için bir kolunu uzatıp salladı ama artık çok geçti. Öne doğru savruldu.

Rekosh düşmesine fırsat vermeden onu kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. "Sana sahibim, *vi'keishi*."

Küçük çiçek.

Ahmya kocaman gözlerle ona baktı, siyah saçları yanaklarına yapışmıştı. Rekosh bir elini Ahmya'nın başına koyarak nazikçe göğsüne yaslaması için onu yönlendirdi ve Ahmya kollarının arasında kıvrılıp ona sokuldu.

"Bütün hafta durmadan ıslanmışken neden yüzmek istediğini anlamıyorum," dedi Cole. Sesinde biraz mizah, biraz alay vardı ama Ketahn çoğunlukla sadece yorgunluk duydu.

"Yürü insan, yoksa sırada sen yüzeceksin," dedi Ketahn. Bir elini Ivy'nin omzuna koydu ve onu ileriye doğru yönlendirdi, bunu yaparken göğsünde bir suçluluk duygusuna neden oldu.

Cole kıkırdadı, kendisinin ve Ahmya'nın mızraklarını kolunun altına sıkıştırdı ve gittikleri yöne doğru devam etti. "Otoriter örümcek."

Ketahn Ivy'nin yürüyüşünü izledi. Neredeyse sekiz gün boyunca onun hareketlerini incelemiş, en ufak bir acı belirtisi bile aramıştı. Şu anda hiçbir belirti görmüyordu ama bacaklarını sanki kayalar kadar ağırmış gibi kaldırıyordu. Ona yaklaştı, tökezleyecek ya da düşecekmiş gibi görüldüğünde uzattığı bir eli ya da ön ayağıyla destek oldu.

Koruyucu içgüdüğü kendisiyle savaşıyordu. İlerlemeye devam etmeleri gerekiyordu, güvende olmak için yeterince uzağa gitmeleri gerekiyordu. Ama şimdi bu yolculuk Ivy ya da kabileden herhangi biri için her zamankinden daha güvenli değildi. Onu korumak için durması gerekiyordu... yine de durmak sadece farklı bir tehlike anlamına gelecekti.

"Telok, sığınacak bir yer ara," diye seslendi Ketahn Vrix'e. "Bugün daha fazla yol alabileceğimizi sanmıyorum."

Telok grubun başından anladığını işaret etti ve orman tabanının üzerine çıkmak için bir köke tırmanarak liderliğini artırdı. Onları Ivy'nin acılar içinde uyandığı günden beri izledikleri patıkaya doğru yönlendirdi; dereyi birkaç düzine bölüm sollarında tutuyor ama akışına uyuyordu. Bu yol onları savaştan sonra dikenli martı bölgesinin sınırları haline gelen bataklığa, bir zamanlar düşman topraklarının derinliklerinde kalan bir bölgeye götürecekti.

Ağaçların arasında seyahat edebilmiş olsalardı, bataklığa günler önce ulaşmış olurlardı.

Beş vrix birden durduğunda Ketahn ne kadar yürüdüklerini söyleyemiyordu -en iyi ihtimalle iki yüz segmentten fazla-. İnsanlar bir an sonra durdular, şaşkın ve yorgun bakışlarını vrixlere çevirdiler.

Callie çantasını sırtından indirdi, çamurlu zeminden uzak tutmak için bir kütüğün üzerine yerleştirdi ve omuzlarını sıvazladı. "Sorun nedir?"

"Titreşimler," dedi Ketahn. "Yer sarsılıyor."

Her türden hayvanın çığlıkları ağaçların arasında kaotik, panik dolu bir karmaşa içinde yankılanıyordu. Etrafta, çeşitli büyüklükteki yaratıklar gövdelere tırmanıp dalları aşarken, diğerleri kanat çırparak uçuyordu.

"Bu kötüye işaret Ketahn," dedi Ahnset, bakışları bir yaratıktan diğerine kayarak. Bacaklarındaki ince tüyler, Ketahn da dahil olmak üzere diğer vrixlerinki gibi kalkmıştı.

Will, etrafına bakınırken yağmurdan korunmak için elini gözlerine götürdü. "Bir şey mi geliyor? Şu yatin şeylerinden biri değil, değil mi?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Lacey.

Yağmurun üzerinden bir tıslama sesi yükseldi; tedirgin bir hayvanın tıslaması değil, akan suyun tıslaması. Ketahn'ın bacaklarının etrafındaki su dalgalandı.

Cole önce ayaklarının üzerinden geçen suya, sonra da derenin geldiği yöne baktı. "Bu da ne-"

"Ağaçların içine!" Telok seslendi, tırmandığı dal boyunca grubun geri kalanına doğru aceleyle ilerliyordu.

Birisi lanet okuyana kadar, ormanın zeminindeki su neredeyse bir el boyu yükselmişti. Yapraklar ve dallar yüzeyde yüzüyor, bitkilerin ve sudan çıkan taşların etrafından akıyordu. Ketahn ileri atıldı ve Ivy'yi yakaladı. Ivy dönerek kolunu Ketahn'ın boynuna doladı ve Ketahn onu Telok'a doğru taşıırken hiç ses çıkarmadı. Kalbinin hızlı ve sert atışını hissetti, nefesini derisinde hissetti.

Diğer vrixler ve insanlar harekete geçmiş, dala bağladığı kalın bir ipi yere atan Telok'a doğru koşuşturuyorlardı. Ivy'yi göğsüne bastıran Ketahn yakındaki bir ağaç gövdesine sıçradı ve tırmandı. Islak kabuk parçaları pençelerinin altından koptu ama pençeleri ağacın derinliklerine battı ve eşini güvenli bir yere götürmek için duyduğu çaresizlikle daha da güçlendi.

Yeterince yükseğe çıktığında Telok'un dalına atladı. İnişinin etkisiyle ağaçta bir gümbürtü koptu ve bu gümbürtü başka bir titreşimle, yeni bir sel suyu dalgasıyla karşılık buldu.

Aşağıya baktığında suyun hâlâ daha yüksek olduğunu gördü; neredeyse Lacey'nin beline kadar. Ahnset, en büyük erzak payını yüklenmiş olmasına rağmen

Will ve Lacey sudan çıktılar ve geniş bir köke tırmandılar. Rekosh çoktan Ahmya'yla birlikte tırmanmaya başlamıştı. Callie tökezledi ve suyun altındaki bir şeye uzanırken dizlerinin üzerine düştü.

Urkot onu tulumunun arkasından yakaladı ve yüzü aşağıya inmeden durdurdu.

"Çantam!" diye bağırdı.

Onu sudan tamamen çıkardı ve omzuna attı. Kızın elleri boştu. Kadın protesto edercesine bir şeyler bağırdı ama Urkot onu bırakmadı. Telok'un sarkan ipine doğru yürüyen Diego ve Cole'a doğru yürüdü. Telok ilk ipin yanına ikinci bir ip daha bağlamıştı bile.

Ketahn Ivy'yi ayağa kaldırdı ve kısa süreliğine kollarından tuttu. "Burada kal. Dikkatli ol. Tahta kaygan."

Yanaklarında pembe lekeler vardı, nefesi kesilmişti ve kalbi hâlâ hızlı atıyordu ama gözleri sabitti. Başını salladı ve parmak uçlarını adamın çenesinde gezdirdi. "Git yardım et."

Kendine başka bir dokunuşa, uzun bir bakışa bile izin vermedi; eşinden uzaklaştı, kendine onun güvende olduğunu söyledi, iyi olacağına dair kendine söz verdi, kabilenin geri kalanının ona ihtiyacı olduğunu kendine hatırlattı.

Rekosh dalı tuttu ve Ahmya'yı yukarı kaldırdı. Ketahn onu arkadaşının elinden aldı ve kardeşine doğru ilerlemeden önce küçük insanın ayağa kalkmasına yardım etti.

Ahnset sadece ezici gücüyle tırmanıyor, pençeleri ağacın gövdesini parçalıyordu. Ancak ilerlemesi yavaştı; vücudunun ağırlığı, sırtındaki şişkin torbalar ve kollarının altına sıkıştırılmış insanlar, tek başına gücünün üstesinden gelemeyeceği kadar fazlaydı. Pençeleri çok sık kendiliğinden kurtuluyordu; kaymaya karşı lanetli bir savaş veriyordu.

Ketahn memeciklerinden kalın bir ipek iplik çıkardı, ellerine geçirdi ve hızla gevşek bir bobin haline getirdi. Kız kardeşinin adını söyledi ve ipliği ona doğru fırlattı.

Ahnset ona doğru baktı ve ipe uzanmak için bir elini çekti ama hemen aşağı kaymaya başladı. Elini tekrar gövdeye vurdu, pençelerini derine batırdı ve bacaklarını yeniden konumlandırdı.

Will'in kollarından biri dışarı fırladı ve ipi tam ulaşamayacakken yakaladı. Onun bu hareketi Ahnset'i daha fazla zorladı. Ketahn'ın koca vücudu titrerken, kasları şişerken ve tutunduğu yeri yeniden sağlamlaştırmak için çabalarken kalbi sıkışıyordu. Çantalarından birinin kayışı koptu ve çanta aşağıda çalkalanan suya yuvarlandı.

Lacey çaresizlik içinde Ahnset'e yapışmış, bir insanın lanetini tekrarlayıp duruyordu. Will, korkudan gözleri faltaşı gibi açılmış olsa da, ipi Ahnset'in ortasına dolamaya başladı.

Ketahn kendi ucundaki ipi kesti ve alt tarafını dalın üzerine bıraktı. Kollarını ve bacaklarını kullanarak ipeği dalın etrafına sardı. Değişen pozisyonu hala aşağıda olan herkesi görüş alanına soktu-Urkot, Callie omzunun üzerindeyken Telok'un iplerinden birini çekiyordu, Cole ve Diego ise şimdi bellerine kadar suyun içinde duruyorlardı ve diğer ipi tutmuşlardı.

Suyun akışı daha da güçlenmişti. İki insan akıntıya karşı sallanırken bir yandan da ipi ellerine dolayarak sıkıca tutmaya çalışıyor, selin uğultusu arasında birbirlerine bağırıyorlardı.

Bacaklarını dala dayayan Ketahn, ipek ipini dört eliyle birden yakaladı.

Ahnset onun bakışlarını karşıladı. Hiçbir söze gerek yoktu. Kolları ve bacaklarıyla iterek ağaçtan uzağa sıçradı. Lacey ve Will çığlık attı. Ketahn dişlerini sıkı, çenesini birbirine geçirdi ve ipi geri çekti. Ahnset ve insanları havada sallanıyor, bacaklarından birinin ucu suyun yüzeyini sıyrıyordu.

Dalın altından uçarak diğer tarafa geçtiler. Ketahn başını çevirip Ahnset'in arkasında belirmediğini ve üstteki ellerini tahtaya tutunmak için dışarı fırlattığını izledi. Sonra hızı kesildi. Kayarken pençeleri ağaç kabuğunda büyük oyuklar açtı.

Ellerini ipten kurtaran Ketahn kız kardeşine doğru atılarak onun ön kolunu avucunun içine aldı. Rekosh bir an sonra onun yanındaydı ve Ahnset'in diğer kolunu tuttu. Üç vrix de hırladı ve tüm güçleriyle çekti. Dal sallandı ve inledi, insanlar haykırdı, sesleri anlaşılmaz bir gürültüye karıştı ve Ketahn'ın vücudundaki her kas yandı.

Ama Ahnset ayağa kalktı.

Ivy ve Ahmya'nın orada olduğunu, kollarının kendisi ve Rekosh arasında uzandığını görene kadar fark etmemişti. İki dişi Will ve Lacey'nin ellerini kavradı ve Ahnset'in elinden kurtulup dala tutunmalarına yardım etti.

Sonunda Ahnset bacaklarını dalın üzerine dikti.

Rekosh, Urkot'un tırmanışını bitirmesine yardım etmek için fırlarken, Ahnset nefes nefese öne eğildi ve insanlar birbirlerini dengeledi. Ketahn vücudundaki iniltili ağırları görmezden geldi; kabilesindeki herkes henüz güvende değildi.

Kalan ipi çekmekte olan Telok'a baktı. Diego botları dışında suyun dışındaydı, dişlerini sıkmış ve yüz ifadesi gergin bir şekilde tutunmaya çalışıyordu. Ama Cole ipi daha aşağıdan kavramıştı ve hâlâ beline kadar derindeydi; gerçi ayakları artık kuşkusuz yerden kesilmişti ve onu çekmek için mücadele eden akıntının merhametine kalmıştı.

Ketahn'ın gözleri büyüdü. Boyundan uzun bir dal, sel sularıyla Cole'a doğru ilerliyordu ve etrafı enkazlarla çevriliydi. Ketahn yardım etmek için Ivy ve diğerlerinin yanından geçti.

Telok'un bakışları yaklaşan dala takıldı. İpi bir kez daha eline doladı ve daha sert çekerek Cole'un kalçalarını yüzeyin üzerine kaldırdı.

Telok'un arka bacak pençelerinin altındaki ağaç kabuğu kırıldı. Kaydı ve ip sarktı.

Cole, yüzen dal ona ulaştığı anda tekrar suya düştü. Budaklı dal karnına çarptı ve onu geriye doğru sürükledi, Diego'yu da suyun içine çekti ve dala takıldı.

Cole'un ellerinden biri ipteki tutuşunu kaybetti ve vücudu sanki o garip insan göbeği yüzüşünü yapıyormuş gibi gerildi. Artık serbest olan eli dalı ve etrafındaki enkazı itti ama kurtulamadı.

Telok bacaklarını altındaki dala doladı ve bir hırıltıyla çekti.

Diego tekrar ayağa kalktı, hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Cole da çıkmaya başladı, korku dolu gözleri Diego'yla arasındaki ipeğin uzunluğuna sabitlenmişti.

Yıpranmış ipeğin uzunluğu.

Büyük dal, üzerine takılan daha küçük, dikenli dallarla birlikte Cole'la birlikte yukarı çıktı. Karmaşadan dökülen su Cole'un çılgınlığını neredeyse bastırıyordu.

"Siktir!"

İp koptu. Diego gerginliğin aniden boşalmasıyla yukarı doğru sarsıldı, bacakları çılgınca sallandı. Ağırlığı tekrar aşağı indiğinde haykırdı ve ipi ellerinin etrafında gergin bir şekilde salladı.

Cole, üzerine yapışan enkazla birlikte sele kapıldı.

"Diego'yu yukarı çek!" Ketahn suyun akışını takip etmek için daldaki yönünü değiştirirken seslendi. Hareket ederken memeciklerinden yeni bir ip topladı ve ucuna bir halka bağladı; tek umudu zamanında yeteri kadar ip bulabilmesiydi.

Cole, akıntı onu sürükleyip döndürürken başını suyun üstünde tutmak için mücadele etti.

Ketahn Cole'un önüne geçmek için kendini daha hızlı itti, bacakları her adımda kaygan ağaç kabuğunda kayma tehlikesi geçiriyordu. Cole'un yolunun hemen üzerindeki bir dalda konumlanmak için birkaç segment genişliğindeki bir boşluktan atladı.

İpini hazırlayan Ketahn, altı bacağına da dala doladı, dalın altından baş aşağı sarkacak şekilde kendini salladı ve ipeği indirdi.

İpin ucu suya doğru düştü, yüzeyin hemen üzerinde sallanıyordu ama Cole yaklaşırken rüzgâr onu kenara savurdu. Kalpler güm güm atıyor ve saçlar

Ketahn bileğine bir fiske vurdu. Küçük hareket ipeğin uzunluğu boyunca ilerledi ve Cole'un başı suyun altına daldığı anda dibe ulaştı.

İpek ilmek Cole'un havaya kalkmış kolunun üzerinden kaydı. Ketahn çekiştirerek ilmeği Cole'un kolunun etrafına sıkıca doladı ve sonra ipliğe yeterince gevşeklik ekleyerek dairesel hareketlerle insanın uzvunun etrafına doladı.

Cole'un arayan parmakları ipeği buldu ve etrafını sardı. Ketahn yukarı çekti.

İnsanın başı ve omuzları su yüzüne çıktı. Öksürdü ve ıslak saçlarını yüzünden silmek için boştaki elini kaldırdı. Ketahn onu biraz daha yukarı çekerken, Cole'un dolandığı dal ve budakların fazladan ağırlığıyla bile ipin direnci olması gerekenden çok daha fazla arttı.

Cole bir lanet daha okuyarak nefesini içine çekti, ağzını kapattı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Çalkalanan su önündeki enkaza çarparak kırıldı ve kafasına sıçradı. Ketahn'ın gözleri önünde su hâlâ derinleşiyordu.

"Çantam yakalandı!" Cole çırpınan nefesleri arasında bağırdı.

Ketahn dalı ve ipi sıkıca tutarak ipi gergin tuttu. "Bıçağın!"

Cole boştaki elini bulanık suya daldırdı. Eğildi, omuzları yüzeyin altına daldı, sonra boynu, çenesi. Burun delikleri açıldı ve her ağır nefeste su püskürttü. Su alt dudağına değdiğinde çenesini yukarı çevirdi. Sadece bu insanı alıp götürmek isteyen su akıntısının yarattığı sarsıntılar iplik boyunca ilerledi.

Ketahn arkadaşlarına doğru baktı. Hepsi yakındaki geniş dalda durmuş, yüzlerinde umut ve korkunun savaşıyla Ketahn ve Cole'u izliyorlardı.

Cole elini tekrar yukarı kaldırdı ve dalları yeni bir güçle itti. Bıçağının pırıl pırıl parlayan ağzı yumruğundan fırladı. Bıçağı aceleyle çantasının kayışının altına sokmaya çalışırken su sıçradı. Mücadele kısa sürdü; yatin derisi ne kadar sert olursa olsun, metal bıçağın keskinliği karşısında tutunamadı.

Ketahn tekrar çekti.

Cole hızla ayağa kalktı, çantası sel sularının altında kayboldu. Tulumuna takılan dikenli dallara vurarak bazılarını kopardı ve

diğerlerini koparmak. İpin üzerindeki yük bir anda hafıfledi.

Sonunda Cole'u tamamen yukarı çektiğinde, Ketahn tekrar dalın tepesine tırmandı ve karnının üzerine uzandı. Uzuvarları ağırlaşmıştı - bu çile tüm gücünü tüketmişti ve yorgunluğu, içine işleyen donuk ağırlarla daha da kötüleşmişti.

Cole, Ketahn'ın yanına yayılmış, gökyüzüne bakıyor, göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu. "Kahretsın."

"Gerçekten yüzmeni istememiştım, insan," diye homurdandı Ketahn.

İnsan zayıf da olsa güldü. "Bir hafta önce... Beni öldürmek istediğine yemin etmişim."

"Biz kabileyiz. Sarmaşığım dokunursan, öldürürüm."

Cole öksürdü, sert ses göğsünün derinliklerinden geliyordu. "Anladım.

Teşekkürler, Ketahn. Muhtemelen her şeyden sonra pek bir şey ifade etmiyor ama teşekkürler." "Hayır, teşekkürler." Ketahn ellerini dalın

üzerinde düzleştirdi ve kendini itti. Yukarı.Aşağıda, ve sel su devam etti akıyor, ve Altında akan güçlü akıntılara rağmen yüzey aldatıcı bir şekilde sakindi. "Must

tırman."

Cole'dan yükselen kakhaha şaşırtıcı derecede sıcak ve samimiydi. "Bir ömür boyu yetecek kadar tırmanış yaptım ama sanırım patron sensin."

Ketahn çenesini gülümseyerek kaldırarak, "Patron değil," dedi, "vrix."

BÖLÜM 19

Ivy'nin üşümeyen hiçbir yeri yok gibiydi. Ivy titrerken Ketahn onu kendi bedeni olan canlı fırına doğru çekti ve Ivy minnetle onun sıcaklığına sarıldı.

Her ne kadar herkes selden kıl payı kurtulduktan sonra o dalın üzerine uzanıp bir hafta boyunca uyumak istese de, Ketahn onları ilerlemeye teşvik etmişti. Dallar arasındaki yavaş ve zahmetli yolculukları sonunda onları kayalık bir uçuruma götürmüş ve burada sel sularının yaklaşık kırk metre yukarısındaki bu mağarayı keşfetmişlerdi.

İçerisi pek sıcak olmasa da kuruydu ve Ivy yağmurdan kurtulup dinlenebildiği için mutluydu.

Mağarada buldukları kuru dallar ve uzun süredir terk edilmiş bir tür yuva olması gereken kalıntılardan yapılmış küçük bir ateş çıtırdıyordu. Ama bu bile Ivy'nin kemiklerine kadar işlemiş olan soğuğu yok edememişti. Tüm insanlar ateşin etrafında toplanmış, üzerlerinde nemli battaniyelerden başka bir şey yoktu; giysileri kurumaya bırakılmıştı - tabii bu havada herhangi bir şey kuruyabilirse. Vrix insanların arkasına yakın oturmuş, küçük alanda sıcaklık yaratmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Tulumlarının malzemesi su geçirmez olmasına rağmen, sürekli yağış altında geçen seyahat günleri, suyun bu tulumlardaki her açıklığı bulması için bolca fırsat vermişti. Su geçirmez dış yüzey, altına su girdikten sonra pek bir fark yaratmıyordu.

Mağaranın dışında ışık azalıyordu ve yağmur devam ediyordu. Vrix sel mevsimi dediğinde, bunu gerçekten kastetmişti. *Somnium*'un düştüğü krater de sular altında kalmış mıydı? Ivy hâlâ orada olmayı hayal edemiyordu.

O gemide, o kapıların ardına hapsolmuş, gün ışığını tekrar görmesinin haftalar ya da aylar alabileceğini biliyordu.

Bir elini karnına götürdü. Bunu kasıtlı olarak yapmamıştı ama düşünceleri sık sık içinde büyümesi muhtemel olan şeyle ilgili bir korumacılık tarafından ele geçiriliyordu.

Hayır, *muhtemelen* değil. O biliyordu. Diego'nun haklı olduğunu biliyordu, içinde yeni bir hayatın şekillendiğini biliyordu ve bu küçük hayatı koruma arzusu her geçen an artıyordu.

Will elini yüzünde gezdirdi. Üç adam arasında bir tek o sakal bırakmıyordu. "Ne kadar kaybettik?"

Callie, "Çantamı kaybettim," dedi.

Cole ateşe bir dal daha attı. "Benimki de öyle. Kesip atmak zorunda kaldım."

"Biri Ahnset'ten düştü," dedi Ketahn, sesi arkadan Ivy'ye doğru gürleyerek. "Mızraklarını da kaybettiler."

"Hâlâ bol miktarda tayınımız ve su paketimiz var." Lacey bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını yüzünden geriye doğru çekti ve kabarttı. "Geri kalanlar gerekli şeyler değildi ve zaten çoğunu zamanla kaybedecektik. Sadece fazladan ağırlıktı. Daha fazla giysi, battaniye ve mızrak yapabiliriz."

"Evet. Ve yiyecek için avlanacağız."

Diego sırttı. "Su sıkıntısı çektiğimizi de sanmayın." "Şu anda suyla işim bitti," diye mırıldandı Callie.

Ahmya battaniyesini vücuduna daha sıkı sardı. Ateşin turuncu ışığı yüz hatlarında titreyerek yanaklarını daha da çukurlaştırdı. "Sel ne kadar sürecek?"

Ketahn başını mağaranın ağzına doğru çevirdi. Hemen ötesinde, yukarıdan gelen ve grubun girerken içinden geçtiği küçük bir şelale oluşturan sabit bir su akışı vardı. "Olabilirdiğinize uzun."

Ivy onun sesindeki yorgunluğu duydu ve bu kalbini sızlattı. Bu yolculuk sırasında çok güçlü ve kararlı olduğunu göstermişti - tıpkı her zaman yaptığı gibi

-Ama vücudunun nasıl hissettiğini sadece hayal edebiliyordu. Grupla birlikte ormana dalmadan önce Takarahl'da yediği dayaklardan kurtulacak zamanı olmamıştı ve o zamandan beri kendini çok zorlamıştı.

Avuç içi kalplerinin üzerine gelene kadar bir elini göğsünde gezdirdi. Kalplerinin ritmik atışları onun içine akıyor, onunkiyle uyum sağlıyordu.

kendi. Ketahn usulca tril tril öttü ve pençelerini saçlarında gezdirdi, başını kendisine yaslaması için onu ikna ederken saçlarındaki karışıklığa ekstra özen gösterdi.

Cole kendi kendine güldü ve başını salladı. "Biliyor musun, daha kötü kamp gezilerine de katılmışım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Will.

Cole sıırttı. "Hayır. En azından her zaman biramız vardı. Bu pek çok şeyi görmezden gelmenize yardımcı olur."

Lacey dudaklarını yana büzdü ve gözlerini ateşe dikti. "Her şey düşünüldüğünde, bu gerçekten *kötü* değil, değil mi?"

Ahmya kaşlarını kaldırdı. "Bizi öldürmeye kararlı bir kraliçe tarafından kovalanmak sence de kötü değil mi?"

Lacey kıkırdadı. "Şey, bunun dışında. Bu hiç eğlenceli değil. Tüm vücudum ağrıyor, yorgunum ve birkaç kez ölümle burun buruna geldik ama aynı zamanda... yaşadığımı hissediyorum. Belki de hayatımda ilk kez gerçekten yaşadığımı hissediyorum."

Diego, "Gerçek tehlikenin her şeyi bir perspektife oturtmanın bir yolu vardır," dedi.

Callie kaşlarını çattı. "Burada uyanana kadar Dünya'da ne kadar otomatik pilota yaşadığımı hiç fark etmemiştim. Her şey rutindi. Ve sadece... çok fazla beklenti vardı. Xolea'ya varmış olsaydık bunların çoğunun değişeceğinden şüpheliyim."

"Sadece yepyeni bir rutin olurdu," dedi Will. "Bebekler doğururken."

"Bunu atlattık," diye mırıldandı Lacey.

Ahmya kıs kıs güldü.

"Sanırım iş sıkıntısı çekmezdik," dedi Callie.

Diego, Ahnset'in arka ayaklarına yaslandı. "Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyorum. Ben bir işkoliktim."

"Hemşire olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Bu konuda gerçekten tutkulu olmalısınız."

"Evet, sanırım öyleyim."

"İşkolik bir hemşireden, kaza geçirmiş bir gemide kolonist olmaya nasıl geçtin?" Will sordu.

"Annem hemşireydi ve çok çalışırdı. Ama her zaman herkese gülümserdi... İnsanların yüzünü güldürürdü, anlıyor musunuz? Ben de bunu yapmak istedim. Tıpkı onun gibi olmak istedim. Liseden sonra hemen hemşirelik okuluna başladım. Üniversitede Angela adında bir kadınla tanıştım,

ve iyi anlaştık. Hukuk fakültesine gitmeyi hedefliyordu. Tanıdığım en zeki insandı. Birlikte yaşamaya başladık ve bir yıl sonra nişanlandık.

"Ama azimliydim. O diplomayı almaktan, insanlara yardım etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Sağlık görevlisi olarak gönüllü çalışmaya başladım, ders çalışmadığım tüm saatlerimi buna harcadım. Ve ona hiç zaman ayıramadım. Ona zaman ayıramadım. Gerçi o da benim için aynı şeyi yapmıyordu. Okula, kariyerlerimize çok odaklanmıştık ve sanırım bir yuva kurmaya hazır değildik. Karşılıklı olarak ayrılma kararı aldık. Şimdiye kadar yaşadığım en temiz ayrılıktı ama... yine de acıttı."

Avuçlarını yukarı çevirerek kucağındaki ellerine baktı. "Yaptığım seçimden pişman değilim. Mezun oldum ve hemen işe başladım ve insanlara yardım etmek iyi hissettirdi. Annemin sadece benim için sakladığı o özel gülümsemesini bana vermesi ve benimle gurur duyduğunu söylemesi çok iyi hissettirdi. Ve sonra... çok geçmeden..."

Diego başını eğdi ve salladı. "Annem vefat etti. Babam bunu iyi karşılamadı ve bir şişenin içine girdi. Birkaç aydan önce o da ölmüştü. Ben de kendimi işe verdim. Ne kadar vardiya varsa hepsini aldım, vardiya olmadığına da yapacak bir şeyler istedim. Hastanede yaşıyordum. Ve üstesinden geldiğimi sanıyordum.

"İşimde iyiydim. İnsanlara kendilerini iyi hissettiriyordum, onlara yardım ediyordum, tıpkı annem gibi onlarla ilgileniyordum. Bu beni ayakta tutuyordu. Onu bu şekilde onurlandırıyorlardı. Ama asla... asla yas tutmama izin vermedim. Bir gün duble yaptıktan sonra eve geldiğimde ayakta zor duruyordum ve anahtarlarımı kapının yanındaki sehpanın üzerine koyup aşağıya baktım. Annem ve babamın gülümseyen ve mutlu bir fotoğrafı vardı... ve ben onu kaybettim."

Bir elini kaldırıp saçlarının arasında gezdirdi. "Yere kıvrıldım ve saatlerce ağladım. Ve artık gözyaşım kalmadığında, başımı kaldırdım ve etrafıma baktım ve fark ettim ki... Yalnızdım. Kimsem yoktu. Ve ailemin hayatının son birkaç yılını onlarla vakit geçirmek yerine onları gururlandırmak için kışımı yırtarak geçirmiştik. Bu yüzden o gemiye binmeyi seçmek kolay oldu. Kendime bu sefer farklı olacağına dair söz verdim. Mutlu olacağıma dair kendime söz verdim.

"Belki Xolea'da hiçbir şey değişmezdi, ama... dostum, her şeyin farklı olmasına gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı. Şimdi de öyle ve bunların çoğu berbat ama"- bakışlarını kaldırıp etrafta gezdirdi ve Will'in üzerinde durduğunda gülümsedi-"Yeniden değer verdiğim insanlar olduğu için mutluyum. Artık yalnız olmadığım için çok mutluyum."

Will'in kara gözleri parladı ve başını eğdi. "Evet." "Peki ya sen Will?"

"Peki ya ben?"

Diego'nun gülümsemesi genişledi. "Sanırım çoğumuz o gemiye bir şeylerden kaçmak için bindik. Bu yükü bizimle paylaş." Parmak eklemlerini Will'in kalçasının yan tarafına sürttü. "Eğer hazırsan yani."

Will, Diego'nun ona dokunduğu yere baktı. "Eğer hazırsam..." Kendini gözle görülür bir şekilde salladı ve ağır bir iç çekti. "Asla hazır olacağımı sanmıyorum ama yine de yapabilirim, değil mi?"

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Her zaman bilgisayarlarla ilgiliydim. Çocukluğumdan beri ve babam oyun oynamak için bir tane yapmama yardım etti. Onunla ve arkadaşlarıyla sürekli oynardık, yani... Küçük yaşta biraz renkli bir dil öğrendim ve annemin bunları duymasına asla izin vermeyeceğime yemin ettirdiler. Ayrıca biraz kodlama da öğrendim, modlarla falan uğraştım.

"Yaşım ilerledikçe bilgisayarlarla çalışmak istediğimi fark ettim. Bu kolaydı, gerçekten düşünmeme bile gerek yoktu. IT işleri bana doğal geldi. Kendimle ilgili *bir şeyi* anlamanın kolay olması beni çok mutlu ediyordu çünkü kendimle ilgili kafamı karıştıran çok şey vardı. Şu anda bile tam olarak çözebildiğimden emin olmadığım şeyler."

Devam etmeden önce gözleri kısa bir süre Diego'ya kaydı. "Liseye gittiğimde bile kızlardan hoşlanıyormuş gibi davrandım çünkü benden bunun beklendiğini düşündüm, ama asla... doğru değildi. Babam ve arkadaşlarıyla sürekli askeri atış oyunları oynadığımdan ve yaptıkları şakalardan dolayı... Bende bir sorun olduğunu düşünmelerini istemedim. Bu yüzden uzun süre mücadele ettim. Kendimden nefret ettim ve sanırım pek çok insanın yaşadığı tüm o şeyleri yaşadım, ancak bunları yaşarken her zaman inanılmaz derecede yalnız hissediyorsunuz.

"Ve bu beni parçalıyordu çünkü babamı seviyordum ve çok güçlü bir ilişkimiz vardı ama ona söylersem benden nefret edeceğine kendimi inandırmıştım. Yine de annem biliyordu. Hiçbir şey söylemedi ama biliyordu. *"Zamanın geldiğinde, Willie."* derdi. *Sen hazır olduğunda biz hep burada olacağız.* Olacağını biliyordum, ama o?"

Will uzanıp mağaranın zemininden bir su tulumu aldı ve ağzını açıp ağzına su doldurdu. Bitirdiğinde sakinleştirici bir nefes aldı. "Bir bilişim kolejine gittim, sınıfımı birincilikle bitirdim ve babam benimle çok gurur duyuyordu.

ona söylemek. Başka bir şey istemiyordum ama yapamıyordum. Ne zaman denesem donup kalıyordum.

"Bazı büyük şirketlerde birkaç işte çalıştım. Parası gerçekten iyiydi ama bana göre değildi. Huzursuzdum. Uzaklara gitmek istiyordum. Kendim olmak zorunda olmadığım herhangi bir yere. Sonra Homeworld Initiative'in işe alım ilanını gördüm ve neden olmasın diye düşündüm. Muhtemelen işe alınmayacaktım ama başvurmadan zarar gelmezdi, değil mi? En azından bu kadar farklı bir şey denemek iyi hissettirdi. Ve beni işe aldılar. Ben de kabul ettim ve mürettebat eğitimine gittim. Dünya'dan ayrılacaktım. Her şeyi geride bırakıyordum. Bundan daha aşırı bir şey olamazdı."

Will kendi kendine güldü, ama bu gülüşü gözlerindeki yaş pırıltısı yalanlıyordu. "Ve ailem çok gurur duyardı. Babam gerçek bir şey yaptığım, tüm insanlık için fark yaratacak bir şey yaptığım övünürdü. Ve ben saatin tik taklarını hissettim, takvimde günlerin değişmesini izledim, kalkış için geri saydım. Ve hala ona söyleyemiyordum.

"Fırlatmadan bir gün önce THI tüm mürettebat üyeleri için bir aile etkinliği düzenledi. Bizi uğurlamak ve vedalaşmamıza izin vermek için büyük bir parti. Annem ve babam geldi ve sonunda cesaretimi toplayıp onu kenara çektim. Uzun zamandır söylemek istediklerimi kekeleyerek ve tökezleyerek söylemeye çalışıyordum ki gözlerimin içine baktı ve bana sorun olmadığını söyledi. Bana bildiğini ve keşke ona daha önce söyleseydim dediğini söyledi. Bununla ne kadar mücadele ettiğimi bilmeyi dilediğini söyledi. Bu konuda onunla konuşamazmışım gibi hissetmeme neden olduğu için üzgün olduğunu söyledi.

"Ve ne olursa olsun, onun oğlu olduğumu ve beni sevdiğini söyledi ve o güne kadar insanlara anlatacaktı" -Will'in sesi titredi ve gözlerinden yaşlar döküldü- "ölene kadar oğlunun *Somnium*'da olduğunu, oğlunun bir kahraman olduğunu ve çocuğuyla benimle olduğu kadar gurur duyan bir baba olmadığını söyledi."

Will bir elini kaldırarak yanaklarındaki yaşları sildi. "Ve ertesi gün gemiye bindim. Hâlâ her şeyin etkisindeydim, anlıyor musun? Sonunda babamla o anı yaşadım ve bu umduğumdan çok daha fazlasıydı ve sonra sonsuza kadar ayrılmak zorunda kaldım. Kalkıştan önce son sistem hazırlığımızı yapıyorduk ki bir arkadaşım, Ian Johnson, eğitimde tanıştığı ve gerçekten hoşlandığı bir kadınla vardiyam olduğu için beni kıskandığını söyledi.

"Ekip harikaydı, beni yanlış anlamayın ama aramızda garip bir hava vardı, **anlıyor** musunuz? Ian ona pek yaklaşmamıştı çünkü,

Şey... Sanırım kalkıştan önce yaptığımız hiçbir şeyin artık önemi yokmuş gibi geldi. Hepsi geçmişte kalacaktı." Will acı acı kıkırdadı ve başını salladı. "Yıllarımı kim olduğumu ve ne istediğimi inkâr ederek geçirdim. Muhtemelen bu sayede mürettebata girebildim çünkü eşcinsel olmaya karşı dile getirilmeyen bir önyargı vardı ama artık rol yapmayı bırakmak istiyordum."

"Damızlıklar," dedi Cole. "Hem yolculardan hem de mürettebattan istedikleri buydu dostum. Lanet olası yetiştiriciler."

Callie alay etti. "Cole, çok uzun zaman önce insan ırkını yeniden çoğaltmamız gerektiğinden bahseden sendin."

"Evet, yüz yetmiş yıldır seks yapmadım ya da her neyse. Beni suçlayabilir misin?"

"Bunca yıldır *uyanık* değilmişsin gibi."

Diego sırtarak, "Ve geri kalanımız için de bir o kadar uzun oldu," dedi. "Yani, neredeyse hepimiz için." Başını Ivy'ye doğru eğdi.

Ivy yanakları ısınırken güldü.

Görünüşe göre bu rolü zaten bir yetiştirici olarak yerine getiriyorum.

Lacey, "Girişime katıldığımızda hepimiz neye imza attığımızı biliyorduk," dedi.

"Yaptık." Diego, Will'e eliyle işaret etti. "Devam et."

Will su tulumundan bir yudum daha aldı. "Evet. Her neyse, o rol yapma olayını geride bırakmak istedim. Ve bir arkadaşımın da aynı şeyi yaşadığını görmek istemedim. Bu yüzden onunla vardiyalarımızı değiştirmeyi teklif ettim. İsteksizdi ama onu tanımak için daha iyi bir şans olamayacağını söyledim. Hiçbir şey çıkmasa bile, değil mi? O da kabul etti, teklifimizi sunduk ve onaylandı.

"Bir yıldır çalışıyorduk, beşimiz durağanlıkta, her bölümde dörder kişilik ekipler halinde. Herhangi bir sorunla başa çıkmak için her zaman bir sağlık teknisyeni ve bir bilgisayar teknisyeni uyanık olurdu. Johnson'la yer değiştirdiğim için benim döngüm kapalıydı. Üç vardiya çalıştım. Üç yıl. Ve sonra... Ivy beni uyandırdı."

Titrek bir nefes verdi. "Ve kaza olduğunda aktif olan vardiya. Takas ettiğim vardiyaydı. Johnson benim yerime çalışıyordu. Kriz odasında onun uyuyor olması gerekirdi, benim değil. Ama ben... ben onu zorladım..."

"Ne olacağını bilmiyordun Will," dedi Ivy, Ketahn'dan hafifçe uzaklaşarak adama doğru dönerken. "Asla bilemezdin."

"Bu *benim* hatam, Ivy. Onu vardiya değiştirmeye ikna ettiğim için öldü. Benim yüzümden öldü. Çünkü-"

"Will," dedi Diego sertçe, diğer adamın dikkatini çekerek. "Bunu kendine yapma dostum. Bu senin suçun değil. Hiçbiri değildi. Bunların hiçbiri değil. Seçimlerin sonuçları vardır ve çoğu zaman bunlar tamamen bizim kontrolümüz dışındadır. Ama bu yanlış bir şey yaptığın anlamına gelmez. Burada olmayı hak etmediğin anlamına da gelmiyor."

Diego, Will'e yaklaştı ve bir elini Will'in kalçasına koydu. "Böyle olması gerekse de, kadere inansan da inanmasan da, buradasın. Ve burada olduğun için mutluyum."

Will, yüz hatlarına kazınmış bir şaşkınlıkla o ele baktı. Kendi elini kaldırdı, Diego'nunkini kapatmadan önce bir an tereddüt etti. "Sen, uh... bir kız arkadaşın olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. Gerçi ondan önce birkaç erkek arkadaşı vardı."

Will başını kaldırdı ve gözleri Diego'nunkilerle karşılaşınca irkildi. "Sen mi yaptın?"

Diego kıkırdadı ve elini çevirerek parmaklarını birbirine geçirdi. "Yaptım."

Callie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Zamanı gelmişti," dedi. "Günlerdir ikinizin göz göze sevişmesini izliyordum."

İnsanlar gülerken, Ketahn vrix'e biraz çeviri yaptı; kendisinin bile anlayamayacağı çok şey söylenmişti ama önemli noktaları anlamıştı.

İşini bitirdiğinde Ahnset gözlerini Diego ve Will'e dikmiş, onların birbirine bağlı ellerine bakıyordu. "Onlar... şimdi eş mi oldular?"

Ivy vrix'te "Buna sadece onlar cevap verebilir," dedi. "Ama bence bu bir başlangıç." "Onlar erkek."

Ivy başını salladı.

"Yine de bunu utanmadan gösteriyorlar mı? Hepimizin önünde?"

"İnsanların farklı yöntemleri vardır," dedi Ketahn, bir elini Ivy'nin omzuna koyup diğeriyle çenesinin altını kavrayarak. Başparmağı yavaşça çenesini okşadı.

"Dünya'da hala onu küçümseyen insanlar var. Ama burada..." Ivy başını kaldırıp Ketahn'a baktı ve parmak uçlarını onun kolunda gezdirerek dokunuşuna doğru eğildi. Adamın bakışlarındaki sert parıltı göğsünde bir sıcaklık yarattı. "Burada istediğimiz kişiyi sevmekte özgürüz."

BÖLÜM 20

KETAHN bulanık suyun kenarında durdu ve karşıya baktı. Yer yer kalın yeşil bitkiler suyun üzerinde yüzüyordu. Diğer noktalar, yüzeyde sürüklenen geniş, yassı yaprakları olan asma benzeri bitkilerle ya da dikkatlice gezinilmediği takdirde insan etinden kan çekecek kadar keskin kenarları olan uzun ot saplarıyla tıkanmıştı. Çürüyen kütükler ve dallar sudan çıkıntı yapıyor, bazıları sarkan yosunlarla büyüyordu. Görülebilen birkaç kara parçasında ağaçlar kümeler halinde büyürken, birçoğu da doğrudan sudan yükseliyor, güçlü gövdeleri dalgalanan su seviyeleri tarafından lekeleniyordu. Her şekil ve boyuttaki kıvrımlı kökler yüzeyin altında ve üstünde uzanıyordu; bu, ormandaki dallardan bile daha karışık ve tehlikeli potansiyel patikalar ağıydı.

Burayı bir daha asla görmek istememişti. Kraliçenin savaşını sona erdirmek için çok şey kaybettiği bu bataklığa asla dönmek istememişti. Ve o uçurum kenarındaki mağarada iki gün geçirdikten sonra, yağmurun dinmesini ve sel sularının çekilmesini beklerken, bir parçası buraya gerçekten gelemeyeceğine inanmış olmalıydı. Buraya gelecek kadar aptal olmadığına.

Ama dün o mağaradan çıkmışlar ve harap olmuş ormanda ilerlemeye devam etmişlerdi. Ketahn gittikçe daha fazla, sırtına saplanmış bir mızraktan uzaklaşıp göğsüne doğrultulmuş başka bir mızrağa doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu. Daha yüksek bir yere ulaştıklarında, toprak kaymalarının yağmurla şişen toprakların bir kısmının derenin etrafındaki alana akmasına izin verdiği yeri bulmuşlardı. Hayretle düşünmüşler ve sağ salim kurtuldukları için şükretmişlerdi. Sonra yollarına devam etmişler.

Artık buradaydılar ve geri dönemezlerdi.

Cole, "Bunun selden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyorum," dedi.

"Bence daha kötü," dedi Lacey. "Belki çok daha kötü."

Cole güldü. "Henüz burada boğulma tehlikesi atlatmadım, o yüzden sanırım kararımı vermeyi erteleyeceğim."

Will kaşlarını çattı ve Cole'a baktı. "Nasıl bu kadar pozitif kalabiliyorsun?"

"Diego'nun geçen gün söylediği şey yüzünden. Bilirsin işte. Neredeyse ölüyor olmanın insanı gerçekten düşündürmesi hakkında."

Diego sırtarak, "Ah, demek geçen gün kulaklarından duman çıktığını gördüm," dedi.

İnsanlar güldü, Cole bile.

Ama Ketahn onların sözlerinde hiçbir eğlence bulamadı. Mağarada geçirdikleri süre boyunca huzursuz olmuştu; endişesi derinleşmiş, içine çöken korku daha da ağırlaşmıştı. Selden sağ kurtulmaları, bir felakete hızla yaklaştıkları hissini ortadan kaldırmamıştı.

Ne zaman diğer vrixlere baksa, onların gözlerindeki endişeyi de görüyordu - özellikle Telok ve Ahnset.

"Beni dinleyin, insanlar," dedi Ketahn, kabilesine dönerek. "Thornskull toprakları burada başlıyor."

Callie suyun üzerinden dışarıya bakarak, "Fazla yer yok," dedi.

Ketahn, "Bir zamanlar geçtiğimiz ormanın büyük bölümünü ele geçirmişlerdi," diye cevap verdi. "Onlarla savaştık. Toprağı onlardan aldık. Ama kraliçe burayı istemedi ve onlara bıraktı."

"Neden istemediği bir toprak için savaştı?" Ivy sordu. Adamın arka bacaklarının üzerine oturmuş, ellerini omuzlarının alt kısmına koymuş ve iç bacaklarını gövdesinin iki yanına bastırmıştı. Kadının yakınlığı ve sıcaklığı onu rahatlatıyordu, en azından kısmen onu bu şekilde daha kolay koruyabildiği için.

Ama bu rahatlık içinin burkulmasını engelleyemedi, yaklaşan önsezi hissini kovamadı. "Düşmanlarını ezmek zorunda. Onun yolu bu."

Lacey suyun kenarına çömeldi ve mızrağının ucunu suya daldırarak kalın yüzeydeki büyümeyi ayırdı. Burnunu kırıstırdı. "Bunun içinde mi yürüyoruz?"

Telok Lacey'nin yanına gitti, bir elini onunkinin üzerine koydu ve mızrağını sudan çıkarmasına rehberlik etti. Lacey irkildi ve şaşkın gözlerle ona baktı. Telok başını salladı.

Will, "Sanırım bu bir hayır demek," dedi.

Ketahn diğerklerini inceledi. Mağarada iki gün boyunca dinlenmelerine rağmen yorgun düşmüşlerdi ve yolculuklarının muhtemelen en zorlu kısmına ulaştıklarında yakında umutsuzluğa kapılacaklarından korkuyordu.

Ciğerlerini ılık, ıslak havayla doldurdu, çürümenin ve pis suyun keskin kokuları karşısında neredeyse ürperiyordu. "Geçmek için toprak, kök ve dal kullanacağız. Bu su aç çamurları ve canavarları saklıyor. Sakın içmeyin, sakın girmeyin. Siz insanlar sözlerimi biliyor musunuz?"

Birkaç insan başını salladı. Geri kalanlar anladıklarını dile getirdiler.

Ivy bir elini adamın üst omuzlarından birine dayadı ve bacağına adamın arka tarafına doğru salladı. "En azından yağmur yağmıyor. Bu olumlu bir şey, değil mi?"

Ketahn, Ivy üzerinden kayarken onu sabitlemek için bir bacağına kaldırdı. Ivy'nin yere düşmesiyle huzursuzluğu daha da arttı; Ivy onun hoşuna gitmeyecek kadar suya yakındı. İçgüdüsel olarak onu yerden koparıp buradan çok uzaklara götürme isteğine güçlkle karşı koydu.

"Bunu yapmamalıyız Ketahn," dedi Telok. Lacey'nin elini bırakmıştı ama ince tüyleri diken diken olarak onun yanında kalmıştı. "Burada huzur bulamayacağız."

"O zaman nerede Telok?" Ketahn çenesini açarak sordu.

"Herhangi bir yer," dedi Rekosh. "Burası dışında herhangi bir yer. Thornskull'lar bizi kendi topraklarında bulurlarsa boş durmayacaklardır."

Urkot üst kollarını göğsünde kavuşturdu. "O halde bizi bulmamalılar."

"Onların topraklarında onlardan saklanabileceğimize inanıyor musun?" Telok sordu. Ön ayaklarından biri yere süründü. "Aptal değilsin Urkot, ama seninkiler aptalca sözler."

Ketahn yumruklarını sıktı ve kendisini boğmakla tehdit eden anıların dalgasına karşı koydu. "Buraya daha önce de gelmiştik ve biz saldırana kadar haberleri yoktu."

Telok homurdandı. "Yanlış mı hatırlıyorum Ketahn? Kaldarak'a savaş açtığımızda yanımızda bir insan sürüsü olduğunu hatırlamıyorum. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Dikenli martılar... bizi gördüklerinde öldürmeye çalışacaklar mı?" Ivy vrix'te sordu.

"Evet," diye tersledi Telok.

Ketahn aynı anda "Hayır," diye cevap verdi. Öfkelendi. "İzleyecekler. Neden geldiğimizi öğrenene kadar saldırmayacaklardır."

Ivy kaşlarını çatdı. "Konuşmanıza ve... barışmanıza izin verecekler mi?"

"Bilmiyorum, yüreğim parçalandı." Ivy'ye döndü ve yanaklarını iki elinin arasına alıp başparmaklarıyla okşadı. "Ama sonumuzu onların mızraklarıyla getirmeyeceğiz. Söz veriyorum."

Ellerini kendi elleriyle kapattı. "Biliyorum."

"Biz bataklığı geçene kadar saldıracaklarını sanmıyorum," dedi Ahnset.

Ketahn ve diğerleri ona baktı. Ella'yı Takarahl'a getirdiğinden beri ilk kez Ahnset dik, sağlam ve kendinden emin duruyordu; artık bir Fang değil, bir savaşçıydı. Bir koruyucu.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Telok sordu.

"Zurvashi'den korkuyorlar. Onun... *bizim* dikenli martılara getirdiğimiz ölüm büyüktü ve artık eskisinden çok daha azlar. Onunla yeni bir savaş başlatma riskine girmek istemeyeceklerdir."

"Peki ya onunla müttefik olmadığımızı anladıklarında? Onun Pençeleri olmadığımızı?" Telok sordu. "Sekiz adına, daha az sayıda olsalar bile hepsiyle savaşamayız."

Ketahn arkadaşına baktı. "Ivy, daha önce ne demiştin?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Düşmanımın düşmanı dostumdur dediğimi mi kastediyorsun? Ama Rekosh'un dediği gibi, bu o kadar basit değil."

"Ama bu kraliçeyle sahip olabileceğimizden daha fazla bir şans," dedi Rekosh bir çıtırtıyla. "Bana aptal diyebilirsin Telok, çünkü ilerlemekten başka bir yol göremiyorum."

Urkot bir bacağını yere vurdu ve kayıp kolunun yarasına dokundu. "Artık geri dönemeyecek kadar uzağa geldik."

"Koruyucu, beni koru," diye tısladı Telok. Uzun, alçak bir hırıltı çıkarmadan önce bir süre yere baktı. "Ketahn, seni bu bataklıkta daha önce de takip etmiştim. Seni yine takip edeceğimi biliyorsun. Ama kabilemizden daha fazla kayıp vermek istemiyorum."

"Daha fazla kaybetmek istediğimi mi düşünüyorsun?" Ketahn kalın bir sesle sordu. Ellerini Ivy'nin yüzünden indirdi ve Telok'a döndü. "Sahip olduğum her şey burada Telok. *Burada*. Sen, kardeşlerim. Kız kardeşim. Kabilem. Eşim. Her şeyim." Bir adım ilerledi. "Daha iyi bir yol olduğunu düşünseydim hiçbirinizi riske atmazdım. Sekiz'e bize kolay bir yol vermesi için yalvardım. Başarısızlıklarım için onları lanetledim, kendimi lanetledim. Kaç kez Zurvashi'yi öldürecek kadar yaklaştım? Kaç kez başarısız oldum? Herkesi, her şeyi koruyamadım mı? Ella'yı koruyamadım mı?"

Telok yerini korudu, duruşu sertti. "Hepimizin bize eziyet eden başarısızlıkları var Ketahn. Hepimiz burada doğru olan dışında her şeyden vazgeçtik. Korumayı arzuladıklarımızı kurtarmak için alevlerin içine atlamamız gerektiğini söylüyorsanız, bunu yapacağım ama endişelerimi her zaman size söyleyeceğim."

Ketahn'ın öfkesi kıvılcımlandığı kadar çabuk soğudu. "Öfkemin sebebi sen değilsin Telok. Özür dilerim."

"Biliyorum. Ama bu yol... tehlikeli Ketahn ve acı verici olacak." Telok daha derin bataklığa doğru işaret etti. "Bu yerde bıraktığımız bazı şeyleri unutmak daha iyi."

Ketahn çenesini sıktı ve çene kemikleri aşağı doğru seğirdi. Nasıl unutabilirdi ki?

"Eğer geri dönersek, Pençeler'e gideriz," dedi Ivy. "Ve geçtiğimiz onca yer, onca... onca zaman boşa gitmiş olur."

"Ben... Söyledikleri her şeyi anlamıyorum," dedi Ahmya, Ivy'ye yaklaşıp, "ama sanırım neler olduğunu anlıyorum. Onlara bu işte birlikte olduğumuzu söyleyebilir misin? Tehlikeleri anladığımızı ve kendimize yeni hayatlar kurmak için onlarla yüzleşmeye istekli olduğumuzu?"

Lacey ayağa kalktı. "Fazla seçeneğimiz yok gibi. Ya savaşaacağız ya da öleceğiz, değil mi?" "Ölme kısmı olmadan da yapabiliriz," dedi Callie. Diego kıkırdadı. "Katılıyorum."

Ivy dikkatini Cole ve Will'e çevirdi.

Will, Diego'ya bir bakış attı ve gülümsedi. "Evet."

Cole Omuz silkti ve sırttı. "Ben içinde. Anladım o güverte için inşa et, hatırladın mı?"

Callie güldü. "Biliyor musun, bu kadar abartıdan sonra, bu lanet olası dünyadaki en iyi deste olsa iyi olur Cole."

"Oh, kesinlikle öyle olacak."

"Evet," dedi Diego, "çünkü dünyadaki tek güverte olacak."

Cole başını iki yana salladı ama dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Sizler pisliksiniz."

"Birini tanımak için biri gerekir." "Sanırım beni yakaladın."

"I..." Telok başını eğdi ve insanların arasına baktı. "Yine saplardan bahsediyorlar, değil mi?"

Ketahn geveledi. "Ben öyle düşünmüyorum. Birbirlerine sap diyorlar."

"Onlar da sapları kadar yumuşak," dedi Urkot.

"Saplarına *güverte* mi diyorlar?" diye sordu Ahnset.

"Bence bu farklı bir şey. Onların kelimesi *sik*," dedi Rekosh. "*Güverte*," diye tekrarladı Ahnset.

"*Dick*," diye düzeltti Rekosh.

"Ah, kahretsin," dedi Cole ellerini havaya kaldırarak. "Bu bütün o *zirkita* Yine aynı şey, değil mi?"

"Bunu siz başlattınız." Lacey gözlerini devirdi. "Hep sikleriniz hakkında konuşuyorsunuz."

Will, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu konuşmalara çok az dahil oldum," dedi.

"Her neyse," dedi Ivy sırtarak, Ketahn'a bakarak, "daha önce anlatmaya çalıştığımız şey, neyle karşı karşıya olduğumuzu anladığımız ve bununla yüzleşmeye hazır olduğumuzdu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Ahmya, "Sanırım az önce o *şeylerden* bir tane daha gördüm," dedi.

Ketahn onun baktığı yöne doğru baktı. Bataklığın yüzeyindeki yeşil bitki örtüsü birkaç parçaya ayrılmış, altında sadece belli belirsiz dalgalanmalar gösteren koyu renkli su ortaya çıkmıştı.

Yolculukları sırasında eshkenlerden birkaçını kendisi de görmüştü, genellikle görüş alanının kenarlarında. Yaratıklar kaygan, siyah formlardı ve bir anlığına yüzeyi kırıp tekrar dibe batıyorlar, bazen küçük bir sıçrama yapıyorlar, bazen de hiç ses çıkarmıyorlardı. Suyun yeşilimsi balçıkla kaplanmadığı yerlerde, eshkenlerin uzun, karanlık şekillerinin karanlıkta yüzdüğünü görmüştü.

Telok'un değerlendirmesine katılıyordu; eshkenler muhtemelen kabile bir kökten her geçtiğinde suda oluşan titreşimleri takip ediyordu. Ketahn'ın yoldaşlarının savaş sırasında bu yaratıklara çamur avcılarının demesinin nedeni de buydu; canavarlar her zaman yakınlarda gizlenirdi.

Callie kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. Kalın, kıvrıkcık saçlarını geriye doğru çekip gevşek bir örgü şeklinde bağlamış ve tellerin çoğunu yüzünden uzak tutmuştu. "Onlardan bir tane daha görürsem çıldırmaya başlayabilirim."

"Şimdiden değil misin?" Cole sordu.

"Bu benim sakinliğim. Henüz çıldırdığımı görmediniz."

"Peki ya şu yaban domuzu filleri tarafından saldırıya uğradığımız ve
-"

"Cole." Callie dudaklarını birbirine bastırarak ona baktı.

"Hepimiz korkmuştuk ama-"

Nedense Callie *daha sert* baktı.

Cole elini salladı ve başını salladı. "Pekâlâ, pekâlâ."

Lacey, "Bence hepimiz birlikte oldukça iyi dayandık," dedi.

Ketahn homurdandı. "İyi dövüştün. Ama şimdi konuşmak yerine yürümelisin."

"Her zaman bir *partee* pooper, ha?"

"*Partee*'yi bilmem ama üzerine kaka yapmadım."

Ivy'den bir kahkaha patladı. Sesini bastırmak için elini ağzına kapattı ama Diego "Ne olduğunu bilmiyorsan, üzerine sıçmadığını nereden biliyorsun?" dediğinde ses tekrar yükseldi.

Diğer insanlar da onun kahkahasına katıldı ve Ketahn çenesini kaldırıarak gülümsedi. Eğlenceleri samimi görünüyordu; şu ana kadar yaşadıkları günden sonra bu çok şey ifade ediyordu.

Bataklıkta ilerleyişleri yavaştı ama Ketahn'ın beklediği kadar da yavaş değildi. Mümkün olduğunca sağlam zeminden geçmişlerdi ama geçiş için çoğunlukla dalları ve kökleri kullanmışlardı; burada bu köklerin çoğu ormanın diğer yerlerine göre daha alçakta olduğu için bu mümkündü. Grup hem insanları hem de malzemeleri bu yüksek patikalara çıkarıp indirmenin en iyi yolunu belirledikten sonra yolculuk daha sorunsuz hale gelmişti.

Buradaki ağaçların birçoğunun tabanlarından dışarıya doğru dallanan, hem suyun üstünde hem de altında uzanan, kıvrımlı, karışık köklerden oluşan geniş ağları vardı. Bu kökler birçok yerde doğal köprüler oluşturuyordu ama karşıya geçmek hiç de kolay olmamıştı. Çok sayıda kayma ve düşme tehlikesi yaşanmış ve kabiledeki herkes en az bir kez altlarındaki ağaç inleyip sallandığında korku dolu bir sarsıntı geçirmişti.

Yeni hayvanlar, bitkiler ve patikalar Ketahn'ın dikkatini yeterince meşgul etmiyormuş gibi bir de diken martıları vardı. Kabile, bataklığın uzak tarafına ulaşmadan önce dikenli martı gözcüleri tarafından şüphesiz fark edilecekti -kaçınılması mümkün değildi- ama Ketahn o anın ne zaman geleceğini bilmek istiyordu. Dikenli martılar burada zaten yeterince avantaja sahipti; Ketahn onlara sürpriz avantajı da tanımayacaktı.

Tiz bir çılgılık Ketahn'ın durmasına neden oldu. Mızrağını kaldırmış ve çenesini iyice açmış bir halde döndüğünde Callie'yi yere eğilmiş ve örgüsü çözülmüş uzun saçlarını çılgınca savururken buldu. Sözleri anlayamayacağı kadar hızlı ve karmakarışık.

Urkot onun arkasından yaklaştı. Bir elini omuzlarına koydu, başparmağını boynunun yan tarafına dolayarak onu sakinleştirdi ve sonra diğer eliyle saçından bir şey kopardı.

Cole geri çekildi. "Siktir, bu da ne böyle?"

"Nedir bu?" Callie talep etti.

Ketahn, Urkot'un elindeki şeyin cılız, kıpır kıpır bacaklarını ve çırpınan minik kanatlarını gördü. Urkot parmağıyla başparmağını birbirine bastırdı. Bir çıtırtı duyuldu ve yaratıktan Urkot'un eline kalın, sarı-yeşil bir likör sızdı. Yaratığa bir fiske vurdu.

Urkot ağır aksanlı bir İngilizceyle, "Güvendesin, dişi," dedi ve elini Callie'nin boynunun arkasına doğru kaydırarak onu tekrar dik durmaya yönlendirdi. "Gitti."

Callie ürperdi, yüzü karmakarışık saçlarının ardında tiksintiyle kıvrıldı. "Böceklerden nefret ediyorum." Bakışlarını Urkot'a doğru kaydırды. "Senden değil. Yani, örümcekler zaten böcek bile sayılmaz."

Urkot başını eğdi, çene kemikleri belirsizce seğiriyordu. "Örümcek değil. Urkot."

Callie kıkırdadı. "Evet, bunu zaten öğrenmiştik. Örümcek değil."

Elini boynundan kaldırdı ve saçlarını düzeltti. Düşünceli bir sesle, kırılcık bir tutamı işaret parmağı ile başparmağının arasına aldı, diğerlerinden ayırdı ve hafifçe ovuşturdu. Vrix dilinde, "Çok yumuşak. Kabartılmış ipek gibi."

Callie kaşlarını çatarak uzandı ve saçlarını Urkot'un elinden nazikçe aldı. "Az önce ne dediğinden emin değilim ama teşekkürler koca adam."

Urkot göğsüne bir yumruk indirdi. "Urkot."

"Evet, biliyorum." Kendi göğsüne vurdu. "Callie. Tanışma faslını çoktan geçtiğimizi sanıyordum."

Öfkeyle başını salladı. Kadının çenesini kavradı, dudaklarını ayırmak için yanaklarını hafifçe sıkarak onu kendine yaklaştırdı. "Söyle. Urkot."

Callie'nin kaşları çatıldı ve elleri kolunu kavramak için yukarı kalktı. Onun gözlerinin içine baktı. "Urkot?"

Mırıldandı ve Vrix dilinde, "Adım senin sesine çok yaklaşıyor, dişi," dedi.

Yanlarında duran Ivy küçük bir gülümsemeyle Ketahn'a baktı. "Neler oluyor?" Cole sordu.

Callie, "Emin değilim," dedi.

Rekosh geveledi. "Ona, yeni şekillendirilmiş bir taş baktığında gözlerinde oluşan parıltıyla bakıyorsun."

Urkot elini Callie'nin yüzünden çekti ve Rekosh'a bakmak için başını çevirdi. "Ve sen de küçük çiçeğine aynı parıltıyla bakıyorsun."

Gözleriniz yeni dokunmuş bir ipeğe bakar gibi." "Ah, ama o bundan çok daha fazlası."

"Ve Callie bir taş parçasından çok daha fazlası."

"Söyleyeceğim çok şey var," dedi Telok grubun arkasından, "ama bir sonraki hedef olmak gibi bir niyetim yok."

"Gel," dedi Ketahn cıvıldayarak. "Gitmeliyiz." Arkadaşlarına seslendi ve onları ileriye doğru yönlendirerek başka bir ağ benzeri kök kümesine tırmandı. Yolunu dikkatle seçti; çürüyen tahtaları, suya çok yakın olan noktaları ve balçık ya da yosunla kayganlaşmış yerleri test etti.

Ve o giderken anılar ona saldırdı. Bu anılar bütün gün zihninin derinliklerinden, karanlık sudan çıkan çamur avcıları gibi su yüzüne çıkıyordu. Yedi yıl önce Pençeler grubuna bu yoldan liderlik etmişti. Bu kökleri, bu dalları aşmış, hiç bilmediği bu bataklığa göğüs germiş ve bir uçtan diğerine düşmanlarıyla savaşmıştı.

Ketahn kök ağından çıktı, bacakları kısa bir süreliğine yumuşak bir zemine indi ve ardından uzun bir kökü takip etti. Kökün darlığı kabileyi teker teker yürümek zorunda bırakacaktı ama bir sonraki su parçasının karşısındaki tek köprü de buydu.

Ketahn ve yoldaşları Zurvaşi'nin güçlerinin bataklıkta izlediği yolu açmışlardı. O ve yoldaşları bunun için kanlarını dökmüşlerdi. Arkadaşları onun savaşını kazanmak için canlarını vermişlerdi. Kardeşi bu uğurda ölmüştü.

Ketahn neredeyse Ishkal'ın kollarındaki ağırlığını hissedebiliyordu, vrix'in gücü azaldıkça daha da ağırlaşıyordu, neredeyse derisinin üzerinden akan ılık kanı hissedebiliyordu. Ve Ketahn zihninde, Ishkal'ın kendisine bakan mor gözlerini gördü, ışıkları azalıyordu, azalıyordu, azalıyordu...

Ishkal'ın kemikleri, çamur ve bulanık su tarafından yutulmuş, parçalanmış bedenleri uzun zaman önce canavarlar tarafından parçalanmış diğer birçok şehit vrix'in kemikleriyle birlikte buradaydı.

Uzun zamandır taşıdığı suçluluk duygusu alevlenirken Ketahn'ın kalbi sıkıştı. Keşke yoldaşlarının düştüğü yerleri işaretleyebilseydi. Keşke onları Takarahl'a geri getirebilseydi ve orada akrabalarıyla birlikte yatabilselerdi.

Keşke hepsini canlı olarak geri getirebilseydi.

Ketahn'ın arkasındaki tahta çatırdayarak bataklığın rahatsız edici sessizliğini bozdu ve kök titreyerek en az bir el genişliği kadar alçaldı. Birkaç insan

Karşılık olarak çıkan sesler -nefesler, çığlıklar, korku ve şaşkınlıkla söylenen sözler. Dehşet Ketahn'ın içini kapladı, etrafında dönerken zihninde yüzlerce potansiyel felaket yanıp sönüyordu.

Ne gördüğünü tam olarak anlayamadan kollarını iki yana açarak kendini ileri attı.

Diego ve Lacey düşüyordu ama Ketahn çok yavaştı, çok geç kalmıştı.

Lacey'nin kızıl saçları, bataklığın sessiz yeşil ve kahverengileriyle sert bir tezat oluşturacak şekilde başının etrafında uçuşuyordu. Hem o hem de Diego Ketahn'ın bakışlarıyla karşılaştı; o anda yüzlerindeki şaşkın ifade son derece netti.

Ketahn sert bir şekilde karnının üzerine düştü ve kökün titremesine neden oldu. İki insan büyük bir gürültüyle suya çarptı, parçalanmış tahta parçaları etraflarına yağdı. Ketahn bir an için Diego'nun mızrağının sapını suda gördü, sonra taş kafa mızrağı aşağıya sürükledi ve mızrak karanlığın içinde kayboldu.

Şu anda Ketahn'ın yüzünün tam önünde duran kök parçası, daha önce sahip olduğu genişliğin ancak yarısı kadardı; büyük, çürümüş bir parça kopmuştu.

Ivy ona seslenince başını kaldırıp Lacey'den sonra sırada olan Cole'un etrafına baktığını gördü. O ve Cole Ketahn'a doğru adım attılar.

Ketahn keskin bir tıslamayla elini onlara doğru kaldırdı.

Cole dondu kaldı, öndeki ayağı henüz tam olarak inmemişti. Ketahn altındaki ahşabın inlediğini hissetti, kökün içinden geçen sarsıntıları hissetti. Bir iplik genişliğinde tekrar battığını hissetti. Kalbi, kökün geri kalanını sarsıp parçalayacağından korktuğu kadar sert çarpıyordu.

Aşağıdaki hareketlilik dikkatini aşağıya çekti. Diego ve Lacey başlarını yüzeyin üzerine çıkarmak için mücadele ettiler, yukarı çıktıklarında öksürdüler ve ciğerlerine hava çektiler. Suyun üstündeki yeşil büyüme tabakası bozulmuş, ikisinin etrafında birkaç segment genişliğinde dalgalanan siyah bir su çemberi bırakmıştı; hiçlikte asılı kalmış, onun tarafından yutulmak üzereymiş gibi görünüyorlardı.

"Kahretsin." Diego ayağa kalkıp göğsünü sudan çıkarırken yüzündeki suyu ve pisliği sildi.

Lacey onun yanında ayağa kalktı ve boştaki eliyle sırlıslam saçlarını geriye doğru süpürdü. Diğer eli hâlâ mızrağını tutuyordu. Bir nefes daha aldı, bu seferki daha yavaş ve derindi, kendini sakinleştiriyor gibiydi - ta ki etrafına bakana kadar.

Başını salladı, fazla suyu döktü. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Yaralandın mı?" Ivy sordu. Gözleri endişeyle irileşmişti.

Az ötedeki suda bir şey yumuşak bir sıçrama yaptı. Diego şaşırtıcı bir sakinlikle, "Henüz değil," diye cevap verdi.

"Ketahn," diye seslendi Telok, "muckstalkers!"

Ketahn ona doğru baktı. Telok diğer herkesle birlikte kökün en ucunda yerdeydi ve henüz yukarı tırmanmamıştı. Yakındaki bulanık suda karanlık şekiller görünüyordu. Eshkenler orada, kökün suya değdiği yerde toplanıyordu; kabile oradan geçerken titreşimleri orada hissedebilirlerdi.

Şimdi o karanlık şekiller Diego ve Lacey'ye doğru yüzüyordu.

Bacaklarını kökün etrafına saran Ketahn kendini kökün alt tarafına doğru yuvarladı. Kök zıpladı ve yalpaladı ama dayanıyordu. Ketahn sadece çürümenin hasarlı bölüme tamamen yayılmamış olmasını umabilirdi. Olabildiğince aşağı sarkarak bir kolunu aşağıdaki insanlara doğru uzattı.

Diego yukarı uzandı. Parmak uçları Ketahn'ınkilere değdi ve ikisi de gerilerek vücutlarını daha da gerdiler. Sonra Diego bir pençe uzunluğunda battı

-Onu Ketahn'ın ulaşamayacağı bir yerde bırakmak için fazlasıyla yeterli. "Çamur yüzünden," dedi Diego.

Mızrağını iki eliyle kavrayan Lacey onu Ketahn'a doğru kaldırdı. O da mızrağın sapını tutup yukarı çekti.

Kavrayışının gücüyle parmak eklemleri solan Lacey, azımsanmayacak bir dirençle çamurdan yükselmeye devam etti. Ama gövdesi sudan çıktıkça kollarındaki baskı da artıyordu.

Elleri kaymaya başladığında tekrar "Hayır, hayır, hayır," diye bağırды. Ketahn'ın düşünceleri onun sözlerini yankıladı.

Uzun, karanlık bir gölge suyun içinde onun yakınında süzüldü. Ketahn mızrağındaki tutuşunu gevşeterek onun suya geri batmasına izin verdi ve kendi mızrağını sertçe aşağı itti. Mızrak sert bir şeye çarptı. Mızrağın sapı yarattığın çırpınışlarıyla titredi ve zaten karanlık olan suyu siyah kan kapladı.

"Kıpırdama," diye hırladı Ketahn.

İlkinin yerini almak için daha fazla eshken koşarak geldi. Lacey ve Diego telaşla haykırdı, ilki silahına olan hakimiyetini tamamen kaybetti. Ketahn hızla silahı kavrayışını tersine çevirdi ve ilk yarattığı mızrağından kurtarıırken bile onu çalıştırmaya başladı.

"Evet, tamam. Hareketsiz ve sakin. Sorun değil," dedi Lacey, sesi Ivy'nin *sar kazum* dediği şeyle kalınlaşmıştı.

Ketahn mızrakları olabildiğince hızlı bir şekilde suya saplarken kök titredi, gıcırdadı ve inledi. Etrafında hareket eden her şeye saldırdı.

iki insan. Eğer kökü çıkarsa, bu suyun içinde Sarmaşık olacaktı. Sarmaşık bu yaratıklar tarafından kuşatılmış olacaktı.

Ketahn bunu kabul edemezdi.

Sekiz kat gözlerinle kökün tuttuğunu gör, yoksa Arapsaçını sarsmak gazabım olur.

T o sıcak, nemli hava, çalkalanan suya bakarken Ivy'nin kanının soğumasını engelleyemedi. Ketahn'ın mızrakları tekrar tekrar, ama Diego ve Lacey'nin etrafında dönen karanlık şekillerin sonu yok gibiydi.

İki insan birbirine yaklaşmış, sırt sırta vermişlerdi.

-Diego bıçağını çıkardı. Ketahn'ın hızına rağmen sudaki çılgınlık daha da artmış görünüyordu. Birisi ısırılmadan ne kadar önce? Birinin...

Kökün diğer ucundan gelen bir kükreme Ivy'nin dikkatini çekti. Telok kıyı şeridinin yakınındaki suya atlayıp ikinci bacak eklemlerine kadar batarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir elinde mızrağını havaya kaldırarak kendini aşağıya indirdi ve alt kolları ile ön ayaklarıyla çılgınca su sıçrattı.

Yılanbalığı şeylerinden biri onun önünde yüzeye çıktı. Ivy, Telok'un mızrağı yaratığın üzerine inip onu yere çarpmadan önce pürüzlü, pırıl pırıl dişlerle dolu açık bir ağız gördü.

Ve Telok kıyıdan bir adım daha uzaklaşarak su sıçratmaya devam etti.

Ivy aşağı baktı. Birkaç karanlık şekil Diego ve Lacey'nin etrafındaki sürüden uzaklaşmış, yeni kargaşanın çağrısına uymuşlardı. Telok, Ketahn'a insanları sudan çıkarması için biraz alan açmaya çalışıyordu ama hâlâ çok fazla pislik avcısı vardı.

"Cole," dedi Ivy aniden.

"Ha?" Ona doğru dönmeye başladı ama kız ellerini omuzlarına koyunca durdu. "Ne oldu, Ivy?"

Aceleyle çantasının ipini çözdü ve sonra çantayı yırtarak açtı, içindekileri karıştırmak için iki elini de içine daldırdı. Cole onun hareketlerinin gücüyle sallandı; kök Ketahn'ın hareketlerinin gücüyle sallandı. Sonunda çantanın dibinde bir demet ipek ip buldu.

Ivy ipi çekip kurtarıırken Cole omzunun üzerinden baktı. Bakışlarında bir anlayış kıvılcımı çaktı ve Ivy çantasını ona doğru çevirirken konuşmadı. İpi çözdü.

Ivy onun çantasını açtığını, içini karıştırdığını ve bir şey çıkardığını hissetti. Onunla tekrar karşılaştığında, adam çantasından aldığı ipi çözmeye başlamıştı bile. Onu boğmakla tehdit eden tüm düşünceleri bir kenara iterek -arkadaşlarım *aşağıda yenmek üzere; eşim katil yılan balığı istilasına uğramış bir bataklığın üzerinde baş aşağı sallanıyor; bu kök zarar görmüş ve her an kopabilir*- ipin bir ucunu Ketahn'ın ona öğrettiği gibi büyük bir ilmeğe bağladı. Halat çekildiğinde içinde ne varsa onun etrafını saracağını söylemişti.

Doğru yapmış olmak için dua etti.

Yanında, Cole onun örneğini izlemeye çalışıyordu ama hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkardı. "Bunu doğru anlamıyorum."

Ivy kıyıya baktı. Telok suda hız ve vahşetin vücut bulmuş haliydi, etrafı canlı gibiydi. Pislik avcıları ona doğru sığıyor, bacaklarına yapışıyor, o mızrak ve pençeleriyle onlarla savaşırken çırpınıp kıvranıyor ve suyu kanlarıyla dolduruyorlardı. Urkot ve Rekosh da ona katılmıştı ama ikisi de o kadar derine inmemişti. Üçü de mümkün olduğunca çok dikkat çekmek için su sıçratmaya devam etti.

Ahnset diğer insanlarla birlikte karada duruyordu, mızrağı hazırda ve bakışları tetikteydi. Bu kargaşayı araştırmaya karar veren başka bir şey olursa, son savunma hattının kendisi olduğunu şüphesiz biliyordu.

Cole'a ilk ipi uzatan Ivy, diğerini onun elinden aldı. Çabucak onun işini çözdü ve yeni bir ilmek yaptı, parmakları titremesine rağmen bir şekilde bunu hatasız yapmayı başardı.

O ve Cole aynı anda ipleri Diego ve Lacey'ye doğru fırlattı.

Cole'un ipi köprücük kemiğine kadar batmış olan Diego'nun hemen yanına düştü. Hızlı hızlı nefes alıyordu, yüzü kir ve çamurla kaplıydı. Ivy'nin ipi Lacey'nin havaya kalkmış kolunun üzerine düştü. Her iki insan da ipleri aceleyle kavradı ve kollarının altına gelene kadar başlarının ve omuzlarının üzerinden çekti.

"Karaya," diye homurdandı Ketahn bir başka pislik avcısını şişlerken. Mızrağı sudan çıkardı ve sertçe savurarak kıvranan yaratığı yerinden oynattı.

Cole ayaklarını köke dayayarak, "Onları yukarı çekmemiz gerek," diye cevap verdi.

"Kök kırılabilir." Ivy ipin kendi ucunu yumruklarının etrafına sardı. "Onları yukarı doğru çekersek, tahtaya çok fazla baskı uygulayabiliriz."

"Siktir." Cole karaya doğru baktı, burun delikleri ağır bir nefes vermeyle alevlendi. "Düşmesen iyi edersin, Ivy."

"Öyle bir planım yok." Ivy karaya doğru döndü ve yürümeye başladı. Tek yapması gereken ipi tutmak ve kıyıdaki diğerlerine ulaşmaktı.

Etrafındaki kaosu, su sıçramalarını ve bağırışları, hırıltıları ve homurtuları, karışan sudan yayılan pis kokuyu duymazdan geldi ve önündeki köke odaklandı. Ayaklarını birbiri ardına, hızlı ve dikkatli bir şekilde yere indirmeye odaklandı.

Ivy kökün ucuna yaklaşırken ipin gevşekliği azalmaya başlamıştı. Lacey'yi çamurdan kurtaracak kadar sert çekerse, kadını Ketahn'dan, yani tek korumasından uzaklaştırmış olacaktı.

Bir bandajı yırtmak gibi. Sadece çabuk yapmalısın.

"Yardım edin!" Ivy aşağı atlamadan hemen önce seslendi.

Suya indi, botları hemen çamura battı ama buradaki su sadece bir karış derinliğindeydi. İpi sıkıca tutarak omzuna attı, öne doğru eğildi ve tüm gücünü ve vücut ağırlığını ileriye doğru hücum etmeye verdi.

Will, Ahmya ve Callie aceleyle Ivy'nin yanına koştular ve tam Cole onun yanına atladığı sırada geldiler. Diğer insanlar ipleri kavradı, sesleri çılgıncaydı. Ivy diğer gürültülerin arasında ne dediklerini anlayamıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey arkadaşlarını bu durumdan kurtarmaktı.

Günlerdir süren zorlu yolculuk ve rahatsız uyku yüzünden yorgun düşen kasları acı içinde çığlık atıyordu. Ivy dişlerini sıktı ve karaya doğru ilerlemeye devam etti. İpek halat titriyor, geriliyor ve diğer ucundaki dirence karşı zorlanıyordu ama hareket ediyordu, hareket ediyor olmalıydı.

Ivy'nin önünde devasa bir şey belirdi. Bakışlarını çamurlu zeminden kaldırdığında Ahnset'in karşısında dimdik durduğunu gördü.

Dişı vrix mızrağının ucunu yere sapladı ve sol elleriyle Ivy'nin ipini kavramak için uzandı. Sağ elleriyle de Cole'unkini tuttu. Çenesini açmış, bacaklarını iyice germiş ve menekşe rengi gözlerini hiddetle dikmiş olan Ahnset ipi çekti.

İpler ileri doğru sarsıldı. Ivy ve diğer insanlar ani ivmeyle tökezleyip düştüler ama Ahnset yavaşlamadı. Elden ele, artan bir hızla halatları kıyıya doğru sürükledi.

Ivy döndüğünde erkek vrix'in hâlâ kıyı şeridindeki yaratıklarla savaştığını gördü; hepsi çamur, kan ve en azından birkaç ısırık yarasıyla kaplıydı. Onların hemen ötesinde Diego ve Lacey, gergin halatların ucunda karaya doğru suda yarışıyorlardı.

Telok bir kükremeye daha derin sulara dalıp kollarını ve ön ayaklarını yukarı ve dışarı doğru savurdu. Kara pislik avcılarından birkaçı havaya uçtu, çeneleri kırıldı ve vücutları çırpınarak pis su spreğine bindi. Lacey yaklaşırken kolları tekrar aşağı indi. Onu sudan çıkardı, havaya kaldırdı ve çenesinin hemen altında kucakladı. Ön ayaklarını tekmeleyerek ve tepinerek yavaşça geri çekilmeye başladı.

Ivy her adımda çamurun bacaklarını yakalamaya çalıştığını hissedebiliyordu ama Telok'un gücü -ya da belki öfkesi- dizginlenemeyecek kadar büyüktü.

Rekosh, adamın çantası sığ suda dibe vururken Diego'yu yakaladı, onu ayağa kaldırdı ve yarı taşıyarak karaya geri getirdi. Urkot mızrağını bir kez daha suya sapladı. Mızrağı çıkardığında, bir çift katil yılanbalığı mızrağın ucuna saplanmıştı; zarif, sümüksü bedenleri kıvranıyordu. Sonra o da geri çekildi.

Ivy kendini yukarı itti ve arkadaşlarının ayağa kalkmasına yardım etti. Nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu, ipin dolandığı elleri acıyordu ve titrediğinden emindi ama o anda tüm endişesi Ketahn'a yönelmişti.

Hâlâ kökün altından sarkan adam bakışlarını ona doğru kaldırdı. Üzerine her türlü pislik sıçramıştı ve o mesafeden bile göğsünün aldığı derin nefeslerle kabardığını görebiliyordu ama adam gülümseyerek çenesini kaldırdı.

Onun bakış açısına göre, onları indirmişti ama baş aşağı bir gülümseme yine de bir gülümsemeydi.

Adam kendini tekrar kökün üstüne atıp temkinli bir şekilde geri dönmeye başlayana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

Telok ve Rekosh, Lacey ve Diego'yu gerçekten sağlam olan tek zemine, yarısı yosunlarla kaplı alçak bir kayaya taşıdılar. Vrix insanları nazıkçe yere bıraktı; sadece Rekosh geri çekildi. Ivy ve diğerleri aceleyle yanlarına gittiler.

"Acı mı çekiyorsun?" Telok durgun bir İngilizceyle sordu, bakışlarını Lacey'nin üzerinde gezdirirken ellerini omuzlarına koydu.

Lacey kollarını karnına doladı ve öne doğru eğildi. Dudakları yavaş, titrek bir nefes verişle aralandı ve uzun saçlarından su damladı,

çamurla kaplıydı. Yüzü normalden çok daha solgun görünüyordu ve bu da Ivy'nin kalbinin teklemesine neden oldu.

Diego'nun durumu da pek iyi görünmüyordu. Will'in yardımıyla, dizleri bükülmüş, yüzü gökyüzüne dönük ve gözleri kapalı bir şekilde kayanın üzerine uzandı. Göğsü, Lacey'ninki kadar düzensiz ve düzensiz derin nefeslerle inip kalkıyordu.

"Siktir," diye homurdandı Diego.

Diego'nun yanında diz çöken Will, adama kararsızca baktı.

"Lacey," dedi Telok sert bir sesle. "Sen acı mı çekiyorsun? Sen" -yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediği yalvaran bir ışıkla Ivy'ye baktı.

"Yaralandım," dedi Ivy usulca. "Lacey, Diego, siz yaralandınız mı?"

Lacey başını salladı ama hareketi o kadar hafifti ki, sallanan saçları bile neredeyse hiç kıpırdamadı. Telok, görünüşe bakılırsa buna ikna olmamıştı, ellerini Lacey'nin vücudunda gezdirdi, tulumundaki birkaç yeni yırtığın her birini kontrol etti, bazılarının altından kanlı deri görünüyordu.

Diego başını kayadan kaldırdı ve vücuduna baktı. Tulumu da benzer şekilde birkaç yerden yırtılmıştı. Ağır bir iç çekerek başını tekrar eğdi. "Piçler beni birkaç kez yakaladı ama ciddi bir şey olmadı. Ayrıca altıma sıçtığımndan da eminim ama bunun yaralanma sayılacağını sanmıyorum."

Callie güldü, sesi kısa ve eğlenmekten çok rahatlamıştı. "Doğru. Zedelenmiş gurur yara olarak sayılmaz."

Dudakları gülümseme şeklinde kıvrılan Diego kıkırdadı. "Buna karar verecek kişinin ben olmam gerekmiyor mu? Pantolonumda bok olsa da olmasa da buradaki tek tıp uzmanı benim."

Will, Diego'nun omzuna hafif bir yumruk atarak, "Böyle şaka yapmaya devam edersen, bakman gereken gerçek bir yaran olmasını sağlarım," dedi.

Diego başını çevirip Will'e baktı ve gülümsemesi genişledi.

Telok Lacey'nin çenesini yakaladı ve yukarı kaldırmaya zorladı. Lacey onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri odaklanmamıştı ve netlik geri gelmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Telok ona her ne anlattıysa, bunu kelimeler olmadan yapmıştı.

"Ben iyiyim," dedi usulca. "Biraz ısırk ama iyiyim. Sizler sayesinde."

"Diego, "Bacaklarım artık jöle gibi hissetmez hissetmez tüm o ısırıkları dezenfekte edeceğiz," dedi.

Telok'un içinden bir titreme geçti ve başını eğerek başlığını Lacey'nin alnına hafifçe dokundurdu. Lacey gözlerini kapadı ve öylece kaldı.

"İyiler mi?" Ketahn Ivy'nin arkasından İngilizce sordu. Ivy dönüp ona gülümsedi ve başını salladı. "Evet, iyiler. İyiler."

Ketahn ona ulaştığında alçaldı, Ivy'yi kollarının arasına aldı ve sıkı bir kucaklamayla kaldırdı. Adamın kalp atışlarının gürültüsü onu rahatlatmıştı. Sonunda kendini bıraktı, sonunda rahatladı ve onun karşısında eridi.

"İyi iş çıkardın, yüreğim," diye gürledi. "Urkot, *ne* yapıyorsun?" Rekosh vrix ile sordu.

Ivy başını çevirip Urkot'a baktı. Sağ alt elinde l bir muckstalker tutuyor, bileğini yukarı aşağı bükerek leşin sallanmasını sağlıyordu.

"Düşünüyorum," dedi Urkot başını kaldırmadan. "Ne hakkında?" diye sordu. Ahnset, başını eğerek.

şimdi herkes Urkot'a bakıyordu. Çene kemikleri seğirerek grubun geri kalanıyla yüzleşmek için döndü.

Callie'nin kaşları çatıldı. "Uh, Urkot..."

"Diyorsun ki..." Urkot bu basit İngilizce kelimeleri söyledikten sonra homurdandı ve yere saçılmış daha fazla kelime bulacakmış gibi aşağıya baktı. "İyi mi diyorsun?"

"İyi demekle ne demek istiyorsun? İyi olan ne?"

Urkot sol kolunun st kısmını kaldırarak alt tarafındaki yara izini ortaya çıkardı. Sonra l muckstalker'ın kafasını sert yara dokusuna bastırdı ve bileğini tekrar sallayarak yılanbalığının vücudunun aşağı yukarı ırpınmasını sağladı.

"*Heh-lo*," dedi yılan balığı kolunu biraz daha hızlı sallayarak. "Kol iyi mi?"

Ivy orada buna gülmeyen ya da cıvıdamayan kimse olmadığından emindi ama kendi kakhahasından emin olamıyordu; karnından taşan kakhaha, zengin, dolgun ve korkunç derecede katartıktı, gözlerine sadece eğlencesinden kaynaklanmayan yaşlar getiriyordu. Ve gülerken Ketahn'a daha da sıkı sarıldı.

Onu kendine doğru çekti, saçlarını okşarken burun deliklerinden onun kokusunu içine çekti.

O anda Ivy kendini hiç olmadığı kadar bir ailenin parçası gibi hissetti ve sonsuza dek sürecek olanın sadece Ketahn'la olan bağı olmadığını biliyordu. Bu onun kabilesiydi, bunlar onun insanlarıydı.

Ve onlar için savaşacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Bataklık geceleri çok daha gürültülüydü. Hayvanlar karanlığın bilinmezliğinde seslerini duyuruyorlardı; bazıları kurbağaların ve cırcır böceklerinin gece şarkılarına benzemeyen yumuşak bir ortam yaratırken, diğerleri çok daha sertti ama neyse ki daha seyrekti. Suda da daha fazla hareketlilik vardı - daha fazla sıçrama ve dalgalanma, sanki gün ışığı gittiğinden beri her türden yaratık sudan çıkıyormuş gibi.

Ivy, Diego ve Lacey'nin günün erken saatlerinde kaçtıkları yaratıkları hatırlayınca ürpermesini güçlkle bastırdı; vrix'in eshken adını verdiği, yılanbalığı ve sülük karışımı, kana susamış yaratıklardı bunlar.

Onlardan birini bir daha görmese mutlu olurdu ama bunun olmayacağını biliyordu. Kabile henüz bataklıktan çıkmamıştı.

Yine de garip bir şekilde, Ivy bu gece seslerini rahatlatıcı buluyordu. Bu seslerin onu tedirgin etmesi gerekirdi, çünkü bu sesler karanlıkta daha pek çok yaratığın -hayal bile edemediği bilinmeyen şeylerin- dolaştığı anlamına geliyordu ama... bataklığı daha canlı hissettiriyorlardı.

Gün boyunca her şey çok sessizdi. Her küçük ses, o göreceli sessizlikle daha da büyümüştü - her küçük sıçrama büyük ve korkunç bir şeye, her gıcırdayan tahta parçası görünmeyen bir canavarın iniltisine dönüşüyordu. Ve o pislik avcıları bütün gün grubu takip ederken...

Bu sümüksü yaratıklar Ivy'nin aklına akbabaları getirmişti. Kendisini çölde yürüyen ölmek üzere olan bir hayvan gibi hissetmesine neden olmuşlardı ve o devasa kuşlar tepelerinde daireler çizerek onu ısırarak için fırsat kolluyorlardı.

Aptalca olduğunu bilse de bu duygudan hâlâ kurtulamamıştı. Burası okyanusun ortasında olmadan çölden olabildiğince uzaktı.

Ivy tekrar Ketahn'ın kucağına sokuldu ve iç çekti. Ketahn onu yüksek bir dala taşımış ve ağacın gövdesine yaslayarak, paylaştıkları inlerinde her zaman yaptığı gibi onu üzerine çekmişti. Onu gerçekten rahatlatan onun sıcaklığı, sağlamlığı ve gücüydü. Onu tüm bu sınavlardan geçiren kişi Ketahn'dı.

Çenesini eğdi ve ağzını saçlarının üstünden geçirdi, çene kemikleri kulaklarını ve çenesini, uçlarındaki uzun, keskin dişler düşünüldüğünde inanılmaz derecede nazik dokunuşlarla okşadı. Göğsünde alçak, memnun bir gümbürtü duyuldu.

Yıldızlar, tepedeki bulutlarda açılan bir aralıktan parılıyordu; en koyu mavi ve morun bir parçası, geniş siyah ve griden kesilmiş sayısız parıltılı ışıqla serpilmişti. Tüm pisliği, gizli dehşeti, iğrenç kokuları ve balçığıyla bu yerde bile bulunabilecek bir güzellik vardı.

Ketahn ellerinden birini aşağı kaydırarak Ivy'nin karnına yerleştirdi; Ivy parmaklarının ve avucunun hafifçe kıvrılmasından daha önce olduğundan biraz daha yuvarlak olduğunu inkâr edemezdi. Ve bu biraz korkutucuydu. Normal bir insan hamileliğinde, bu kadar kısa sürede hiç göstermezdi, yani son bir ay içinde bir şekilde kilo almadıysa...

Her şey çok yeniydi, çok belirsizdi. Bu hamilelikten ne bekleyeceğini, kendisine ne yapacağını ya da bebeği ne kadar taşıyacağını bilmiyordu.

Melez bebeğin hayatta kalıp kalamayacağını bile bilmiyordu.

Ivy midesinin bulandığını hissederek bu düşüncüyü hızla bir kenara itti. Bunu bir an bile düşünmek istemiyordu.

"Ah, yüreğim yanıyor," diye mırıldanarak karnını yavaşça, saygıyla ovdu. Dokunuşu onu rahatlattı, sıkıntılı düşüncelerini bir kenara atmasına ve onu bu ana geri getirmesine yardımcı oldu.

Ivy gülümsedi ve elini onun elinin üzerine koyarak başını göğsüne yasladı. Sonsuza kadar böyle oturabilir, dünyayı unutabilir, eşi dışında her şeyi unutabilirdi.

Eşi... ve çocuğu.

Yakınlardaki büyük bir ağacın üzerinde kamp kurmuş olan kabile arkadaşlarının sesleri Ivy'ye doğru sürükleniyordu. Telok, büyük bir ağacın gövdesinin

Her yöne doğru yayılan düzinelerce dala bölünerek doğada bulabilecekleri bir platforma yakın bir şey yarattı. Birkaç battaniye ve biraz ipeği stratejik bir şekilde yerleştirerek, neredeyse bir ev gibi hissettiren oldukça rahat bir yer yapmayı başardılar.

Ketahn Ivy'yi alıp götürdüğünde kamp kurulalı henüz birkaç dakika bile olmamıştı. Arkadaşlarının sorularına verdiği tek yanıt, eşiyile yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuydu.

Ivy hepsinin ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Kendisi de aynı şeyi düşünüyordu. Ama buraya geldiklerinde, onu bu pozisyona getirmiş ve memnun bir sessizlik içinde oturmuştu. Ve bu sorun değildi; ikisi de kirli ve yorgundu, bataklıktan kim bilir ne tür bir çamur sıçramıştı ve yakınlıklarının verdiği rahatlık yeterliydi. Ketahn tarafından kucaklanmak bile yeterliydi.

"Yakında geri dönmeliyiz," dedi ona daha sıkı sarılarak. "Yakında," diye yanıtladı adam, ona biraz daha sıkı sarılarak.

Gülümsemesi genişleyerek gözlerini kapattı. Diğerlerinin yanında olmayı seviyordu ve hepsine değer vermeye başlamıştı. Onlar gerçekten onun ailesiydi. Ama Ketahn'la geçirdiği bu anlardan asla bıkmayacaktı. Bu yalnız anlar, bu huzur anları, sessizliğin konuşmayla doldurulmasının gerekmediği, kesinlikle hiçbir beklentinin olmadığı ama sadece birbirimizle var olduğumuz anlar.

Kampta biri kahkaha attı -Diego'dan gelen sese bakılırsa. Bunu diğerlerinden gelen kahkahalar izledi, mesafenin ve bataklığın diğer seslerinin etkisiyle daha da neşeliydi.

"Herkesin iyi olmasına sevindim," dedi Ivy.

Ketahn mırıldanarak onayladı. Tokaları Ivy'nin kalçalarını sıktı ve büyük eli Ivy'nin karnında aşağı yukarı tembel hareketlerine devam etti. Burada tek başlarına uyumayacaklardı, Ivy bunun aptallık olacağını biliyordu ama yorgunluğuna yenik düşüp yüzünü Ketahn'ın göğsüne dönmek ve uyuyakalmak çok kolay olurdu.

Ivy diğer elini Ketahn'ın yanağına götürdü, avuç içini çenesine kadar okşadı ve başparmağını boynunda gezdirdikten sonra elini tekrar yukarı kaydırıldı. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi.

Bataklık yabancı müziğine devam etti ve kara bulutlar gece gökyüzündeki yürüyüşlerine devam etti. Bu yer, bu gezegen, bu evren, Ivy ve Ketahn gibi küçük ve önemsiz varlıkları umursamıyordu. İki toz zerresinden daha önemli değillerdi. Nasıl olduğunu anlayabiliyordu

Böyle bir düşünce bazı insanları korkutabilir, bazılarının bu düşüncede bulduğu dehşeti anlayabilirdi.

Ama Ivy bu bilgiyle barıştı. Eşi varken evrenin ne önemi vardı? *Aşk* varken bunların ne önemi vardı? Bu her şeydi. Düşünceleri hangi yöne giderse gitsin, her zaman ve her seferinde buna geri dönüyordu. Bu her şeydi ve onun için sonsuza dek sürecekti.

"Ketahn?"

"Evet?"

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Adamın elini karnının üzerinde sıktı. "Garip olmalı, değil mi?"

Düşünceli bir homurtuyla elini sabitledi. Elini karnının üzerinde tuttu, parmakları açtı, güçlü ve güvenliydi, koruyucu olduğu kadar sahipleniciydi de. "Evet. Gökyüzünden düşen küçük, çelimsiz, iki ayaklı yaratıklar bulmak ya da o yaratıklardan birinin benim kalp parçam olduğunu fark etmek gibi. Garip... ama doğru."

Ivy'nin kalbi onun sözleriyle sıkıştı. Ona bakmak için yüzünü yukarı çevirdi. Adam çoktan ona bakmaya başlamıştı, gözleri yıldız ışığında hafifçe menekşe rengine parlıyordu. Haftalar önce onu tedirgin eden sekiz göz, artık o kadar sevimli, o kadar rahatlatıcı, o kadar tanıdık gelmişti ki.

"Bir Vrix yumurtasının çatlaması ne kadar sürer?" diye sordu. "Dört ay döngüsü."

Ivy gerildi ve hava boğazında kilitlendi.

Dört ay mı? *Dört ay* mı?

Bu... bu kadar çabuk doğuracağı anlamına gelmiyordu, değil mi? O hâlâ insandı. Bu biraz fark yaratıyor olmalı, değil mi? Ama bebek normalden daha hızlı büyümüyorsa neden bu kadar erken ortaya çıksın ki? Yoksa neden bu belirtileri gösteriyor olsun ki?

Çünkü bu bebek insan değil... ve Vrix değil.

Ve eğer Diego'nun söyledikleri doğruysa, vücudu Ketahn'ın tohumunu kabul etmek için gerçekten değiştiyse, bu Ivy'nin artık tam olarak insan olmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece yumurtaları Ketahn'ın spermini kabul etmeye mi adapte olmuştu?

İşin en sinir bozucu, en korkutucu kısmı ise cevapları asla bilemeyecek olmasıydı. Ne kadar düşünürse düşünsün, şüphesiz karmaşık olan bir süreç hakkında sadece basit tahminlerde bulunabilecekti; bu süreç, Ana Dünya Girişimi için enjeksiyonları yaratan bilim adamlarının bile tam olarak anlayamadığı bir süreçti.

Ve bununla uğraşmak zorunda kalanlar o bilim insanları değildi. Sonuçlarla yüzleşen THI değildi. Tüm o insanlar çok ama çoktan gitmişti. Ivy, Ketahn ve bebekleri her şeyi çözmek zorundaydı ve şimdilik yapabilecekleri en iyi şey her şeyin yoluna girmesini ummaktı.

Ivy'nin okuyabileceği *bir Vrix Bebek Beklerken Sizi Neler Bekler* kitabı yoktu. Bunu daha önce yaşamış arkadaşları ya da ailesi yoktu çünkü o bir ilkti. Burada tarih yazıyordu.

Ancak insanlar bu büyük tarihi anlardan, çığır açan ilklerden bahsederken, bu olayların ilgili kişiler için ne kadar dehşet verici olduğundan nadiren bahsettiler.

Ketahn'la bunu ne kadar istesem de korkuyorum.

Ketahn çenesinin altını kavradı, uzun parmakları yanağını okşamak için kıvrıldı. "Seni rahatsız eden ne, Ivy?"

"Endişeliyim. Elbette her şey hakkında, ama en çok... bu konuda." Adamın elini karnına daha sıkı bastırdı. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Birçok açıdan, hiç kimse bunu yapmadı."

Tutuşu sıkılaştı ama acı verici ya da rahatsız edici bir şey yoktu; sadece hayranlık, güvenlik ve *sevgi* vardı. "Hiç yumurtadan çıktığını görmedim. Benim yavrularım annemin son yavrularıydı. Ama yavrularımızın doğuşunu birlikte göreceğiz, *nyleea*'m. Yavrumuzu kollarında tutacaksın, gülümseyeceksin ve yavrumuz yıldızların, ayların ve güneşin toplamından daha parlak olacak."

Ivy ona gülümsedi. "Vrix'lerin bu kadar şair olabileceğini bilmiyordum." "*Poh ehtz?*"

"Güzel sözler söyleyen biri."

Ketahn tril tril öttü ve başını yana eğmesi için ona rehberlik ederek yüzünü boynuyla omzunun birleştiği noktaya indirdi. Ellerinden biri tulumun üst kısmını çözdü ve yakasını bir parmağıyla tutup kenara çekti. Sert ağzını kızın teninde gezdirdi. Sıcak nefesinin akışı kadının beklentiyle ürpermesine neden oldu ve meme uçları ağrıyan noktalar halinde sertleşti.

"Sözlerim asla sana layık olmayacak, kalbimin yarası," dedi ve tulumunu soyup açmaya ve göğüslerini havaya kaldırarak kollarından aşağı çekmeye başladı. "Öyleyse yapacağım. Yapabileceğim her şeyi yapacağım ve her zaman senin için. Her zaman senin için."

İri ellerinden biriyle göğsünü kapattı ve meme ucunu parmağıyla başparmağı arasında yakalayıp çimdiklediğinde Ivy'nin nefesi kesildi

onu. Adam o hassas tomurcuğu yuvarlayıp çevresindeki eti yoğururken kadının içinde arzu kıvılcımları çaktı. Daha fazla dokunuşunu arzularak ona karşı geri çekildi ve çekirdeğinde ısı çiçek açtı.

"Kokun beni hiç bilmediğim bir açlığa sürüklüyor, Ivy." Ketahn'ın dili dışarı kaydı, ısırığının bıraktığı izlerin üzerinden kayarak boynuna doğru ilerledi. Yarığı kadının arka tarafına doğru kabarmış, sertleşen siki içinde sıkışmıştı.

Ivy gözlerini kapadı, elini başının arkasına götürdü ve parmaklarını onun saçlarına gömdü. "Ketahn, ben kirliyim."

"Çok lezzetlisin, dişi," diye homurdandı onu tekrar yalamadan önce - yavaşça, kasıtlı olarak, hınzırca. Karnının üstündeki el değişti, tulumu sonuna kadar açmaya zorladı ve sonra içine daldı. O uzun, güçlü, nasırlı parmaklar aşağıya, aşağıya, tam istediği yere kaydı. Aminin kıvrımları arasında gezindiler. "Ve senin buna ihtiyacın var."

Ketahn onu okşadı, özünü yaydı, parmaklarını klitorisinin etrafında dolaştırmak için geri getirirken pençeleriyle ekstra özen gösterdi. Ivy'nin nefesi kesildi, kalçaları sarsıldı. Adam kalçalarını sıkıca kavradı ve göğsünde bir gümbürtü titreşirken onu sakinleştirdi. Diğer eliyle de diğer göğsünü kapattı. Şunlar hünerli parmaklar devam etti onların Sabit, durgun Vücudundan bir tepki almak için tam olarak doğru basıncı uygulayarak ritim tuttu. Sırf tutunacak bir şeyi olsun diye adamın bileğini sıktı. Karnının derinliklerinde kıvılcımlanan sıcaklık gittikçe yükseliyor, damarlarındaki coşkuyu açığa çıkarıyordu. Leğen kemiği adamın vuruşlarıyla aynı anda dalgalandı, nefesi ağırlaştı ve sırtını daha da dikleştirerek adamın saçlarını sıkıca kavradı. Yüzünü onunkine doğru çevirdi.

"Ketahn," diye inledi, kalçalarını genişçe açıp adamın bacaklarının üzerine örttü.

"Benim için yaptığın şarkılara bayılıyorum" -elini çenesinde gezdirerek parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi- "ama sessiz olmalısın, *nyleea*'m. Bu sadece ikimiz için."

Hem nefesi hem de omzuna dökülen saçları tenini gıdıklıyordu. Yumuşak, belli belirsiz okşamaları bile Ketahn'ın ve dokunuşunun farkında olmasıyla daha da güçlenmişti. Ivy kaçmakla tehdit eden seslerle savaştı. Ve hâlâ Ketahn klitorisinin etrafında o çıldırtıcı daireleri çizmeye devam ediyordu.

İçinde kıvrılan zevk keskinleşti ve onu kovalamaya çalıştı, ancak tokaları onu yerinde kilitledi. Kanı cızırdadı ve ona karşı kıvrılırken sıcak, sıvı özü kıkından aşağı damladı. Ivy inledi.

"Şşş." Adamın tıslaması kadının içinde yeni bir heyecan yarattı. "Sessiz ol, Ivy. Ama bana öyle bir bak ki içinde ağladığını görebileyim." Meme uçlarını çimdikledi.

Ivy nefesini tuttu ve ağır ağır kapanan gözlerini açarak onun bakışlarıyla buluştu.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Sesi zar zor duyulabilen bir törpüydü ama Ivy'nin içine işledi ve onu derinden sarstı.

"Lütfen, Ketahn," diye fısıldadı, umutsuzca onun parmağına doğru sallanıyordu. "Sana içimde ihtiyacım var."

Alçak, hırıltılı hırıltısı neredeyse o anda boşalmasına neden oluyordu. Tulumunu biraz daha aşağı sıyırdı ve kopçalar tutuşlarını gevşeterek kadının arka tarafını üzerinden kaldıracı. Aletin hemen yarısından kurtulduğunu ve iç kalçalarının arasına sürtündüğünü hissetti. Onun rehberliği olmadan bile, kalçalarını onunla buluşmak için eğmeye başlamıştı bile. Adam iki parmağıyla onu araladı ve aletini kadının derinliklerine soktu.

Ivy çığlığını susturmak için dudaklarını ısırıldı. Dişlerinin kan çıkarıp çıkarmadığını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Önemli olan tek şey buydu. *O'ydu.*

Daha da derine itti, onu gerdi, vücudunu kolanını kabul etmeye zorladı ve tekrar itmek için sadece çok az miktarda geri çekildi. Ve kadın onu açgözlülükle kabul etti, seksi yaklaşan doruk noktasıyla sıkılaştı ve kayganlaştı. Nefes nefese kaldı, ayak parmakları kıvrıldı. Parmakları kıvrıldı, pençeleriyle etini deldi ve hırlamasıyla birlikte içinden başka bir titreşim geçti.

Ve sonra onun içine giriyordu, hareketleri hızlı, sert, şiddetli, göğüslerini okşayan ve tenini keşfeden iki elinin saygılı okşamalarıyla tezat oluştuyordu.

Şaftının her darbesi onu o sınıra daha da yaklaştırdı. İlemelerini bastırarak nefes nefese kaldı ve göz kapakları kapanmakla tehdit etse de, gecenin içinde parıldayan mücevherler gibi olan gözlerine bakmak için onları açık tuttu.

"Eşim, *nyleea*'m. Ah, kalbimin yarası." Ketahn bir kez daha onun klitorisini buldu ve itişleriyle aynı anda okşadı.

İçindeki baskı akıl almaz, imkânsız, kesinlikle onun sonu olacak bir şeye dönüştü çünkü bu çok büyük, çok yoğun, çok fazlaydı. Ketahn'ın gözlerinin canlı menekşesi parladı ve parlayan beyaz Ivy'nin görüşünü doldurarak karanlığı dağıttı ve onu bir coşku seline sürükledi.

Ivy'nin dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. O beyaz ateşli zevk varlığına nüfuz etmişti; onu tüketmiş, ona dönüşmüştü ve

Evrende bu hislerden ve eşinden başka hiçbir şey yoktu. Cinsel organı adamın sikinin etrafında sımsıkı kenetlenirken, içini bir sıcaklık kapladı.

Göğsünden sesler yükseliyordu ama Ketahn eliyle ağzını kapatarak engellemekte çaresiz kaldığı çığlıkları boğdu.

Ketahn'ın iri vücudu titredi, güçlü kasları Ivy'nin altında ve çevresinde gerilirken, itiş gücü daha derin, daha güçlü ve daha düzensiz hale geldi. Göğsü şüphesiz bir kükremeye dönüşecek bir sesle yankılandı, ancak ağzını Ivy'nin omzuna sıkıştırarak kendini susturdu - zaten işaretlediği aynı noktaya.

Erimiş tohumu kadının içinde patladığı anda vahşi bir hırıltı çıkardı. Pençeleri etine bastırdı, daha fazla alamayana kadar onu üzerine bastırdı. Ve sonra *onları* hissetti - onun sikinden çıkan ve tarifsiz bir zevk veren o uzaylı dalları. Gözlerini sımsıkı kapadı ve avucuna doğru haykırmak kendini bu his kasırgasına bıraktı.

Seksi onun etrafında kasılırken, Ketahn'ın vermesi gereken her şey ve daha fazlası için sağarken, sıcak tohumunun tekrar tekrar içine döküldüğünü hissetti. Kendinden geçme dalgalarını sürerken titriyor, kalçaları titriyordu.

Ivy tekrar aşağı süzülüp gözlerini açtığı anda gördüğü ilk şey yıldızlarla dolu gökyüzünün o parlak parçası oldu. Teni kızarmış ve terle kaplanmıştı ve amı paylaştıkları şeyin etkisiyle zonkluyordu. Adamın pençelerinin batışını, tokalarının sert tutuşunu ve dişlerinin derisini parçaladığı omzundaki donuk acıyı hissetti. Ama Ivy günler sonra ilk kez kendini hafiflemiş hissetti. Uzuvarındaki gerginliği serbest bıraktı ve ona doğru yerleşti.

Her şey doğru gibiydi.

Çenesini gevşetip dişlerini geri çekerken eli ağzından aşağı kayarak çenesinin etrafında kıvrıldı. O dallar hâlâ içinde çırpınıyordu ama hareketleri artık yavaştı, sanki tüm enerjilerini harcamışlardı ama ayrılmak istemiyorlardı. Ivy kesinlikle şikâyet etmeyecekti.

Ancak devam eden zevki, sessizce "Yavruyu incittim mi?" diye soran adamın sesindeki endişeli tonu görmesini engelleyemedi.

Ivy gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Bebek." Bir eliyle karnının alt kısmını örttü, dokunuşu çok nazik ama belirsizdi. "Eğer o senin içindeyse ve ben de senin içindeysen..."

Durduramadan kahkahası ağzından döküldü ve hemen ağzını kapattı. Gerçekten de bebeği sikiyle dürttüğünü mü düşünüyordu?

O bir uzaylı ve onun türü yumurtluyor. Bunların hiçbirini bilmiyor, o yüzden tabii ki endişelenecek.

Başını sallayan Ivy yüzünü ona çevirdi ve kendini toparladıktan sonra elini indirdi.

Ketahn'ın alt çenesi seğirdi ama bakışları sabitti. "Neden gülüyorsun?"

"Özür dilerim. Söylenecek çok *insani* bir şeydi. Dünya'da da aynı şeyi düşünen erkekler var, kadın bedeninin nasıl çalıştığını anlamayan erkekler." Onun çenesini ve çene kemiğinin tabanını okşadı. "Hayır, Ketahn. Ona zarar vermedin. Bedenim güçlü ve bebeği koruyor ve *bunun* için yaratılmış..." Sırttı ve adamın sikiğinin üzerinde kıpırdandı. "Biraz darbeye dayanabilir."

Hırıldadı ve tokaları sıkılaşıarak onu yerinde sabitledi. "Kıpırdama, kalbimin yarası. Eğer şimdi çılgınlığa kapılırsam, tüm bataklık burada olduğumuzu bilecek."

Ivy mırıldandı. "Kontrolünü kaybetmene bayılıyorum."

İçinde derin bir ses daha titreşti ve siki seğirdi. "Şimdi zamanı değil, Ivy."

Dramatik bir şekilde iç çekti ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Biliyorum, biliyorum. Kendini çok iyi hissediyorsun."

Adam sadece homurdanarak ve kollarıyla onu sıkıca sararak karşılık verdi, ne daha fazla hareket etmesine izin verdi ne de seksinden çekildi. Eli koruyucu bir şekilde Ivy'nin karnının üzerinde kaldı, ara sıra çıplak tenini okşadı ve birkaç kez ağzının dikişini ısırdığı yerin üzerine dikkatlice sürdü. Ivy kısa süre sonra yorgunluğunun yeniden yerleştiğini hissetti. Sadece Ketahn böyle bir yeri güvenli hissettirebilirdi. Sadece o rahat ettirebilirdi.

Ivy, sonunda kıpırdadığında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ve gerçekten umurunda da değildi. İstemese bile gitme zamanının geldiğini biliyordu. Ketahn sözünü esirgmeden ondan uzaklaştı ve Ivy kısa süreliğine kalçalarını birbirine kenetleyerek onun ardından gelen boşluk hissiyle savaştı. Ketahn'ın onu her zaman aynı anda hem doygun hem de aç hissettirmesi hâlâ mantıklı gelmiyordu.

Ketahn daha dik bir pozisyona geçti ve Ivy doğrulup oturdu. Birlikte tulumunu düzelttiler, kollarını yukarı çektiler, dizlerinin etrafına dolanan kumaşı düzelttiler ve önünü kapattılar.

Ketahn'ın kolu onu sabit tutarken, saçlarını toplamak için ellerini kaldırdı, geri bağlamak istiyordu. Ama bunu yaparken başını çevirip aşağıya baktı.

Nefesi kesildi ve kalbi yerinden fırladı.

Aşağıdaki gölgelerin arasında, herkesin kamp kurduğu ağacın bulunduğu yöne doğru, sessiz ve etrafını saran karanlıktan zar zor seçilebilen büyük, belirsiz bir şekil yerde sürünüyordu. Gözlerini yavaşça hareket eden gölgeden ayırmadan bir elini Ketahn'ın göğsüne bastırdı, parmaklarını kıvırdı ve tırnaklarını derisinde gezdirdi.

Onun bakışlarını kendi bakışlarıyla takip etmek için başını çevirdi ve uzuvları gerildi.

O gölgeli formun içinde, mavinin soluk bir parıltısı vardı - sekiz küçük nokta, orada ve kayboldu.

Bir vrix'in gözlerinin yıldız ışığını kısa süreliğine yakalaması gibi.

BÖLÜM 23

KETAHN yaklaşan gölgenin ne olduğunu TAM OLARAK BİLİYORDU. Her şeyi doğru yaptığını, gözlerinin yanıldığını, bunun mümkün olmadığını ısrarla söyleyen zihnindeki inanmayan, kibirli sesi duymazdan geldi ve onun yerine içgüdülerine güvendi.

Kraliçe'nin Pençesi gelmişti.

Kollarını Ivy'ye dolayan Ketahn, onu göğsüne çekti ve Pençe'den uzaklaşarak vücudunu kendi vücuduyla korudu ve daldan düşmeden mümkün olduğunca ağaç gövdesinin arkasına saklandı.

Kalbi gümbür gümbür atıyor, gök gürültüsünü andıran vuruşları tüm vücudunda yankılanıyordu. Bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu ve çene kemikleri kapandı; sadece çenesini acı verecek kadar gererek dişlerinin birbirine çarpmasını engelleyebildi. İçindeki korku daha da ağırlaştı

-O kadar ki, ağırlığı bütün ağacı sürükleyecek gibi görünüyordu.

Ivy onun kollarında titriyor, küçük parmakları onu yeterince sıkı tutamıyormuş gibi derisine sertçe bastırıyordu. Nefesleri hızlı, kısa ve göğsüne sıcak geliyordu ama sessizdi.

Pençe bakışlarını kaldırmıştı ama Ivy ve Ketahn'a bakmıyordu.

-Gözleri kabilenin gece için kamp kurduğu ağaca çevrilmişti. Şu anda bile içinden sesler çıkan ağaç, bataklığın diğer seslerinden o kadar farklıydı ki, bu kadar sessiz olmalarına rağmen seçilebiliyorlardı. Ketahn ve Ivy'nin ağacının dibinde Pençe durdu. Ketahn kendini neredeyse dümdüz diğer erkeğe bakarken buldu. Zayıf yıldız ışığı Pençe'nin üzerine düşüyor, omzuna asılı kürküne donuk, gümüşü vurgular veriyordu, ancak aralarında toplanan gölgelerin üstesinden gelemeyecek kadar zayıftı.

Pençe'nin siyah kefeninin kıvrımlarında.

Bir elini kaldırarak, Pençe'yi çağırdı.

Daha uzaklardan gelen bir hareket Ketahn'ın dikkatini çekti. Dört figür daha karanlık bataklıktan dışarı süzülüyor, o kadar alçakta kalıyorlardı ki neredeyse sürünüyorlardı. Hepsi siyah örtülere bürünmüştü ve mızrak taşıyorlardı.

Nefesini tutan Ketahn, daha önce Ivy'nin yanına yerleşmeden önce yakındaki bir dala astığı çantasına ve ona bağlı mızrağa uzandı. Kadın gerildi ve kendini ona daha sıkı bastırdı. Kolunu gerdi; kasları zorlanmaktan ağrıyordu ama çanta dalın uzak tarafında sallanıyordu.

"Şuradaki," dedi aşağıdaki Pençelerden biri, kabilenin geri kalanını koruyan büyük ağacı işaret ederek.

Ketahn çenesini sıktı ve vücudunu kaydırarak çantaya doğru eğildi. Üst kolu dalın üzerinden açık havaya uzandı; omzu ve başı da onu takip etti.

"Kraliçe çok memnun olacak," dedi bir başka Pençe.

"Ancak istediği şeyi eline geçirdiğinde memnun olacak," diye homurdandı üçüncü bir kişi.

"Onu gördün Zirket," dedi ikinci Pençe. "Ketahn ve o yaratıklar kadar hiçbir şey istemiyor."

Zirket mi? Ketahn bu ismi biliyordu. Zurvaşi savaş için Kraliçe'nin Pençesi'nin sayısını büyük ölçüde artırmıştı ve Ketahn'ın hatırlayabileceğinden çok daha fazlası vardı ama Zirket tanıdık geliyordu. Durax'ı takip etmişti; grupları cesaretleriyle ün kazanmıştı, ancak Ketahn her zaman başarılarının liderlerinin yetersiz yeteneklerine rağmen kazanıldığını düşünmüştü.

Ketahn'ın pençesi çantasının kayışına sürtündü ama çantayı kaldıracak kadar iyi bir şekilde altından geçiremedi. Hayal kırıklığını yuttu ve omzundaki rahatsızlığı bir kenara bıraktı. Ivy ona yapışmaya devam etti, kalp atışları o kadar güçlüydü ki göğsünden hissedebiliyordu.

"Teznak'ın doğru söylediğini biliyorsun," dedi ilk Pençe. "Ödüllendirileceğiz."

Zirket homurdandı. "Kraliçe hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Arjat. Asal Pençe onu memnun etmek için yıllarını harcadı ama bu asla yeterli olmadı. Tek ödülümüz bir gün daha yaşamak olacak."

"Sen bir aptalsın, Zirket."

Ketahn aşağıya baktı. Pençelerden ikisi bir üçüncüye, muhtemelen Arjat'a ve Teznak da başını yavaşça çeviren Zirket'e bakıyordu.

evresini inceledi. Henüz konuşmamış olan diğerk ikisi grubun arkasını izliyordu.

"Ben liderim." Zirket keskin bir tıslamayla dişlerini gösterdi. "Ve bu ava bir sürü yavruyla birlikte gönderilmeyi ben istememiş olsam da, kraliçemin isteğine hizmet etmeye geldim."

Yavaş bir nefes alan Ketahn, belinden eğilerek kendisine ihtiyaç duyduğu son uzanma mesafesini sağladı. Sonunda parmağı çantanın kayışının altına sıkıca takıldı.

Teznak hırladı. "Kraliçenin isteğı, hainleri bulmamız ve onları bağılı ama canlı bir şekilde ona geri götürmemizdir."

"Kraliçe onları bulmamı ve saklandıkları yere götürmemi emretti," diye yanıtladı Zirket.

Ketahn çantayı astığı kısa ama kalın daldan dikkatlice kaldırdı. Kolunu sabit tutmak, çantanın hafifçe bile sallanmasını önlemek için vücudundaki her kas esnedi - tahtaya en ufak bir çarpmayı bile önlemek için.

Arjat diğerk ağaca doğru sert bir işaret yaptı ama gözlerini Zirket'ten ayırmadı. "Bu fırsatı görmezden gelmek aptallık olur. Hepsini yakalayan biz olsaydık, kazanacağımız zaferi bir düşünün. Ödülleri hayal edin."

"Kaldarak'a karşı savaş sırasında Takarahl'ın en azılıları arasında yer alan beş savaşçıyı ele geçirebileceklerine inanan bir sürü yavru düşünün." Zirket sözlerini alçak bir vızıltıyla bitirdi.

Teznak, "Beş kişi olup olmadığını bilmiyoruz" dedi.

Ketahn doğruldu, sonunda o açık pozisyondan çekildi ve çantasını yaklaştırdı. Ivy'ye baktı. Yüzünü Ketahn'ın göğsüne gömmüştü ve saçlarının tutamları yanaklarından sarkıyordu.

"Yine de saldırmak mı istiyorsun?" diye sordu Zirket sesinde zehirle.

Ketahn bir eliyle Ivy'nin çenesini yakaladı ve onu başını geriye eğip kendisine bakmaya zorladı. Gözleri yuvarlaktı, loş ışııkta korku ve belirsizlikle parlıyordu, sadece birkaç dakika önce içlerinde yanan tutkudan çok uzaktı.

Ve yine de, burada bile, şimdi bile, tehlike sadece segmentler uzaktayken, yardım edemedi ama onun dünya dışı güzelliğinden etkilendi.

Hiçbir şey onu ondan alamazdı. Karşılaştığı zorluklar ne olursa olsun, her zaman onu korumanın bir yolunu bulacaktı. Her zaman.

Ne Zirket'le ne de kıskanç eski Baş Pençe Durax hariç diğerk Pençelerle hiç kavga etmemişti ama Ketahn'ın yüreğı yanıyordu

nefretle bakıyordu. Eşinin gözlerine böylesine korku salan herhangi birinden ya da herhangi bir şeyden nefret etmekten kendini alamıyordu.

Ketahn o anda yapabileceği tek şeyi yaptı; Ivy'nin gözlerinin içine baktı ve ona karşı hissettiği her şeyin yüzeye çıkmasına izin verdi. Sevgi, arzu, şiddetli koruyuculuk, onun sadece ve sadece kendisine ait olduğunu söyleyen içgüdüler, onu korumak için ne gerekiyorsa onu tüm dünyayı paramparça etmeye itecekti. Hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyeceğine, hiçbir şeyin onu almasına izin vermeyeceğine dair ettiği yemin.

Ve korkusu azaldı. Tamamen değil, ama anladığını bilmesine yetecek kadar. Ona güvendiğini. Bir elini kaldırarak parmaklarını onun bileğine doladı ve başıyla onayladı.

"Kendin söyledin Zirket, savaş sırasında Takarahl'dan bu bataklığa yolculuk beş buçuk gün sürdü," dedi Arjat. "Üç kat daha uzun süren bu yolculukta bu hainler ne kadar güçlü olabilir?"

"Kraliçe iki gün geride kaldı," dedi Teznak. "Biz bir mesajla dönüp onu buraya getirene kadar hainler ve yaratıkları yollarına devam etmiş olacaklar."

Zirket bir hırıltı daha çıkardı, bu seferki uzun, alçak ve öfkeliydi. "Sekiz beni aptallığınızdan koruyor. Bu yüzden bir mesaj göndereceğiz ve takip etmeye devam edeceğiz."

"Onları *şimdi* alabiliriz," dedi Arjat.

"Orada olduklarını teyit edip bir mesaj göndereceğiz," diye kesin bir dille cevap verdi Zirket. "Laresh, kamplarını görebilecek kadar yükseğe tırman. Kraliçeyi tatmin etmek için gruplarını tam olarak bilmeliyiz."

Sessiz kalan iki kişiden biri onaylarcasına homurdandı. Ketahn'ın kalbi hızlandı. Ivy'ye yönelik tehdit, tehlike daha da yaklaşmak üzereydi ve içgüdüleri parçalanmıştı.

Savaş ve tehdidi yok et-ama kendisinin ve eşinin güvenliğini riske at.

Kaç ve saklan ama kabilesinin güvenliğini riske at.

Seçenekleri tartışmak için zaman harcamadı; eşine yönelik tehdit çok daha yakındı ve Ivy'yi ya da yavrularını isteyerek tehlikeye atmayacaktı.

Ivy'yi bir adım geriye yönlendiren Ketahn kucaklaşmalarını kesti. Elleri düşüncelerinden daha hızlı hareket ederek çantayı Ivy'nin omuzlarına attı, kayışını sıkıca bağladı ve mızrağını bağından kurtardı. Ivy dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı ve burnunun delikleri nefes verişiyile birlikte alevlendi.

Vrix'in pençeleri aşağıdaki ağaç kabuğunu kazıdı.

Ketahn Ivy'yi biraz daha geriye itti ve arka ayakları ona doğru gelecek şekilde döndü. Ivy, söylenmesine gerek kalmadan onun ne yapmak istediğini biliyordu. Ivy onun üzerine tırmandı, kollarını karnına doladı ve bacaklarını beline doladı. Adamın tokaları kadının inciklerine kenetlendi.

Bir koluyla arkaya uzanarak onu elinden geldiğince sıkı tuttu ama garip açısı ona fazla güç vermiyordu. Sahip oldukları zaman içinde yapabileceğinin en iyisi buydu.

Çene dişlerini birbirine geçirmiş ve çenesini sıkmış olan Ketahn tırmandı. Hızla atan kalbi onu daha da hızlandırdı ve bu dürtüyle savaşıırken kasları sertleşti. Hıza teslim olmak çok fazla gürültü yaratacaktı.

Ivy yanağını onun sırtına bastırdı. Nefesi, kalp atışlarının çığınca hızıyla eşleşerek derisi üzerinde dalgalandı ve titreyen uzuvları onu kavradı.

Ketahn gövdeyi yuvarlayarak Pençeler'in karşısındaki tarafa geçti. Ne kadar yükseğe tırmanırsa kalp atışları o kadar gerginleşiyordu. Ivy'yi her zaman yaptığı gibi ipekle kendisine sabitleyecek zamanı olmamıştı. Arka bacaklarının açısı ona biraz destek sağlıyordu ama yeterli değildi ve vücudu iki sekiz günlük yorucu yolculuktan sonra yıpranmıştı.

Bu yükseklikten düşmesi halinde hayatta kalması mümkün değildi.

Bu düşünce Ketahn'ın öfkesini uyandırdı. Öfke, pençelerini bulup dışarı çıkmaya başlayana kadar uzun süredir taşıdığı, güçsüz ve kısıtlanmış korkunun kalbinde kıpırdandı. Sırf Zurvaşi'nin yarattığı tehlikeden kaçmak için daha kaç kez eşini böyle tehlikeli durumlara sokmak zorunda kalacaktı? Ivy daha ne kadar acı çekmek zorunda kalacaktı çünkü kraliçe arzuladığı şeyden mahrum bırakılmayı reddediyordu?

"Kokular burada," diye seslendi Laresh aşağıda bir yerden. "Vrix ve başka bir şey. Çiftleşme kokusu."

Ivy keskin, sessiz bir nefes çekti ve parmakları Ketahn'ın derisini ısırdı.

"Kamp kurmadan önce burada durmuş olmalılar," dedi Teznak. "O yaratıklarla gerçekten çiftleşiyorlar mı?" diye sordu Arjat.

Zirket onları bir tıslamayla susturdu.

"Taze," dedi Laresh. "Hâlâ ıslak."

"Sakahn, Laresh ile yukarı çık. Bu ağacı tepeye kadar arayın. Siz ikiniz, etrafımızı kollayın. Avımız yakında."

Daha fazla pençe gövdenin dibindeki ağaç kabuğunu ısırarak zar zor bir fısıltı çıkardı. Panik Ketahn'ın göğsünde çiçek açmış, tüm vücuda yayılmakla tehdit ediyordu.

kontrolle ele geçirmek için.

Bu Pençeler, bu korkaklar, kraliçeye hizmet eden bu canavarlar onun eşini bulacaklardı. Ivy'sini bulacaklardı. Ve Ketahn'ın gidecek hiçbir yeri yoktu.

Öfkesinin ateşi kükredi ve kabardı, bu paniği tüketti ve arkasında külden başka bir şey bırakmadı. Tek gerçek korkusu sonsuza dek eşine, yavrularına bir şey olmasıydı ama bu korku onu engelleyemeyecekti.

Hayır, bu korku düşmanlarının dehşeti haline gelecekti.

Kendini daha kalın dallardan birine çekti ve tırmanışını durdurdu. Ağırlığını taşıyamayacak kadar küçük dallara ulaşana kadar tırmanabilirdi, sonra ne olacaktı? Doğruca gökyüzüne mi tırmanacak, yıldızlara mı tırmanacak ve aralarındaki boş karanlığın içinde mi yüzecekti?

Ketahn'ın altında sağlam bir şey olduğu ve vücudu yeniden dik durduğu için, Ivy'nin ona olan tutuşu zar zor da olsa gevşedi. Onu tutmak için geriye doğru büktüğü kolunu çekmeden önce parmak eklemlerini sırtının alt kısmında gezdirdi.

Vrix dilini anlıyordu. Neler olduğunu biliyordu. Nefes alışını yavaşlatmaya, sakinleşmeye çabalarken göğsü ritmik bir şekilde adamın sırtına bastırıyordu.

Ketahn, hareketlerini küçük ve sessiz tutarak iplikiklerinden aceleyle bir tutam ipek çekti. İpin ucunu Ivy'ye uzattı. Elleri birlikte çalışarak ipeği orta kısımlarının etrafına hızla sardı ve işleri biter bitmez Ivy ipliği sıkıca çekip bağladı.

Önce bir yana eğilip aşağıya, sonra diğer yana baktı. Laresh ve Sakahn'ı sadece bir an görmüş olsa da durumdan şüphe duymuyordu. İki Pençe gövdenin karşı taraflarına tırmanıyordu, dikenli mızrakları hazırda, gözleri yansıyan yıldız ışığıyla parlıyordu. İlerleyişleri yavaş ve bilinçliydi; geçtikleri her dalı tarıyor, arıyor, avlıyorlardı.

Ama Ketahn av değildi.

Ketahn, Ivy'nin bileklerinden birini tutarak kolunu kendisinden uzaklaştırdı ve mızrağının sapını avucuna bastırdı. Parmaklarını mızrağın etrafında kıvırdı. Diğer elini geri çekerken ağırlığının arka tarafına doğru kaydığını hissetti. Bir an sonra bu el Ketahn'ın önüne döndü ve metal bıçağını ona doğru tuttu.

Küçük silahı kabul etti; kabzası avucunu bile geçmiyordu ve bıçağı ancak parmağı kadardı. Ama insanların bu silahı

ve bıçağın Vrix'in derisini ve kemiğini herhangi bir kara kaya parçası kadar kolaylıkla deleceğini biliyordu.

Daha da yüreklendirici olan, aralarında hiçbir kelime geçmemesine rağmen onu anlamasıydı. Savaşmak zorundaydılar ve mızrak ona bir Vrix'in daha uzun menziliyle rekabet etme şansı verebilecek tek şeydi.

Mızrağı Ketahn'ın arkasına taşıdı ve pozisyonunu ayarlayarak arka tarafını öne doğru itti ve kalçalarını Ketahn'ın beline daha sıkı sardı.

Omzunun üzerinden ona baktı. Gözlerinde korku vardı ama bu korku gökyüzünün enginliği karşısında tek bir küçük yıldızdan daha parlak değildi. Hayranlık duyduğu kararlılık çok daha güçlüydü. Ketahn başını sağa doğru eğdi. Ivy başını salladı ve mızrağı iki eliyle tutarak ucunu gövdenin sağ tarafına doğru çevirdi.

Ketahn dikkatini sol tarafa çevirdi. Öfke göğsünde gittikçe daha sıcak bir şekilde yandı ve sıcaklığı uzuvlarına yayılarak onları intikamcı bir güçle doldurdu.

Onun Ivy'si değil. Asla onun Ivy'si değil.

Her an kalp atışları hızlanıyordu, ama sonunda kalp atışları yavaşlamış ve tehlikeli bir hal almıştı. Havadaki keskin çamur kokusuna rağmen düşmanlarının kokusunu alabiliyordu. Erkek vrix, yağlanmış tahta ve nemli kürk. Kraliçe'nin Pençesi'nin pis kokusu.

Pençelerin ağaç kabuğuna sürtünmesi dağcıların Ketahn'ın hemen altında olduğunu gösteriyordu. Zihninin gözünde Laresh ve Sakahn'ın tırmanışını gördü, kaslarının gerildiğini, kefenlerinin ve kürklerinin sallandığını, mızrak uçlarının cilalı kara taşlarının yansıyan yıldız ışığıyla parladığını gördü. Bu görüntü hızla kırmızıya döndü; bu iş bitmeden kanlarının döküldüğünü görecekti.

Dalın dibine yakın bir yerde siyah, uzun parmaklı bir el ortaya çıktı ve pençelerini ağaca batırdı. Parmaklar büküldü ve o ele bağlı olan vrix kendini yukarı çekti.

Ketahn'ın kasları o öfkeli enerjiyle kasıldı, huzursuz oldu. İnsan bıçağı elinde iyi hissettiriyordu; küçük olmasına rağmen mükemmel bir dengeye ve rahat bir ağırlığa sahipti.

İzlediği Pençe -ilk tırmanıcı Laresh- bir hız patlamasıyla kendini yukarı çekti. Ketahn dalın üzerindeki duruşunu sağlamlaştırdı ve saldırgana doğru hamle yaptı, üst kolları Pençe'yi yakalamak için dışarı fırladı. Parmakları ağır bir örtünün kumaşına takıldı, pençeleri ısırarak altındaki deriye battı.

Ivy Ketahn'ın üzerinde sarsıldı, ağırlığı Ketahn'ın sallanmasına neden olacak kadar sert ve hızlı bir şekilde sağa kaydı. Ketahn irkilmiş bir hırıltı duydu, kara kayanın eti delip geçerken çıkardığı belirgin sesi duydu, Ivy'nin yumuşak ama vahşi homurtusunu işitti.

Ivy'nin ağırlığı önce sola sonra sağa kayarken Ketahn bacak pençelerini ağaç kabuğuna geçirdi ve bir kez daha hedefine saplanan bir mızrağın sesini çıkardı.

Boğuk bir çığlıkla, vurduğu Pençe yere düştü. Ketahn'ın altındaki dallar kırıldı ama bir beden yere çarptığını haber veren ağır bir gümürtü duyulmadı.

Ketahn onu daldan yukarı kaldırırken Laresh hırladı. Ketahn düşmanının ağırlığını taşıırken dalın kabuğu çatırdadı ve bacaklarının altında ufalandı. Pençe elini mızrağının başına yaklaştırdı ve Ketahn'a doğru itti.

Ketahn alttaki eliyle mızrağın sapını başının hemen arkasından yakaladı ve sapı genişçe itmeye zorladı. Laresh'in çarpınan bacakları dalı bulup biraz tutunarak Ketahn'ın yükünü hafifletti. Ardından gelen mücadele kaotikti; sallanan uzuvlar, gıcırdayan çeneler, her vrix'in bacakları düşmanının dengesini bozmak için herhangi bir yol arıyordu.

Ketahn mızrağı sertçe çekti. Pençe ona doğru hamle yaptı ve Ketahn düşmanını Ivy'nin bıçağıyla karşılayarak bıçağı Laresh'in karnına sapladı. Bıçağı serbest bırakarak tekrar tekrar sapladı. Kemikler çatırdadı ve etler ezildi, hızlı saldırılara karşı savunmasızdı.

Ivy'nin kalçaları Ketahn'ın belini sıktı ve saldırılarının vahşeti boyunca tutunmak için bir kolunu ortasına doladı.

Erkekler aşağıdan bağırdı. Sakahn çok daha yakından - Ketahn'ın en fazla birkaç segment altından - bir yanıt verdi.

Laresh Ketahn'ı yakaladı ama çarpınışları zayıflıyordu. Ketahn mızrağı Pençe'nin elinden çekip aldı ve Laresh'i sertçe ağacın gövdesine doğru iterek yere düşmesini sağladı.

Bir Pençe'nin karanlık formu ona baktı, mavi gözleri yıldız ışığında parlıyordu.

Ketahn Laresh'in mızrağına bağlı ipi çekerek kurtardı, ucunu bir elinde tuttu, silahı tutuşunu tersine çevirdi ve fırlattı. Mızrak hedefine doğru savrulurken ip de çözüldü. Aşağıdaki mavi gözler genişledi.

Mızrak mavi gözlü Pençe'nin karnına saplandı ve derinlere saplandı. Geriye doğru sendelerken çıkardığı irkilmiş ve acı dolu lanet sesine bakılırsa, o Arjat'tı.

Laresh hırladı ve baltayı kemerinden çıkararak gövdeden uzaklaştı. Karnındaki yaralardan kan aktı ve dala sıçradı. Baltasını Ketahn'a doğru savurdu.

Hırlayan Ketahn, baltanın vahşi kavisini savuşturmak için yana kaydı. Düşmanını tekrar iterek Pençe'nin momentumunu arttırdı ama Laresh dengesini çabucak toparladı ve Ketahn'a doğru döndü. Laresh bir kez daha saldırdığında Ketahn mızrağın ipini yukarı savurarak Pençe'nin uzattığı koluna doladı.

Bir başka şiddetli mücadele daha başladı. Ketahn'ın pençeleri Laresh'in derisini keserek taze kan akıttı ve metal bıçak birkaç kez daha yere düştü. Ketahn'ın kanla kayganlaşmış elleri bilinçli bir düşünce olmaksızın hareket ediyor, ipek ipi Laresh'in çırpınan kollarına ve nihayet boynuna dolamak için manipüle ediyordu.

Pençe'nin boşta kalan tek kolu ileri fırladı, doğrudan Ketahn'ın yüzüne doğru. Ketahn darbeden kaçınmak için geriye doğru sallanırken, Ivy'nin kaydığını hissetti; bacakları gerildi, sırtı yükseldi ve göğsü sırtından uzaklaştı.

Bir mızrağın başı Ketahn'ın yanağına arkadan saplandı, geçişiyle bozulan havayı hissedebileceği kadar yakındı. Laresh ön ayaklarını dala sürttü ve gövdesini geriye doğru eğdi. Mızrak ucu boğazının dibindeki yumuşak deriyi deldi ve dikenlerin yakalayabileceği kadar derine battı.

Ketahn bir eliyle mızrağı kavradı ve ileri atılarak ön ayaklarını Laresh'in göğsüne çarptı. Zaten dengesi bozulmuş olan Pençe ürkek bir homurtuyla daldan düştü ve mızrak kıpkırmızı bir püskürmeyle serbest kaldı. Laresh'i n etrafına dolanan ip -ki bu ip aşağıda Arjat'ın karnındaki mızrağa bağlıydı-onunla birlikte dalın tepesinden aşağı düşerek gerildi bir dakika içinde.

Arjat, mızrak karnından kurtulmadan önce halat onu yerden ve birkaç parça havaya fırlattığında acı içinde haykırdı. İç organları da onunla birlikte dışarı döküldü. Laresh aşağı inerken birkaç dala çarptı, daha küçük olanları kırdı ve sonunda ağır bir gümbürtüyle yere çakılana kadar daha büyük olanlardan sekti.

Ketahn'ın birkaç dal aşağısında, Sakahn düşerken kendini yakalamayı başarmış, sürüklenerek yukarı çıkıyordu.

Ivy, Ketahn'ın saçlarında hissettiği titrek bir nefes verdi ve geri çekilerek mızrağı tutmaktan vazgeçip kollarını Ketahn'ın karnına doladı. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. Onu yutmuş olan savaş sisinin içinde neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. "Diğerlerine işaret ver. *Wiss ull*."

Saçları sırtına sürtünerek inip kalktı; zihninin gözünde onun başını salladığını gördü. Birkaç başarısız denemeden sonra, insanların dudaklarını belli bir şekilde şekillendirip üfleyerek çıkarabildikleri o tiz, delici sesi çıkardı. Bunu Cole ve Callie'nin bir zamanlar gösterdiği kadar yüksek sesle yapamasa da, kampa geri dönecek kadar yüksekti ve yakınlarda gizlenen herhangi bir bilinmeyen vrix, ne tür bir yaratığın böyle bir ses çıkardığı hakkında hiçbir fikre sahip olmayacaktı.

Eğer savaş sesleri Ketahn'ın kabilesini alarına *geçirmemiş* olsaydı olur.

"Gitmeliyiz," diye homurdandı Zirket ağacın dibinde. "Mesajı taşımalıyız!"

Ketahn dişlerini sıktı ve alt çenesini açtı. Kraliçe bu gözcülerden haber alsa da almasa da kabilesine yetişecekti ama bu mesaj iletilirse çok daha çabuk gerçekleşecekti.

"Sıkı durun," dedi Ketahn.

Her nasılsa, Ivy onu daha da sıktı. Ketahn, Sakahn'a ulaşana kadar daldan dala atladı. Vrix'in saçlarını kavrayan Ketahn, Sakahn'ın başını geriye çekti ve Ivy'nin bıçağını boğazına sapladı. Bıçağı büktü ve çekip çıkarırken dışarı doğru savurdu.

Ağaç kabuğuna dökülen kanın sesi bardaktan boşanırcasına yağan yağmur gibiydi; Zurvaşi yok olana kadar dinmeyecek olan kıpkırmızı bir fırtına.

Ketahn ölmek üzere olan erkeği daldan tekmeledi ve geldikleri yöne doğru kaçmakta olan iki karanlık, belirsiz şekil olan diğer Pençelerin peşinden koşmaya başladı. Önlerinde, ağaçların yerini durgun, bulanık sulara ve sık büyüyen uzun otlara bıraktığı birkaç düzine segmentten daha fazla olmayan bir alan vardı.

Ketahn zıplayarak geniş, açık hava boşluğunu geçip bir sonraki ağaca ulaştığında sarmaşık gıcırdadı. Dal altından sekiyor, yaprakları titriyor ve hışırdıyordu. Hem bacaklarını hem de kollarını kullanarak ağacın bir tarafından diğer tarafına geçti, durmaksızın sallandı, sıçradı ve tırmandı. Bataklık zemini aşmayı zorlaştıran engeller olmadan, düşmanlarının kazandığı farkı hızla kapatıyordu ama ağacın en uzak dallarına girdiğinde avantajı sona eriyordu.

İleri atıldı. Öndeki Pençe-Teznak- uzun otların kenarına yaklaştığında, daralan dal onun ağırlığıyla eğildi. Öndeki Pençe

dal tekrar ortaya çıktı, Ketahn kendini havaya fırlatmak için onu kullandı.

Ivy'nin nefesi kesildi, vücudu gerildi ve Ketahn'a tutunması güçlendi. Tırnakları göğsünün derisini ısırdı.

Zirket arkadaşına bağıarak onu ilerlemeye teşvik etti ve kayarak durdu, bunu yaparken de arkasını döndü.

Ketahn'ın sıçrayışı yayının zirvesini geçti. İnişi başlarken mızrağını aşağı doğru eğdi.

Çene kemikleri genişleyen Zirket başını kaldırıp Ketahn'a baktı. Gözleri yuvarlaklaştı ve yıldız ışığı ayağa kalktıklarında bacaklarındaki ince tüyleri aydınlattı. Mızrağını kaldırmaya başladı.

Zirket kendini savunamadan Ketahn'ın mızrağı göğsünün ortasına saplandı. Ketahn'ın tüm ağırlığı ve momentumunu arkasına alan silah, Pençe'nin göğüs plakasını parçalayarak kalplerinden birine saplandı. Zirket yere düştü ve Ketahn sarsıcı bir darbeye onun tepesine inerek mızrağı daha da derine sapladı. Mızrağın ucu Zirket'in sırtını delip yere batarken Ketahn çığırtiları hissetti.

Darbenin ardındaki tüm güce rağmen, Zirket'in çıkardığı ses kesinlikle küçük ve zayıftı. Acıdan çok irkilmiş bir homurtu, kırık, uzun bir hırıltıya dönüştü.

Acı, Ketahn'ın yere çarptıklarında darbenin bir kısmını emmiş olan bacak eklemlerinden yayıldı ve bacakları boyunca nabız gibi attı. Avuç içleri mızrak sapının sıyrıkları yüzünden yanıyordu.

Zirket'in ellerinden biri kalkıp inerek Ketahn'ın ön bacağının en üst kısmını kavradı. Pençeleriyle Ketahn'ın derisini tırmaladı ama herhangi bir hasar vermek için yeterli gücü yoktu. Zirket'in çene kemikleri zayıfça seğirdi. Gözlerinde vahşi ama uzak bir ışıkla Ketahn'a baktı.

Konuşmak için ağzını açtı. Sadece boğuk bir ses ve köpüklü bir kan çıktı.

Zirket'in bedeni Ketahn'ın altında gevşedi ve son bir kez hırıltılı bir nefes aldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Ivy, yüzü Ketahn'ın sırtına yaslanmıştı.

Kendini yukarı iten Ketahn bakışlarını kaldırdı ve bir küfür savurdu; Teznak'tan geriye kalan tek iz Pençe'nin otların arasına daldığı kırık saplardı. Ketahn'ın Teznak'ın izini kolayca takip edebileceğinden hiç şüphesi yoktu ama bu kovalamacaya şimdi devam etmek aptallık olurdu, özellikle de Ivy yanındayken.

Arkadaşları her şeyi duymuş olmalıydı. Yakında gelecekler ve hayatta kalan Pençe'yi avlayıp mesajın Zurvaşı'ye asla ulaşmamasını sağlayacaklardı.

Uzun otların arasında bir yerden Teznak'ın sesi gece havasına karıştı. Sözleri sert, sıkıntılı ve Ketahn'ın anlayamayacağı kadar alçaktı. Ama ardından gelen sesleri anladı - otların çırpınısını, bir mücadelenin homurtularını ve hırıltılarını, kısa kesilen acı dolu çığlığı.

Ketahn nefes vererek kaslarının nihayet gevşemesine izin verdi. Arkadaşları hayatta kalanı çoktan yakalamış, kanlı ve beklenmedik çatışmayı çoktan sona erdirmişti. Artık o ve Ivy kampa dönebilir ve-

"Bir şey... onu yakaladı mı?" Ivy sordu, sesi bataklığın sesinden zar zor duyuluyordu.

Farkına vardığında Ketahn'ın çene kemikleri birbirine çarptı. Arkadaşları ters yönden, Ketahn ve Ivy'nin arkasından gelmiş olmalıydı. Hiçbirinin, Telok'un bile, bu şekilde etraflarında döneceklerini bilmesine imkân yoktu, hiçbirinin kovalamaca sırasında Ketahn fark etmeden bunu bu kadar çabuk yapmasına imkân yoktu.

Ancak o görünmeyen mücadelenin sesleri, bir canavarla savaşan bir vrix tarafından yaratılmamıştı.

Zaten gürleyen kalbi daha hızlı ve daha yüksek sesle atıyor, göğüs zırhını dövüyordu. Silahını bıraktı ve mızrağı Zirket'in elinden almak ve baltayı ölü Pençe'nin kemerinden çıkarmak için yere eğildi.

Silahları hazır, geri çekildi, alçakta durdu ve uzun otlardan uzaklaşmadı.

"Ketahn, sorun ne?" Ivy fısıldadı.

Kısa bir tıslamayla onu susturdu. Artık çok geçti, bunu biliyordu ama tüm içgüdüleri eşini korumak, onu güvende tutmak, saklı tutmaktı. Hâlâ temiz bir kaçış yolu olduğuna dair umutsuz, imkânsız bir umuda tutunmak. -Sadece Zurvashi'den değil, bu durumdan da.

"Ketahn," diye seslendi Rekosh arkadan bir yerden, "daha var mı?"

Ketahn bir elini havada gezdirerek Rekosh'a sessiz olmasını işaret etti ve dikkatli bir şekilde geri çekilmeye devam etti. Omzunun üzerinden sadece kısa bir bakış atmasına izin verdi.

Rekosh ve Urkot dikenli mızraklarıyla gelmişlerdi ve her biri renkli işaretlerinin çoğunu örten ağır ipek bir örtü giymişti. Her ikisi de Ketahn'inkine benzer bir duruşa geçerek, o yaklaşırken iki yanında pozisyon aldılar.

Otlar rüzgârda sallanıyordu. Çamur yaratıkları seslerini yükseltti ve yakınlarda bir yerde bir şey suya sıçradı. Ketahn'ın kalbi çılgınca atmaya devam etti.

İçgüdüsel bir parçası kaçması, Ivy'yi uzaklara götürmesi, hızını ve hünerini kullanarak ona zarar vermek isteyen herhangi bir düşmandan kaçması konusunda ısrar ediyordu

-Ve tüm arkadaşlarını geride bırakmak. Bu dürtü, çabucak bastırılmış olsa da, içinin bükülmesine ve kıvrılmasına neden oldu.

Bir şey uzun otları salladı. Hareketin ardından Ketahn'ın sarsıntıyı hayal edip etmediğini merak etmesine yetecek kadar uzun bir sessizlik anı geldi ve sonra sarsıntı yeniden başladı.

Ketahn, Rekosh ve Urkot mızraklarını çimenlere doğru doğrulttular. Yaklaşan düşmanlara doğru.

Uzun, sıkıca paketlenmiş saplar ayrıldı ve iri bir figür ortaya çıktı. Urkot kadar geniş yapılı ama neredeyse Ketahn kadar uzun olan erkek dikenli kafatası, Ketahn'ın bakışlarını koyu renk gözlerle karşıladı ve ilerlemeye devam etti, ancak otlardan birkaç segment uzaklaştığında durdu.

Kafasındaki ve omuzlarındaki sert, dikenli çıkıntılar ona tehditkâr bir görünüm veriyordu. Postu donuk ve kaba görünümlüydü, kurumuş çamurla kaplanmıştı ve kalın bacaklarına kırık ot parçaları, dökülmüş yapraklar ve kir lekeleri yapışmıştı. Bir elinde yerde duran dikenli bir mızrak tutuyordu. Karşı omzunun üzerinde iri, karanlık bir şekil vardı.

Ketahn'ın içgüdüleri yine kükredi. Korum; saldır; yok et. Kendisiyle düşmanı arasındaki mesafeyi kapatın ve bu işi *hemen* bitirin. Ama kendini yerinde tuttu.

Kraliçe'nin Pençeleri gibi, dikenli martı avcıları da asla yalnız seyahat etmezdi.

"Gölge Avcıları," dedi dikenli kafalı derin, çakıllı bir sesle. Omzundaki yükü kaldırıp önündeki yere bıraktı.

Tez nak bir yığın halinde yere düştü, uzuvları doğal olmayan açılarla bükülmüştü ve derisi kanla parlıyordu ve bir daha hareket etmedi.

Ketahn, Ivy'nin arka ayakları üzerinde ona yapıştığının her zamankinden daha fazla farkındaydı. Ivy, çok savunmasız. Çok değerli.

Çimenler bu kez birkaç yerde daha sallandı. Rekosh ve Urkot silahlarını dışa doğru çevirirken yedi dikenli martı daha açık alana doğru ilerledi. Hepsi de karanlık, okunmaz gözlerle Ketahn'ın grubuna bakıyordu. Hepsi de mızraklarını rahat bir aşinalıkla taşıyordu.

Ketahn onları küstahlıklarına pişman edecekti. Çenesini iyice açarak homurdandı.

İlk dikenli martı çene çaldı. "Kelimeleri paylaşmalıyız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

KETAHN bakışlarını ilk dikenli martının üzerinde tuttu ama dikkati sekizinin arasında bölünmüştü. O, Rekosh ve Urkot bu savaşı kazanabilirdi ama bunu zarar görmeden yapamayacaklardı. Ivy de yara almadan çıkamayacaktı.

"O zaman konuş," dedi.

Dikenli martı başını, Ketahn'ın kabilesinin geri kalanının beklediği ağaca doğru eğdi. "Vahşi ininizde kelimelerimizi paylaşacağız."

"Burada konuş," diye yanıtladı Ketahn. "Düşmanları kampıma kabul etmeyeceğim."

Dikenli martı bir ciyaklamayla daha ileri bir adım attı. İçindeki her şey Ivy'yi buradan uzaklaştırmak için tekrar haykırsa da Ketahn yerini korudu, mızrağı sabitti.

Ivy'nin kasları esnedi ve sessiz, titrek bir nefesle onun adını söyledi.

Dikenli kafatası bir eliyle Teznak'ı, diğer eliyle de Zirket'i işaret etti. "Düşmanlarınız."

"Yani biz arkadaş mıyız?" Ketahn sordu.

"Hayır. İkimiz kanlı iplerle bağlıyız. Sen benimkini öldürdün. Hem de çok. Bu senin gözlerinde, ayların ve yıldızların altında gerçek. Ama sen de kendininkini öldürdün."

Ketahn'ın göğsü yandı ve elleri silahlarını bırakıp eşini arama, onu rahatlatma ve dokunarak ondan teselli alma özlemiyle kaşındı. "Karnım kanla doldu. Artık ona aç değilim. Tek istediğim kabilemi bataklıktan barış içinde geçirmek."

"O halde bilmeliyiz. Sözlerini kabul etmeliyiz ve *khahal*. Kalplerinizi bilmeliyiz. Ruhunuzu."

Urkot bacağını yere vurarak, "Sözlerimizin alınmasını anlıyorum," dedi, "ama gerisi ancak biz parçalandıktan sonra yapılabilir gibi geliyor

açık."

Dikenli kafatası mızrağını yere sapladı ve bir adım daha ilerleyerek dört avucunu da gökyüzüne çevirdi, kollarını kaldırdı ve başını eğdi. "Sizler savaşçısınız. *Shar'thai'niz* ısıltı ısıltı yanıyor. Eğer size ölüm verirsek, bu savaşçı olarak olacak, canavar olarak değil."

"Biraz rahatladım," dedi Rekosh.

"Bataklık rahat edilecek bir yer değildir." Dikenli kafatası kollarını indirdi ve gözlerini kaldırarak Ketahn'ın bakışlarıyla tekrar buluştu. "Güven vermiyorsun ve ben biliyorum. Hissediyorum. Sana ve seninkilere güvenimiz yok. Ama bu sözleri şimdi söylüyorum ve onların gerçekliğini bilebilirsin.

"Benimkiler sabahtan beri takip ediyor. Senin izinden yürüdük. İzledik. Onun işaretlerini taşımıyorsunuz, kara kürklü ya da altın postlu değilsiniz, bu yüzden savaş vermedik. Ve senin küçük yaratıkların..." Bakışlarını Ketahn'ın yanından geçirdi, çoğunlukla Ketahn'ın bedeni tarafından gizlenmiş olsa da açıkça Ivy'ye bakıyordu.

Ketahn boşta elini Ivy'nin dizine koyup sıkarak sahiplendi. Arkadaşlarının ona bakmasını kabullenmek yeterince zor olmuştu. Dikenli martıların bunu bütün bir gün boyunca ondan habersiz yaptıklarını öğrenmek...

"Zihinlerimizi fırtınalara dönüştürüyorlar," diye devam etti dikenli martı. "Nedir onlar? Onları neden buraya getirdiniz ve sizinkiler neden burada? Sorularımız çok, yıldızlardan daha fazla, ama biz sadece izledik.

"Bilmiyordun, mor olan. Birçok kez, neredeyse bakıyordun. Neredeyse görüyordun. Ama benimki seninkinden öğrendi. Savaşçılarıңызdan, avcılarınızdan. Sizden. Her an savaşa girebilirdik. Çok geç olana kadar göremezdin. *Khahal'*ımı tanıyor musun, gölge avcısı?"

Ketahn uzun ve ağır bir nefes verdi. Son zamanlarda dikkatsiz davranıyordu. Dikkatsiz. Dikkati dağılmıştı. Ve bu, değer verdiği insanları tehlikeye atmıştı. Yıllar önce, kendisini takip eden bir dikenli martı avcı sürüsünü asla gözden kaçırmazdı - gerçi yıllar önce karşılaştığı dikenli martılar bunu yapacak beceriye sahip değildi.

Ancak bataklıkta geçirdikleri süre boyunca kabilesinin izlendiğini bilmek ne kadar sinir bozucu ve korkutucu olsa da, bu bilgi biraz umut veriyordu. Eski düşmanlarının gösterdiği itidal, dost olma şanslarının olduğu ya da en azından savaşmak zorunda olmadıkları anlamına geliyordu.

Ketahn yavaşça hareket ederek mızrağını gökyüzüne doğrulttu ve kabzasını yanında yere dayadı. "Anlıyorum, dikenli martı. Saldırabilirdin

istediğin zaman."

"Ve bunu yapmadığımıza memnunum. Sana tanık olduk, mor olan. Senin *shar'thai'n* en parlak olanı ve biz bunu gördüğümüz için daha güçlüyüz. Benimki geride kalacak ve ben de seninle birlikte gideceğim." Dikenli martı yine kampa doğru işaret etti. "Vahşi ininizde kelimeleri paylaşacağız. *Vekirlerinizin*, kabilenizin arasında. Eğer mecbur kalırsam, silahlarımı bırakacağım."

Bu sözler Ketahn'da anılar uyandırdı - Zurvaşı'nin anıları, o kadar kibirli ve yine de kendi muhafızları dışında herkese silah vermeyecek kadar korkaktı. Ketahn hiçbir zaman bir lider olmak istememiş olsa da, rolü buydu ve kraliçe gibi bir lider olmayı reddetti. Her etkileşimi güvensizlik ve ezici bir gururla lekelemeyi reddetti.

Kuşkularından bu kadar çabuk sıyrılamazdı ama Ivy, Ketahn'a en azından kısa bir süreliğine onları görmezden gelebileceğini öğretmişti; yanılma ihtimali her zaman vardı ama bunu öğrenmek için biraz körü körüne güvenmek gerekiyordu.

"Bizler savaşçıyız," dedi Ketahn, Ivy'nin bıçağını tutan eliyle göğsünü yumruklayarak ve başını dikenli martıya doğru eğerek. "Silahlarımızı bıraktığımızda bu değişmez. Kampımızda konuşmak istediğini söylüyorsun. Barış içinde geldiğiniz sürece hoş geldiniz diyorum."

"Bundan sonra ne olacağına dair bir söz veremem," dedi dikenli martı, "çünkü *khahal'*ınızı tahmin edemem. Ama vahşi ininizde bir misafir olarak, huzur içinde gelip gideceğim."

Urkot homurdandı. "Onun sözlerinde çok az teselli buluyorum. Şimdi ya da sonra, bizi öldürmek istiyorlarsa ne fark eder?"

"Aradaki tüm anların hâlâ bir anlamı var," dedi Rekosh. Ketahn'ın örneğini izleyerek mızrağını ucu gökyüzüne bakacak şekilde dikti. "Ve Zurvaşı'nin yıllar önce başlattığı şeyi sona erdirmek için harcanan anlardan daha anlamlı ne olabilir?"

Düşünceli bir şekilde vızıldayan Urkot da mızrağını dikti. "Acaba o zaman bir fark yaratır mıydı?"

"Geçmişin sözlerini paylaşabiliriz," dedi dikenli martı. "Savaşların, cesaretin, kanın ve ölümün sözlerini paylaşabiliriz. Gelecekle ilgili sözler paylaşabiliriz. Ama vahşi ininizde. Ölülerin yattığı yerde böyle sözler söylemek talihsizlik olur."

"Benim adım Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okarı," dedi Ketahn. "Senin adın ne?"

Dikenli kafatası üst elleriyle göğsüne vurdu. "Garahk ki'Tuun, Altın Yürüyen'in Katili."

Rekosh başını eğdi. "Altın Yürüteç mi?"

"Seninkilerden biri." Garahk mızrağının sapını kavradı ve yerden çekip çıkardı. "Son savaşta Kan İçici Kraliçenizin yanında durdu. Kraliçenize ölüm veremezdim ama Altın Yürüyen'in vahşi bir *shar'thai'si* vardı. Öldürdüğüm en büyük düşmandı ve onun adını taşıyarak onu onurlandırıyorum."

Bir Kraliçe Dişi'ni öldürdüğüne göre bu Garahk zorlu bir savaşçı olmalıydı ama Ketahn'ın böyle bir savaşçıdan gözü hiç korkmamıştı ve şimdi de korkmayacaktı, özellikle de Ivy ve yavrularını korumak zorundayken.

"Gel Garahk ki'Tuun, Altın Yürüyen'in Katili," dedi Ketahn. "Gidelim ve kelimelerimizi paylaşalım."

Garahk diğer dikenli martılarla yüzleşmek için döndü. "Dikkat edin kardeşlerim. Bataklığımızda daha fazla kara kürk geziniyor olabilir."

"Yaptıkları onca şeyden sonra bu gölge avcılarına güveniyor musun Garahk?" diye sordu dikenli martılardan biri, kara gözlerini Ketahn'ın üzerine dikmişti.

"Ben güvenimi veriyorum. Onlar da güvenlerini verirler. Bir Vrix'in *khahal'*ını öğrenmenin yolu budur." Garahk arkadaşlarına el salladı. "Gidin izleyin. Sizi kısa sürede bulacağım."

Hiçbiri bu emirden memnun görünmese de, dikenli martılar mızraklarını uzun otların arasına taşıyarak geri çekildi ve birer birer gözden kayboldu. Garahk onları izledi; Ketahn, Rekosh ve Urkot da izledi, üçü de temkinliydi.

Sonra Garahk tekrar Ketahn'la yüzleşti ve grup kampa doğru geri yürüdü. Ketahn Rekosh'a önden gitmesi için el salladı ve Ivy'ye arkalarında nöbet tutmasını söyleyerek tekrar arkaya çekildi. Dikenli martıyı kendisi de yönetebilirdi ama Ivy'nin Garahk'ın bakışlarına tamamen maruz kalacağı düşüncesi Ketahn için kabul edilemeyecek kadar rahatsız ediciydi.

Bu, Garahk'ın omzunun üzerinden Ketahn'a bakmasını engellemedi. "Küçük yaratığına karşı çok korumacısın."

Ketahn onu dikenli martının bakışlarından daha iyi korumak için vücudunu eğdi ve hırladı, "O benim."

"Bunu biliyorum. Bedenleri paylaştınız, zevki paylaştınız. Sekiz gözümle şahit oldum. O senin kalp ateşin mi?"

Ivy'nin vücudu -özellikle de yanağı- Ketahn'ın sırtında ısındı. "Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?" diye İngilizce fısıldadı. "Bu çok zor

Her şeyi anlamam için. Sanki... sanki çok kalın bir aksanla konuşuyor."

"Evet," diye cevap verdi Ketahn, öfkeden içi yanıyordu. Çiftleşmeleri sadece ikisi içindi ve aralarındaki bağın, tutkularının başka biri, tanımadığı biri tarafından izlendiğini bilmek...

Garahk yumuşak bir sesle tril tril öttü. "Bu yaratıkların kelimeler ürettiğini duyduk. Ama bu sözcükler uzaktan değil yakından daha tuhaf geliyor."

"Yani... izliyorlar mıydı?" Ivy sordu. "Bizi mi izliyorlardı?" Ketahn başını salladı.

Ivy alnını adamın üst omuzlarının arasına bastırdı. "Bu... bu doğru değil. Onların bölgesinde olduğumuz için bizi izlemelerini anlıyorum ama *bunu* izlemeleri..."

"Sözlerini biliyor musun?" diye sordu

Garahk. "Biliyorum," diye hırladı Ketahn Vrix'te.

Ağaca yaklaştıklarında Urkot iki parça kara taşla işaret vererek Telok'un tipik ritminin keskin ve hızlı bir taklidini yaptı.

Telok yükseklerdeki siperden dışarı doğru eğildi. O mesafeden bile Ketahn, Telok'un çenesinin seğirmesini ya da mızrağını biraz daha keskin bir şekilde aşağı indirmesini kaçırmadı.

Ketahn ve arkadaşları sessizlik içinde tırmanışlarını sürdürürken, Ivy her zamanki gibi sıkı sıkıya tutunuyordu. Ketahn'ın yorgunluğu baştan sona kendini belli ediyordu. Kasları ağrıyordu ve kalbinin her atışında iliklerine kadar işleyen donuk, zonklayıcı bir rahatsızlık yayılıyordu. Ama bu et ve kemikten öte bir şeydi; ruhu da yorulmuştu. Kaçmaktan, her gününü Zurvaşi'nin misilleme tehdidinden kaçamadan geçirmekten, onun yarattığı uzun, karanlık gölgenin arasından güneşi görememekten çoktan bıkmıştı.

Kampa vardıklarında kabilenin geri kalanı anlaşılır bir şekilde temkinliydi. Telok ve Ahnset kendilerini, silahlarını dışarıya doğrultarak sıkı bir halka oluşturmuş olan insanların önüne yerleştirmişti.

Ahnset mızrağını Garahk'ın boğazına doğrulttu, çenesini açtı.

Ketahn aceleyle ortasındaki ipi çözdü, Ivy'nin inmesine yardım etti ve kız kardeşinin mızrağının sapını yakalayıp kenara iterek ilerledi.

"Nedir bu?" Ahnset yoğun bakışlarını dikenli kafatasına sabitleyerek sordu.

Telok mızrağını tahtayı gıcırdatacak kadar sert sıktı. "Aramıza neden bir dikenli martı getirdiğini de bilmek isterdim."

Şimdi Ivy'nin de katıldığı insanlar, yırtık pırtık görünümlerine rağmen dimdik durdular ve Ketahn'ın ölçmeye başlayamadığı o gizli güçten yararlandılar.

"O Garahk ki'Tuun," diye yanıtladı Ketahn.

"Altın Yürüyen'in Katili," diye ekledi Garahk.

Ahnset'in göğsünden derin bir hırıltı yükseldi.

Ketahn uzanıp kızın çene kemiğini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. "Kardeşim, güvenine ihtiyacım var. Ve senin de ona biraz güven vermene ihtiyacım var."

"Nedenini bilmem gerek," dedi. "Ne olduğunu bilmem gerek."

"Kraliçe'nin Pençesi bizi buldu. İzimizi takip ettiler ve Ivy ile benim bulunduğumuz ağaçta durdular. Onları öldürdük. Dikenli martılar sonuncusunu kaçamadan öldürdü."

"Ve bu bizi şimdi arkadaş mı yapıyor? Sen- Hayır, sen hatırlıyorsun. Tabii ki hatırlıyorsun. Ve bu yüzden bunun neden *aptalca* olduğunu biliyorsun."

"Umdüğumuzdan çok daha fazlası, kardeşim. Güven. En azından kısa bir süre için." Ketahn Ahnset'i tutmayı bıraktı ve Ivy'nin bakışlarıyla buluştu. "Diğer insanlara söylenenleri anlat, gönüldaşım, yapabildiğin kadarıyla. Biz bir kabileyiz ve hepimiz ne konuşulduğunu bilmeliyiz."

Başını salladı. "Yapacağım."

Ahnset'in mızrağını aşağı ve uzağa iten Ketahn onu bıraktı. "Garahk bizimle konuşmak için barış içinde kampımıza geldi. O buradayken aramızda savaş yok."

Ahnset, "Dediğin gibi olsun, kardeşim," dedi.

"Garahk. Otur." Ketahn, dalların düzensiz birleşimini yumuşatmak için battaniye ve kabartılmış ipeğin kullanıldığı ağacın ortasını işaret etti. Sonra kabilenin geri kalanına baktı ve hızlı bir şekilde teker teker bakışlarını karşıladı. "İzlemeye devam etmeliyiz ama herkesin dinlemesini istiyorum. Burada söylenenler gelecek günlerimizi değiştirebilir."

Garahk kendini Ketahn'ın gösterdiği yere indirdi ve alt tarafını battaniyelerden birinin üzerine yerleştirdi. Dört arka ayağını katlayıp arka bacaklarına doğru sıkıştırdı ama ön ayaklarını kendi önünde konumlandırdı. Mızrağını onların üzerine koydu ve avuçlarını gökyüzüne doğru tutmak için ellerini gövdeden ayırdı. "Vahşi ininize geldim ve barış teklif ediyorum, Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okari."

Ketahn kendini dikenli martının önüne bıraktı ve kendi mızrağını ön ayaklarının üzerine yerleştirdi. Bir dikenli martıyla daha önce hiç bu şekilde karşılaşmamıştı; onların yöntemlerini hiç öğrenmemişti. Garahk'ın türüyle olan tüm etkileşimleri şiddetle başlayıp şiddetle bitmişti. "Teklifini kabul ediyorum Garahk ki'Tuun, Altın Yürüyen'in Katili ve karşılığında barış öneriyorum. Sen benim misafirimken ben sadece Ketahn olayım."

Dikenli martı geveledi ve ellerini indirdi. "O zaman bu da sadece Garahk."

Telok, "Ne gördüğümü biliyorum ama bu gerçek olamaz," diye homurdandı.

Rekosh, "Gerçek olanla imkânsız olan arasındaki bariyeri uzun zaman önce yıktık," dedi ve kendi nazik çıtırtısını sundu. "Sanırım işimiz bitmeden önce olamayacak çok daha fazla şey göreceğiz."

Ketahn arkadaşlarına baktı. Kampın kenarlarına yayılmışlar, nöbet tutmak için gevşek bir halka oluşturmuşlardı. İnsanlar daha önceki gruplarından ayrılarak Vrix yoldaşlarına katılmışlardı. Ketahn için bu, zaten bildiğı bir şeyin doğrulanmasıydı - çoğu yönden üstün olmalarına rağmen, bu insanlar kabilelerini savunmak için vrixlerle birlikte savaşacaklardı.

"Belki de imkânsız bir şeye inanarak aptallık ettik," dedi Ketahn, dikkatini Garahk'a vererek. "Sözlerinizi duymak ve kendi sözlerimi paylaşmak isterim."

Garahk'ın bakışları etrafta geziniyor, şüphesiz yakındaki insanları inceliyordu. "Evet. Birçok kelime, birçok soru. Bilmem gerek Ketahn. Neden geldin?"

"Kabilem evimizi yapacak bir yer arıyor."

"Söylediğın kadar basit değıl." Garahk başını öne eğdi. "Neden Takarahl'ınıza değıl de Kaldarak'a yakınsınız? Sizinkiler benimkilerden yeterince toprak aldı."

Ketahn başını salladı ve ellerini gevşek yumruklar haline getirerek ön bacak eklemlerine dayadı. "Sizin topraklarınızı almak istemiyoruz. Sadece huzur içinde yaşayabileceğimiz bir yer bulmak istiyoruz."

"Sen aramızda dolaşırken benimkiler pek huzur bulamıyor."

"Ve bu bizim için doğru olabilir Garahk, ama size savaş getirdiğimiz için değıl."

Garahk avuçlarını en üstteki ön bacak bölümlerine vurarak sarsıcı bir ses çıkardı. "Gölge avcıları her zaman savaş verir. Uzun ve çok uzun süre, birçok anaç annenin hayatı boyunca. Ve bazen benimkiler

Savaş da. Benimkiler savaşçı. Benimkilerde çok fazla *shar'thai* var. Savaşçılar için savaşmak ve ölmek olduğunu biliriz ve üzülmeyiz. Onlar ölümle onurlandırılır. Benimkiler sizinkilerin savaşını ve gücünü görüyor. Saygı duyarız, öğreniriz, sizinkileri onurlandırırız.

"Ama senin Kan İçici Kraliçen farklı bir savaş verdi." Garahk'ın yumrukları o kadar sıkıydı ki titriyordu ama silahını kavramak için hiçbir hamle yapmadı. "Onun *shar'thai*'si en güçlüsü ama parlak değil. Karanlıktır. Savaşı dokumacılara, şekillendiricilere ve biçimlendiricilere, ruhlara seslenenlere ve yetiştiricilere verir. Kuluçkaya yatanlara. Savaşçılarınıza savaş veriyoruz. Görüyor musun, Ketahn? Biliyor musun?"

Öfke, acı ve suçluluk Ketahn'ın içinde fırtınalar koparıyor, gece gökyüzüne doğru kükreyip pençelerini kendi derisinde gezdirmek istemesine neden olan mide bulandırıcı bir fırtına yaratıyordu. "Biliyorum."

"Her düşmandan, benimkiler öğrenir. Siyah kürklerinizden, takip etmeyi öğreniyoruz. Saklanmayı. Avlanmayı. *Sizden* öğreniyoruz."

Garahk bunu ikinci kez söylüyordu ve Ketahn artık bunu görmezden gelemezdi.

"Beni tanıyor musun, Garahk?"

"Seni tanıyorum. Sana şahit oldum. Birçoğum seni öldüren kişi olmayı arzuladı Ketahn. Çok fazla onur gelirdi. Sadece kraliçen daha fazlasını verebilirdi. Benim için sen Gölgelerdeki Mızrak'tın. Sen ölümdün, görülmedin, duyulmadın."

Ketahn dikenli martının gözlerinin içine baktı. "Buradaki her vrix savaş sırasında sizin türünüzle savaştı. Türünüzden pek çok kişi mızraklarımız tarafından öldürüldü."

Garahk arkasına yaslandı ve alttaki ellerini altındaki dallara dayadı. Bakışlarını tekrar etrafta gezdirdi, çene kemikleri seğiriyordu. "Biliyorum. Sen ve seninkiler yaralarını gururla taşıyor, ben ve benimkiler de öyle. Aranızda olmaktan onur duyuyorum. Bu vahşi in *shar'thai* ile aydınlandı."

"Ben parlayan bir şey görmüyorum," dedi Urkot, "özellikle de bu... *shar'thai*."

Garahk çene çalarak bir elini göğsüne götürdü ve kalbinin üzerine koydu. "*Shar'thai* bir savaşçının kalbindeki ateş gibidir. Cesaret verir, güç verir. Ne kadar parlaksa, savaşçı o kadar büyüktür."

"Sanki ruhtan bahsediyormuşsunuz gibi geliyor. Savaşçı olsun ya da olmasın herkesin bir ruhu vardır."

"Hayır, ruh değil. Ruh gibi ama aynı değil. Sadece savaşçılar içindir. Gölge avcıları tüm gözleriyle görseydi, bunu bilirdin. Şimdi görürdün."

Burada böyle *shar'thai*'lerin arasında olmak benim için büyük bir onur."

"O savaştan sonra bile aramızda olmaktan onur duyuyor musun?" diye sordu Ahnset, sesi alçak ve sertti. "Arkadaşlarınızı, ailenizi öldürmemizi izledikten sonra mı?"

"Sözlerim doğrudu kadın," dedi Garahk. Bir yumruğunu göğsüne vurdu. "Ben savaşçıyım. Sen de savaşçısın. Altın kabuğun olmasa bile seni tanıyorum. Onunla birlikte yürüdün ve benimkilerin çoğunu öldürdün. Ama onlar da savaşçıydı. Kaderleriyle karşılaştılar. Hiçbir savaşçı ateşinin ne zaman söneceğini ya da onu kimin söndüreceğini bilemez."

"Kraliçe farklı düşünüyor," diye homurdandı Telok.

"Kan İçici Kraliçeniz..." Garahk tısladı ve dişlerini şaklattı. "Benim ondan öğrendiğim tek bir şey var."

"Ne şeyi?" diye sordu

Ketahn. "Nefret."

Bu kadar çabuk, Ketahn'ın öfkesi diğer duygularının önüne geçti, katılaştı ve daha derin, daha güçlü, itici bir şey haline geldi - çünkü kendi nefretinden çok fazla büyümüştü.

"Benimkiler düşmanlarımızı onurlandırır," diye devam etti Garahk. "Düşmanlarımızın hikâyelerini anlatırız. Savaştan pek çok hikâye biliyorum, bazılarına sekiz gözümle şahit oldum. Biz nefret etmeyiz, teşekkür ederiz. Savaş için, öğrenmek için, büyüme ve güçlenme şansı için teşekkür ederiz. Sadece kraliçeniz nefretimizi hak etti."

"Bizimkilerin çoğunun da nefretini kazandı," dedi Ahnset, çenesi düştü.

Rekosh sıkıntılı bir vızıltı çıkardı. "Ama nefret kraliçeyi devirmek için tek başına yeterli değil."

"Kara kürkleri bu yüzden mi öldürdünüz?" Garahk sordu. "Kan içici Kraliçenize nefret, savaşçılara da savaş mı aşıyorsunuz?"

"Bunu söylemenin basit bir yolu ama evet," diye yanıtladı Ketahn. "Sadece Zurvaşi nefretimi hak etti."

Garahk Ketahn'ı inceledi. "Ve sen de onunsun, yoksa kara kürkleri seni avlamazdı."

Rekosh, "Onun nefretini kazanmak için çok az şey gerekiyor," dedi. "Bundan kaçınmak çok daha zor."

Ketahn, "Kalplerinin atmasını sağlayan şey nefret değil," dedi.

Garahk'ın göğsünden düşünceli bir homurtu yükseldi. "Bataklığa çok az gölge takipçisi gelir. Benim sahip olduğum topraklar Kan İçici tarafından alındı ve burası sizinkilere hiçbir şey vermiyor. Ama geldiklerinde de

ve izliyorlar. Bazen benimkilerden alıyorlar. Yiyeceklerimizi, malzemelerimizi, hayatlarımızı. Hepsi onu hatırlamamız için. Sadece o henüz hepimizi öldürmeyi seçmediği için yaşadığımızı unutmayalım diye.

Öne doğru eğildi, Ketahn'a yaklaştı ve sesini alçalttı. "Tüm bunlar, bizim yumuşatıcı köklerimizi istediği için oldu. *Daiya*'mız ona bir teklifte bulundu. Kristallerine karşılık bizim köklerimiz. Uzun zamandır sizinkiler ve benimkiler birbirlerine savaş veriyor ve biz sizin kristallerinizi her zaman merakla izledik. Onlar taşa hapsolmuş *shar'thai* gibiler. Kraliçeniz kökümüzü aldı ve ölüm verdi. Bu yüzden bana sözlerini söyle Ketahn. Bana *khahal*'ını ver. Neden seni avlıyor?"

Bana khahal'ını ver, bana gerçeğini ver.

"Zurvaşi beni eşi olarak istiyor," dedi Ketahn. Bunca zaman sonra bile, bu sözleri yüksek sesle söylemek göğsünün sıkışmasına ve öfkesinin ateşi alevlenirken bile içinin düğümlenmesine neden oldu. "Onu birçok kez reddettim. Ona defalarca karşı geldim."

Garahk çenesini Ivy'ye doğru eğdi. "Yaratığın için."

"Kalbimin yarası için." Ketahn eşine baktı ve Zurvaşi'den bahsetmenin getirdiği rahatsızlığın çoğu onu görünce kayboldu. Tüm bu riskler, tüm bu zorluklar, hepsi onun içindi. Onun ve yavruları için. "Zurvashi onları da öldürmek istiyor."

"Bizim topraklarımızda böyle yaratıklar yaşamaz. Nedir onlar?"

"Biz insanız," dedi Ivy vrix dilinde, omuzları dik ve sırtı dik bir şekilde Ketahn'a doğru yürüyüp yanında dururken. "Ve çok ama çok uzaklardan geliyoruz."

"Vrix kelimeleri üretebilir." Garahk trilled. "Yine de onları siz gölge avcılarından daha kötü yapıyor."

"Asıl kötü konuşan sizsiniz," diye mırıldandı Urkot.

"Sözlerinden bir anlam çıkarmalıyım, Üç Kollu."

Urkot ileri atılacak gibiydi ama Rekosh keskin bir tıslamayla onu durdurdu.

"Ben savaş vermem," dedi Garahk, avuçlarını tekrar gökyüzüne kaldırarak. "Ben sadece şaka yaparım."

Ivy bir elini Ketahn'ın yüzünün yan tarafına koydu ve kendisine doğru çevirdi. Yüz hatları sert ve vakurdu ama gözlerinde bir korku parıltısı vardı. İngilizce fısıldadı: "Kaybedecek zamanımız yok Ketahn. Ondan yardım istemeliyiz."

Ketahn kendi eliyle onun elini kapattı. "Yardım mı? Saldırmadılar. Daha fazlasını istemek için..."

"Ona duyduklarımızı anlatmalıyız. Pençelerin ne dediğini." Diğer eliyle onun yüzünü kavradı ve yakınına eğilerek dünyanın geri kalanını bloke etti. "Onları uyarmalı ve karşılığında yardım teklif *etmeliyiz*."

"Ivy, bu-"

"Dinle, lütfen. Çünkü... çünkü bunu biliyorsun, ama yüksek sesle söyleyene kadar bunu gerçekten kabul edeceğini sanmıyorum." Ivy derin bir nefes aldı, sanki onun bakışlarını inceliyor gibiydi ve birkaç dakika boyunca dudaklarını birbirine bastırdı. "Kaçmaya devam edemeyiz Ketahn. O durmayacak ve biz de onu geçemeyeceğiz. Bu şekilde devam edersek bizi bulacak ve biz kesinlikle bu konuda bir şey yapabilecek durumda olmayacağız."

Cevap vermek, ona yanıldığını söylemek, duramayacaklarını söylemek için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Çünkü kadın haklıydı. Bunu biliyordu ve uzun zamandır, Pençeler gelmeden çok önce de biliyordu. Bunu özünde hissetmişti.

Bu gece ona sadece tartışamayacağını kanıtlamıştı.

Daha önce korkuyu tanısa bile, o anda içini kaplayan his tamamen başka bir şeydi - inanılmaz derecede büyük ve karanlık bir şey. Kaçınılmaz ve tüketen bir şey.

Ketahn Ivy'nin ellerini nazikçe aşağı indirdi ve başını tekrar dikenli martıya doğru çevirdi. Garahk'ın bakışları ona odaklanmıştı ve dile getirilmemiş sorusunu iletliyordu.

"Arkadaşım senden yardım istemem gerektiğini söyledi, Garahk," dedi Ketahn.

"Sana savaş vermek istemiyorum Ketahn," dedi Garahk. "Barışa sahip olabilirsin ama yardım... bunu istemek çok fazla."

"Biliyorum ama karşılığında yardım teklif etmeden bunu istemem."

Garahk geveledi, çene kemikleri seğiriyordu. "Sunacak neyiniz var? Az kişisiniz ve az şey taşıyorsunuz."

"Kan İçici Kraliçe."

Garahk'ın çene kemikleri düştü ve elleri tekrar yumruk haline geldi.

"Takip ediyor," diye devam etti Ketahn. "Pençeleri iki gün geride olduğunu söyledi. Onları öldürdük ama çok daha fazlası var ve dişleri de olacak."

"Dişler... onlar altın kabuklar giyenler mi?"

"Evet," dedi Ahnset bir adım öne çıkarak. "Ve gençlerin çoğunu kendi zalimliğini taklit etmeleri için eğitti."

"Bu benim için ne anlama geliyor?" Garahk Ahnset'ten Ketahn'a bakarak sordu. "Onun siyah kürkleri çoktan bataklık tarafından yutuldu. O seni avlıyor."

Ona savaş açmadık."

Ketahn bir of çekti; söylemek üzere olduğu şey gerçektir ve bunu söylemek onu hasta hissettiriyordu. "Onun yüzünden her zaman savaş olacak. Her zaman alacak, her zaman öldürecek. Bu gün olmasa bile, bir sonraki gün ya da ondan sonraki gün."

Garahk homurdandı. Ağzını açtı ve dişlerini birbirine geçirerek kapattı. "Eğer benimki ona seni ve seninkini hediye etseydi, onun öfkesinden korkmazdık."

"Bu ağacın etrafında bekleyen türünden yedi ya da yedi yüz kişi daha olsa da bizi alamayacaksın Garahk," dedi Ketahn, sesinden gırtlaktan gelen bir notayı tutamayarak. "Sözlerimi bir bağı dönüştürüyorum. Bizi alamayacaksın."

Garahk çene çalarak ellerini kaldırdı ve avuçlarını yukarı çevirdi. "Şimdi senin *khahal*'ına tanık oldum, Ketahn. Benimki seni Avcı'nın seçilmişti sanıyordu. Ama Koruyucu'nun kutsaması senin de üzerinde. Kan içiciye hiçbir şey vermeyeceğiz. Zaten aldığından başka bir şey vermeyeceğiz. Ama sana daha ne verebilirim bilmiyorum."

"Peki ya Zurvashi'nin ölümünü sana vereceğimi söylersen?"

"Sekiz adına, Ketahn, ne teklif ediyorsun?" Telok talep etti.

"Yeni bir savaş mı başlatmak istiyorsun?" Rekosh sordu.

Garahk yine gevezelik etti ama Ketahn'ın sarsılmaz gözlerine bakarken inanmayan bir homurtuyla sesi kesildi. "Tahmin ettiğimden daha cesurmuşsun Gölgeledeki Mızrak. Ya da daha aptal."

"İkisi de," dedi Ketahn.

"Kardeşim, ne yaptığının farkında mısınız?" diye sordu Ahnset.

Ivy, Ketahn'ın söylediklerini açıkladığında insanlar birbirlerine belirsiz bakışlar fırlattı ve sözler sarf etti.

"Ondan kaçmak için haftalar harcadık. Şimdi de dönüp savaşacak mıyız?" Will sordu.

Lacey, "Ivy, üzgünüm ama sanırım delirdi," dedi. "Bu lanet bataklık hepimizi çıldırtıyor ama kendini gerçekten kaybeden ilk kişi o."

Ahnset'in yanında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve mızrağını kollarının arasına sokmuş olan Diego sırtıttı. "Ne yaptığını biliyor."

Ivy elini Ketahn'ın üst koluna koyarak, "Öyle," diye onayladı. "Ne yaptığını çok iyi biliyor ve tek yol bu. Fırtınalara ve sellere rağmen bizi çoktan yakaladılar. Artık kaçamayız."

"Nasıl, Ketahn? Kan içici Kraliçe'nin ölümünü bize nasıl vereceksin?" diye sordu Garahk.

"Bizim için gelecek," diye yanıtladı Ketahn.

"Eğer adım atarsa, bunu siyah kürkleri ve altın kabuklarıyla yapar. Benimkiler onun ordusuna karşı duramaz. Biz çok azız."

"Bu yüzden onu karşılamaya hazır olacağız." Ketahn Ivy'nin elini kendi eliyle kapatıp nazikçe sıktı. "Ve bir daha asla bataklığı geçmemesini sağlayacağız."

"Gölgelerdeki Mızrak," dedi Garahk avuçlarını bacaklarına vurarak, "gerçekten de cesursun. Seni evime götüreceğim ve *daiya*'mla konuşacaksın. Seninle tanışmaktan büyük onur duyacaktır."

"Eviniz mi?" Ahnset ihtiyatla sordu. "Evet, benim evim. Kaldarak."

Ketahn onlara bakmadan bile diğer vrix'in nefes verişlerinin rahatlamak için yapılmadığını biliyordu.

BÖLÜM 25

HERKES TEMKİNLİ KALMIŞTI ama kabile Garahk'a güvenmeyi ve ertesi sabah Kaldarak'a kadar ona eşlik etmeyi seçti. Arazi zordu ve Ivy hastalanınca grup ara sıra durmak zorunda kaldı ama yine de iyi zaman geçirdiler.

Tabii ki bu ilerleme ancak dikenli martılar erzakların çoğunu taşıdığı ve insanların Ketahn ve diğer vrixlere binmesine izin verdiği için mümkün oldu.

Yarım günlük yolculuk onları bataklıktan çıkarmıştı. Bu taraftaki ormanda Ivy'nin alışık olduğu tüm ağaçlar ve bitkiler vardı ama daha engebeliydi ve çok daha fazla çıplak kaya içeriyordu. Bu uygun görünüyordu; sivri çıkıntılar ve uçurumlar dikenli martılara çok yakışıyordu.

O gece dikenli martılarla aynı kampı paylaştılar, yiyecek ve hikâye alışverişinde bulundular ve insanlar meraklı rehberlerinin binlerce sorusuna cevap verdiler. Ivy'nin dikenli martı lehçesini anlaması yolculuk sırasında büyük ölçüde gelişmişti. Hâlâ anlamak için dikkatle dinlemesi gerekiyordu ve bilmediği birkaç kelime vardı ama dikenli martıların kelime dağarcığı büyük ölçüde Ketahn'inkiyle aynıydı. Sadece biraz farklı telaffuzlar, çekimler ve ifadelerle konuşuyorlardı.

Beklenmedik yoldaşlık Ivy'ye bu işin yürüyeceğine dair umut verdi ama bir yanı bu umuda güvenmiyordu. Birkaç dikenli martı Ketahn ve arkadaşlarının yanında tedirgin görünüyordu ve birkaçı da Ivy ile Ketahn'ın arasına bakıp sessiz sözcükler sarf etse de hiçbir zaman açıkça hakaret ya da provokasyonda bulunmadılar.

Garahk barışın korunmasında kilit rol oynuyordu. Gruplarının lideriydi, ancak diğer dikenli martıların ona saygı duyması ve isteklerine itaat etmesi

Ondan daha önemli olduğunu hissediyordum.

Ertesi sabah Garahk yoldaşlarından ikisini *daiyalarına* misafirlerle döndüğünü haber vermeleri için önden gönderdi. Ardından grubun geri kalanının ılık ve pırıl pırıl parlayan bir güneşin altında ilerletti.

Yarım günlük bir yolculuk daha onları kayalık bir sırtın tepesine getirdi. Garahk tepeye doğru sıçradı, yüzünü onlara döndü ve hevesle el salladı. Gözlerinde gurur parlıyordu. Ivy bu ışığın ne kadar çocuksu görünse de, kafasında ve omuzlarında dikenler olan yedi buçuk ayak boyunda bir örümcekten geldiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Ketahn, Ivy'yi sırtında taşıyarak Garahk'ın yanına tırmandı. O tepeden aşağı baktığında nefesi kesilmişti.

Ivy Takarahl'ı hiç görmemişti. Sadece Ketahn'ın anlattıklarıyla hayalinde bir efsaneye dönüşmüştü - gölgeler ve ürkütücü bir şekilde parlayan kristaller, karanlık tünellerde sinsice dolaşan canavarlar, tavanlarda ve duvarlarda asılı örümcek ağları. Bunun yanlış olduğunu, orayı evi olarak gören ve orada rahatlık ve mutluluk bulan pek çok Vrix olduğunu biliyordu ama zihnindeki imgeden kurtulamıyordu. Zurvaşi Takarahl'ı ürkütücü bir yere, bir canavarın inine ya da tarifsiz dehşetler barındıran bir mezara dönüştürmüştü.

Hayalindeki Takarahl ile Kaldarak arasındaki tezat o kadar güçlüydü ki, ikincisi gözlerinin önünde durmasına rağmen daha da gerçek dışı görünüyordu.

Kaldarak'a ilk bakışı sonsuza dek hafızasına kazınacaktı.

Sırt, yüksek, kayalık tepelerle desteklenmiş geniş bir vadiye bakıyordu. Vadinin kendisi, içinden birkaç devasa ağacın yükseldiği yeşilliklerle doluydu. Ve bu ağaçları ahşaptan, yapraklardan, sazdan ve şüphesiz ipekten yapılmış binalar ve platformlar dolduruyordu. Ağaç gövdelerini çevreliyor ve dalların üzerine oturuyorlardı. Halat köprüler ve ağlar boşluklardan geçerek yapıları birbirine bağlıyordu. Birkaç yerde havaya grimsi bir duman yayılsa da çoğu yukarıdaki yapraklar tarafından dağıtılmıştı.

Mesafenin küçülttüğü Thornskull'lar platformların ve köprülerin üzerinde hareket ediyordu. Ivy'nin orada kaç tane olduklarını söylemesi imkânsızdı ama sayıları onu hem yüreklendirmiş hem de korkutmuştu.

Burası bir köydü. Bir şehir.

Yine de en harikulade şey, ağaçların ötesindeki tepede, belki de bir tapınak olan devasa bir taş binanın

Köy. Tabanı geniş ve sağlamdı, yükselen her kademe bir öncekinden daha dardı; hiçbir şey onu gerçekten bir piramit olarak düşünmesine yetecek kadar düzgün değildi, ama karşılaştırılabileceği en yakın şey buydu. Birçok yerde sarmaşıklar ve bitkiler taşa yapışmıştı ama bu onu daha az etkileyici yapmıyordu. Aksine, bitki örtüsü yapıyı daha eski ve uhrevi gösteriyordu; önünden akan ve tabanındaki havayı sisle dolduran şelale de bu estetiği güçlendiriyordu.

Tepeden sarkan uzun taş figürler, açıkça vrix şeklindeydi ve Ivy bu heykellerin ne kadar büyük olduğunu tahmin edemiyordu.

Kaldarak harikaydı, daha da harikaydı çünkü kabiledeki hiç kimse buraya geleceklerini hayal bile edemezdi. Hayatta kalmak için, kurtuluş için en iyi umutlarının Ketahn'ın eski düşmanlarının arasında olacağını kim tahmin edebilirdi?

Misafirlerinden gelen huşu Garahk'ı memnun etmiş görünüyordu. Onu vadiye kadar takip ettiler, burada birkaç nöbetçiyi selamladı ve sonunda yükselecekleri bir yere geldi. Burası devasa gövdelerden birinin etrafında dolanan ve daha da yükseğe çıkan büyük bir spiral merdiven gibiydi.

Ketahn onu taşırken Ivy'nin kalbi heyecan ve endişeyle çırpınıyordu. Yukarı.

Bir ağaç ev köyü peri masallarından fırlamış gibiydi. O tutamadı Garahk'ı köprüler ve platformlar boyunca takip ederken bakışlarını gezinmekten alıkoydu. Burada dokuma yapan, tahta oyan, mızrak ve alet yapan, yemek hazırlayan düzinelerce dikenli martı vardı. Ve birçoğu şaşırtıcı derecede renkliydi.

Erkek dikenli martılar Ketahn'ın türünün tam tersiydi. Postları parlak kırmızılar, sarılar, turuncular ve yeşiller, hatta birkaçı bembeyazdı; hepsinin arka taraflarında, sırtlarında ve omuzlarında siyah benekler vardı. Dişilerde bile biraz renk vardı - çoğu kahverenginin bir tonu olsa da, çoğunun arka kısımları toprak kırmızısı ve turuncuydu.

Erkekler yaz mevsimindeydi; dişiler ise sonbaharda.

Renkleri Ivy için neredeyse bu şehir kadar sürpriz olmuştu. Garahk ve yoldaşları yolculukları boyunca kendilerini çamurla kaplayarak altlarındaki deriyi gizlemişlerdi ve Ivy bunun nedenini anlıyordu. Aksi takdirde bu kasvetli bataklıkta hemen göze çarparlardı.

Ama her şeye rağmen Ivy bakışları görmezden gelemiyordu. Soğuk, dikkatli, bazen de güvensiz. Garahk'ın misafirlerini fark eden her dikenli martı ne yapıyorsa bırakıp sessizce baktı. Hava

kısa süre içinde Ivy'nin merakı ve şaşkınlığıyla tamamen çelişen hissedilir bir gerilimle doldu.

"Burada pek hoş karşılanmadığımız hissine kapılıyorum," dedi Lacey grubun en arkasında duran Telok'un sırtındaki tüneğinden.

"Y o k artık," diye yanıtladı Cole. "Yani, başlangıçta ifadelerini deşifre etmek kolay değil, ama bakışlarını indirmiş görünüyorlar."

"Burada... güvende miyiz?" Ahmya sordu.

"Evet, *vi'keishi*," dedi Rekosh, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Seni güvende tutuyorum."

"Yani bizi bağlayıp bir şişin üzerinde kızartmayacaklar mı?" diye sordu Will. Ketahn, "Hayır," diye cevap verdi. "Çiğ yiyorlar."

"Kahretsin dostum, ne kara mizah ama." Will kaşlarını çattı ve başını eğerek Ketahn'a baktı. "Bu bir şaka, değil mi?"

Diego kıkırdadı. "Eğer öyleyse, oldukça iyi yapılmış. Bizim aksimize, eğer bizi çiğ çiğ yiyeceklerse."

Lacey kıs kıs gülerken Callie kıkırdadı.

Garahk onlara baktı ve başını eğdi. "Yaratıklarınız ne diyor?"

"İnsanlar. Biz insanız," dedi Ivy vrix sesiyle. "Ve onları yiyeceğinizden endişeleniyorlar."

Dikenli martı çıtırdadı ve çene kemiklerini kırdı. "Hayır, yemek yok. *Hyu- nanz* yeterince et vermez."

"Ne dedi?" diye sordu Callie.

Ivy gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı, Garahk'ın cevabını komik bulmaması gerektiğini biliyordu, özellikle de kendisinin de endişeli olduğunu düşünürsek. Diğerlerinin eğlenip eğlenmeyeceğinden emin değildi. "Sadece bizi yemeyeceğini söyledi."

"Tabii ki yaptı."

"Öyle yaptı," dedi Ketahn. "Güvenmeliyiz. Vrix insan yemez."

"Henüz," diye ekledi Callie.

"Ah, dur," dedi Lacey kıkırdarak. "Onları kışkırtabilirsin." Garahk durdu ve Lacey'ye baktı. "Çıkardıkları o ses de ne?" Lacey kaşlarını kaldırdı. "Uh... neden şimdi bana bakıyor?"

Callie kıs kıs güldü. "Onu baştan çıkarmış olmalısın."

Telok gövdesini kaydırarak Lacey'yi dikenli martının görüş alanından daha fazla korudu. "Bu şekilde ötüyorlar."

"Ah. Bu" -Garahk gökyüzüne baktı, çene kemikleri seğiriyordu- "hoş bir ses."

Garahk dönüp yoluna devam ederken Ivy sessizce, "En azından kulağa hoş geldiğimizi bilmek güzel," dedi.

Telok kısa bir süre sonra, "Daha çok gençler," dedi.

Ivy tekrar etrafına bakındı ve ancak o zaman fark etti. Dikenli martıların çoğu Garahk ve savaşçılarından daha küçük ve zayıftı; yetişkinlere kıyasla ergenlerdi. Yine de hepsi çalışıyordu, hepsi üzerine düşeni yapıyordu.

Garahk, "Savaş çok sayıda can aldı," dedi. "Kardeşlerim ve kız kardeşlerim. Pek çok erkek ve kız kardeş, pek çok anne ve baba. Kaldarak'ın yarısı ya da daha fazlası."

"Yaptığımız şey için özür dilerim," diye gürledi Ahnset.

Garahk çenesini kırdı ve elini umursamaz bir şekilde salladı. "Hayır, üzgünüm. Savaş sizinkilerin de çoğunu aldı."

"Evet. Birçok yönden."

"Kan içici Kraliçeniz yüzünden. Sebebi o. Savaşıyoruz, savaşçılar ölüyor, devam ediyoruz." Gözlerini dikmiş bakan halkından bazılarına eliyle işaret etti. "Kaldarak'ın devam etmesine izin vermedi."

"Seni kırmak istedi," dedi Rekosh.

"Evet. Ama biz iyileşiriz. Onarırız. Gücümüzü buluruz. Ve eğer sen, Gölgeledeki Mızrak, sözlerini gerçekleştirirsen, Kaldarak yeniden yaşayacak."

Ketahn bir elini Ivy'nin kalçasına koydu ve onu sıktı. Sesi sert ve kararlıydı: "Eşim ve kabilem için sözlerimi gerçekleştireceğim. Senin ve benim için."

Garahk çingırdadı ve mızrağının kabzasını altındaki ahşap kalasalara vurdu, izleyicilere işaret ederek yüksek bir sesle, "Sözlerimi paylaşın. Bunlar dostlarımız ve herkes onlara huzur verecek. Gidin."

Seyirciler dağıldı, yürüyüş yolları boyunca farklı yönlerde doğru acele ettiler. Garahk yoluna devam ederken, durup izleyen diğer dikenli martılara da aynı mesajı ilettiler - ki bu aslında hepsi için geçerliydi.

Urkot, "Bazıları takip ediyor," dedi.

Ivy arkasına dönüp baktığında en az on beş dikenli martının köyün çeşitli katlarında gruplarının arkasından geldiğini, mesafelerini koruduklarını ama meraklarını gizleme zahmetine girmediklerini gördü. Bazıları yavruydı. Küçük, iri gözlü, uzun, toplu bacaklı, başlarında ve omuzlarında minicik sivri uçları olan bu yavrular... çok sevimliydi. Ivy içinde büyüyen hayatı düşündü.

Bebeğimiz neye benzeyecek?

"Neden geldiğinizi bilmek istiyorlar. *Hyu-nanz*'ınızın ne olduğunu," dedi Garahk.

Onları bir köprüden daha geçirerek, üzerinde geniş, saz çatılı bir bina bulunan geniş bir platforma getirdi. Yapının açıları ona doğal bir his veriyordu - bir evden çok büyük bir yuva gibi - bu da Ivy'ye Ketahn'la geride bıraktıkları inlerini hatırlatıyordu. Bu yerlerin çoğu onların inini anımsatıyordu...

Ivy'nin biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı ama bu acı-tatlı bir şeydi. Şimdiye kadar yaşadığı her yerden daha çok evi olarak gördüğü çalışma odasında geçirdikleri zamanı özlemişti.

Yeni bir tane yaparız.

Ama sorun bina değildi. Ketahn'dı. Ivy onunla birlikte olduğu sürece eviydi.

Garahk, parlak renkli ipekten kalın şeritlerin asılı olduğu, iç içe geçmiş dallar ve sarmaşıklardan oluşan uzun, kemerli bir açıklık olan girişe doğru yürüdü. Omzunun üzerinden Ketahn'a baktı. "*Daiya*'nın inine geldik."

Ketahn başını eğdi ve hem Rekosh hem de Telok yumuşak, şüpheli sesler çıkardı.

"Burası senin *daiya*'nın ini mi?" Ahnset kuşkuyla sordu. "Muhafız yok mu? Savunma yok mu? Hayır..."

"İhtişam mı?" Rekosh teklif etti.

"Evet. Zurvaşi böyle bir inin içinde yaşamaktansa onu yakıp kül ederdi."

Garahk homurdandı ve bir ayağını platformun üzerine vurdu. "Kan içici Kraliçeniz sadece savaş vermeyi bilir. Sadece yok etmeyi ve yakmayı. Benim *daiya*'m onun gibi değil. Benim *daiya*'m savaşçı, anne, kız kardeş, dokumacı ve yetiştiricidir. Benim ihtiyacım olan tek şey o. Sözlerimi biliyor musun?"

Bu in, Garahk'ın *daiya*'sını tarif etmesiyle birleşince Ivy'nin sinirleri daha da yatıştı. İlk başta dikenli martıların *daiya*'sının kraliçeyle aynı şey olduğunu düşünmüştü ama Garahk Zurvaşi'den bahsederken her zaman kraliçe anlamına gelen *jikarai* kelimesini kullanırdı. Görünüşe göre *Daiya* daha alçakgönüllü, daha özverili bir şeydi. Böyle bir şey *talep eden* birinin aksine, saygı ve hayranlığa layık bir liderdi.

Ivy gülümsedi. "Kendini seninkine veriyor.

Almıyor." "Evet, *hyu-nanz* Ivy. Benim *daiya*'m kendini verir."

"Ben burada değilmişim gibi konuşuyorsun, *luveen*," dedi biri inin içinden. Ses derin ve glyd ama Ahnset'in sesine benzemeyen bir yumuşaklık ve sıcaklık da vardı.

"Ah, ama sen her zaman benimlesin, *nyleea*"-Garahk göğsüne vurdu - "Nereye gidersem gideyim. Seni taşıyorum. *Shar'thai*'n benim gücüm, çünkü sen benim kalp ateşimsin."

"Ben senin olmadan önce sen gğlydn Garahk," diye cevap verdi *daiya*. Girişin üzerinde asılı duran ipek kalkıp yana savruldu ve bir dişi açıklığa doğru ilerledi. "Sana g değil, bilgelik veriyorum. Keşe onu kullansan-"

Daiya'nın sözleri, sekiz siyah gözünün Ketahn'ı geçip Ivy'ye bakmasıyla son buldu ve Ivy de ona baktı.

Daiya büyüktü. Uzun boyluydu, evet, gerçi Ivy Ahnset'in en az bir baş daha uzun olduğunu tahmin ediyordu ama çoğunlukla *iriydi*. Erkek dikenli martılar gibi o da geniş ve sağlam yapılıydı, başının tepesinde ve omuzlarında dikenli çıkıntılar vardı. Postu kırmızımsı kahverengiydi ve arka taraflarında daha saf bir kıızıla dönüşüyordu; saçları ise zengin bir maun rengindeydi. Ivy'nin görebildiği hiçbir ss eşyası takmıyordu, sadece beline asılı canlı yeşil ipek bir kumaş vardı ve üzerine dikilmiş birkaç cepte aletler vardı -kaba iplik makaraları, çeşitli boylarda iğneler ve küçük bir bıçak.

Birçok yönden Ketahn'ın türünün dişilerinden bile daha korkutucuydu. şüphesiz savaşta kazandığı birkaç yara izi taşıyordu ve Garahk az önce onun bir savaşçı olduğunu söylemişti ama... Ama varlığında sakinleştirici bir şey vardı.

Daiya'nın gözleri Ivy'nin yanından geçip diğerlerine baktı. "Gölge Avcıları ve... yaratıklar. Gönderdiğin kelimeler beni bu manzaraya pek hazırlamadı Garahk. Kaldarak'ta hangisini görmenin daha tuhaf olduğunu bilemiyorum."

Garahk avuçlarını yukarı çevirip başını eğerek, "Sana anlatacak kelimelerim yoktu," dedi.

Daiya bakışlarını bir kez daha Ivy ve diğerlerinin üzerinde gezdirdi, çene kemikleri seğiriyordu. "Hiçbir kelime yeterli olamazdı. Sadece sekiz gözümle bilebilirdim. Yine de sorularım çok ve daha fazla."

Ivy vrix ile, "Sizin için cevaplayabiliriz," dedi.

Daiya irkildi, gözleri parladı. Ağzını açtı ve kapattı. "Kelimeler yapıyor."

"Konuşuyoruz. İimiz sizin gibi. Sadece... dışımız farklı."

"Sözleri gölge avcılarınıninkinden daha tuhaf geliyor," dedi *daiya* alçak bir sesle. Ivy'nin ve diğer insanların yanından geçip başını eğdi, sanki ilerideki dikenli martı kalabalığını ilk kez görüyormuş gibi. Kenara kayarak bezi yukarı kaldırdı ve yoldan çekti. "Girin. Sözlerimizi paylaşacağız."

Ketahn ileri doğru bir adım attı, ancak bir ön ayağını uzatan Garahk tarafından durduruldu.

"Güven veriyorum, Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okari," dedi Garahk. "Nyleea'ma zarar vermeyin."

"Sözlerimi bir bağa dönüştürüyorum, Garahk ki'Tuun, Altın Yürüyen'in Katili. Ben senin *nyleea'na* zarar vermeyeceğim. Ve senin de benimkine zarar vermeyeceğine güveniyorum."

"Yeminimi ediyorum." Garahk başını eğdi ve bacağını geri çekti.

Ivy avuçlarını Ketahn'ın üst kollarının dış kısımlarında gezdirdi. "Her şey yoluna girecek."

Ketahn elini onun dizine attı ve sahiplenme ile şefkatin karışımı bir duyguyla kavradı. "Yapacağız."

Çalışma odasına girdi. Ivy'nin gözlerinin loş ışığa alışması biraz zaman aldı ama kısa süre sonra mekân netleşti. Çalışma odası geniş ve oval biçimliydi, birkaç geniş ve alçak penceresi vardı. Hava güzel kokularla doluydu.

-Hem egzotik hem de tanıdık çiçekler tavandan kümeler halinde sarkıyordu, bazıları taze bazıları kurumuştı. Başka yerlere asılmış ve yere serilmiş kumaş ve kürk parçaları vardı ve bir tarafta büyük bir dokuma tezgahı ve sayısız alet, iplik ve dokuma ve dikiş için ipek parçaları gibi görünen bir şey vardı.

Tıpkı Ketahn'ın ininde olduğu gibi, doğrudan duvara örülmüş kil kaplar ve sepetler vardı ve muhtemelen içlerinde yiyecek ve diğer malzemeler bulunuyordu. Girişin yanında çeşitli büyüklüklerde birkaç mızrak, birkaç bıçak ve balta duruyordu, hepsi de kara taş başlıydı.

Garahk içeri girdi ve çalışma odasına doğru yürüdü. Ivy bakışlarıyla onu takip etti.

Dikenli martı, büyük bir ipek ve kumaş yığınının iki yanında taş levhalardan yapılmış kaba kutuların durduğu uzak köşede durdu. Bu kutuların açıklıkları yığından uzağa bakıyor, her birinin içinde alçak, mavi-yeşil alevler tutan kaseler ortaya çıkıyordu. Ivy'nin girişin yakınındaki yerinden bile hissedebileceği bir ısı yayıyorlardı.

Yumuşak yığının içinde ne olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Yumurtalar.

Beş taneydiler, boyutları karpuzlara ya da yeni doğmuş insan bebeklerine benziyordu. Dokulu bronz kabukları ışık dokunduğunda parlıyordu. Ivy ejderha yumurtalarını fantastik bir dünyada hayal etseydi, bunlar gibi görünürlerdi.

Huşu onu doldurdu. Bir elini karnına götürdü, yumuşak kıvrımını kucakladı, içindeki minik hayatı kucakladı.

Garahk'ın bir zamanlar düşmanı olan Ketahn ve diğerlerinin eşiyle birlikte evine girmesine izin vermesi bir şeydi, ama yakında yavrulayacak olan bu yavrular gibi değerli ve kırılgan bir şeyle birlikte buraya girmelerine izin vermesi, kendisinin ve *daiya*'nın Ketahn'ın halkıyla gerçekten barış istediğini kanıtlıyordu.

Ivy belindeki ipek ipi çözerek düşmesine izin verdi. Bacaklarını Ketahn'ın arka bacaklarının üzerine çekti ve dönerek onun sırtından kaydı. Ketahn kımıldadı ve sol kollarıyla onun yanından ayrılmasını engelledi. Ona baktı ama adam ona bakmıyordu. Ketahn'ın gözleri de yumurtalara odaklanmıştı ve Ivy onun da kendisiyle aynı sonuca vardığını biliyordu ama bu konuda ne düşüneceğini biliyormuş gibi görünmüyordu.

Kollarından tuttu ve arkadaşları ine girerken onları aşağıya doğru yönlendirdi. Grubun son üyesi Ahnset içeri adımını attığında *daiya* ipek perdeyi indirdi.

"İnime hoş geldiniz, gölge avcıları ve..." *Daiya* Garahk'a baktı.

"*Hyu-nanz*," dedi.

"*Hyu-nanz*," diye yankılandı *daiya* usulca vızıldayarak. Ancak dikkati hızla eşine döndü ve çene dişlerini şaklatıp bacağını yere vurdu. "Misafirlerimizin, inimize çamur içinde girdiğini unutturduğunu sanma Garahk."

Çene çaldı ve çamura bulanmış göğsüne baktı. "Gözlerimde sen olmadan bir kalp atışı daha ölümümü getirir, kalbim yanar."

"Sözlerimizi daha sonra paylaşacağız."

"Çok daha fazlasını paylaşacağız," diye mırıldandı.

Ahmya usulca soludu. "Bunlar... yumurta mı?"

"Evet," diye İngilizce cevap verdi Ketahn. "Bizi buraya getirmek için çok güven gösterdiler."

"Vay canına," dedi Will, onun da dikkati yuvadaydı.

Sadece o ve Ahmya değildi; insanlar vrix'ten inerken tüm bakışları yuvanın üzerindeydi.

Garahk'ın çenesi açıldı ve misafirlerinin odak noktasını fark ettiğinde bacaklarındaki ince tüyler yükseldi.

"Tehdit oluşturmuyoruz," dedi Ivy vrix dilinde olabildiğince hızlı ve net bir şekilde. "Daha önce hiç vrix yumurtası görmemiştik. Onları... güzel buluyoruz."

Garahk ofladı ve başını eğdi, duruşu Ivy'nin ondan beklemediği bir belirsizliğe bürünmüştü. "Yumurtaların farklı mı?"

"İnsanlar yumurtlamaz." Ivy elini bir kez daha karnının üzerine koydu. "Yavrularımızı içerde taşıyoruz."

Garahk yumurtalardan birinin etrafındaki ipeği düzeltmek için eğildiğinde, "İçine sığmak için çok küçük yavrular," dedi.

"Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var," dedi *daiya*. Yuvaya baktı ve gözleri hem gururla parladı hem de şefkatle yumuşadı. "Bu yavru bizim ilk yavrumuz. Sık sık kendimi bakarken buluyorum. Onları yumurta olarak görmek... Yumurtadan çıktıklarında neye benzeyeceklerini hayal bile edemiyorum. Bildiğim tek şey, onlara her şeyimi vereceğim ve bunun yeterli olacağını umuyorum."

"Yeterli mi?" Garahk gevrek gevrek konuşarak ona doğru yürüdü ve başını aşağı çekip kafalıklarına dokunmak için uzandı. "*Nyleea*'m yeter de artar bile. O her şeyden daha fazlasını hak ediyor."

Daiya keyifle tril tril öttü.

Ivy çifti izlerken gülümsedi. Vrix'ler arasında bu tür bir sevgi görmek içini ısıtmıştı. Ketahn ve arkadaşları arasında kardeşçe bir sevgi görmüştü, onun ve kız kardeşinin birbirlerine olan sevgilerini gösterdiklerini görmüştü ama bu...

Daiya eşinden uzaklaştı ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Üzerimde çamurdan bir iz bırakırsan hiç mutlu olmayacağım Garahk."

"Çamur izimi bir yere bırakacağım, *nyleea*, ister senin üzerine ister yere," diye cevap verdi. "Güneşin ve gökyüzünün altında bu doğrudur."

Onu itti -özellikle cüssesi ve yapısı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede nazik ve şakacı bir itişti bu- ve Ketahn ile Ivy'ye döndü. "Kaldarak'ta en son bir gölge avcısı dolaşmayalı uzun zaman oldu. Annem *daiya* olarak liderlik ettiğinden beri sizinkilerden biri misafirimiz olmamıştı."

Ketahn başını öne eğdi. "Bizden biri Kaldarak'ta misafir miydi?"

Daiya kollarını açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Dediğim gibi, uzun zaman önce. Savaştan yıllar önce, ben daha yavruyken geldi. Kraliçenize hizmet etmeyeceğini söyleyen bir Fang. Annem ona burada bir yer verdi ve ölene kadar benim arkadaşım oldu."

Rekosh dikkatle, "Farklı konuşuyorsun," dedi.

Çene çaldı. "Evet ve benim *luveenim* bunu umursamıyor. O eski dostumdan senin tarzında konuşmayı öğrendim. Bunca yıl sonra bile bana hala kolay geliyor."

"Bu senin sesin değil, *nyleea*'m," dedi Garahk.

"Benim iki ya da tek sesli olmamın bir önemi yok. Garahk seni buraya getirdi ve sana benim verebileceğimden çok daha fazla güven verdi. Ama kalplerim onun elinde ve tüm güvenimi elinde tutuyor. Bu yüzden endişelenmeyeceğim ve merakımın peşinden gideceğim. Bu *hyu-nanzlar* daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ama kendi avcıları tarafından takip edilen bir grup gölge avcısı mı? Önce hangi soruları sormam gerektiğini bilmiyorum."

"Eğer duymak istiyorsan, sana her şeyi anlatacağım, *daiya*,"

dedi Ketahn. "Sadece Nalaki olsun," diye cevap verdi.

Garahk homurdandı, çenesi açıldı. "Nalaki ka'Naghi, Katil-" Nalaki nazik bir sesle, "Lütfen *luveen*," dedi, "gerek yok.

Unvanlarımız olmadan da saygı duyabiliriz, değil mi?" "Senin sözlerinle, kalp alevi, harekete geçeceğim."

"Teşekkür ederim. Şimdi, gölge avcısı" -Nalaki dikkatini Ketahn'a geri verdi, ancak odağı onunla Ivy arasında gidip geliyor gibiydi- "Her şeyi duymak isterim." Bir eliyle yeri işaret etti. "Rahatlayın ve dinlenin. Hepiniz."

Nalaki kendini yere bıraktı, kalın bacaklarını katladı ve uçlarını altına sıkıştırdı. Garahk yuvaya döndükten sonra ona katıldı ve kil bir kavanozdan ateş çanaklarından birine kıvamlı bir madde ekleyerek alevlenmesini sağladı. Ivy ve diğerleri de onları takip ederek zemini kaplayan kilim ve kürklerin üzerinde yarım daire şeklinde oturdular. Ivy, Ketahn'ın önüne oturdu ve kollarını ona sarıp tokalarını kalçalarına doladığında gülümsedi.

"Bu *hyu-nanz*," dedi Nalaki çenesini Ivy'ye doğru eğerek, "onu koruyorsun."

"Evet," diye gürlledi Ketahn, Ivy'yi biraz daha sıkı tutarak. "O benim eşim."

Dikenli martı geri çekildi ve çene kemiklerini birbirine geçirdi. "Eşin mi? Bu yaratıklar *vrix* değildir. Biriyle çiftleşmek... bir canavarla çiftleşmek gibidir. Belki bir tanesini evcil hayvan olarak tutmak-"

Ketahn homurdandı, ön ayakları Ivy'nin iki yanına kalktı ve Garahk bir elini Nalaki'nin ön koluna koydu.

"Onlar eş," dedi Garahk, "sen ve ben kadar eminim. Güneşin ve gökyüzünün altında, ayların ve yıldızların altında, sekiz gözüm ve sekiz kat gözüm tarafından doğru."

Nalaki'nin gözleri eşinin bakışlarını tutarken genişledi. Yumuşak bir nefes verdi ve Ketahn ile Ivy'ye dönmeden önce gözle görülür bir şekilde gevşeyerek özür dileyen bir hareketle kollarını birleştirdi. "Özür dilerim gölge avcısı. Tüm Arapsaçı'nda böyle yaratıklar yok ve Vrix'ten başka konuşabilen de yok. Hakaret etmek istememiştim."

Ivy bir elini Ketahn'ın ön ayaklarından birinin üzerine koydu ve o da elini indirerek ince tüylerini düzeltti.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Ketahn. Hiç şüphesiz Ivy'nin kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. "Ama o bana bağlı, ben de ona. O benim gönül bağı." "

Nalaki'nin göğsünden alçak, belirsiz bir vızıltı yükseldi. "Çok küçükler. Çok narinler. Çok tuhaf görünüyorlar. Bu yaratığı kırmadan nasıl çiftleştirdiniz?"

Ivy benzer sorulara o kadar sık cevap vermişti ki, yanaklarında bir kızarıklık oluşsa bile, bilinçli olarak konuşmak istemese bile cevap vrix olarak çıkmıştı. "Göründüğümüz kadar narin değiliz."

"Benim *nyleea*'m güçlüdür," diye yanıtladı Ketahn. "Bu insanlar ne kadar küçük olsalar *da shar'thai*'leri parlak."

Gülümsedi ve gevşek saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin türünden çok da farklı değiliz, Nalaki. Biz de sizin gibiyiz."

Nalaki'nin çene kemikleri birbirine yaklaştı. "Sesleri şekillendirme şeklin çok tuhaf. Ve neden dişlerini gösteriyorsun?"

"Bu bir gülümseme," diye yanıtladı Ivy. "Benim türüm için bu, nezaket ve dostluğu gösterir."

"Bir...*snyull*? Çoğu yaratık için dişlerini göstermek bir tehdittir." "İnsanlar çoğu yaratık gibi değildir," dedi Ketahn.

"Sözlerinizden şüphe duymuyorum. Bu *hyu-nanzlar* hakkında daha çok şey bilmek isterdim. Ama önce arkadaş olabilmemiz için isimlerimizi paylaşalım, sonra da sen hikayeni paylaşabilirsin."

Ketahn ve Ivy'den başlayarak kabile kendilerini tanıttı. Nalaki her ismi söylendiği gibi tekrarlardı, insan isimlerinde biraz zorlandı - özellikle de düzgün telaffuz etmek için dudaklara ihtiyaç duyan Will ve Ahmya'nınkilerde.

Sonra Ketahn hikâyeyi anlattı, Ivy ve diğer vrix de ufak tefek eklemeler yaptı. Ivy bunların çoğunu kendisi de yaşamıştı ama bizzat deneyimlemediği kısımları duymak, Ketahn'ın Zurvaşi'yle o son günden önceki yüzleşmelerini her zamankinden daha da ayrıntılı bir şekilde dinlemek

Takarahl, tüm kalp kırıklıklarını ve öfkesini ortaya çıkardı. Onun acı çekmesini izlemekten başka bir şey yapamazken katlandığı tüm çaresizlik ve acı yüzeye çıktı.

Ve tüm bunların birkaç ay gibi kısa bir süre içinde gerçekleştiğini bilmek... Bu yabancı dünyada uyandığından beri geçen her bir günü omuzlarına çöken bir ağırlık gibi hissetti, onu aşağı çekecek kadar ağır değildi ama göz ardı edilecek kadar da hafif değildi. Bazı açılardan, o günlerin her biri bir ömür gibiydi. Yine de, şimdi geriye dönüp baktığında... bu zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

Birkaç hafta içinde umutlu bir kolonistten mahsur kalmış bir kazazedeye, mahsur kalmış bir kazazededen bir Vrix'in eşine, eşten de halkından geriye kalanları kurtarmak için küçük çaplı bir göçün geçici liderine dönüşmüştü.

Nalaki'nin hikayede anlamadığı ya da inanmayacağı kısımlar olduğu şüphesiz olsa da, çok az yorum yaparak, saygı ve dikkatle dinleyerek hikayeyi özümsemişti. Ketahn sonunda sözlerini bitirdiğinde, *daiya* kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını öne eğdi. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizlikle öylece kaldı.

Ivy dudaklarını birbirine bastırdı, kalbinin çarpıntısının durmasını, ev sahibinin bir şey, herhangi bir şey söylemesini ve böylece onları nasıl bir kaderin beklediğini öğrenmeyi diledi. Dikenli martıların onları ele vereceğini ya da daha kötüsü onlara düşman olacağını düşünmüyordu ama bundan emin olamazdı.

Sonunda Nalaki konuştu. "Söylediklerinizin çoğu doğru olamaz. Yıldızların ortasındaki bir yerden gelen yaratıklar... Sekiz'in birçok eli olmadan böyle bir şey olamaz ve Sekiz neden bu *hyu-nanz* gibi şeyleri oluştursun ki? Yine de senin *khahal*'ını hissediyorum, Ketahn. Yalan söylemediğini biliyorum, çünkü bu *hyu-nanzlar* sekiz gözümün önünde duruyor. Ve eğer Zurvaşi topraklarımıza geliyorsa..."

Ketahn alçak, çakıllı, mutsuz bir ses çıkardı. "O geliyor. Çünkü bizi avlıyor."

Nalaki kollarının üst kısmını kaldırarak uzun, ipeksi saçlarını ellerinin arasına aldı ve omzunun üzerinden geçirdi. Bu kadar büyük ve kalın parmaklara göre şaşırtıcı bir maharetle saçlarını gevşek bir örgü haline getirmeye başladı. "Annem benden önce *daiya* idi. O da benim olmaya çalıştığım gibi bilge ve adildi. Zurvaşi büyüyen tarlalarımızdan mender kökü istediğinde, annem takas teklif etti. Ama Zurvaşi takas istemedi. Sadece almak istedi. Reddettiğimizde savaş açtı.

"Annem savaşta Kaldarak'a önderlik etti. Savaşına topraklarımızın en uzak noktalarında, bataklığın ötesindeki yerlerde başladı ve yavaş yavaş geri püskürtüldü, geri püskürtüldü ve geri püskürtüldü. Zurvashi bir savaşçıdan daha fazlasıydı. Kimi yok ettiğini umursamayan bir canavar gibiydi. Sadece kana susamıştı.

"Annemin yanında savaştım. Dişlerinizin mızraklarına yenildiğinde onunlaydım ve intikamını kendi mızrağımla aldım. Dokumaktan, oymaktan, büyümekten hep memnun oldum. Savaşmak dışında her şeyi yapmaktan. Yine de başka seçeneğim yoktu, çünkü Zurvashi savaştan başka bir şey istemiyordu."

Parmakları durdu ve sanki kendisine yabancıymış gibi uzun, parıldayan saçlarına baktı. "O zaman *daiya* oldum, ruhanilerimiz tarafından annemin hâlâ sıcak olan kanıyla boyandım ve bize ait olanı korumak için savaştım. Kaldarak topraklarımızın kalbiydi. Kaldarak düşemezdi. Bizimkilere eve dönmelerini ve onu sonuna kadar savunmalarını emrettim. Savunmalarımızı hazırladık, sonunda Kan İçici Kraliçe'den intikam almaya hazırđık. Burada ölmeye hazırđım, elimde mızrak, mızrak onun göğsüne gömüldüğü sürece mutluydum.

"Ama o gelmedi. Bataklığı tatsız buldu ve bizi bataklıktan geçirdikten sonra geri çekildi. Kırıldıığımızı düşündü ve belki de haklıydı. Sayımız onun savaşından öncekinin yarısı kadar. Ve ben türümü iyileştirmek için elimden geleni yaptım. Gücümüzü inşa etmek için. *Shar'thai'mizi* güçlü tutmak için-ama daha çok bizi hayatta tutmak için." Nalaki başını çevirip köşedeki yuvaya, orada sıcaktan bunalan değerli yumurtalara baktı.

"Türümün sonunu getirecek olan canavarı doğruca bize getirdin Ketahn." Nalaki bakışlarını Ketahn'a çevirdi. Gözleri okunmuyordu, duruşu sağlam ve boyun eğmezdi. "Eğer sözlerin doğruysa, ki öyle olduğunu biliyorum, senin için gelecek. Ve *buraya*, Kaldarak'a gelecek. Halkım ona karşı sadece nefret besliyor ama onu bir daha asla görmemekten de memnun olurlar. Bunca yıldır onunla savaşmaktan kaçındık, anlıyor musun? Takarahl'a karşı duracak gücümüz olmadığını biliyorduk."

"Anlıyorum Nalaki," dedi Ketahn, "ve üzgünüm. Bu savaş sana ya da senin türüne ait değil. Benim savaşım. Ama ne olursa olsun yanımızda durmanı rica ediyorum."

"Çok şey istiyorsun gölge avcısı."

Ivy, Nalaki'nin anlattıklarının kendisinde yarattığı üzüntüyü bir kenara iterek başını salladı. "Biliyoruz ama... bu bizim geleceğimiz için. Yavrularımız için. Arkadaşlarımız için. Kabilemiz için. Ve senin için de. Zurvashi yaşadığı sürece, onun gölgesi

Kaldarak'a karşı. Her zaman o nefret olacak. Bir gün yine kana susayacağı korkusu hep olacak. Garahk bize Pençelerinin hâlâ gelip sizden bir şeyler aldığını, bazen de öldürdüğünü söyledi. Bu da savaş kadar değil mi? Sizden tüm bunlara son vermemize yardım etmenizi istiyoruz."

Nalaki, "Onun ordusuna karşı koyacak sayımız yok," dedi.

"Takarahl'ın tüm gücüyle ilerlediğine inanmıyorum," diye yanıtladı Ketahn. "Bu kadar yakında olduğuna göre, tüm savaşçılarını uyandırmış olamaz. O sadece bizi avlıyor ve insanların bir tehdit oluşturamayacak kadar zayıf olduğunu düşünüyor. Kaldarak için de aynı şeyi düşünüyor."

"Ve ihanete uğramaktan giderek daha çok korkmaya başladı," dedi Ahnset. "Kendisi uzaktayken Takarahl'ı korumasız bırakmazdı."

Nalaki oflayarak ellerini bacak eklemlerine yerleştirdi. "Ve Takarahl'ın gücünün yarısına bile karşı koyamazdık."

"Böyle sözleri paylaşmayın," diye homurdandı Garahk. "Bizim birimiz onların üçü gibidir."

"Ah, benim *luveenim*." Nalaki eşinin yüzüne doğru kaydı ve eğilerek başını onunkine yasladı. "Kaldarak'la en az seninki kadar gurur duyuyorum ama ne onlara ne de sana yalan söyleyeceğim. Altımızdaki toprağı düşmanlarımızın kanıyla sular ve yine de kazanamayız."

"Böyle bir savaşa gerek kalmadan bu işi bitirebiliriz," dedi Ketahn.

Nalaki başını kaldırdı ve Ketahn'a baktı. "Nasıl, gölge avcısı?"

"Onunla karşılaşacağız, savaşa hazırız, ama benimle yalnız yüzleşecek. Ve ben onu öldüreceğim."

Ivy keskin bir nefes aldı ve gözlerini eşine dikti. "Ketahn, hayır."

"Kardeşim, aptallık etme," diye tersledi Ahnset.

Telok, Rekosh ve Urkot da aynı anda benzer şeyler söyledi, ancak hiçbirisi Ahnset'in ses tonuna ulaşamadı.

Ketahn bir elini Ivy'nin omzuna, ısırik izinin tam üzerine koyarak nazikçe sıktı. "Olması gerektiği gibi. Dediğin gibi, *nyleea*'m, kaçamayız. Eğer savaşmak zorunda kalırsak, savaşan ben olacağım. Bu hep benimle ilgiliydi. Geri kalanınızı onun gazabından korumak için onunla seve seve tek başıma yüzleşeceğim."

Ivy onun yüzünü aradı, kalbi hızla çarpıyor, damarlarından buz akıyordu. Başını iki yana salladı. "Seni öldürecek," dedi İngilizce olarak. "Ve seni öldürdüğünde, bize saldıracak. Hepimize. Onu tek başına durduramazsın, Ketahn."

"Bekle, ne?" Cole söyledi. "Kraliçeyle tek başına mı yüzleşmeyi planlıyor?"

"Beni öldürmeyecek," diye homurdandı Ketahn, bir elini Ivy'nin karnının üzerine koyarak onu kendine doğru çekti. "Ama onunla savaşırsak birçoğumuz zarar görecektir. Kazansak bile birçoğumuz ölecek."

"Neden seninle tek başına savaşsın ki?" diye sordu Nalaki. "Eğer Takarahl'ın gücünden bu kadar eminseydi, seni kolayca alt ederdi."

"Çünkü öfkeyle kaynıyor ve beni her şeyden önce fethetme şansına karşı koyamayacak."

"Zurvaşı uzun zamandır Ketahn'ı eşi olarak istiyordu," dedi Rekosh. "Ama her şeyden önce onu aptal yerine koydu ve onun yerine bir insan seçti. Şimdi onu sadece bir fetih ve üreme aracı olarak istiyor."

Telok alt dirseklerini bacak eklemlerine dayadı ve öne doğru eğildi. "Ve onu ele geçirene kadar da rahat etmeyecek. Gururuna yapılan saldırılara tahammül edemez ve Ketahn gururunu kendisinden öncekilerden çok daha fazla yaraladı."

"Soru sorulmalı Ketahn," dedi Nalaki, Ketahn'ın bakışlarıyla buluşup onları tutarken uzun ve yavaş bir nefes alarak. "Onu yenebilir misin?"

"Onunla birden fazla kez dövüştüm ve ona zarar verdim," diye yanıtladı Ketahn.

"Bu aynı şey değil."

"Öyle değil ama Gölgelerdeki Mızrak kadın savaşçılarımızı katletti," dedi Garahk. "Ona şahit oldum. Kan içici Kraliçe'yi öldürebilecek bir erkek varsa, o da odur."

"Başka bir şey olmazsa, onu yaralayacağım," dedi Ketahn, sesi alçak ve sertti. Bakışları Ahnset'e kaydı. "Ve bu, benim yerime bir başkasının onun işini bitirmesi için yeterli olacaktır."

Ahnset gerildi. "Broodbrother..."

"Ölüme gitmeyeceğim." Çenesini Ivy'nin başının üzerine koyacak şekilde indirdi ve elini Ivy'nin karnına koydu.

Ivy onun elini kendi eliyle sardı ve gözyaşları gözlerini yakarken sıkıca kavradı. İçinde bulundukları tehlikenin farkındaydı, peşlerinde ne olduğunu biliyordu ama Ketahn'sız bir hayatı hayal etmesine asla izin vermemişti. Onların geleceği birlikte yaşamak içindi.

Ivy'nin içinde yanan öfke, eşini kaybetme ihtimalinden duyduğu dehşetle karıştı. Boğazı daraldı. Zurvashi'nin onu ondan almasına izin vermeyecekti. Vermeyecekti.

"Ölmene izin yok," diye homurdandı.

Onu dört koluyla sardı ve ön ayaklarını etrafına dolayarak sıcaklığı ve gücüyle kozaladı. "Başarısız olsam bile ölmeyeceğim. I

Sözlerimi bir bağa, kalbimi bir ipliğe dokuyacağım. Zurvaşı'nın sonu gelecek ve biz de huzura kavuşacağız."

Ivy döndü ve ona doğru sokuldu, göğsünü tuttu ve dudaklarını birbirine bastırarak karşı konulmaz duygularını uzak tutmaya çalıştı. Bir süre için sadece sessizlik ve Ketahn vardı; Ivy onun sıcaklığını, kalp atışlarını, sert ama sıcak tenini hissetti. Ama yine de, o anda özlemini duyduğu rahatlığı getirmedi. İçindeki önsezi duygusu çok büyüktü ve önlerinde uzanan bilinmezlik çok uçsuz bucaksızdı.

Sessizliği bozan ve Ivy'yi gerçekliğe geri çeken Nalaki oldu, sesi sıcak ve nazikti. "Artık bu tür konuları daha fazla konuşmamıza gerek yok. Hepiniz çok uzun ve zorlu bir yolculuk yaptınız ve dinlenmek dışında hiçbir şey hak etmediniz."

Garahk'a baktı ve çene çaldı. "Eşim seni yıkanabileceğin tapınağa götürecekt. Kesinlikle temizlenmeye ihtiyacı var. İşini bitirdiğinde sana yiyecek ve dinlenebileceğin bir yer sağlayacağız."

"Yemek mi dedi?" Cole sordu. "Çünkü yemin ederim o kelimeyi tanıdım."

Diego sırtıtarak başını salladı. "Tabii ki söylenen diğer şeylerin arasından *bunu* yakalayacaktın."

Cole ellerini karnına bastırdı. "Dostum, açlıktan ölüyorum!"

Callie gözlerini devirerek, "En son taze bir yemek yediğimizde Urkot kadar yedin," dedi.

Urkot daha dik oturdu, Callie'ye doğru döndü ve başını eğdi. "Urkot yemek yemez."

Her şeye rağmen Ivy gülümsedi. Bu küçük anlar gerçekten de her şeydi - tüm mücadeleyi, tüm riskleri değerli kılıyordu. Korkudan kurtulamıyordu ama buna boyun eğmeyecekti. Ketahn için güçlü olacaktı, tıpkı onun kendisi için güçlü olduğu gibi.

Nalaki'nin bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. Her şey için. Bu küçük nezaket bile umduğumuzdan çok daha fazla."

BÖLÜM 26

BİR KEZ DAHA Garahk, Ivy'nin küçük kabilesini Kaldarak'tan geçirdi. Bir kez daha, dikenli martılar çevredeki platformlarda ve yürüme yollarında toplanmış, şimdi daha da kalabalık bir şekilde bakıyorlardı.

Nalaki'yle konuşmalarından sonra Ivy, köye vardığında olduğu kadar tedirgin olmamıştı bu bakışlardan. Garahk yürürken kendisini izleyenlerin birçoğuyla konuşarak onu daha da rahatlattı. Sözleri değişiyordu ama mesajı değişmiyordu; *daiya* bu yabancıları Kaldarak'a kabul etmişti. Ivy, Ketahn ve diğerlerine sadece onurlu misafirler olarak değil, sanki bu inlerde yumurtadan çıkmışlar gibi davranılacaktı.

Ivy, Garahk'ı takip ederken Ketahn'ın sırtına yaslanıp ona sıkıca sarıldı. Çamurla kaplı dikenli martı onlar için şimdiden çok şey yapmıştı. Burada, kendi halkının arasında, bir sıcaklık ve pozitiflik ışıyordu ve Ivy, onlarla konuştuğunda diğer dikenli martılardaki değişimi gördü. Gözlerindeki şüphelerin yumuşayıp kaybolduğunu, gergin duruşlarının gevşediğini gördü.

Çok geçmeden, Ivy'nin kabilesi temkinli bakışlar yerine hoş geldiniz sözleriyle karşılanmaya başladı.

Geleceğin belirsizliği Ivy'nin üzerinde muazzam, karanlık ve uğursuz bir şekilde belirliyordu ama şimdilik bunu kabullenmeyi reddetti. Şimdilik, sadece kendini mutlu hissetmesine izin verdi. Kendini evinde hissetmesine izin verdi.

Kaldarak gerçekten de peri masallarından fırlamış bir yerdi. Birçok köprüsü, binası ve platformu güneşin gölgesinde sıcacık görünüyordu. Hava sıcak ve nemliydi ama ağaç dallarının arasından biraz rahatlama sağlayacak kadar bir esinti geçiyordu. Her zamanki orman sesleri hâlâ mevcuttu; hışırdayan yapraklar ve artık çok tanıdık hale gelen uzak hayvan sesleri...

Bu yerde başka bir şey vardı, Ivy'nin bunca zamandır özlediğini fark etmediği bir şey.

Tembel okyanus dalgaları gibi yükselip alçalan o hafif vızıltı, o sohbet ve faaliyet uğultusu vardı. Sadece insanlar bir arada olduğunda, çalıştığında ve konuştuğunda ortaya çıkan o ses. İnsanlar yaşarken.

Garahk onları daha da yükseğe çıkardı ve sonunda Kaldarak'ın en üst katına ulaştılar. Ketahn dikenli kafatasının arkasındaki platforma tırmanırken, Ivy kendini ormanın herhangi bir yerinde olduğundan çok daha büyük görünen gökyüzüne bakarken buldu. Dünya'daki gökyüzünden biraz daha derin ve saf olan mavi dalgalar, bulutların aralarından görünüyordu. Bu bulutların çoğu tepede kabarık ve beyaz olsa da, ufka doğru yaklaşan yağmurun grisine dönüştüler.

Sonra Ketahn tamamen ayağa kalktı ve Ivy'nin nefesi kesildi. Bulundukları noktadan *her şeyi* görebiliyordu.

Gözleri önce uzaktaki bir uçuruma takıldı. Kayalık yüzü aşağıdaki sık ormana dalıyordu, soluk taş bitki kümeleri ve asmalarla doluydu. Kaldarak'ı ilk gördüğü yerin burası olduğunu fark ettiğinde gülümsedi, vadiye bakan yüksek bir noktaydı. Uzaylı kuşlar uçurumun yakınındaki gölgelikten hızla geçiyordu, yeşil ve morun arasında parlak mavi ve kırmızının küçük lekeleri.

Sonra Ketahn döndü ve Ivy'nin dikkatini öne çekerek tril tril öttü. Daha yükseğe oturdu ve onun omzunun üzerinden baktı.

Tapınak tam karşısında duruyordu, hayal edebileceğinden çok daha büyüktü. Hâlâ birkaç yüz metre uzakta olmasına rağmen, taş işçiliğindeki bazı ayrıntıları buradan görebiliyordu; uzun yıllar boyunca solmuş oymalar, tüm yapının ilk bakışta görüldüğünden çok daha sofistike görünmesini sağlayan ince desenler ve tasarımlar. Artık tapınağın tepesindeki heykelleri karıştırmak imkânsızdı; dördü erkek, dördü dişi Vrix'lerdi bunlar.

Sekiz.

Vrix dini hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu heykellerin onların tanrılarını tasvir ettiğini biliyordu.

Tapınağın önünden akan şelale güneş ışığında parıltıyor ve oluşturduğu sis aynı ışığı soluk ama güzel bir gökkuşağına dönüştürüyordu.

Ve bu tapınağa giden bir köprü vardı. Çok uzun olduğu için ortasından sarkan çok çok uzun bir köprü, üzerinde kimse yürümese bile rüzgârda sallanan bir köprü. Evet, iki yanında tırabzan gibi uzanan ipler vardı; evet, ipekle birbirine bağlanan ahşap kalaslar yeterince sağlam *görünüyordu*. Bunların hiçbiri Ivy ve arkadaşlarının birkaç yüz metrelik açık havayı sarkık, sallantılı bir köprü üzerinde geçmek üzere oldukları gerçeğini değiştirmiyordu.

Ivy zorlukla yutkundu ve yamacı taradı. Tapınağa doğru uzanan üç köprü daha vardı, hepsi de bu köprüden daha alçaktı ve sadece bir tanesi tapınağa demir atmıştı.

Neden daha alçak köprülerden birini kullanmadıklarını sormak için ağzını açamadan -belki de buradan küçük görünecek kadar aşağıda olan en alçak olanı- Jarahk köprüye adım attı ve Ketahn da hemen arkasından onu takip etti.

Nefesini içine çekti, tekrar Ketahn'ın arka ayaklarının üzerine düştü ve hem kolları hem de bacaklarıyla onu olabildiğince sıkı kavradı.

Kendisi köprünün üzerinde yürümüyor olsa da, köprünün onun altında zıpladığını ve sallandığını hissetti. Gözlerini sıkıca kapadı ve yüzünü onun sırtına bastırdı. Adam onu sayamayacağı kadar çok kez ağaçların arasından geçirmişti. Yükseklerle, onun tek başına çıkabileceğinden çok daha yükseklerle tırmanmışlardı ve o da buna alışmıştı. Korkusunu hiçbir zaman tam olarak yenememiş olsa da Ketahn'a güveniyordu. Onun düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Ne kadar yükseğe tırmanırsa tırmansın, ona sahipti.

Ama bu köprüye güvenmiyordu.

Özellikle de diğerleri Ketahn'ın arkasına geçtiğinde ve o şey daha da fazla sallanmaya başladığında.

Ketahn usulca geveledi ve alt kollarından birini onunkinin üzerine koyarak elini kendi eliyle kapattı.

"Lütfen ipi tutmak için bunu kullanın," diye homurdandı. "Dört elinle de."

Yine gevezelik etti, bu sefer çok daha derin ve dolgun bir sesle; eğer köprünün hareketleri yüzünden midesi zaten alt üst olmasaydı, bu ses kalbinin çarpmasına neden olabilirdi.

"Sadece altı bacakla bile yeterince sağlamım, *nyleea*'m," diye cevap verdi.

Ivy onun diğer kollarının kaydığını hissetti. Kalbi boğazına fırladı ve ona inanılmaz derecede daha sıkı sarıldı. "Sakın buna cüret etme!"

Eğlenen bir sesle kollarını önceki pozisyonlarına geri getirdi.

Bu Ivy'yi pek rahatlatmadı; kalbi tekrar aşağı inse de midesi de onunla birlikte battı. "Sanırım kusacağım."

Ketahn gerildi. "Bana bunu yapma, insan."

Karnı ne kadar huzursuz olsa da - ve o tüketen korkuya rağmen -Kıkırdadı. "Hiçbir şey için söz veremem."

"Şanslısın ki yıkanacağız." diye homurdandı.

Her nasılsa, Ivy'nin hayatının en uzun, en üzücü yolculuğu gibi hissettiren şeyden sonra, Ketahn köprüden indi. Sallanma durur durmaz ve Ivy onun sağlam bir zeminde olduğunu anlar anlamaz, tüm vücudu gevşedi. Bacakları onun iki yanına sarktı, kolları düştü ve uzun, titrek bir nefes verirken yanağı onun sırtına çarptı.

Sonunda gözlerini açtığında köprüye doğru baktı, geri dönmek için tekrar geçmeleri gerektiği gerçeğini kabullenmemeye çalışıyordu.

Diğerlerinden birkaçı hâlâ karşıya geçiyordu; aralarında yaya olan Cole da vardı, saçları rüzgârda dalgalanırken kulaktan kulağa sırtıyordu.

"Düşmemi umduğunuzu hissedebiliyorum," dedi sırtarak.

"Neden yapalım ki? Etrafta bizi iyi gösteren birinin olması güzel," dedi Lacey.

Diego sırttı. "Bunu ummazdım. Sadece seni iter ve bu işi bitirirdim."

Cole güldü ve başını salladı. "Evet, bahse girerim vrix'lerden biri beni kış ipiyle kementle bağlar ve iyi olurum. Hatta muhtemelen bungee jumping gibi eğlenceli bile olurdu."

Lacey burnunun kenarını sıktı ve içini çekti. "Tamam, söylediklerinde o kadar çok yanlış var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Gelin," dedi Garahk vrix dilinde, grubu el sallayarak. "Yalvarmayacağım *daiya'nın* gazabına daha fazla maruz kalmamalıyız."

Onu tapınak duvarındaki bir açıklıktan geçerek, az yanan mavi-yeşil ateşlerin aydınlattığı bir koridora kadar takip ettiler. Tapınağın içinde ilerlerken Urkot taş işçiliği ve malzemelerle ilgili birkaç yorum yaptı ve bunun sonucunda Garahk'la aralarında dikenli kafalı taş ustalarının becerileri hakkında iyi huylu bir tartışma çıktı.

Urkot hayatının çoğunu yeraltında, taşlarla çevrili olarak geçirdiğine dikkat çekti, Rekosh da bunu Urkot'un kafatasının taşlarla dolu olduğu ve bu yüzden taşlara çok aşina olduğu anlamına geldiğini söyleyerek değiştirdi. Garahk gölge avcılarının yaptığı hiçbir şeyin Urkot'un kiyle boy ölçüşemeyeceğini iddia etti.

Bu tapınağın ihtişamı; Urkot, tüm zamanlarını ağaçlarda sopalarla oynayarak geçirirken bir dikenli martının bunu nasıl bilebileceğini sordu.

Ivy bunun bir süre daha böyle devam edeceğini tahmin ediyordu ama işlenmiş taşın doğal, el değmemiş kayayla buluştuğu büyük bir odaya girdiklerinde tartışma aniden sona erdi. Hava yoğun ve ıslaktı, içerideki büyük, katmanlı havuzlardan çıkan buharla doluydu. Su, bu havuzlardan aşağıya, Ivy'nin gün ışığını gördüğü geniş bir tünele akan bir dereye akıyordu.

"Kaplıca mı?" Will kuşkuyla sordu. "Bu adamların tapınaklarının içinde bir *kaplıca* mı var?"

"Burada temizlenebilirsin," dedi Garahk ve kemerinden bir kese çıkardı. İçinden bir avuç kuru ot çıkardı, ezdi ve suyun içine serpti. Suyu karıştırdıkları anda kokuları havaya yayıldı; lavantayı andırıyordu ama naneli bir tınısı vardı.

Garahk kemerini ve çantasını çıkarıp suya girdiğinde, iç çamaşırlarını çıkarmayan Lacey, Callie ve Ahmya dışında herkes aceleyle suya girdi. Birden fazla insan bir daha asla sıcak bir banyo yapamayacaklarını düşündüklerini söyledi ve herkes en azından birkaç memnun iç geçirdi.

Su sıcaktı ama rahatsız edici derecede değil, uzun ve zorlu yolculuklarının ağrı ve sızılarını başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yatıştırıyordu. Ivy ve arkadaşları yıkanmadan önce bir süre suyun tadını çıkardılar ve sonra daha da çok tadını çıkardılar.

Garahk onlara dönme vaktinin geldiğini söylemeseydi, Ivy hepsinin akşamın ilerleyen saatlerine kadar orada kalacağından emindi. Bu yabancı dünyada geçirdiği zaman sürprizlerle doluydu - her gün yeni bir şey getiriyordu. Ama bu, o sürprizlerin en hoş olanlarından biriydi.

Havuzlardan çıkan dikenli martı, içeri girenle aynı değildi. Garahk'ın kendini bulduğu kalın çamur tabakası gitmiş, yerine taze karı utandıracak kadar beyaz bir post gelmişti. Bu beyazın içindeki siyah noktalar ve desenler parlak bir parlaklık kazanmış, çok sayıdaki dikenli çıkıntıları uçlarına doğru siyaha dönüşmüştü. Çamurla kaplanmış ve yüksek bir düğümle toplanmış olan saçları artık gevşekti, uzun, ipeksi beyaz telleri siyah çizgilerle doluydu.

Dikenli martıların kirlenmiş tulumlarının yerine giyecek kıyafetleri yoktu ama yakınlarda yığılı duran büyük, katlanmış bezler havlu işlevi görüyordu ve insanlar vücutlarını kuruladıktan sonra bu bezleri kendilerine sarıyorlardı. İnsanlar

vrix, insanlar kururken bir çıkıntının üzerine düzgünce dizilmiş kavanozlardan derilerine yağ sürdü.

Köprüyü tekrar geçtiklerinde Ivy Ketahn'a o kadar sıkı sarılmamış olsa da, uzak platforma varana kadar gözlerini kapalı tuttu. Ancak bu sefer, tüm o zıplamalar ve sallanmalar midesini daha da belirsiz hissetmesine neden oldu. Nalaki'nin inine dönüş yolculuğunun çoğunu kusmamak için kendini zorlayarak geçirdi.

Neyse ki, Nalaki'nin çalışma odasının rahat ortamı Ivy'nin mide bulantısının geçmesine yetecek kadar sağladı - tam da yemek yiyebilecek kadar.

İnsanlar için pişirilmiş taze et ve meyveden oluşan büyük bir yemeği dikenli kafalı ev sahipleriyle paylaştılar ve sohbet hafif ve dostçaydı. Artık ne olacağından, Zurvaşi'den ya da kaçınılmaz yüzleşmeden, ölümden ve kıyametten bahsedilmiyordu. Ivy bunun daha sonra geleceğini biliyordu ama o zamana kadar geçen her anın mümkün olduğunca tadını çıkaracaktı.

Yemekten sonra Garahk ve Nalaki, Ivy'nin kabilesini başka bir binaya götürdü. Nalaki bu geniş, alçak tavanlı yapının erzak depolamak için kullanıldığını anlattı. Herkes banyo yaparken, adamlarına burayı temizletmiş, kabilenin çantalarını ve silahlarını içeri sokmuş ve kabarık ipek, yumuşak kürkler ve dokuma battaniyelerle on uyku alanı düzenlemişti.

"Ama biz on iki kişiyiz," dedi Ivy başını öne eğerek.

Nalaki çene çaldı. "Garahk uzaktayken kendimi yalnız hissediyorum. Döndüğünde sadece onunla olmak istiyorum, başkasıyla değil. Uzun ve uzak yolculuklar yaptın. Eşinle birlikte oldun ama sadece onunla değil. Senin yerinde olsaydım ne isterdim biliyorum."

Her şeye rağmen, bu Ivy'nin yanaklarına biraz sıcaklık getirdi, ama Nalaki'nin düşünceliliğinden utanmaktan çok daha fazla etkilendi.

Sarmaşık ve Ketahn eşyalarını toplayıp Nalaki'nin peşinden yakındaki bir platforma gittiler; bu platform güçlü ağaç gövdesinden biraz daha uzakta, bir dalın üzerine kurulmuştu. Üstündeki yapı küçüktü, dört kişilik bir çadırdan çok daha büyük değildi ama o da rahat ipekler ve kürklerle doldurulmuş, kurutulmuş çiçeklerle kokulandırılmıştı ve en önemlisi, Ivy ve Ketahn içine rahatça sığabiliyordu.

Ivy gülümseyerek Nalaki'ye döndü. "Teşekkür ederim."

Nalaki başını eğdi ve bir elini kaldırarak bir parmak eklemine başlığına vurdu. Ivy bu hareketi taklit etti; Ketahn'dan ve diğer vrixlerden bunun bir saygı ve onay işareti olduğunu biliyordu.

Bunun Zurvaşı'nın kimseye yapmayacağı bir jest olduğundan şüpheliydi.

Nalaki, "Gün batımına yakın seni çağıracağım, böylece önemli meseleler hakkında konuşabiliriz," dedi. "Ama şimdilik dinlenmene bak."

Nalaki gittiğinde ve kumaş kapı tekrar yerine oturduğunda Ivy, "Dikenli martıların kraliçesi olmasını beklediğim gibi biri değil," dedi.

Ketahn geveledi ve başını salladı. Çantalarını yere bırakıp mızraklarını duvara dayarken, "Öyle değil," diye cevap verdi. "Zurvaşı ben kuluçkaya yattığımdan beri Takarahl'ı yönetiyor ve onun kadar zalim ya da kibirli birinin olamayacağını biliyordum... ama bir kraliçenin her yönden ondan bu kadar farklı olabileceğini düşünmemiştim."

"Nalaki kendini diğerlerinden üstün görmüyor. Onlara eşit davranıyor. Bu yüzden o kraliçe değil, *daiya*."

"Ve bunun için onların saygısını kazandı. Benim de."

Ivy küçük pencereye doğru ilerledi ve ipek perdeyi kaldırarak güneş ışığını içeri almak için yakındaki ahşap çiviye astı. Dışarıya baktı. Üzerine tünedikleri dal, ilerledikçe daralarak önünde uzanıyordu ve her tarafta yemyeşil bir bitki örtüsü vardı - yukarıda kalın orman örtüsü, aşağıda daha küçük ağaçların tepeleri ve diğer büyük dallar. Her yerde sarmaşıklar ve çiçekler vardı ve çevresindeki yeşilliklerin arasından renkli ipek ve dikenli kafatası yapıları üzerindeki boya parıltılarını gördü.

"Burası... çok güzel," dedi.

Ketahn Ivy'nin arkasına geçti, bir kolunu göğsüne doladı ve diğer eliyle çenesinin altını kavradı. Yüzünü kendisine doğru eğerek parlak mor gözleriyle ona baktı. "Ah, yüreğim parçalandı. Dışarıdaki güzellikten bahsediyorsun ama ben sadece seni görüyorum, güneşi bile gölgede bırakıyorsun."

Adamın kollarından biri daha ona dolandı ve büyük avucunu karnının üzerine yerleştirdi. Adam onu kendine doğru çektiğinde direnmedi; sadece ona doğru eğildi, sıcaklığının ve kokusunun üzerine sinmesine izin verdi.

"Ketahn? Sence burada kalabilir miyiz? Bütün bunlar bittikten sonra?"

O alçak, düşünceli mırıltılardan birini çıkardı ve göğsünden kadının içine doğru titreşti. "Bilmiyorum. Garahk artık Kaldaraklı olduğumuzu söylüyor. Evimizi yapmak istediğin yer burası mı?"

"Güvende olacağımız bir yer istiyorum. Senin, kız kardeşinin, arkadaşlarının ve insanların kabul edileceği bir yer."

kabul edilebilir." Adamın kollarında dönerek yüzünü tamamen ona döndü ve ellerini kaldırarak çenesini aralarında kavradı. "Bence burada mutlu olabiliriz."

"Seninle olduğum sürece her yerde mutlu olurum," diye mırıldandı ve bir eliyle saçlarını düzeltti. "Bunu düşünmek için zamanımız olacak. Seçim yapmak için zaman. Ama şimdilik, *nyleea*'m, tüm dikkatimi bu ana veriyorum."

Ivy gülümsedi, başparmaklarını yanaklarının sert derisinde gezdirirken gözleri onunkileri aradı. Ama bir gelecek, bir yuva, burada buldukları cennette kalma umuduna rağmen, gelecek olanlara dair endişesini ve korkusunu yenemiyordu. Sevdiği her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar elinden alınabileceği korkusundan kurtulamıyordu.

Bu onu yok eder.

İçinde hiçbir kelimenin tam olarak tarif edemeyeceği acı verici, derin ve gerçek bir şey kabarıken göğsü daraldı. Kalbini sıkıştırdı ve nefesini çaldı, onu aynı anda hem kavurucu bir sıcaklık hem de dondurucu bir soğukla doldurdu. Onu Ketahn'a bağlayan görünmez iplerin gerildiğini hissetti ve bu iplerin ne kadar narin olduğunun her zamankinden daha fazla farkındaydı. Ne kadar çok dış gücün onları bir saniye bile düşünmeden kesebileceğinin.

Ketahn'ın başını aşağı çekti ve alnını onunkine bastırdı. "Zurvaşı'nin seni benden almasına izin vermeyeceğim," dedi şiddetle, kalın bir sesle. Gözyaşları gözlerini yaktı ama ondan başka bir yere bakmadı. "Sen benimsin. Benim aşkım, benim kalbim, benim her şeyimsin."

BÖLÜM 27

KETAHN HAREKETSİZ KALDI. Ivy'nin sesindeki ıstıraba karşılık, içindeki artık tanıdık olan korku inanılmaz derecede ağırlaştı. Eşi başına geleceklerden korkuyordu, o da öyle. Ama ses tonunda, hareketlerinde korkudan çok daha fazlası vardı. Sevgi vardı. Ve bu sevgi göğsünde derin bir sıcaklık yarattı, bu sıcaklık kalp atışları boyunca yankılandı ve dışarıya doğru yayıldı, korkuyla savaştı, şimdi her zamankinden daha fazla üzerlerinde beliren bilinmeyenin gölgesiyle savaştı.

Birlikte geçirdikleri tek bir anın bile boşa gitmesine izin vermeyecekti.

"Ben seninim," diye mırıldandı, eliyle başının arkasını kavradı. "Hiçbir şey beni senden alamaz. Ne Tangle, ne Sekiz, ne de o." Ivy'nin başını yana çevirerek, boynuna ulaşana kadar yüzünü saçlarından aşağıya doğru taradı ve onun tatlı kokusunu içine çekti.

Onu tam olarak öpemiyordu ama yine de ağzının ve dilinin şefkatli dokunuşlarıyla tenini okşadı. Ivy'den ürpertici bir nefes kaçtı ve parmaklarını Ivy'nin saçlarına geçirerek onu kendine yakın tuttu, başını ona daha kolay erişebilmesi için eğdi.

Ketahn dilini kızın kulağının altında gezdirdi. Titredi, saçlarını tutuşu sıkılaştı ve çok duyarlı olan teni küçük şişliklerle karıncalandı. Sonra ağzını tekrar *omzundaki* izlere götürdü - kendi izlerine

-Ve dilini onların üzerinde gezdirdi, göğsü gurur ve arzuyla gümbürdüyordu. "Ketahn," diye fısıldadı, bedenini ona doğru bastırarak.

Tokaları kalçalarını çevreledi ve onu ağrıyan yarığına doğru kavradı. Gövdesi çoktan zonklamaya ve ortaya çıkmak için zorlanmaya başlamıştı, eşinin sıcaklığına gömülmek için sabırsızlanıyordu.

Ivy yüzünü ona doğru çevirdi, dudakları çenesinin altını öpmeden önce yanağını sıyırdı. "Bana sahip çık, Ketahn." Ellerini onun omuzlarına indirdi ve parmaklarını kıvrarak tırnaklarını göğsünün sert çıkıntılarında gezdirdi. "Beni fethet. Beni tekrar tekrar senin yap."

Ketahn ağzını açarak dişleriyle kadının omzunu sıyırdı ve kadının tekrar titremesine neden oldu. "Seni fethettim, dişi."

"Kanıtla. Daha önce yaptığın gibi."

Çiftleşme çılgınlığı içinde derinlerde bir yerde kıpırdandı. Parmaklarını kızın saçlarına geçirip kavradı, kasları yükselen içgüdüyle, o tüketen ihtiyaçla titriyordu. Ama henüz teslim olmayacaktı. Ivy'ye sahip çıkacak kişi o olacaktı. Kendi isteğiyle, kendi seçimiyle onunla çiftleşecekti.

O bir fatihtti.

Başını kaldırarak saçlarını geriye doğru çekti ve çenesini yukarı kaldırmaya zorladı. Ketahn eğildiğinde Ivy'nin nefesi kesildi, yüzü onunkinden bir iplik genişliğinde uzaktaydı. Çene dişlerinin uçları kızın yanaklarını sıyırdı.

"Sen benimsin, Ivy," diye hırladı. "Sana sahip çıkıyorum, şimdi ve sonsuza dek." Elinin altıyla vücudunu saran bezi yakaladı. "Sen benimsin. Bedenin" -bezi yırtıp yere attı- "kalbin ve ruhun."

Vücudu, yumuşak, çekici insan vücudu, onunkine şekil verdi; pembe, sert tepeleriyle göğüsleri göğsüne, karnı karnına ve ateşli seksi yarığına yaslandı. Kadının verdiği his onu harekete geçirdi. Çılgınlık zihninde uğulduyor, kontrol için pençeliyordu.

Ama bu dürtülerden daha güçlü olan onun kokusuydu - her nefesinde daha da güçlenen, onu her şeyden daha çok cezbeden lezzetli bir koku. Bu koku onu eşinin gerçek tadına bakmak için aç bırakıyordu.

Ivy'den çekildiğinde arka bacakları çoktan memeciklerinden ipek çekmeye başlamıştı, saçlarını tutmaya devam etti ama vücutları arasındaki diğer tüm teması kesti. Onun yokluğunda derisi karıncalandı ve yarığı hemen ayrılarak gövdesinin serbest kalmasına izin verdi.

"Eşim zevk mi istiyor?" diye sordu, çenesini kavradı ve bakışlarını kendisiyle buluşturmaya zorladı.

Mavi gözleri daha önceki gözyaşları yüzünden parlıyordu ama renkleri ihtiyaçtan koyulaşmıştı.

"Evet. Erkeğini arzuluyor."

Ivy ona doğru uzandı. Onun dokunuşunu özlemesine rağmen, elleri derisine ulaşmadan önce bileklerini yakaladı ve kollarını başının üzerine kaldırdı.

Bilinçli bir düşünce olmadan ipek ipi işledi, kollarının etrafına sardı, parmakları hızlı, sıkı düğümler attı.

"Seni sahiplendim, insan. Sadece benim verdiklerimi alacaksın" - ipi tavana bağladı ve ağırlığını almasına izin verdi.

Onun bile algılayabileceğinden daha hızlı bir şekilde, elleri ipeği kalçalarının ve dizlerinin etrafında dolaştırarak ayaklarını yerden kaldırdı. Kokusu daha da yoğunlaştı; her ilmekle, her düğümle arzusu alevlendi.

Eşine baktı. Teni kızarmış, göğsü kabarmış ve o çok ağır, çok hassas göğüsleri yukarı doğru açılmıştı. Bakışları daha aşağılara, kuluçkalarının büyüdüğü karnındaki çıkıntıya kaydı. İçindeki o derin, güçlü içgüdü yeniden kıpırdandı; gurur, sahiplenme, koruma, *her şeydi*.

Her yönüyle onun kıızıydı. Vücudunda ve ruhunda onun izlerini taşıyordu ve onun tohumunu kabul etmişti. Yine de Ivy'ye olan açlığı, ondan ne kadarına sahip olursa olsun asla tatmin olmayacaktı. Arapsaçından daha büyüktü, ormanın dallarının ötesine uzanan yıldızlarla dolu gökyüzünden daha genişti.

Gözleri daha da aşağıya indi. Ivy'nin bacakları açılmış, cinsel organını ona gösteriyordu. Kalçalarının iç kısımlarında ve yarığının taç yapraklarında parlayan özü onu çağırıyor, baştan çıkarıyordu.

Ivy'nin arka tarafını iki eliyle avuçlayıp onu kaldırırken Ketahn'ın derisi kaslarının ve kemiklerinin üzerinde ince bir gerginlik hissediyordu. Çene kemikleri genişçe açıldı ve beklentiyle seğirdi ve pençeleri Ivy'nin hassas etine battı. Yüzünü eğdi ve derin bir nefes aldı.

Ketahn nefesini verirken hırladı, ses kendi ezici ihtiyacıyla dalgalanıyordu. Ivy titredi ve yumuşak bir inilti çıkararak kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Kadının arzusu onunkini daha da artırdı. Bakışlarını yukarı kaydırды, kadının göbeğine ve göğüslerine baktı, gözleri parlak ve dudakları ayırık bir şekilde ona baktığını gördü.

Küçük eşi ona hayal edebileceğinden çok daha fazla güzellik göstermişti. Ona her baktığında takdir edeceği bir şey, kendini kaybedeceği bir özellik daha buluyordu. Ve şu anda onun gözlerinde yanan şehvet kadar kendini kaybedebileceği bir şey yoktu.

Ama o bir fatih istemişti.

"Yalvar bana, Ivy," diye homurdandı, nefesinin tekrar onun seksinin üzerinden akmasına izin verdi. "Zevk için yalvar bana."

"Lütfen." Başı koluna yaslanmak üzere yana düşerken kirpikleri dalgalandı. Parmaklarını ipek bağların etrafına doladı ve tekrar onun ağzına doğru gerindi. "Dokun bana, Ketahn."

Başını biraz daha aşağı eğdi ve dilini uzatarak özünü tatmak için uyluğunun iç kısmında gezdirdi. Kendini tutamıyordu - ve kendini daha fazla tutamayacaktı. Sadece kokusu bile onu birkaç kalp atışı içinde deliliğe sürükleyebilirdi. "Yalvar."

"Oh Tanrım." Ivy'nin bacakları titriyordu. Seksinden daha fazla nektar damladı. "Lütfen. Lütfen, sana ihtiyacım var, Ketahn." Yavaşça nefes alarak onun bakışlarını tuttu. "Öp beni."

Bir hırıltıyla onu yüzüne doğru kaldırdı ve özünü doğrudan kaynağından çekmek için diliyle cinsel organını mızrakladı. Ivy'nin nefesi kesildi ve gözlerini kapattı, başı geriye düştü. Ketahn dilini kadının iç duvarları boyunca sürükledi, duvarların etrafında sıkışması heyecan vericiydi ve sonra kadının tadını ağzına almak için geri çekildi.

Daha bunu yapmayı düşünmeden, açlığı ve arzusu onu kadının kıvrımlarını yalamaya itti. Yapraklarındaki çiylere yaladı, seksinin tepesindeki şişmiş tomurcuğu yaladı ve tekrar tekrar derinliklerine daldı, bitmeyen susuzluğunu gidermek için tatlı nektarından daha fazlasını çıkardı. Kadın ipi kavradı ve kalçalarını dilinin hareketlerine göre salladı, zevkini alabileceği herhangi bir şekilde aradı ve o da verdi.

İnlemeleri odayı doldurdu. Sessiz kalmaya, saklanmaya gerek yoktu. Artık hiçbir şey onun zevk müziğini duymasını engelleyemezdi.

Adam hızını artırdıkça ve açlığına tamamen teslim oldukça kalçalarının hareketleri daha da çılgınlaştı. Dilini o küçük zevk yumrusunun üzerinde hızla gezdirdiğinde, kalçaları başının etrafında sıkıştı ve inlemeleri nefessiz çılgınlara dönüştü; açgözlülükle selini içti, pelvisini yüzüne sıkıca bastırdı ve kıvrınmasına ve bükülmesine rağmen kaçmasına izin vermedi. Kadın doruk noktasına ulaştığında, adam ona sadece tek bir kelime söyledi, doğrudan yarığına doğru hırladı.

"Benim."

Bu açıklama, sürdürdüğü kontrolü paramparça etti. Çiftleşme çılgınlığı içine çöktü.

Ayağa kalktı, alttaki elleriyle onu tutuşunu ayarladı, kalçalarını ayırdı ve güçlü bir hamleyle içine girdi. Kadının cinsel organı adamın gövdesine o kadar sıkı sarılmıştı ki, vücudu kasıldı. Sözsüz bir homurtu çıkardı ve

pençelerini kadının tenine bastırırken, karşı konulmaz bir basınç şaftını kavradı ve zihni bir ihtiyaç ve his seli içinde yüzdü.

Bu onun felaketi olmalıydı. Bir anda çok fazlaydı, çok güçlüydü ama daha fazlasına sahip olmalıydı. Bu bir arzunun, bir ihtiyacın ötesindeydi. Bu her şeydi; o her şeydi.

Ketahn ön ayaklarını Ivy'nin altına dayadı, ellerini kalçalarına ve tokalarını kalçalarına kenetledi, geri çekildi ve leğen kemiği Ivy'ninkiyle aynı hizaya gelene kadar tekrar içine girdi.

"*Siktir*," diye nefes aldı Ivy. Yarı kapalı gözleri onunkilerle buluştu. "Yine."

İçgüdüsü bunu bir yalvarış değil, bir talep, bir meydan okuma olarak algıladı. Ama umursamayacak kadar kendinden geçmişti. Onu kaldırdı, kalçalarını geriye doğru eğdi ve tekrar, tekrar ve tekrar üzerine çarptı. Kadının ıslak ısıısı ona yapıştı, onu karşıladı, açgözlülükle gövdesini çekti. Hırladı, ona karşı şiddetle itti, daha derine, daha derine, yeterince derine inemedi.

Göğüsleri zıpladı ve adam üstteki elleriyle göğüslerini kapatıp meme uçlarını sıktı ve alay etti. Kız onun dokunuşuna doğru eğildi, başı geriye düşerken daha fazlası için sözsüzce yalvardı.

İçindeki baskı arttı; kalçalarını her pompalayışında iki kat, üç kat güçlendi. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı, onun ellerinin üzerinde olmasına ihtiyacı vardı. Parmak uçlarının derisinin üzerinde ateş gibi yanmasına ihtiyacı vardı. Küçük tırnaklarının donuk ısırığına ihtiyacı vardı.

Üstteki ellerinden biri Ivy'nin başının üzerinden geçti. Pençeleri onu tavana bağlayan ipi kesti. Kadının tüm ağırlığı üzerine çöktü ve onları serbest bırakmak için ipi kollarından kopardı. Onu kurtarmak için. Kadın hiç tereddüt etmeden kollarını adamın boynuna doladı, yaklaştı, nefesi adaminkine karıştı. Ve yeni özgürlüğünü Ketahn'la birlikte hareket etmek için kullandı, onunla itiş kakış için buluştu, meme uçları göğsünü sıyırdı.

"Sen benimsin," diye mırıldandı Ivy, parmaklarıyla saçlarını okşayıp tellerini sıkarak. "Benim eşim. Benim *sevgilim*." Ivy inledi, adamın üzerine abandı, özü adamın gövdesini ve yarığını kapladı. Alnını onun başlığına yasladı. "*Benim*."

Dudakları adamın ağzıyla çarpıştı ve aniden vücudu kilitlendi ve hareketleri durakladı. Gözlerini sıkıca kapadı ve zevkle haykırdı.

Kadının cinsel organının erkeğin gövdesi etrafında kenetlenmesi Ketahn'ın şimdiye kadar hissettiği her şeyin ötesindeydi ama bu, kadının dudaklarından böylesine tutku ve sahiplenmeyle dökülen kelimeyle kıyaslanamazdı. Kükreyerek onu yere serdi.

Tüm vücudu gerilirken, şaftı patlamak üzere titrerken, saçlarının güneş ışığındaki altın parlaklığı görüşünü aşarken son bir kez üzerine geldi.

Basınç kırıldı. Tohumu kadının içine döküldü, her şeyini tüketti ve sonra onu coşkuyla doldurdu. Dalları kadının içinde uzandı, çırpındı ve titreşti ve kadının kasılmaları yeniden başladı, tohumunun daha da fazlasını dışarı çekti.

O anlar boyunca, bedenleri arasında ayırım yapamadı. Kadın onunla birdi, adam da kadınla.

Benimkini. Senin.

Eşim. Her şeyim.

Ivy'nin tırnakları derisini ısırırken, boynuna doğru boğuk çığlıklar attı, nefesi teninde sıcaktı. Sevgi sözcükleri fısıldadı, anlamadığı sözcükler fısıldadı ve tekrar tekrar onu sevdiğini söyledi, tüm bunlar onu zevklerinin vahşiliği boyunca sıkıca tutarken oldu.

Ve onu kucakladı, sıkıca üzerine kilitledi, onun herhangi bir parçasından vazgeçmek istemiyordu. Ivy'nin seksi onun gövdesinin etrafında titredi ve terden nemlenmiş vücudu titredi. Ketahn derin bir nefes aldı, çiftleşmelerinin kokusunu içine çekerken ağzını Ivy'nin omzundaki izlerin üzerinde gezdirdi.

Islak bir şey derisine dokundu ve sırtından aşağı damladı. Ivy burnunu çekti, bir ürpertiyle sarsıldı.

Onu daha sıkı kavradı ve bir elini saçlarına götürerek pençelerini yavaşça saçlarında gezdirdi. "Ah, *nyleea*'m. Artık korku yok. Artık üzüntü yok."

"Seni benden almasına izin vermeyeceğine söz ver," diye mırıldandı.

Uzun zamandır taşıdığı öfke göğsünün derinliklerinde kıvılcımlandı. Kraliçe gerçekten de lekelenmemiş hiçbir şey bırakmamıştı.

"Beni alamayacak," diye gürledi. "Zurvaşı'yle bir daha karşılaştığımda, onun da sonu gelecek. Sözlerimi bir bağa dönüştürüyorum, kalbim parçalanıyor."

BÖLÜM 28

CALLIE İÇ ÇEKTİ ve sabahın erken saatlerindeki gri gökyüzüne bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Yapmak zorunda mıyım?"

Cole ateşe bir çubuk daha atarak, "Herkes öyle yaptı," dedi. "Şimdi bizi yüzüstü bırakma, Callie."

"Konuşmanın neden bu yöne gittiğini gerçekten anlamıyorum. Tüm bu şeyleri arkamızda bırakmamız gerekmiyor muydu? Geçmiş geçmişte kaldı falan?"

Lacey sırtarak, "Evet, öyleyiz," diye cevap verdi. "Ama müziği, *tişörtü ve kitabı* da geride bıraktık, bu yüzden eğlence seçeneklerimiz oldukça sınırlı."

Will etten bir ısırık daha almadan önce, "Temel konulara dönelim," dedi. Cole homurdandı. "Mağara adamlarının eğlence için ne yaptığını merak ediyorum."

"Hikâyeler." Ivy gülümseyerek Ketahn'a dumanı tüten bir parça kızarmış et uzattı. "İnsanlar ezelden beri hikâyeler anlatır, değil mi? Vrix'lerle aynı teknoloji seviyesine ulaşmadan önce bile."

Ketahn başıyla teşekkür etti ve yemeği ağzına attı. Meyve suları diline bir lezzet patlamasıyla vurdu ve takdir dolu bir tril sesi çıkardı. Vrix'ler hatırlanabildiği kadarıyla etleri kurutarak muhafaza ederlerdi ama Ketahn'ın hayatının büyük bölümünde öldürülen hayvanları çiğ yemek yaygındı.

Piştirildiğinde etin ortaya çıkardığı lezzetlerin tadını çıkarmaya başlamıştı. "Evet," dedi Diego. "İnsan deneyimi her zaman paylaşılan bir deneyim olmuştur. bir tane."

Ivy'nin bakışları Ketahn'ın üzerinde kaldı. "Peki bu deneyimlerin insanların ötesinde de paylaşılacağını nereden bilebilirdik?"

Cole oflayıp pufladı, bir sopa daha aldı ve ikiye böldü. "Konuşmaların bu kadar derinleşmesi için sabahın çok erken saatleri. Callie bundan kurtulamayacak. Bize bir hikâye borçlu."

Callie dudaklarını büzdü ve burnunu kırıştırdı. "Bir hikayeyi paylaşmak tamam ama neden utanç verici bir hikaye olmak zorunda?"

"Çünkü küçük kardeşliğimizdeki en güçlü bağları bunlar oluşturacak," dedi Diego. Bu sabah yüzündeki saçları kazıtmıştı; onu sekiz gün önce ilk uyandığında görüldüğü gibi görmek tuhaftı. "Hepimiz hayatımızın bir döneminde utanmışızdır. Bu anlardan bazılarını paylaşmak birbirimizi daha derin bir seviyede görmemize, hepimizin kusurlu olduğunu ama birbirimize kusurlu olacak kadar güvendiğimizi görmemize yardımcı olacak."

Will kıkırdadı ve başını salladı. "Hemşire olduğunu mu söyledin yoksa *theruh pist*, Diego?"

Diego düz, beyaz dişlerini göstererek sııttı. Grupla birlikte oturan dikenli martılardan birkaçı başlarını öne eğdi; bu tür ifadelere alışmaları zaman alacaktı.

"Ne olmamı istersen ben oyum William," dedi Diego.

Will bakışlarını kaçırdı ama Ketahn onun gözlerindeki utangaç ifadeyi ya da dudaklarındaki yukarı doğru kıvrımı yakalamadan önce değil.

"İstemiyorsan hiçbir şey paylaşmak zorunda değilsin," dedi Ivy, dirseğini Ketahn'ın bükülmüş sağ ön bacağının üzerine koyup yan tarafını ona yaslayarak.

Ahmya kucağında oynadığı ot parçalarına baktı; onları uzun, düzgün bir örgü haline getirmiş, deseninde de ince değişiklikler yapmıştı. "İstersen onun yerine benimkilerden birini anlatabilirim?"

"Ugh." Callie'nin omuzları çöktü ve başını öne eğdi. "Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Bir hikâye anlatacağım. Ama kısa bir tane, tamam mı?"

Ketahn'ın solunda oturan Garahk, "Bu *hyu-nanzlar* pek çok kelime paylaşıyor," dedi. "Hiç sustukları oluyor mu?"

Ketahn geveledi. "Evet, ama nadiren olur."

Konuştukları her şeyi anlamasa da, Ketahn bunu yapma nedenlerini anlıyordu: korku. Zurvaşi ile savaşın yaklaştığını biliyorlardı. Kraliçe'nin Pençesi'ne benzer bir rol üstlenen Garahk'ın Gözleri, Zurvaşi'nin en az elli Pençe ve Diş ile Kaldarak'a en yakın bataklığın kenarında kamp kurduğunu bildirmişti.

Bu konuşma insanlar için kendilerini o l a c a k l a r d a n uzaklaştırmanın bir yoluydu. Son iki günü nasıl geçirdiklerini unutmanın bir yoluydu.

şüphesiz akıllarından geçen tüm olası sonuçları görmezden gelmek için hazırlanıyor.

Callie derin bir nefes aldı. "Tamam, ben küçük bir çocukken bazen annemle babamın iş seyahatleri için şehir dışına çıkmaları gerekirdi ve ben de büyükannemin evinde kalırdım." Nazik bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırdı. "Orayı çok severdim. Her zaman küçük *teneke kutularda* gelen *buhterr kookeez*'leri ve bir sürü kabarık örme battaniyesi vardı ve her zaman benimle *kowch*'a sarılıp doğa ve *syens* şovlarını izlerdi. Ve koku... Sanırım *eski* bir kokuydu ama güzel bir kokuydu. Çok rahatlatıcı.

"Her neyse, çocukken meyve suyuna bayılırdım. Her türlü meyve suyunu. Bir gün büyükannemdeydim, *okula gitmek* için hazırlanıyordum ve buzdolabını açtım ve içinde mor bir *meyve* suyu vardı. *Boğanın* üzerinde açıkça *proon* görmeme rağmen *greyp* suyu olduğunu düşündüm. Beynim bunun sadece bir çeşit süslü *grayp* olduğunu söyledi.

"Dört bardak içtim. Gerçekten sevdiğimi bile sanmıyorum, ama sadece... Sanırım gerçekten susamıştım? Bir süre her şey yolundaydı. *Okula* yürüyerek gittim, arkadaşlarımla oynadım, zihnimi genişlettim. Ama sonra öğle yemeğinden hemen sonra, beni vurdu."

"Ah, hayır," diye nefes aldı Lacey, gözleri kocaman açılmıştı.

"Oh, evet. Yaptığımız bir *ree sytull* için antrenmanın tam ortasındaydık."

"Herkesin önünde mi?" diye sordu

Cole. Ivy irkildi.

Callie güldü ve başını salladı. "Hayır, Tanrı'ya şükür. Tuvalete kadar gidebildim ama..." Boğazını temizledi. "O gün en sevdiğim pantolonumu kaybettim diyelim. Son."

Cole ağır bir nefes verdi.

"Kahretsin." "Evet. Gerçekten."

"Ah, lanet olsun, istememiştim-"

"Bunun için endişelenmeyin." Callie elini salladı. "Gerçekten her şey çok boktandı. Ama çoğunlukla, bilirsiniz işte... aşağısı."

İnsanlar gülüyordu. Onların rahat kahkahaları ateşin çıtırtı ve patlamasını mükemmel bir şekilde tamamlıyor, ortamı bir şekilde daha sıcak ve samimi hale getiriyordu. Vrix'ler de gevezelik ediyordu ama çoğu ne Callie'nin anlattığı hikâyenin esprisini ne de anlatırken kullandığı kelimeleri anlamıştı. Ketahn bile Callie'nin sonuna kadar söylemediği şeyleri bir araya getirecek kadar insani konulardan anlamıyordu.

Ancak insan kahkahası Diego'nun bir zamanlar *kun tay juss* dediği şeydi - bireyden bireye yayılırdı. Şifacı olarak eğitim aldığı için bu konuda büyük bir bilgiyle konuştuğunu söylemişti, bu yorum o zaman birkaç kıkırdamaya neden olmuştu.

Belki de yıllar geçtikçe Ketahn böyle şeyleri gerçekten anlamayı öğrenecekti.

Tek yapması gereken Ivy ile birlikte geçirecekleri o yılları garantiye almaktı. Ketahn bir elini Ivy'nin omzuna koyarak gergin kaslarına masaj yaptı, ve ona biraz daha sıkıca yaslandı. Elini kendi eliyle kapattı ve sıktı.

Kaldarak'taki ilk gecelerinde Ketahn ve kabilesi Zurvaşi'ye karşı bir plan oluşturmak için Nalaki ile tekrar bir araya gelmişti. Kaldarak kraliçeye karşı bu savaşı kazanabilirdi, ama Nalaki Ketahn'a Zurvaşi'nin sayısıyla boy ölçüşebilecek kadar tecrübeli savaşçıya sahip olduğunu, daha fazlasını yapamayacağını söylemişti - türünün birçoğunu Arapsacı çevresindeki küçük yerleşimlerde savunmasız bırakmadan olmazdı.

Planlarını kesinleştirdiklerinde ay yükselmişti. Görünüşe göre kimse alınan kararlardan memnun değildi ama kimse de itiraz edemiyordu. Özellikle Ketahn karşılaşma sırasında insanların varlığını protesto etmişti. Onların Kaldarak'ta kalmalarını ya da daha da iyisi, Zurvaşi ortadan kalkana kadar saklanmaları için uzaklara götürölmelerini istemişti. Ama Ivy ve insanlar bu savaşın Ketahn'a olduğu kadar kendilerine de ait olduğu konusunda ısrar etmişlerdi.

Zurvaşi Ella'yı öldürmüş ve kalan insanları da yok etmeye yemin etmişti.

Nalaki bunu yapmaktan pek memnun görünmese de, bu tartışmada insanların tarafını tutmuştu. Dikenli martılar için, akrabalarını, evlerini savunmak için savaşmaya istekli olan herkes özünde bir savaşçıydı ve insanların savaşma hakkını inkar edemezlerdi.

Ve Ketahn, insanların katkıda bulunduğu fikirlerin, açık bir savaş sözü konusu olduğunda savaşı kendi lehlerine çevirebileceğini inkâr edemezdi. Callie'nin hayvansal yağ talepleri vrix'lerin kafasını karıştırmıştı ama yine de kabul etmişlerdi. Sonraki iki gün boyunca insanlar, dikenli martılar ve gölge avcıları, Kaldarak'ın hemen dışındaki ormanın zemininde seçtikleri savaş yerini hazırlamak için birlikte çalışmışlardı.

O insani fikirler şimdi o kadar da tuhaf görünmüyordu.

Cole da platformlardan birine düşmüş birkaç sopayla oynadıktan sonra ilham alarak kendini meşgul etmişti. Bir gün sonra

Çeşitli aletler ve tahta parçalarıyla uğraşırken Rekosh'tan kendisine sıkı ve güçlü bir ipek iplik örmesini istemişti. Evvelsi gün, güneş batarken Cole eserini sergilemişti; bir yay.

Esnek bir tahta şerit ve ipek bir iple, ok adı verilen küçük mızrakları kayda değer bir hız ve güçle fırlatabilen bir silah yaratmıştı. Çocukken *arşure* öğrendiğini ve yayının çok iyi olmadığını, ancak *vrix*'in avantajını gördüğünü söyledi.

Telok, Cole ve birkaç dikenli martı dün günlerini ellerinden geldiğince çok sayıda yay ve ok yaparak geçirmişlerdi. Ketahn bu silahların bir *vrix*'i, özellikle de *Zurvashi*-gibi bir *vrix*'i öldürebileceğinden şüphe etse de, ihtiyaç duyulması halinde insanların uzaktan hasar vermesini sağlayacaktı.

Kraliçenin savaşçılarından ne kadar uzak olurlarsa o kadar iyiydi.

Şansları yaver giderse, insanlar bugün silahlarla pratik yapacaklardı. Sadece Cole bunların kullanımına aşinaydı ve Will ile Lacey potansiyel gösterecekler de herkesin öğrenmek için zamana ihtiyacı vardı. Aynı şey yayları deneyen birkaç *Vrix* için de geçerliydi.

Bir sonraki an hiçbir zaman garanti değildi, hatta şimdi her zamankinden daha az garanti. "Korku taşıyor musun Ketahn?" Garahk yaklaşarak sordu. Çarptı

Ketahn dirseğiyle. "Karnından mı?" Ketahn

Ivy'ye baktı. "Evet."

"Kan içici Kraliçeniz korku ve savaş verir. Ama korku utanç yaratmaz."

"Öyle değil. Ama ne olursa olsun ondan korkmuyorum."

"Utanma yok, gölge avcısı. İçime korku salıyor." Garahk bacağının ucuyla yere vurdu. "Bir savaşçı korkusuz biri değildir."

"Ama buna rağmen hareket eden biri."

"Evet. Neredeyse benimki kadar büyük bir bilgelik taşıyorsun." Garahk elini kaldırdı, parmakları ve başparmağı kıvrılmıştı ve aralarında çok az bir mesafe vardı. "Biraz daha bilgelik, sonra aynıyız."

Ketahn gevezelik etti ama esprisi çabucak kayboldu. "Ondan korkmuyorum Garahk. Ben... benden almak istediklerinden korkuyorum. Kaybedebileceklerimden korkuyorum. Anlıyor musun?"

Dikenli martının gözleri Ivy'ye kaydı ve çene kemikleri aşağı doğru seğirdi. "Sözlerini biliyorum Ketahn. Kalp atışlarıma kadar biliyorum."

Ivy Ketahn'ın elini tekrar sıktı ve omzunun üzerinden ona baktı. Gülümsemesine rağmen, Ketahn onun gözlerindeki korku parıltısını fark etmemişti. Bu kadar uzun zamandır gözlerindeyken nasıl fark edebilirdi ki? Onu oraya koyan Zurvaşı iken nasıl yapabiliyordu?

O ve Ivy, Nalaki ve Garahk'a onun durumunu söyleyip söylememe konusunda kararsız kalmışlardı, dikenli martıların nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Zurvaşı'nın şüphesiz yapacağı gibi, bunu korkunç bir alamet, bir iğrençlik, canavarca bir şey olarak mı görecektlerdi? Ketahn'ın kabilesini kovmaya karar verirler miydi - ya da daha kötüsü, böyle bir kuluçkanın var olmasına izin verilemeyeceğini ilan ederler miydi?

Yine de Ketahn için en önemli şey Ivy ve yavrularının güvende olmasıydı. Tüm öfkesine, tüm kararlılığına, tüm netliğine rağmen geleceğin ne getireceğini söyleyemezdi. Zurvaşı'nın geleceğinden emindi. Onunla tek başına savaşmayı kabul edeceğinden emindi.

O savaş başladığında, ne olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Eşini koruyamazsa, arkadaşları ya da kız kardeşi k o r u y a m a z s a ,
Birinin yapması gerekiyordu. Ve bunu dikenli martılara Ivy'nin bir *yavru* - kendi yavrusu- taşıdığını söylemeden nasıl sorabilirdi?

-Onun içinde mi?

Nalaki ve Garahk, Ivy ve Ketahn'ın sözlerini dikkatle dinlemişlerdi. İnançsızlıkları gözlerinden okunuyordu ama sonra bu inanç kaybolmuş, yerini giderek artan bir şaşkınlığa bırakmıştı. Nalaki Ivy'nin karnına dokunmak istediğinde, Ivy o kadar parlak bir şekilde gülümsemişti ki Ketahn'ın yüreği sızlamış ve dişi dikenli martının ellerini küçük eşinin üzerine koyduğu düşüncesiyle tüm vücudu gerilmişti.

Ama Ivy kabul etmişti. Ketahn, Nalaki'nin kocaman elinin Ivy'nin karnını ve içindeki yavruyu örtmek için inişini izlerken bir şekilde kendini yerinde tutmuştu. Zihninin bir kısmı neler olup bittiğinin farkındaydı - o anda dişiler arasında oluşan bağ, annelik ve beklenti, zevk ve belirsizlik bağı. Zihninin geri kalanı dikenli martıya karşı koymasını istiyordu çünkü parmaklarının bir seğirmesi pençelerini Ivy'nin etinin derinliklerine gömmek için yeterli olabilirdi.

Dikenli kafatası *daiya* nazik davranmaktan başka bir şey yapmamış ve Ivy'nin izniyle biraz daha keşfetmişti. Ivy'nin ellerini küçücük parmak uçlarına kadar yakından incelemişti; bir elini Ivy'nin omzuna koyarak sallanmasını sağlamış, insanın bacaklarını incelerken böyle bir yaratığın nasıl dik durabildiğini açıkça merak etmişti. Ivy'nin saçlarına dokunmuş ve hatta birkaç telini örmüştü. Daha sonra, bir gösteri olarak

Karşılıklı güven ve dostluk içinde Nalaki, Ivy'yi köşedeki yuvaya getirmiş ve yumurtalara dokunmasına izin vermişti.

"Biz Vrix'ler ve bu *hyu-nanz*'lar birlikte olmalıyız," demişti Nalaki. "Eğer öyle olmasaydı, neden bizimle iletişim kurabilsinler ki? Neden bizimle yavrular yapabilsinler ki? Sekiz'in iradesi olmasa böyle bir şeyin olabileceğine inanamıyorum ve eğer onların iradesi değilse... bilgeliklerini sorgularım."

Garahk o zaman ona tıslamıştı.

Nalaki çene dişlerini göstererek ona ters ters baktı. "Hangi sözcükleri seçersem paylaşacağım *luveenim*. Sen de benim kadar iyi görüyorsun, sen benim gözlerimsin. Ivy'nin dediği gibi. Bu *hyu-nanzlar* farklı görünüyorlar ama içlerinde bizimle aynılar."

Dün gece, Ivy ve diğer insanlar akşam yemeklerini hazırlarken, Ketahn tekrar Nalaki ve Garahk ile konuşmaya gitmişti. Onların yeminini almıştı. Ona ve arkadaşlarına bir şey olursa, dikenli martılar Ivy'yi koruyacaktı. Tıpkı Nalaki'nin söylediği gibi ona ve yavrularına bakacaklardı - sanki kendileri de Kaldarak'ta yumurtadan çıkmış birer dikenli martıymış gibi.

Verdikleri söz Ketahn'ın üzerine çöken ağırlığı hafifletmişti. Bu onun üzerinden atabileceği son yükü; gerisini sonuna kadar tek başına taşıyacaktı. Düşmanını öldürene kadar.

Garahk çenesini eğerek ateşin karşı tarafında oturan insanları işaret etti. "Hikâyelerini paylaşmayı bitirdiler mi?"

"Evet," dedi Ivy, "sanırım öyle."

"Bir hikaye paylaşacağım. Bunu onlara *hyu-nanz*'ınla birlikte verir misin? kelimeler?"

Ivy gövdesini biraz daha bükerek Garahk'a döndü. "Yapacağım."

Ketahn gülümseyerek çenesini kaldırdı ve Ivy'nin saçlarını pençesiyle dikkatlice tutup kulağının arkasına atarak yüzünü tam olarak görebilmesini sağladı. Arkasındaki ateşin ışığı teninde dans ederken ve gözlerinde parıldarken neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu.

Garahk başını eğerek bakışlarını Ketahn'a çevirdi. "Bu benim ve senin aramızdaki savaştan bir hikâye. Bu hakaret sayılır mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Ketahn.

Onun tepkisi arkadaşları ve kız kardeşi tarafından da yankılandı. O olayları, yaptıklarını ve kaybettiklerini hatırlamak istemiyordu ama dikenli martılar olaylara farklı bakıyordu. Ivy gerçekten bir yuva kurmak istiyorsa

Burada -ve Ketahn bunu görebiliyordu, burada mutluluk ve huzur bulduklarını görebiliyordu- onların yöntemlerini öğrenmek zorunda kalacaktı.

Geçmişini farklı bir şekilde görmeyi öğrenmesi gerekecekti. Zurvaşı gittikten sonra bunun daha kolay olacağını umuyordu.

"Sizinkini bataklıkta gördüğümünden beri bu hikâye zihnimde defalarca canlandı," dedi Garahk, Ivy insanlar için tercüme ederken. "Büyük *shar'thai*'ye sahip bir savaşçının, savaşta tanık olduğu günden beri onur verdiğimiz bir gölge avcısının sözlerini paylaşacaktım.

"Seninki ve benimki bataklıkta savaştı. Aç çamur bacaklarımızı emdi ve eshkenler derilerimizi ısırdı, ama sıkı savaştık. Evimize, Kaldarak'a yakındınız. Kara kürkler çamurla bir olarak savaştı ve *daiyamız* savaşçılarıyla gelene kadar bizimkilere büyük acı ve yaralar verdi. Bu savaşçılardan birinin adı Okalan ka'Hana'ydı, Altın Kabukların Kırıcısı. Kara kürklerinle savaşmak için korkusuzca ileri atıldı."

Garahk parmaklarını görünmez bir mızrağı kavrar gibi kıvırdı ve elini ileri doğru itti. "Mızrağı şimşek gibi çaktı, bir iğnenin kumaşı deldiği gibi kara kürkleri deldi. Kırıldığında, sopası ağaçları devirecek kadar sert vurdu. Kara kürkleri derinlemesine itti ve önünde sadece bir tanesi durdu. Kısa boylu ama dikenli bir kafatası gibi geniş ve güçlü bir kara kürk."

Ketahn'ın göğsünde alçak bir vızıltı titreşti ve kollarını öne eğmiş, Garahk'ı temkinli bir şekilde izleyen Urkot'a baktı. "Okalan sopasını savurdu. Sopa kafasına çarparak parçalandı ama geniş biri düşmemişti. Mızrağı karnının derinliklerine battı. Okalan onun gibi biri tarafından katledilmeyecekti. Kükredi ve siyah kürkü yakaladı. Adamın gücü büyüktü ama onunki daha büyüktü. Savaşçılarımız onun kolunu koparıırken çıkan sesi duydular. Yırtılan et ve kırılan kemik. Kadın onu bir kenara fırlattığında çamurlu su adamın kanıyla kıpkırmızı olmuştu.

"Ama geniş olan ölümü kabul etmedi. Sudan yükseldi ve Okalan'ın kükremesine cevap verdi ve çağrısı bataklığı sarstı. Mızrağı Okalan'a saplanmışken, düşen kolunu kaldırdı ve ona ölüm vermek için kullandı. Bataklık o gün çok kan içti, ama bu dövüş tanık olanlar tarafından unutulmayacaktı. Ona Üç Kollu, Kırıcı'nın Felaketi adını verdik."

Gruba katılan diğer birkaç dikenli martı sözsüz anlaşma sesleri çıkardı ve yumruklarını göğüslerine vurdu.

"Cidden bir vrix'i *koluyla* öldüresiye dövdü mü?" Callie gözlerini Ivy'den ayırıp Urkot'a dikerek sordu. "Bu çılgınlık."

Urkot ıngırdadı. Çene kemikleri onunla birlikte seğirdi ve yan tarafındaki yara izini tokatlayarak arkasına yaslandı. "Hikâyende gerçekte olduğundan çok daha fazla şan var Garahk."

Garahk, Urkot'u işaret ederek, "Öyleyse sözlerini paylaş Üç Kollu," dedi. "Bize hikayeni anlat."

"Hikâye anlatan biri olarak bilinmez." Rekosh bir bacağının ucuyla Urkot'un arka tarafına vurdu. İki elinin arasında çaprazlama dizilmiş uzun bir iplik parçası vardı. "Hikâyenin herkes için mahvolmaması için sözlerini yerinde bırakmak en iyisi olabilir."

Urkot homurdanarak Rekosh'a bir bacağıyla çarptı, zayıf vrix'in sallanmasına neden olacak kadar sertti. "Benim kolum, benim hikâyem."

"O zaman orman üzerimize çöküp kemiklerimizi gömmeden önce anlat," dedi Telok.

"Şey... söylenmemiş pek bir şey yok."

"Gel Üç Kol," dedi Garahk, "paylaşacak daha çok sözün olmalı."

Urkot ofladı ve dalgınca parmaklarını yara izinin üzerinde gezdirdi. Ketahn'ın arkadaşları arasında Urkot savaşın en belirgin izlerini vücudunda taşıyordu ama zihin ve ruh olarak savaştan en az etkilenmiş gibi görünen de oydu. Ketahn, Urkot'un sessizce acı çektiğinden şüphe duymuyordu ama o her zaman sağlam durmuştu.

"Pekâlâ." Urkot elini ön bacağına götürdü. "İşin gereğı. Thornsku- Ah, ona ne diyordun?"

"Okalan ka'Hana, Altın Kabukların Kırıcısı," dedi Garahk.

"Okalan. Bana ulaştığında zaten yaralıydı. Daha önce altı ya da yedi Pençe ile savaşmış olmalı. Yaraları onu yavaşlattı mı bilmiyorum ama söylenmesini istedim. Ona baktığımda ölümümü gördüm. Ben bir delver'im, bir taş şekillendiriciyim ve yerim savaşçılar arasında değildi. Ama kanadımızı savunmak için geriye kalan tek kişi bendim, bu yüzden Sekiz'e birkaç söz söyledim" -hızla onun için her zaman eksik kalacak olan çapraz önkol hareketini yaptı- "ve sonumu karşılamak için hücum ettim.

"Ona ilk ben vurdum. Mızrağımın yarısını karnına gömdüm. Sopasını hissetmedim. Görüşüm karardı ve büyük bir gürültü kafatasımı doldurdu ama hissetmedim. Tek düşüncem mızrağımı kurtarmaktı. Ona *ihtiyacım vardı*. Ama ıkmıyordu. Nedenini anlamadım, bu yüzden çekiştirmeye devam ettim."

Rekosh, "ünkü kafanız sert ve kalın, ama zihniniz yine de iyi bir darbeyle karışabilir," dedi.

Urkot geveledi. "Sahip olduğum birkaç aklı da Okalan kafamdan uçurdu. Beni yakaladığında kafam karışmıştı. Bir eş aramadığımı düşündüğümü hatırlıyorum ama benimle bu kadar ilgilenen bir dişiyi nasıl reddedebilirdim ki?"

Dikenli martılar da dahil olmak üzere diğer vrixler çene çaldı. Birkaç dakika sonra -Ivy'nin çevirisi hikâyeyi yakaladığında- insanlar güldü.

"Sonra yüzüme doğru kükredi ve kollarımı ters yönler çekti," diye devam etti Urkot. "Hikayen Garahk, bu kısmı yeterince anlatmamışsın."

"Neyi özlüyorsun Üç Kol?" Garahk sordu.

"Acıdığımı." Urkot'un ses tonu -cevabın herkes için açık olması gerektiğini düşündüren- daha fazla cıvıltı ve kahkaha çıkardı. "Hayatım boyunca katlandığım tek bir acı daha var."

"Peki neydi o?" diye sordu Ahnset.

"Her gün Rekosh'un konuşmasını dinlemek."

Bu Rekosh'un bile daha fazla eğlenmesine yol açtı.

Ketahn'ın herkesi -arkadaşlarını, kız kardeşini, insanları ve bir zamanlar düşmanı olan dikenli martıları- bu şekilde bir arada görmesi onu eşinin gülümsemesi kadar parlak bir umutla doldurdu. Keşke her şey bu kadar hassas olmasaydı. Keşke her şey kırılma tehdidi altında olmasaydı.

Rekosh parmaklarının arasındaki ipten başını kaldırmadan, "Bir ya da iki ayda bir, Urkot, sözcüklerini kafanın içinde taşların yuvarlanmasından daha fazlasını düşündürecek şekilde bir araya getirmeyi başarıyorsun," dedi.

"Ve her birkaç mevsimde bir, kelimelerini öyle bir şekilde bir araya getiriyorsun ki

Bu da seninkine doldurulmuş kabartılmış ipekten daha fazlasını gösteriyor," dedi Telok.

Dikenli martılardan birinin sorusu olmasaydı, güneş gün ortası zirvesine doğru ilerlerken -Ketahn ve Ahnset de kaçınılmaz olarak onlara katılacaktı-yollarına devam edebilirlerdi.

"Okalan'ı gerçekten kolunla mı öldürdün Üç Kol?"

"Hayır," diye yanıtladı Urkot, yara izini incelemek için sol kolunun üst kısmını kaldırarak. "Sadece mızrağımı kaybettığımı ve Okalan'ın arkadaşlarıma saldıracağını biliyordum. Parmaklarımın dokunduğu ilk şeyi aldım. Ve kör bir öfkeyle ona saldırdım, kolumu bir sopa gibi salladım. Benden önce bataklığa düştü ve çamura batmaya başladı. İşte o zaman mızrağımı çekip kurtardım ve tekrar ona sapladım. Su kan ve çamurdan o kadar kararmıştı ki, suyun üzerinde sadece başını ve omuzlarını görebiliyordum."

"Böyle bir zafer *shar'thai'nizi* güneş gibi parlatmış olmalı," dedi dikenli martılardan bir diğeri.

"Bilmiyorum. Üzerine düştüm ve kanın suya yayılışını izledim. Coğunun bana ait olduğunu biliyordum. Uzun dinlenme zamanımın geldiğini düşündüm. Sonra Ketahn"-Urkot çenesini Ketahn'a doğru eğdi ve bir parmak eklemine baş desteğine dokundurdu-"beni sudan çıkardı ve güvenli bir yere taşıdı. Sonrasını pek hatırlamıyorum."

Alt çenesini kaldıran Ketahn usulca geveledi. "Çok ağır olduğunu hatırlıyorum."

"Bunun değiştiğini düşünmüyorum."

"Bir kol karşılığında senin hayatın," dedi Telok, Urkot'un omzuna vurmak için yaklaşarak. "Sonunda takas edilecek küçük bir şey."

"Ve bu benim en sevmediğim kolumdu." Urkot boğumlu yara izini tekrar okşadı. "Bazen hala orada hissediyorum. Sanki... kalıcı bir ruh gibi."

"İnsanlar buna *fantum limb* diyor," dedi Ivy.

Ivy'nin tercüme edebildiği kadarıyla Diego, "Pek çok *ampyu teez*'in başına gelir," diye ekledi. "Sanki orada *bulunmuş* olmanızın bir parçası *sinir sisteminizin* o kadar derinlerine işlemiş ki vücudunuz bunu unutamıyor."

Ketahn'ın görüş alanının kenarındaki bir hareket dikkatini çekti. Başını çevirdiğinde çamurla kaplı bir çift diken kafalı erkeğin ateşe yaklaştığını gördü. Garahk da döndü ve bacaklarındaki tüyler diken diken oldu.

"Kolunu Takarahl'a sen mi taşıdın?" diye sordu diğer dikenli martılardan biri.

Urkot homurdandı, bakışları da yaklaşan erkeklere doğru kayıyordu. "Onu düştüğüm yerde bıraktım. Okalan için bir hatıra. Benden aldığı ve sonsuza dek saklayabileceği bir parça."

Ivy konuştuğundan sonra Cole güldü. "Vay canına. Bu... Bu çok boktan."

Garahk kendini ayağa kaldırdı ve yeni gelenlere doğru dönerek onları karşılamak için adım attı.

Ivy gerildi, gülümsemesi soldu, keskin olmayan tırnakları Ketahn'ın elini ısırırken bile içindeki korku kendini tekrar belli etti.

Garahk ve iki Göz kısa bir süre için kısık sesle konuştular; Ketahn ne dediklerini anlayamasa da her biri karnındaki ağır duyguyu daha da pekiştirdi, her biri içini biraz daha burktu. Gerçeği hatırlatan bir şeyler almadan bu huzur ve yoldaşlığın tadını çıkarmanın imkânsız olduğunu bilmeliydi.

Çene kemikleri seğiren Garahk dönerek hâlâ ateşin etrafında toplanmış olan herkese baktı. Gözlerindeki ışık Ketahn'ın daha önce görmediği kadar ciddi ve sert bir parıltıya bürünmüştü; Garahk'ın kalbindeki savaşçının bir anlık görüntüsüydü bu.

"Geliyor," diye fısıldadı Ivy nefes nefese. Vücudu Ketahn'ın bacağına karşı titredi.

Ketahn uzun zamandır işin bu noktaya geleceğini biliyordu. Zurvaşı'yle yüzleşmeden eşiyle istediği hayatı asla yaşayamayacağını biliyordu. Onu öldürmeden. Ama bir parçası daha fazla zaman ummuştı - yaşamak ve sevmek için, kalplerini birbirine daha sıkı ve daha sıkı bağlayacak olan tüm bu küçük anları eşiyle geçirmek için.

Garahk'ın göğsünden alçak, mutsuz bir vızıltı yayıldı. "Kan içici Kraliçe Kaldarak'a doğru ilerliyor."

BÖLÜM 29

KALDARAK'IN SAVAŞÇILARI Garahk'ın çağrısı üzerine ağaçlardan sessizce indiler. Ketahn'ın burada geçirdiği kısa süre boyunca dikenli martılar dost canlısı ve sıcak davranmış, her zaman konuşmaya, sohbet etmeye, hikâyelerini dinlemeye ve paylaşmaya hevesli olmuşlardı. Şimdi yaklaşan vrix, Ketahn'ın kabilesini köylerinde karşılayanlardan farklı görünüyordu.

Dikenli martılar yedi yıl önce Ketahn ve arkadaşlarının onlarla savaştığı zamanki gibiydiler; Kaldarak'ı korumak için ölmeye hazır vahşi savaşçılar.

Solunda Garahk ve sağında Ivy ile ayakta duran Ketahn, kabilesinin geri kalanıyla birlikte ateşin diğer tarafında toplanan savaşçıları izledi. Mızraklar, sopalar ve baltalar taşıyorlardı ama daha da önemlisi, hepsinin gözlerinde sert bir ışık vardı.

Yıllar önce gelmesini bekledikleri savaşla şimdi karşı karşıyaydılar. Evleri için savaşıyorlar.

Ketahn bu savaşın gerçekleşmesini engellemeye kararlıydı. Eğer o buraya gelmeseydi, bu vrixler topraklarını savunmak için savaşçıları toplamak zorunda kalmayacak, onları kıran kraliçeye karşı savaşmak için adım atmayacaklardı.

Garahk sesini ağaçların arasından duyulacak şekilde yükseltti. "Kaldarak pek çok düşmanla savaştı. Bizimkiler kaybetti, bizimkiler kazandı ama her zaman *shar'thai*'miz parladı. Savaş Tangle'ın yoludur ve bu yüzden Kaldarak bundan nefret etmez.

"Ama Kan İçici Kraliçe sadece savaş vermedi. Nefret verdi, Kaldarak'ın kalbini nefretle doldurdu ve soydaşlarımızın kanını içti. Herkese ölüm verdi. Mızrak yetiştirememiş olmaları önemli değildi. Yavrular ve

Yaşlılar, yetiştiriciler, şekillendiriciler, dokumacılar. Bataklik sonsuza dek kemiklerle dolu ve kanla dolup taşıyor. Bizim kanımızla.

"Kaldarak'ın nefretini tek başına o kazandı. Güneşin ve gökyüzünün altında, ayın ve yıldızların altında, onların sekiz kat gözlerinin altında bu doğrudur. Şimdi Kan İçici Kraliçe, tıpkı kız ve erkek kardeşlerimizi, annelerimizi ve babalarımızı, yavrularımızı, dostlarımızı aldığı gibi, bizim olanları da almak için evimize doğru ilerliyor. Şimdiden bizden çok şey aldı. Hem de çok fazla. Daha fazlasını da alacak mı?"

Dikenli martılar hep bir ağızdan güçlü bir *hayır* sesiyle cevap verdi, yumruklarını göğüslerine vurarak ve silahlarını yere vurarak gruptan dışarıya doğru fırtına rüzgârı gibi yayılan muazzam bir ses çıkardılar.

"Bizimkilerden hiçbiri savaşmaktan çekinmez," diye devam etti Garahk. "Bizim *shar'thai*'miz büyüktür. Savaştan korkmayız ve ölümden sadece şeref duyarız. Ama Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okari, Gölgeledeki Mızrak, kendisini şampiyon olarak önerdi. Geri kalanlarımızın yeni yaralar almaması için savaşacak. Bu şampiyonu kabul ediyor musunuz?"

Dikenli martılar yine hep bir ağızdan, bu sefer *evet* diye cevap verdiler ve bu cevaba daha da fazla gümbürtü ve gürültü eşlik etti.

"Gölgeledeki Mızrak Kaldarak için savaşacak. Kan içici Kraliçe onun mızrağına yenik düşecek." Garahk Ketahn'la yüzleşmek için döndü. "Seninki benim gölge avcısı, benimki de senin. Biz biriz."

Dikenli martılardan biri elinde büyük bir kâseyle ateşin etrafında dolanıyordu. İçindeki sıvı kalın ve koyu kırmızıydı; boya kana benziyordu ama zıpkın çiçeği çiçeği kokuyordu.

Dikenli kafatası kâseyi Garahk'a doğru kaldırdı ve Garahk kâseyi ellerinin arasına aldı.

Garahk üstteki ellerinden birini boyaya batırarak avucunu kapladı ve ardından Ketahn'ın omzuna bastırdı. "Biz biriz. Bu işaretle *shar'thai*'mi paylaşıyorum."

Diğer dikenli martılar teker teker öne çıktı. Her biri Ketahn'ın önünde durdu, bir elini boyaya daldırdı ve ona dokundurarak kollarında, bacaklarında, arka kısmında, sırtında veya karnında yeni bir el izi bıraktı. Her biri Garahk'ın sözlerini yineledi: Biz *biriz*.

Ketahn'ın kabilesi, sessiz savaşçılardan birkaçının teşvikiyle, dikenli martıların işi bittiğinde öne doğru yürüdü. Rekosh, Urkot ve Telok kısa ayini gerçekleştirdiler, elleri biraz daha uzun süre kaldı, bakışları onunkileri biraz daha sıkı tuttu.

"Sizinle birlikte yürüyoruz," dedi Telok.

Ahnset ona yaklaştığında konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama çenesi aşağı doğru seğırdi ve ağzından tek kelime çıkmadı. Gözlerinde kederli bir ışık dans ediyordu - pişmanlık, kayıp, teslimiyet. Büyük, boya kaplı elini Ahnset'in omzuna bastırdı ve "Biz biriz kardeşim," dedi.

O uzaklaştı ve Diego'dan başlayarak sıradaki insanlar geldi.

"Bunu kazanacaksın," dedi elini boyanın içine koyarken.

Elini Ketahn'ın sol ön kolunun alt kısmına dokundurdu. "*Ikesh elad iln ul.*" *Biz biriz.*

Diğer insanlar izlerini bırakırken vrix dilindeki kelimeleri tekrarladılar, bazıları diğerlerinden daha tökezleyerek, ama her biri ona İngilizce kelimeler de söyledi - cesaretlendirici, inanç dolu kelimeler.

Cole, "Öldür şu sürtüğü de biraz rahatlayalım, dostum,"

dedi. Lacey Ketahn'a "Arkanı kolluyoruz," dedi.

"Ne olursa olsun," dedi Will, "hepimiz bunu atlatacağız."

Callie sırtıttı ama yüzündeki ifade gergindi. "Hiç şansı yok. Öğle yemeğine kadar zaferinizi kutluyor olacağız."

Ahmya, Ketahn'ın vücudundaki birkaç çıplak noktadan biri gibi görünen boynuna izini bırakmak için ayak parmaklarının üzerinde dururken, "Bize sağ salim dön," dedi. "*Ikesh elad iln ul.*"

Son olarak Ivy, ayın devam ederken diğerleriyle birlikte sıraya girmişti. Bilinçli bir yavaşlıkla ona doğru adım attı, dudakları ayrıldı ve omuzları derin, titrek nefesleriyle yükselip alçaldı. Ama saf ve mavi gözleri onunkilerden ayrılmadı. Yüzünü çevreleyen altın sarısı saçları bu gözleri daha da canlı hale getiriyordu.

Ketahn'ın göğsü sevgiyle, özlemle, korkusunu bir kenara iten yüzlerce duyguyla kabardı. Sekiz gün önce çukurdan çıkardığı dişi o zamandan beri çok değişmişti ama bu değişimler içinde daha çok *kendisi* olmuştu. Daha güzel, daha özgüvenli, daha cesur. Gösterdiği güç, denemeden denemeye katlandıkça daha da artmıştı.

Ivy Ketahn'ın önünde durdu ve içgüdüsel olarak yüzünü onunkine yaklaştırmak için eğildi.

"Sen benimsin." Bir elini boyaya daldırdı ve dokunuşunun altında daha sert çarpan kalplerinin üzerine bastırdı. "Kalpler." Elini aşağı doğru hareket ettirdi, tam yarığının üzerine yerleştirdi ve tokalarının kıpırdanmasını sağladı. "Vücut."

Şimdi her iki elini de boyayla kapladı ve yüzünün her iki yanını kavrayacak şekilde kaldırdı. "Ruh. Sen ve ben biriz, Ketahn."

Alttaki ellerini kalçalarına koydu ve başlığını alnına değdirmek için eğildi. Alttaki ellerinden biri kâseyi buldu ve boyaya dokundurdu. "Biz biriz, *nyleea*'m." Ketahn geri çekilerek boyayla kaplı elini kızın boynunun yan tarafına koydu, iki parmağı ve başparmağı yanağını işaretlemek için yukarı uzandı.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak kalp atışları boyunca öylece durdular ve Ketahn tüm bu süre boyunca onu kollarının arasına alıp Arapsaçı'na götürme dürtüsüyle savaştı. Onun yeri, Zurvashi ve Takarahl'dan çok ama çok uzakta, onun yanı başıydı. Ona zarar vermek isteyen her şeyden çok uzakta.

"Bana geri döneceksin," dedi kararlılıkla.

"Yapacağım, kalbimin yarası. Sana söz veriyorum. Yeminimi. Sözümü. Senin için Sekiz'e karşı tek başıma duracağım. Yıldızların arasındaki karanlığı geçmenin bir yolunu bulacağım. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

"Adımlarımızı hızlandırmalıyız," dedi Garahk nazikçe. "O gelmeden önce her şey yerli yerinde olmalı."

Ketahn bunun doğru olduğunu biliyordu ama eşini serbest bırakmak konusunda isteksizdi. Ona geri dönecekti, bundan emindi, yeminini yerine getirmek için *her şeyi* yapardı... ama zihninin bir parçasının onun kıyametine doğru adım atmak üzere olduğunu söylemesini susturamıyordu.

Ivy, Ketahn'ın başını aşağı çekti ve onu öptü, dudaklarının Ketahn'ın ağzında tatlılığından bir parça tatmasına yetecek kadar uzun süre kalmasına izin verdi. Gözlerini sıkıca kapattı ve Ketahn gözyaşlarının belli belirsiz kokusunu aldı. Uzaklaştığında, gözleri sulu ama kararlılıkla dolu olarak tekrar onun bakışlarıyla buluştu ve "Gitme zamanı" dedi.

Göğsü gümbürdedi. "Biliyorum, kalbim parçalandı. Biliyorum."

Ama ilk uzaklaşan Ivy oldu, aralarındaki teması kesecek güce sahip olan Ivy'ydı.

Ketahn'ın kabilesinin geri kalanıyla aynı grupta yer alan Cole, "Eşyalarımızı alıp hazırlanmamız gerekiyor," dedi.

Ivy başını salladı, birkaç adım geriye doğru yürüdü, bakışları Ketahn'ın üzerindeydi ve sonunda arkasını dönüp kabilenin geri kalanına katıldı. Ketahn'ın artık boş olan elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Onun dokunuşunun sıcaklığını şimdiden özlemişti.

O yürürken, Ivy omzunun üzerinden geriye baktı. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldayan gözleri Ketahn'ınkilerle tekrar buluştu. Sanki çok net bir şekilde

Yüksek sesle konuşmuştu, bakışlarındaki mesajı duymuştu.

Seni seviyorum. Bana geri dön.

Ketahn'ın kalbi her ağır atışta daha da acıyordu. Bu onu son görüşü olmayacaktı. Olamazdı da.

Ve sonra kadın gitmiş, toplanan dikenli martılar tarafından görüş alanından çıkarılmıştı. Birden derisindeki boyanın çoktan kurumaya başladığını, dikenli martı ayini sırasında dokunduğu her yeri fark etti. Ama sadece Ivy'nin ellerinin bıraktığı izler bedenine ve ruhuna kazınmış gibi yanıyordu.

Sen ve ben biriz, Ketahn.

Garahk kendi bacağıyla Ketahn'ın ön bacağına vurdu. "Gel. Adım atalım."

"Bensiz mi *gidecektin luveen*?" diye seslendi yakınlardan bir kadın.

Ketahn ve Garahk, Nalaki'nin yaklaştığını görmek için konuşan vrix'e doğru döndü. Dikenli kafalı savaşçıların içinden Nalaki'yi görünce bir ses yükseldi ve göğüslerini yumruklayarak ve silahlarını hızlı, güçlü bir ritimle şakırdatarak geçmesine izin vermek için ayrıldılar.

"Nalaki, *daiya*'m, kalbimin ateşi. Neden geldin?" Garahk'ın sesi şaşkınlık ve endişeyle doluydu ama altında yatan bir sertlik vardı.

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi, onun önünde durarak. Mızrağının ucunu yere dayadı; silah ondan daha uzundu.

"Yavrularımıza bakılmalı. Biz bunu biliyoruz. Bunu biliyorsunuz."

Nalaki dişlerini gösterdi. "Sert sözler söyleme, *Luveen*. Ruhların sözcüsü Akoral yumurtalarımızı izliyor."

"Bunu senden başka kimsenin yapacağına güvenmiyorum, *Nyleea*. Anneleri olarak senden daha fazlasını kim verebilir ki?"

Garahk'la arasında kalan mesafeyi kapatan Nalaki, büyük bir eliyle Garahk'ın başının arkasını kavradı ve eğilerek baş desteğini Garahk'ın baş desteğine değdirdi. "Yüreğimin ateşi, uzakta geçirdiğim her anla birlikte sönüyor. Ama ben yavrularımız için anneden daha fazlasıyım. Kaldarak için de *daiya*'yım ve ben bir savaşçıyım. Eğer Zurvaşi bize savaş açmak istiyorsa, daha önce yaptığım gibi onunla buluşacağım."

"Nalaki..."

"Bir olarak, Garahk." Gözlerini kapattı. "Bir olarak."

O anda Ketahn ne için savaştığını her zamankinden daha iyi anladı. Elbette Ivy ve içinde büyüyen kara kara düşünme ilk sırada geliyordu.

Hep öyle olacaktı. Ama çok daha fazlası risk altındaydı. Sadece Ketahn'ın kabilesi değil, sadece arkadaşları ve kız kardeşi değil, Nalaki ve Garahk da.

Onların yumurtadan çıkmamış yavruları. Takarahl ve Kaldarak'ın tüm vrixleri. Tüm bu hayatlar Zurvashi'nin gölgesinde, onun tehdidi altındaydı.

Ve eğer Ketahn başarısız olursa, işi bitmeden önce kaç kişi daha acı çekecekti? Tüm bu olanlardan sonra, Ketahn'ın onu sadece kendi çocuğu olarak kabul etmekle yetineceğini düşünmek aptallık olurdu. Öfkesini

Kaldarak da dahil olmak üzere herkese ve her şeye hediye etmek isteyecekti. Nalaki ve Garahk birbirlerinden uzaklaştı ve yan yana, savaş için seçtikleri yere doğru ilerlediler. Ketahn ve dikenli martı savaşçıları onu takip etti. İçgüdüsel olarak öyle yapmasını istemesine rağmen Ketahn Geri. Kabilesi, hem insan hem de Vrix, yakında burada olacaktı.

Bir yanı hâlâ hepsini güvenli bir yere gönderebilmeyi diliyordu. Değer verdiği hiç kimse Zurvaşi'ye doğru yürümemeliydi.

Varacakları yer sabah yaktıkları ateşten sadece birkaç yüz adım ötede olmasına rağmen, yolculuk çok daha uzun görünüyordu. Ketahn buraya gelmek için orman ve bataklıktan geçtiği tüm mesafeyi hissetti, kendisinin ve kabilesinin karşılaştığı tüm tehlikelerin ağırlığını hissetti, gördükleri ve yaptıkları her şeyi ruhundaki yaralar gibi hissetti. Ve kaçma umuduyla katlandıkları onca şeye rağmen, Zurvaşi yine de gelmişti.

Ancak o ve dikenli martılar hazırlanan alana ulaştığında tüm bu düşünceler bir kenara bırakıldı. Ketahn, Nalaki ve Garahk'ın yanında durdu ve yamaçtan aşağı baktı. Ne kadar iyi gizlenmiş olsalar da, insanların tüm zekice tuzaklarının nerede olduğunu biliyordu. Zurvaşi'nin savaşçılarından hiçbiri yamaçtan sağ salim çıkamayacaktı.

Thornskull'lar bu tür yöntemleri sorgulamıştı. İş savaşa gelirse, gerçek savaşçılar olarak Zurvaşi'yle yalnızca güçleri ve becerileriyle savaşmak istiyorlardı. Ancak insanlar bu savaşın onur ya da şanla değil, hayatta kalmakla ilgili olduğunu açıklayarak onları ikna etmişti. Kaldarak günü kazanabilirdi ama savunmada savaşçılarının yarısını kaybetmekten kurtulamazdı. Bu tuzaklar Thornskull'ların hayatını koruyacaktı.

Garahk savaşçılarından birine işaret etti, o da kollarının alt kısmında dört dikenli mızrakla öne çıktı, mızrakların sapları uzun bir kayışla bağlanmış bir deri çuvalda bir araya getirilmişti.

"İstediğiniz gibi, Gölgelerdeki Mızrak," dedi Garahk.

Ketahn bohçayı aldı ve mızraklar arka tarafına gelecek şekilde sırtına astı. Mızrakların biraz büyük olduğunu hemen anlayabildi.

Her zaman kullandığı mızraklardan daha ağırdı ama sorun değildi. Zurvaşı'nın derisini delmek için arkalarındaki ekstra ağırlığa ihtiyaçları olacaktı.

Nalaki Ketahn'a döndü. Mızrağını havaya kaldırdığı avuçlarının üzerinde düz duracak şekilde salladı ve ona doğru uzattı. "Bunu da sen istemiştin."

Mızrağın küt ucuna yakın bir yerde, ince deri şeritler sapın etrafına sarılmış ve Ketahn'ın ilk gün Kaldarak'ın tapınağının önünde gördüğü gökkuşağını taklit eden renkli boncuklar eklenmişti. Tahta pürüzsüz, koyu renkli ve mükemmel bir şekilde düzdü, başı sapa bağlayan ipek sıkı ve kusursuzdu ve kara taş güçlü bir noktaya kadar bilenmişti.

Ketahn sadece bir kadın için boyutlandırılmış bir savaş mızrağı istemişti. *Daiya'nın* kişisel silahı. Onun bakışlarıyla karşılaştı, çene kemikleri seğiriyordu.

Nalaki, ellerini silahın gövdesinde kavuştururken, "Annem bu silahı Takarahl'a karşı taşıdı, ben de öyle. Zurvaşı'nın kanına susamış." dedi.

Ketahn bir parmak eklemine baş desteğine vurdu. "Bu gün iyi içecek."

Yumuşakça geveledi ve onun ön bacağına kendi bacağıyla vurdu. "Gelin. Misafirimizi bekleyelim."

Garahk ve Ketahn, *daiya* açıklık boyunca ilerlerken ona eşlik ettiler ve aşağı inerken yerleştirdikleri birçok tehlikeden kaçındılar. Tuzakların hemen ötesinde, ilk ve umarım tek savaşın gerçekleşeceği yerde durdular.

Beklerken Ketahn'ın zihni hareketsizdi. Sakinlik, yumuşak dokunmuş bir örtü kadar rahat bir şekilde üzerine örtülmüştü ama bunun altında tüm öfkesi, tüm hayal kırıklığı, tüm çaresizliği vardı. Bir noktada kabilesinin geldiğini biliyordu, arkasında bir yerde onların boğuk seslerini duydu, onları dikenli martıların ve gölge avcılarının birkaç insanı ağaçlara yerleştirilmiş nöbet platformlarına taşımak için tırmanma sesleri izledi. Ona bakmaya cesaret edemese de Ivy'nin bakışlarının farkındaydı ve kız kardeşinin yaklaştığının da farkındaydı.

Uzun bir sessizlikten sonra Ahnset, "Sence Korahla kraliçenin yanında olacak mı?" diye sordu.

Çene kemikleri düşerken kız kardeşine baktı. Gözleri ileriye sabitlenmişti ama görüş alanındaki hiçbir şeye odaklanmamış gibiydi.

"Bilmiyorum, kardeşim."

"Ayrıldığımızdan beri onu tekrar görmekten başka bir şey istemedim," dedi Ahnset, "ama şimdi... hem varlığından hem de yokluğundan korkuyorum."

Gerçek neydi? Ahnset ne duymak istiyordu? İki de bilmiyordu ve hiçbir cevap rahatlatmayacaktı. Eğer Korahla Zurvaşı ile birlikteyse, Ahnset'le düşman olarak kalacaktı. Değilse... bu Korahla'nın çoktan öldüğü anlamına geliyordu.

"Eşinle savaşmayacaksın, Ahnset. Ve o iyi."

"Bunun sözünü veremezsin Ketahn." Boğazında alçak, mutsuz bir vızıltı duyuldu. "Söz vermek zorunda değilsin. Sadece senin yanında olduğumu bil."

Ketahn kız kardeşine döndü, bir elini başının arkasına doladı ve başını onunkine yaslamak için onu aşağı çekti. Onun tanıdık kokusunu içine çekti; bu, yumurtadan çıktıktan sonra öğrendiği ilk kokuydu, hatta annesinin kokusundan bile önce.

"Buna bir son vereceğim, Ahnset."

"Senin olmayacağına yemin et."

"Olmayacak. Sözlerimi bir bağa dönüştürüyorum, kardeş."

Telok, Rekosh ve Urkot onlara katılmak için ilerlerken ayrıldılar. Ketahn bir parmağını başlığına vurarak arkadaşlarının bakışlarını karşıladı ve uzun savaş mızrağını dikerek tekrar öne doğru baktı.

Arapsacı sessizdi, neredeyse dingindi, ama tepedeki yaprakların arasından akan serin bir esintinin sesi duyuluyordu. Hava yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyordu ve güneş doğmuş olmasına rağmen gökyüzü kasvetli bir gri renkteydi.

Ağaçların tepesinde ilk Kraliçe Pençesi görünene kadar sabahın yarısı geçmişti. Dallardan süzülen, karanlık örtülü bir şey, şüphesiz Kaldarak'a olan yakınlığının farkındaydı; tek başına saldıramayacağı kadar büyük bir av arayan temkinli bir yırtıcı.

"Yaklaşmayın," diye seslendi Ketahn.

Pençe başka bir dala uzanırken durdu ve bakışları Ketahn'a kaydı. "Kendini gösterecek kadar cesursun, hain."

"Kendini göstermek için cesur ol, Pençe."

Hırlayan Pençe, Ketahn'ın ötesinde toplanan dikenli martılara baktı. "Kraliçenize bir kez ihanet etmeniz yetmedi mi? Şimdi de düşmanlarımıza mı katılıyorsun?"

"Düşmanları," diye homurdandı Nalaki.

Pençe'nin parmakları dalı tırmıkladı ve çene kemikleri seğirdi. "Bunun için hepiniz acı çekeceksiniz. Kraliçe Zurvashi senin efendin, senin ve dikenli martıların, hain."

Ketahn ön ayaklarını kaldırdı. "O zaman ona acele etmesini söyle. Onu öldürdükten sonra bugün yapacak çok işim var."

"Hepinizi yavaşça parçalara ayırmasını izlemekten zevk alacağım."

Pençe yüksekte ve uzaktaydı, atılan bir mızrağa oldukça yakın mesafede duran Ketahn'a karşı yükseklik avantajına sahipti. Ama Ketahn beklemekten yorulmuştu. Bu değiş tokuştan yorulmuştu.

Ketahn arkasına uzanarak çuvaldan dikenli bir mızrak çıkardı. Pençe tünediği yerden gevezelik etti. "Tehlikeli değilsin-"

Ketahn kolunu yukarı ve geriye doğru çekti ve mızrağı sertçe fırlattı. Silah yüksek bir kavis çizerek uçtu ve inişe geçerken ucu aşığı doğru eğildi.

Pençe bir tıslamayla kenara fırladı. Mızrak, Pençe'nin durduğu yerden bir el mesafesinden daha uzakta olmayan ağaca sert bir *gümbürtüyle* çarptı. Mızrağın sapı çarpmanın etkisiyle titredi.

Pençe çenesini açmış ve ağızı açık bir şekilde silaha bakıyordu.

"Zurvashi'ye onu Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okari, Gölgelerdeki Mızrak'ın çağırduğını söyle." Ketahn göğsüne bir yumruk indirdi. "Yaptığı her şeyin hesabını verecek."

Pençe küfrederek geri çekildi ve ilerleyişı sırasında gösterdiği özeni göstermeden dalların arasından hızla geçti.

Ketahn dehşetinin yeniden ortaya çıkmasını, korkunun yerleşmesini, huzursuzluğun vücuduna yayılmasını ve midesini ekşitmesini bekledi. Ama sahip olduğu tek şey, kaynayan öfkesinin üzerine serpiştirilmiş o sakinlikti. Bu kaçınılmazdı. Bundan kaçınılamazdı; sadece kazanılabilir ya da kaybedilebilirdi. Ve bir parçası karşı koymaktan heyecan duyuyordu.

İçindeki öfkenin biraz daha beklemesini istedi. Yakında onu kana boğacaktı.

Gözcülük yapmaya gelen Pençe'nin aksine, kraliçenin ana grubu yaklaştıklarını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ağır adımlarıyla dalları kırıp yaprakları sallayarak çalılıklarda tepinen bir yatin sürüsü gibi ses çıkarıyorlardı. Mesaj açıktı: Zurvaşı burada, dikenli martıların evinin altında bile eski düşmanlarından ne korkuyor ne de onlara saygı duyuyordu.

Buna karşılık olarak dikenli martılar gümbür gümbür vurmaya başladılar ama ritimleri sabit ve birleşikti. Kana susamış vahşı hayvanların tepinmeleri değil, birleşmiş bir kabilenin müziğiydi.

Biz biriz.

İlerideki çalılıklar sarsıldı ve savruldu. Dallar bir savaşçının bacakları altında ezilen kemikler gibi kırıldı, yapraklar son nefeslerini verir gibi iç çekti. Yağmurun ilk damlaları Ketahn'ın postunun üzerine düştü, soğuk ve ağırıldı,

Tam da açıklığın kenarındaki bitkiler onun elli adım kadar ilerisinden ayrılırken.

Ahnset'in yanında gerildiğini hissetti. Garahk ve Telok'tan gelen derin hırıltıları hissetti. Yaklaşan savaşçıların titreşimlerini yerde, havada hissetti.

Altın giysili bir canavar, kasvetli gökyüzüne rağmen süsleri parıldayarak açık alana doğru ilerledi. Ama Zurvaşi'nin gözleri tüm o altından daha parlaktı.

-Kehribar renginde parlayan gözleri hemen Ketahn'a sabitlendi ve çene kemikleri genişçe açıldı.

Durdu ve savaş mızrağını yanına dikerek boyunun tamamına kadar yükseldi. Bu, Ruhlar Mağarası'ndan hüküm veren kibirli, sıkılmış yaratık değildi. Bu, dikenli martıları bataklığın ötesine süren savaşçı kraliçeydi. Bu, istediği bir şeye sahip oldukları için bütün bir kabileyi ezmeye çalışan canavardı.

Hiç örtü yoktu. Gizli bir şey yoktu. Bu
Zurvashi'ydi.

"Küçük Ketahn," diye mırıldandı. "Konuşacak *çok şeyimiz* var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Kraliçenin arkasında geniş bir sıra halinde FANGLAR ortaya çıktı, altın süsleri zorlu arazilerden geçmelerine rağmen temiz ve pırıl pırıldı; ancak hiçbiri Zurvaşi'nin kendisi kadar ihtişamlı değildi. Ketahn'ın tanıdığı iki kadın grubun en önündeydi. Kraliçenin gayretle sadık savaşçılarından biri olan Irekah ve çenesi aşağı eğik, yeşil gözleri acımasız bir ışıkla yanarak yürüyen Korahla.

Korahla'nın bakışları yükseldi, Ahnset'in üzerine düştü ve adımları duraksadı.

Ahnset, Ketahn'ın yanında yavaş ve düzensiz bir nefes verdi. Kalbi Ketahn için Onu.

Dişlere Pençeler de katıldı; erkeklerin hepsi siyah kefenler içindeydi Omuzları kürklü, dikenli mızrakları asılı kumaştan sarkıyordu. Daha fazlası ağaçlara doğru ilerledi ama bu nokta iyi seçilmişti. Bu dalların hiçbiri Zurvaşi'nin Pençeleri'ni Kaldarak'a ya da savunucularına yaklaştırmayacaktı.

Zurvashi kollarını açtı. "Nalaki. Geleceğimi bildiğin için barış için yalvarmanı bekliyordum. Yine de savaşçılarla geldin. Kaldarak'ın tüm gücü bu mu?"

Garahk ön ayaklarını kaldırarak tısladı. "Seni bitirmek için yeterli güç ve daha fazlası, Kan İçici."

"Yani Takarahl ile savaşacak mısınız?"

"Savaş seninle," dedi Nalaki bir adım öne çıkarak. "Çünkü onu bize sadece sen getirdin."

Zurvaşi çıtırdayarak ilerledi. Savaşçıları onu takip etmek için harekete geçtiğinde, el sallayarak onları durdurdu. "Bana ait bir şeyi aldınız. Geri verin, ben de Kaldarak'ı dokunulmamış halde bırakayım."

"Size ait hiçbir şeyimiz yok," dedi Nalaki.

"Tüm Arapsacı bana ait," diye tersledi Zurvaşı, devam ederken sesini yumuşattı. "Ama eşim sende."

Ketahn homurdanarak Nalaki'nin önüne geçti. "Ben hiçbir zaman senin olmadım Zurvaşı, hiçbir zaman da olmayacağım. Eğer beni fethetmek istiyorsan, gel dene."

Zurvaşı bir adım daha yaklaştı. "Seni defalarca fethettim Ketahn."

"Yine de burada Kaldarak'ın gölgesinde duruyorsun, beni yakalamaya geldin. Hiçbir şeyi fethedemedin."

Kraliçe bir bacağını yere vurdu ve parmaklarını kıvrarak pençelerini gösterdi. "Her şeyi fethettim! Arapsacı benim, sen benimsin, buradaki her yaratığın hayatı *benim*. Ve eğer Nalaki ve dikenli martıları bana karşı durmaya niyetlenirse, onları tıpkı senin çirkin küçük hayvanın Ketahn gibi ezerim."

Öfkesi o anda patladı; Ella'nın kanının damladığını görmeden onun ellerine bakamıyordu. Ama içindeki ateşler soğumuştı ve görüşü berraktı; o, önüne çıkan her şeyi umursamadan yok eden bir fırtına değildi. O Zurvashi değildi.

O Ketahn'dı. Gölgelerdeki Mızrak'tı. Ivy'nin *luveenydi*, gelecek yavruların efendisiydi.

O Zurvashi'nin sonuydu.

"Cevap vermen gereken çok şey var Zurvaşı," dedi Ketahn.

Zurvaşı'nın çenesi genişçe açıldı ve sivri dişlerini göstermek için ağzını açtı. "Ben *kimseye* hesap vermem. Ama sen, Ketahn, sen-"

"Bu kadar söz yeter!" diye kükredi, ön ayaklarını kaldırdı ve kollarını açtı. "Benim için geldin. Alın beni. Yoksa bir erkeği yakalamak için bir orduya mı ihtiyacınız var?"

Bu kadar uzaktan bile, ince tüylerinin kabardığını görebiliyor, öfkesinden titreyen süslemelerinin arasından geçen belli belirsiz parıltıları görebiliyordu.

Zurvaşı gözlerini Ketahn'dan ayırmadan, "Nalaki, hayvanlarını eve götür," dedi. "Senin bu işte bir rolün yok."

"Ve senin burada yerin yok," diye yanıtladı Nalaki. "Eğer savaş istemiyorsan, karanlık ve nemli deliğine geri dön."

Zurvaşı şimdi ateşli bakışlarını Nalaki, Garahk ve Ahnset'in, Ketahn'ın kabilesinin ve toplanan dikenli martıların üzerinde gezdiriyordu. "İşim bitmeden ağaçlarınız kanınızı içecek. Hepinizin kanını. Küçük yaratıkların da Ketahn."

"Onlardan hiçbirine zarar vermene izin vermeyeceğim." Ketahn ona doğru yaklaştı, Pençeleri ve Dişleri tarafından tutulan ağların ve mızrakların fazlasıyla farkındaydı; onların menziline girdiğinin fazlasıyla farkındaydı. Dostlarından düşmanlarından daha uzakta olduğunun.

Zurvaşı de ilerledi ve başka bir hareketle savaşçıları yerinde tuttu. Gözlerinde öfke ve arzu parlıyordu. "Benimle tek başına yüzleşerek diğerlerini koruyabileceğine inanıyor musun?"

"Seni öldürerek onları koruyacağım."

"Erkekler arasında eşsizsin, küçük Ketahn. Ama benim dişlerim senin üstesinden gelebileceğinden çok daha fazla."

Aralarında sadece on bölüm kala durdular. Ketahn ona baktı ve zihninin gözünde sadece daha fazla kan gördü. Ölen arkadaşlarının, kardeşlerinin, annelerinin ve babalarının kanı. Ella'nın ve kraliçe morun belirli bir tonuna düşkün olduğu için ölen tüm dikenli martıların.

Ve onun kokusu, rüzgarla taşınan lanetli, ezici kokusu. -İçgüdülerini pençeleyerek, duyularını hırpalayarak ona çarptı. Burun deliklerinden ağır ağır nefes alarak kokuyu ciğerlerinden dışarı atmaya çalıştı.

Eşini ve yavrularını koruma içgüdüğü her zaman diğer her şeye üstün gelirdi. Her zaman.

Zurvaşı, "Tek bir hareketinizle üzerinize gelecekler," diye devam etti. "Kazanamazsınız."

"Sözlerine bakılırsa, kazanamayacak olan sensin. Yardım olmadan olmaz." Ketahn yumruklarını sıkarak savaş mızrağını daha da sıkı kavradı. Tek bir atış bu işi bitirebilirdi ama aşırı uzun silahla bunu yapamazdı ve Zurvaşı şimdi boğçadan dikenli bir mızrak çekerse tepki vermek için çok fazla zamanı olacaktı.

"Vrixler arasında beni yenebilecek bir savaşçı yok, aptal. Hiçbiri. Ne sen, ne Nalaki ne de onun iğrenç canavarlarından biri." Mızrağını başı aşağı bakacak şekilde tutuyor, aldatici bir umursamazlık sergiliyordu; Ketahn istese gözlerinin algılayabileceğinden daha hızlı kaldırabileceğini biliyordu.

"Göster bana. Tüm Tangle'ı göster." Ketahn silahını kaldırdı ve başını kadının boğazına doğrulttu. "Gücünü göster ya da zayıflığını kanıtlamak için Dişlerini çağır."

Çene kemikleri birbirine yaklaştı ve bacaklarındaki ince tüyler tekrar yükselmeden önce düştü. Hırladı. "Bu iş bittiğinde, benim olacaksın."

her yönden, k Ketahn."

Mızrağını tamamen aŗaęı çevirerek toprağa sapladı. Bir eliyle kemerinden sarkan ipek çalı kavradı ve yırtarak kumaŗı bir kenara attı. Boncuk ve altınlarla süslü saçlarını geriye doğru taradı ve bir tutam ipekle bir demet halinde bağladı.

İrekah bir adım ne çıkararak çalılıkların kenarında toplanmıŗ olan Fang'lerin sırasını bozdu. "Kraliçem-"

Zurvaŗı keskin bir tıslamayla onu susturdu. Kollarını iki yana açtı ve omuzlarından kıvırdı; güçlü kasları derisinin altında dalgalanıyordu.

Yağmur biraz daha hızlı yağıyor, Ketahn'ı dövüyor ve yakındaki yapraklara ve dallara vuruyordu. Gök gürültüsü uzaklarda bir yerde gümbürdüyordu.

Ketahn savaŗ mızrağını iki eliyle kavradı ve arka elini mızrağın kr ucuna yaklaŗtırdı. Kraliçeye odaklandığında diğer her Şey kayboldu. Çene kemikleri ardına kadar açıldı ve göğsü gümbürdedi.

Zurvashi silahını tuttu. Ketahn silahı yerden çekerken saldırdı.

Hırladı ve silahının sapıyla onun hamlesini bir kenara itti. Mzrağın ucu yanağını yardı. Kadın misilleme olarak mızrağını savurduğunda adam çoktan geriye doğru eęilmıŗtı. Silahı baŗının hemen üzerinden geçerken havanın kendisi haykırdı.

ıldırıtcı kokusu her zamanki gibi güçlüydü ama daha baŗtan çıkarıcı bir Şey, kanının kokusu onu geride bırakmıŗtı.

"Daha fazla dayanamayacaksın!" Ketahn, silahının uzunluğunu sonuna kadar kullanarak, dŗndęnden daha hızlı bir Şekilde, her saldırı arasında toparlanmasına zaman bırakmadan ona tekrar tekrar sapladı.

Zurvaŗı hayal kırıklığı içinde homurdandı ve kendini savunmaya alıŗarak onun saldırısından geri çekildi. Hızı onu Ketahn'ın mızrağının ısırığından kurtarmaya yetmedi, ancak açtığı yaraların hiçbiri birkaç damla daha kan dökmekten baŗka bir Şey yapmaya yetmedi.

Dktğ her bir damla için onunkinden bir damla. Daha azını kabul etmezdi.

Adamın bir sonraki hamlesinde gövdesini bükerek sol üst omzunu doğrudan silahın yoluna yerleŗtirdi. U derisini deldi ve altındaki kalın kaslara takıldı; daha derine nüfuz etmek için arkasına yeterince g koymamıŗtı.

Ancak mızrağı serbest bırakması için geçen süre -tam bir kalp atıŗı uzunluğu bile değil- saldırmaması için yeterliydi.

Zurvaşı'nın mızrağı sağ tarafından fırladı ve Ketahn'ın mızrağını daha uzağa savururken kafasına doğru yukarı doğru vurdu. Ketahn geriye doğru eğildi. Mızrağın ucu yanağını keserek Takarahl'da bıraktığı yara izini geçti. Sol elleri mızrağın sapını yakalamak için havalandı.

Kasları gerildi ve çekmeye hazırlanırken bacakları toprağa gömüldü. Ketahn silahını zorla yere indirdi, bacaklarını büktü ve tüm ağırlığını arkasına alarak sapın üzerine bıraktı. Tahta kırıldı ve mızrağın üst üçte birlik kısmı koptu.

Ketahn onun kaçınılmaz saldırısından kurtulmaya çalıştı ama bacaklarından kurtulamadı. Kadın, Ketahn'ın arka tarafına onu ters çevirecek kadar güçlü bir tekme attı. Yüzü önce yere çarptı.

Ivy ona seslendi ama sesi sanki çok uzaklardan geliyordu, sanki yıldızlardan bağıırıyordu.

Çarpmanın acısı donuk ve uzaktı. Arkasında bir düşman olmasından kaynaklanan sırtındaki karıncalanma ise daha ani oldu. Bacakları aşağıya savrulmadan önce bir elini yere dayadı ve sertçe iterek vücudunu, yaprakları ve toprak yığınlarını havaya savuran özensiz bir takla attırdı. Mızraklar sırtındaki çuvaldan düştü.

Bir an için dünyanın durduğunu gördü. Zurvaşı'yi gördü; devasa, altın rengi ve ateşli, kırık mızrağını bir sopa gibi sallıyordu. Silah gövdesini bir *vınlamayla* geçti, rahatsız edici havayı karnında hissedebileceği kadar yakındı. Sonra sırt üstü yere çakıldı. Çuvalın içinde kalan tek dikenli mızrağın sapı omurgasına sertçe çarptı ve ciğerlerindeki hava patladı.

Hayır.

Göğsü ve boğazı alev alev yanarken nefesini içine çekti ve yuvarlanarak uzaklaştı. Zurvaşı'nın kırık mızrağının sapı sol arka bacağına indi. Kemikler çatırdadı ve şiddetli bir acı onu sarstı. Kendini dik konuma getirene kadar her iki his de kaybolmuştu.

Her nasılsa savaş mızrağını tutmayı başarmıştı ama başı topraktaydı. Zurvaşı ona doğru hamle yaptı, kollarını tutabilmek için açtı. Mızrağı havaya savurdu, yüzüne toprak ve moloz püskürdü.

Hırladı ve başını yana çevirerek sopayı körlemesine savurdu. Ketahn savrulmayı önlemek için geri çekildi. Mızrağını tüm gücüyle ona doğru savurmak isterken bacaklarını arkasına destekledi. Arka sol bacağı büküldü.

Ketahn tısladı, beklenmedik destek kaybından dolayı hamlesi durakladı. Zurvaşı'nın toparlanması için yeterli bir zamandı ama mızrağını vurmadan önce değil

Karnına. Başı yarıya kadar içeri battı; büyük bir elini şaftın etrafına sıkıştırarak onu durdurdu.

Gözleri Ella'ninkilerle buluştuğunda silahı sıkıca kavradı, çene kemikleri genişledi. "Ella için!"

Ketahn hırladı, sesi acıdan olduğu kadar öfkeden de çıkıyordu; bacaklarını yere dikti, yaralı bacağına yeni bir acıya neden oldu ve tüm gücüyle itti.

Mızrak ucu neredeyse en geniş noktasına kadar saplanırken kraliçe hırladı. Yaranın kenarlarından kıpkırmızı köpükler fışkırdı ve kemerinin altın işlemeli derisine damladı. Vücudu kaskatı kesildi, derisi sert kasların üzerinde gerildi; o kadar hızlıydı ki, Ketahn'ın tüm gücü artık onu hareket ettirmeye yetmiyordu.

Savaş mızrağını üstteki iki eliyle birlikte alttaki iki eliyle de kavradı ve onun gücüne dayanmak için anlamsız bir çabayla eklemlerini kilitledi.

"Tüm çaban," dedi Zurvaşi, bir adım ileri atarak; mızrak daha derine gitmedi, onun yerine Ketahn'ı geri itti. "Tüm meydan okumaların. Tüm öfken. Ve hepsi *boşa* gidiyor."

Mızrak onu Ketahn'dan üç segment uzakta tutuyordu. Onun ulaşamayacağı bir yerdeydi ama tehlikeden uzak değildi. Ama bunun olması gerekiyordu - her zaman onunla savaşmasıyla sonuçlanacaktı.

Zurvaşi bir adım daha ilerledi. Ketahn'ın bacaklarının uçları ormanın zemininde kayarak toprakta oyuklar açtı ve arka bacağı tekrar çığlık atarak pes etmekle tehdit etti. Mızrağın sapı kraliçenin sıkıca kavrayışında çatırdadı.

"Sen daha yumurtadan çıkmadan savaşmayı öğrendim, küçük Ketahn." Mızrağı daha sert sıktı. Mızrağın daha da parçalanırken çıkardığı ses, gökyüzünde yuvarlanan gök gürültüsü tarafından yutuldu.

Çene kemiklerini gıcırdattı ve onu bir bölüm daha geri çekilmeye zorladı. "Benim büyüklüğüm sen daha mızrak tutmadan çok önce şekillenmişti. Sen benim için istediğim gibi kullanabileceğim bir şeyden başka nesin ki?"

Sağ elinin üst kısmıyla savaş mızrağını bıraktı, tam o sırada mızrağın sapı kadının elinde paramparça oldu. Parmakları sırtına astığı deri çuvalın içinde kalan tek mızrağı yakaladı.

Zurvaşi savaş mızrağını bir kenara fırlatarak Ketahn'a doğru hamle yaptı.

"Ishkal için!" Dikenli mızrağı omzunun üzerinden yukarı kaldırdı ve yumuşak, sert bir hareketle fırlattı. Mızrağının kırık sapı Ketahn'ın açıkta kalan sağ tarafına çarptığı sırada Zurvaşi'nin göğsüne çarptı. Parçalanmış tahta delindi

ve göğüs plakasına çarparak kırıldı. Darbenin gücü tüm kemiklerinde yankılandı. Adam geriye doğru sendeledi; kraliçe de aynısını yaptı, dikenli mızrak göğsünden fırlamıştı.

Uzaklarda bir yerde Ivy yine onun adını seslendi. Kalbi gerildi ve ateşle doldu. Yakında eşine dönecekti. Çok yakında.

Ketahn'ın bacağı uzun ve sert bir şeye çarptı; yere düşmüş dikenli mızraklardan birine. Bacağının pençeleriyle mızrağı yakaladı ve ellerine doğru çekti. Her hareketinde sağ tarafı zonkluyordu.

Zurvaşi göğsüne saplanan mızrağı tutarak daha da geri çekildi. Ketahn bir bakışta yaranın ölümcül olmadığını anladı. Mızrak ucu içerideki organlara girmeden sadece göğsünün sert kemiğine saplanmıştı; ölümcül değildi ama acı vericiydi.

Ketahn görüş alanının kenarından düşen ikinci mızrağı fark etti. Onu havaya fırlattı, sol eliyle yakaladı ve ilerledi.

"Kuluçka annem için," diye homurdanarak sağ mızrağını sapladı ve kadının kollarından birine vurdu. Sol mızrağı, kız kendini toparlayamadan saplandı ve karnında yeni bir yara açtı. "Efendim için."

Mızrakları, etrafına yağan yağmur kadar hızlı ve sık vuruyordu. Her darbede, onun yüzünden ölen birinin adını homurdanıyordu. Her darbede kraliçenin daha fazla kanı akıyor, altın ve derisinin, mor ipek parçalarının üzerinden akıyor, yağmur suyuna karışıyor ve yere düşüyordu.

Kükreyerek mızrağı göğsünden çıkardı ve Ketahn'a doğru savurdu. Ketahn alçaldı ve silahlarından birini Zurvaşi'nin ön bacağına en üst kısmına sapladı. Zurvaşi'nin bacağı büküldü. Öne doğru düşerken bir eliyle saldırdı.

Ketahn saplanmış silahı bıraktı ve geriye yaslandı. Pençeleri yüzünü tarayarak sağ gözlerinin hemen yanından çenesine kadar yanık izleri bıraktı. Başını hızla onun eline doğru çevirdi ve çene kemiklerini birbirine geçirdi. Dişleriyle sağ elinin etini parçaladı ama tutamadı.

Zurvaşi yaralanmamış ön bacağına bükülmüş eklemine tutunarak serbest bıraktığı mızrağı Ketahn'a sapladı.

Gövdesini bükte. Mızrağın ucu karnını sıyırdı. Ketahn kollarını indirerek silahın sapını kolları ile böğrü arasında yakaladı. Zurvaşi geri çekilemeden ön ayağını uzattığı koluna çarptı. Kemik kırıldı.

Kraliçe homurdanarak elindeki mızrağı bıraktı. Çenesini açarak tısladı ve üç kolunu birden açarak kendini Ketahn'a doğru fırlattı.

Kalbi o soğuk, derin öfkeyle çarpan Ketahn kenara fırladı. Zurvaşi onu ıskaladı. Onunla birlikte dönüp mızrağını arka bacaklarının hemen üzerinden sırtının alt kısmına sapladığında, Zurvaşi'nin ivmesi onu çoktan yere düşürmüştü.

"Zarar verdiğin herkes için!" Kolunun altına sıkıştırdığı mızrağı tutup havaya kaldırdı ve kadının ensesine saplamak üzere sıçradı.

Yakınlardaki bağırıışların, görüş alanının kenarlarındaki çılgınca hareketlerin ve diğerlerinin ona seslendiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Başka bir savaşta olsa görürdü. Odağının bu kadar daralmasına izin vermezdi.

Mızrağı tam hedefine ulaşacakken bir ağ onu yakaladı. Taşlarla ağırlaışmış ağır ipek teller uzuvlarına ve silahına dolandı ve iniş açısını çarpıttı.

Mızrağı kraliçenin boynu ile omzu arasındaki kemikli çıkıntıdan sıyrılıp yere saplandı. Ketahn onun üzerine düştü ve ağır bir şekilde yan tarafına indi. İnişin kırık bacağında yarattığı sarsıntıyı hissetti, böğrüne saplanan tahta parçalarının daha da derine battığını, yanağından süzülen kanın sıcaklığını hissetti ama bunların hiçbirisi bir şey ifade etmiyordu.

Hayır! Hayır, hayır, hayır!

Ketahn ağdan kurtulmak için çırpındı, dişleri ve pençeleriyle iplere saldırdı, kollarını ve bacaklarını dışarı doğru zorlayarak onları parçalamaya çalıştı.

Etrafına bedenler doluştu; eller yakaladı, pençeler derisini ısırđı ve kraliçe onun altında kendini yukarı itti.

Ketahn'ın pençeleri onu yakalayan Vrix'i ısırđı ama ağa çok fazla dolanmıştı. Onu Zurvashi'nin üzerinden sürüklerken kükredi. Kükredi ve dövüştü, etrafındakilere mümkün olduğunca çok hasar verdi ve tüm bu süre boyunca bakışlarını kraliçeye sabitledi.

Onu esir alanlar onu yere çarptı. Kalın, sert bacaklar sırtına, kollarına ve bacaklarına inerek onu olduğu yerde sabitledi.

"Zurvaşi," diye homurdandı ve başını çevirerek onu tekrar görüş alanına soktu.

Kraliçe dimdik ayaktaydı, omuzları hırıltılı nefes alış verişleriyle sarsılıyordu. Çok sayıdaki yarasından, bir yağmur fırtınasının uçurumdan aşağı akması gibi kan akıyordu ama kehribar rengi gözleri hayat doluydu.

İki eliyle aşağı uzandı, ön bacağından çıkan mızrağın sapını kavradı ve yaraya bir el mesafesi kala kopardı.

"Sen onursuzsun!" Nalaki seslendi.

"Onur aptallar içindir," diye tersledi Zurvaşı. "Benim sadece güce ihtiyacım var."

"Bu savaş sen ve Ketahn arasındaydı," diye homurdandı Korahla Ketahn'ın arkasında bir yerden.

"Meydan okumadı. Kazanamayacağını biliyordu ve şimdi uzun cezasına katlanacak."

"Bu ruhen bir meydan okumaydı ve sen-"

"Bu bir meydan okuma değildi!" Zurvaşı kükreyerek bir bacağını yere vurdu ve toprağın derinliklerine gömdü. "Ve kraliçeni daha fazla sorgulamayacaksın, *Fang*."

Korahla oflayıp pufladı. "Bu doğru değil."

Ivy'nin sesi havayı yararak doğrudan Ketahn'ın kalbine ulaştı. "Ketahn!"

Kraliçenin ötesinde soluk tenli ve altın sarısı saçlı bir parıltı gördü ve kalbi durdu. Ivy, Ahnset ve arkadaşlarının yanında duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı, altın rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Ketahn hırladı ve kendisini tutan vrix'i neredeyse yerinden oynatacaktı. Ivy'nin bu kadar yakın olmaması gerekiyordu. Burada olmaması gerekiyordu, özellikle de şimdi; tam bir savaş kaçınılmazken.

"Onu sabit tutun," diye emretti Zurvaşı, "ama gördüğünden emin olun."

Üzerine daha fazla ağırlık çöktü ve çırpınışlarını durdurdu. Kalbi hızlandı.

Gri gökyüzünde şimşekler çaktı. Ani gök gürültüsü yeri salladı ve yakındaki ağaçları titretti.

Kraliçe, Ivy ve diğerlerine doğru döndü. Konuşurken sesinde o gök gürültüsünün bir yankısı vardı. "Bana yaratıkları, Nalaki'yi ve bana ihanet edenleri ver. Kaldarak bugün de hayatta kalabilir."

Ketahn'ın pençeleri toprağı kazıyordu ama kendini kurtarmak için gerekli olan gücü elde edemiyordu. Eşine ulaşmak zorundaydı. Onu korumak zorundaydı. "Onları alamayacaksın."

"*Seni* yakaladım, küçük Ketahn. Onları öldüreceğim."

"Onlar Kaldarak'tan." Nalaki bir adım öne çıktı, dimdik duruyordu. "Onlara zarar vermeyeceksin."

Zurvaşı'nin bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu. "Korahla."

"Kraliçem mi?" Prime Fang'ın sesi sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi gergin ve gergindi.

"Dişlerimi savaş için hazırlayın. Tüm Kaldarak'ın kanı kurutulacak." "Biz-"

"İrekah," diye hırladı Zurvaşı, "Dişlerimi savaş için ayarla."

Kraliçenin bacaklarının arasından Ketahn Ivy'yi gördü. Gözleri onunkilerle buluştu. Saf mavi derinliklerinde çok fazla şey parılıyordu, çözebileceğinden çok daha fazlası, hayatını öğrenerek geçirmeyi arzuladığı çok şey. Ve şimdi o gözlerde bir şey sertleşmişti.

Ketahn'ın içindeki korku da onunla birlikte sertleşti.

Ivy, biri küçük mızrağını kavrayan ellerini yumruk yaptı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hayır," diye homurdandı Ketahn. "Sekiz adına, hayır."

Ivy ilerledi, dişi vrix ona uzandığında Ahnset'in elini silkti ve ancak Nalaki'nin önüne geldiğinde durdu.

Ketahn arkadaşlarının ve kız kardeşinin soru ve endişe içinde Ivy'nin adını söylediklerini duydu. Ivy cevap vermedi ve artık Ketahn'a bakmıyordu; bakışlarını kraliçeye doğru kaldırmıştı.

"Zurvashi." Ivy'nin normalde yumuşak ve tatlı olan sesinde, sözlerini Vrix dilinde söylerken sert bir ton vardı. "Ben, Ivy Foster, Takarahl'ın yönetimi için size meydan okuyorum."

Ketahn'ın kalp atışları durdu. Göğsü daraldı, boğazı kapandı ve ince tüyleri diken diken oldu. Etrafındaki dünya paramparça olmuş, daha önce hiç hissetmediği, Ivy'nin Dünya'sından tarif ettiği her şeyin ötesinde bir soğukla dolup taşmıştı.

Kraliçeden uzun, sert bir vızıltı duyuldu ve başını eğdi. "Sen mi?" Geveledi. "Yani-"

Ivy'nin gözleri keskin bir bakışa dönüştü. "Ben de sana eşimi serbest bırakman için meydan okuyorum."

Zurvaşı kaskatı kesildi ve Ivy'ye bakarken sessizleşti. Sonunda döndü ve çenesini açarak Ketahn'a baktı. "Bu. *Bu* senin çiftleştiğin."

Hayır. Kuluçka annesi, Avcı, Koruyucu, herhangi biri, hayır.

BÖLÜM 3 1

"GERİ DÖN, IVY," diye mırıldandı Ketahn İngilizce olarak. "Geri dön!"

Ivy derin, titrek bir nefes aldı, mızrağını biraz daha sıkı kavradı ve bir adım daha attı. Bacaklarının her biri binlerce kilo ağırlığındaydı ama bu onu durdurmuyacaktı. Bakışlarını Zurvaşi'ninkilere kilitledi; daha önce kimsenin gözlerinde böyle bir kötülük görmemişti.

*Tanrım, ne yapıyorum
ben? Tam olarak
yapmam gerekeni.*

"Ben onun eşiyim," dedi, kelimeler güçlü ve pürüzsüz çıkıyordu, "ve o da benim."

Ivy'nin arkasındaki bazı insanlar ve vrixler ona seslendi ve Ketahn'ın geri çekilmesi için yalvarışını yineledi ama Ivy onlara doğru bakmadı bile. İlkel bir seviyede, kana susamış bir canavarla, bir canavarla karşı karşıya olduğunu ve şimdi ondan uzaklaşmanın yenilgiyi kabul etmek kadar iyi olacağını fark etti.

"*Bunu* sen seçtin." Sözler, çene kemikleri bir çingiraklı yılanın titreşen kuyruğunun tehdidiyle seğiren Zurvaşi'den gürledi. "Türümüzün en yücesini sahiplenebilirdin ama zar zor konuşabilen bu çirkin, küçük yarattığı seçtin. Bu zayıf, işe yaramaz şeyi."

Ketahn'ın yaralandığını ve esir alındığını görünce Ivy'nin içinde alevlenen öfke yeniden alevlendi ve daha önce arkadaşlarıyla birlikte etrafında oturdukları şenlik ateşinden daha büyük ve daha sıcak bir aleve dönüştü. Göğsünden dalga dalga yayılan bu alev, korkusunu yok edecek kadar güçlü değildi ama yine de ona tutundu.

Ivy mızrağının ucunu yere vurdu. "Onu sahiplendim. Onu alamayacaksınız."

"Onu çoktan yakaladım." Zurvaşı umursamaz bir tavırla el salladı. "Sen bir hiçsin. Ama ne olursa olsun ölümünden zevk alacağım."

"Ve ben de seninkiyle rahatlayacağım."

Kraliçenin duruşu sertleşti. "Senin gibi zavallı birinden bile gelse, tehditlere müsamaha göstermeyeceğim."

Bırakalım da gerçek savaşçılar halletsin. Ahnset ya da Telok, Nalaki ya da Garahk.

İçlerinden biri onu yenecek.

Ama ya yapamazlarsa? Kaç arkadaşım ölecek? Nalaki'nin halkından kaç kişi?

Yapabileceğini mi sanıyorsun, Ivy?

Buna ihtiyacım var. Ketahn benim dostum.

"Öyleyse meydan okumama cevap ver, Zurvashi. Ben buradayım." Ivy kollarını iki yana açtı. Yağmur üzerine yağmaya devam ediyor, saçlarını ıslatıyor ve tulumundan aşağıya perçem perçem akıyordu. "Yoksa benden korkuyor musun?"

Zurvaşı'nın gözleri kısıldı, bakışları keskinleşti ve yaralı ön ayağı yere süründü. Gevezelik etti. Ivy'ye bile zoraki, kasıtlı bir kabadayılık gösterisi ya da belki de öfkesinin derinliğini maskeleyen çabası gibi gelmişti.

"Sana meydan okundu." Ahnset, ağır adımlarıyla yeri titreterek Ivy'nin yanına doğru ilerledi. "Ivy Foster'ın zaferini kabul ediyor musun?"

Kraliçenin cıvıltısı şimdi çok daha derin ve gerçektir -ve Ivy'nin daha önce duyduğu her şeyden daha kindardır. "Bu yaratığın bana meydan okumaya hakkı yok." Zurvaşı savaşçılarıyla yüzleşmek için döndü, bunu yaparken ön ayağı neredeyse bükülüyordu. "Altın saçlı yaratığı toplayın. Onu bana canlı getirin. Ama o hainden tek istediğim, yüzünden koparılmış dişleri."

Ahnset'in bir zamanlar olduğu gibi altın rengine bürünmüş birkaç dişi vrix düzenlerinden çıktı.

"Size meydan okundu," dedi Fang'lerden biri, o da öne çıktı. Bu dişi diğer dişilerin çoğundan daha iriydi.

"Konuşacak yerin yok Korahla," diye hırladı Zurvaşı.

Korahla. Ahnset'in arkadaşı.

Korahla kendini dik tuttu, çenesini kaldırdı. Meydan okurcasına. Güçlü. Daha da ilerledi. "Sana meydan okundu."

Kraliçenin emrine itaat etmek için harekete geçen savaşçı grubu durdu, birkaçı gözle görülür şekilde şaşkındı.

"Bu yaratık"-Zurvaşı uzun, pençe uçlu parmağını Ivy'ye doğru uzattı
- "vrix değildir. Hiçbir meydan okuma yapamaz."

"Ne Sekiz ne de Kraliçe Takari böyle bir şey ilan etti." Korahla ayağını yere vurarak altın süslemelerinin şingirdamasına neden oldu. "Meydan okumaya cevap vermelisin."

"Yaratığı toplayın," diye homurdandı kraliçe.

Korahla ve hem erkek hem de kadın birkaç savaşçı düzenlerinden çıkıp öne çıkan ilk grubun önüne geçtiler ve mızraklarını kaldırarak yoldaşlarına döndüler. Sadece Korahla kraliçeye dönük olarak kaldı.

Zurvaşı parmaklarını kıvrarak pençelerini savurdu. "Daha fazla ihanet."

"Seni kraliçe yapan geleneği inkâr etmene izin vermeyeceğim." Korahla mızrağını iki eline aldı ve başını Zurvaşı'ye doğru doğrulttu. "Ben de eşime zarar vermene izin vermeyeceğim."

Ahnset'ten hem kederli hem de gururlu, yumuşak bir ses geldi.

Korahla'nın bakışları kraliçenin yanından geçerek Ahnset'in üzerine kaydı. Ancak o zaman

Ivy, Korahla'nın çene kemiğinin her birine altın bir bant taktığını fark etti

-Tıpkı Ahnset'in Takarahl'a yaptığı son yolculuktan önce giydiği gibi.

"Meydan okuman sekiz kat göz tarafından kabul edildi, Ivy Foster!"

Ahnset aradı.

"Hayır!" Ketahn mücadele etti ama üç dişi vrix ve bir erkek onu tutarken çabaları hiçbir işe yaramadı. "Ivy, hayır!"

"Bu meydan okumayı tanımıyorum," dedi kraliçe, çene dişlerini saklatarak.

Onun emrine itaat etmeye çalışan vrixler silahlarını hazırladılar. Nalaki geveledi. "Savaşçılarınız birbirlerini öldürmeyi bitirdiğinde, benimki kalanların işini memnuniyetle bitirecektir."

Zurvaşı'nın hırıltısı kükremeye yakın bir şeye dönüşürken Ivy'yle tekrar yüzleşmek için döndü ve savaşçılarını sert bir el hareketiyle durdurdu. "Senin adın öldürülen meydan okuyucularımın arasında sayılmaya bile layık değil, solucan."

Ivy her nasılsa kraliçenin sert bakışlarıyla karşılaştı ve onları tuttu. Bir şekilde sesini sabit tuttu. "Belki de değil. Ama bunu hatırlamana gerek yok Zurvaşı, çünkü burayı terk etmeyeceksin. Benim olanı alamayacaksın."

"Sekizler şahittir," diye mırıldandı Ahnset.

"Kabilemiz tanıklık ediyor," dedi Telok.

"Kaldarak tanıklık ediyor," dedi Nalaki.

"Takarahl tanıklık ediyor," dedi Korahla.

"Ve sen de şahit ol, küçük Ketahn. Yaratığını teker teker parçalara ayırışımı izle." Zurvaşı'nın omuzları ağır bir nefesle yükseldi. Birkaç yarasından taze kan aktı ve yağmurla hemen seyreltili.

"Mızrağımı alın kraliçem," dedi ilk öne çıkan dişlerden biri - Zurvaşı'nın Irekah dediği diş.

Zurvaşı, sadece birkaç yüz metre ötede toplanan dikenli martı ordusuna hiç aldırmadan yavaşça Ivy'ye doğru yürüdü. Kollarından biri yanında sallanıyordu, yürüyüşü garipti ve yaralı bacağı her adımda neredeyse titriyordu. "Silaha ihtiyacım yok. Kendi pençelerim ve dişlerim bu yaratığın işini bitirmek için fazlasıyla yeterli."

"Ne yaptığınızı anlıyor musunuz?" Ahnset fısıldadı. "Onu bir savaşçı olarak yenemezsin Ivy, yaraları olsa bile."

"Bu yüzden onu bir savaşçı olarak yenmeyeceğim. Onu bir insan olarak yenebileceğim herhangi bir şekilde yeneceğim. Bir eş olarak. Bir anne adayı olarak, bir arkadaş olarak." Ivy başını çevirdi ve Ahnset'e gülümsedi, ifadesinin bu kadar içten olması kendisini şaşırtmıştı. "Bir kız kardeş olarak."

Ahnset'ten mutsuz bir vızıltı yükseldi. "Size yardım edemem. Kimse edemez. Eğer edersek, bu bir savaşa dönüşür. Ama söyle kardeşim, senin için hepsiyle savaşıyım."

Ivy titreyen elini uzattı ve Ahnset'in ön koluna yerleştirdi. Ketahn kraliçeyi yenmişti; Ahnset de şans verilse aynısını yapabilirdi. Özellikle de kraliçe yaraları yüzünden yavaşlamışken. Ama Ivy? O da kim oluyordu da buna kalkışıyordu? Ne elde etmeyi umabilirdi ki?

Zurvashi sana sahip olmayacak, sevgilim. Kalbim kırıldı.

"Sen ve diğer herkes eşlerine dönebilsin diye bunu yapmalıyım Ahnset."

Ahnset ofladı. "Sekiz seni izliyor, Ivy."

"Kaldarak arkanda," dedi Nalaki.

"Senin kabilen de öyle," diye ekledi Rekosh.

Zurvaşı, Ivy ile arasındaki mesafenin yarısını geçtikten sonra durdu. "Sana meydan okuyorum solucan. Gel ve ölümünle tanış."

Ivy'nin eli Ahnset'ten uzaklaştı ve hemen kendi karnına yerleşti. Kalbi sıkıştı ve tekledi.

Özür dilerim bebeğim. Mantıklı gelmediğini biliyorum ama bunu senin için yapmak zorundayım.

Arkasında yoldaşlarının varlığını hissetti - yakınlardaki Vrix ve daha uzaktaki insanlar, hepsi onun için çok şey ifade etmeye başlamıştı. Hepsi onun ailesi olmuştu. Sonra tuzakların hemen arkasında savaş hattında toplanmış dikenli martılar vardı; Ivy'yi ve kabilesini kabul etmemek için pek çok nedenleri olmasına rağmen kabul etmiş, onlara ev olabilecekleri bir yer vermişlerdi.

Ve ondan önce...

Kraliçe.

Ivy onları ilk gördüğünde Ketahn ve Ahnset'i korkutucu bulduysa, Zurvaşi tam anlamıyla kâbus gibiydi. Muazzam büyüklüğü ve bariz gücü bunun büyük bir parçası olsa da, daha fazlası da vardı. Ahnset de neredeyse onun kadar büyük ve inanılmaz derecede güçlüydü ama aynı aurayı yaymıyordu.

Zurvashi kötü niyet saçıyordu. Havayı bencilliğiyle, egosuyla, kibriyle dolduruyordu ve kendini öyle bir şekilde taşıyordu ki, istediği her tehdidi yerine getirebileceğini açıkça belli ediyordu. Bu, diğer tüm canlıları bir böcekten biraz daha fazlası olarak gören bir varlık, bir *canavardı*.

Ve Ivy bu canavara dövüş için meydan okumuştı.

Midesi bükülüp battı ve bacaklarını inanılmaz derecede ağırlaştırdı. Bu hayatının en aptalca kararı olabilirdi. Ahnset haklıydı; Ivy bir savaşçı değildi. Öyle olsa bile Zurvaşi onun iki katından daha uzun ve en az üç ya da dört katı büyüklüğündeydi.

Ivy'nin bakışları tekrar Ketahn'ın üzerine düştü. Gözleri kocaman ve pırıl pırıldı, çene kemikleri seğiriyordu ve o mesafeden bile hızlı, kesik kesik nefes alışlarını duyabiliyordu. Onu hiç bu kadar dehşete düşmüş ve çıldırmış görmemişti. Bunu yapmasını istemiyordu. O da yapmak istemiyordu. Yine de yapmak zorundaydı. Ketahn bunca zamanı Ivy'yi korumakla geçirmiş, onu güvende tutmak, beslemek ve barındırmak için sürekli kendini riske atmıştı ve bu zamanın çoğunda kendini çok çaresiz hissetmişti.

Şimdi Ketahn'ın yardıma ihtiyacı vardı ve onu kaderin kaprislerine bırakmayacaktı. Eşini geri alacaktı.

Ivy yutkundu, boğazı kuru ve çiğdi ve mızrağını sol eline geçirdi. Sağ elini tulumunun kalça cebine soktu ve

parmaklarını içerideki işaret fişegi tabancasının kabzasının etrafına kapattı. İleri doğru yürüdü.

Zurvashi de ilerledi. Yaralı adımları bile mesafeyi Ivy'den daha hızlı kat ediyordu. "Sen de Ketahn gibisin, solucan. Bir aptalsın. Ve aptallığını cesaret sanıyorsun."

Kraliçe ve Ivy birbirlerine yaklaştıkça kraliçe daha da büyüyor, Ivy ise daha da küçülüyordu. Yağmur ve terden ıslanmış parmakları işaret fişegi tabancasının kabzasında kıpırdandı. Daha önce hiç böyle bir alet kullanmamıştı, hiç silah ateşlememişti. Ve şimdi bir tanesine güveniyordu.

Bunu yapabilirsin,

Ivy. Belki de.

Tanrım, bunu başarsan iyi olur.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" Zurvaşı üç kolunu dışarı doğru savurarak ellerinden kan ve su püskürttü. "Anlıyor musun? Görüyor musun?" Şimdi sadece kırk adım uzaktaydı ve altın mücevherleri yürürken şingirdayarak yaklaşıyordu. "Hiçbir zaman zafer kazanma umudun olmadı, küçük solucan. Umarım çılgınlıkların diğer yarattığı kadar yüksek ve çaresizdir. Adı neydi? Ella mı?"

Ivy çenesini sıktı ve mızrağını yere dayayarak durdu. Kraliçeye bu kadar yakın olmak, gidecek hiçbir yeri olmayan bir kasırganın ortasında kalmaya çok benziyordu. Bir mızrak, bir işaret fişegi tabancası, bir bıçak ve birkaç tuzak bir doğa gücünün üstesinden gelmek için yeterli değildi.

O bir doğa gücü değil. O kanıyor. Öldürülebilir.

"Önce koparmamı istediğin bir parça var mı?" Zurvashi mırıldandı. "Bu sefer yavaş gideceğim."

Yirmi beş metre olmuştu ve Ivy uzuvlarının titremesine engel olamıyordu. Bir vrix'in böyle bir mesafeyi ne kadar çabuk kapatabileceğini çok iyi biliyordu.

Sadece bir atış hakkın var.

Ivy sakinleştirici bir nefes alırken burun delikleri alevlendi. "Benim gibi bir solucanın senin sonunu getireceğini bildiğin için kızgın mısın?"

Zurvaşı hırladı. Yaklaşırken hiçbir savunma yapmadı ve Ivy'nin onun için ne kadar tehditkâr olmadığını bir kez daha gösterdi.

Ivy cebinden işaret fişegi tabancasını çıkardı; kısa bir süreliğine malzemeye takıldı, göğsünün panikle sıkışmasına ve kraliçenin birkaç adım daha yaklaşmasına neden oldu.

Titreyen elini kaldıran Ivy, işaret fişegi tabancasını kraliçeye doğrulttu.

Zurvaşı durdu ve başını eğdi. Artık aralarında sadece üç metre vardı; onun boyundaki bir yaratık için çok küçük bir mesafe. "Bu kadar küçük bir şeyden korkacak neyim var ki-"

Ivy tetiği çekti.

İşaret fişegi ağır bir gümbürtüyle patladı. Etraftaki yağmura çarpan bir ışık parıltısı onu kırmızıya boyadı ve işaret fişegi Zurvaşı'nin yüzüne çarptı. Ivy ani parlaklığa karşı gözlerini kısıp başını başka yöne çevirdi ama göz ucuyla hâlâ görebiliyordu.

Kıvılcımlar ve alevler, hepsi o yoğun, cehennem kırmızısı rengine, Zurvaşı çılgık atıp geriye doğru savrulurken tısladı ve tükürdü, elleri ateşe vurmak için havaya kalktı. Acı ve öfke içinde hırladı ve hırladı. Duman onun üzerinde havaya karıştı ve yanan etin pis kokusu fırtınanın kokusuna karıştı.

Aman Tanrım. Oh...

Ivy yaptığı şeye dehşetle ve inanamayarak bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Bu iş bitmedi, Ivy. O kadar kolay değil.

Kraliçe hâlâ yanmakta olan işaret fişegini yüzünden savurduğu sırada donmuş bacaklarını harekete zorladı. Ivy işaret fişegi tabancasını kaldırarak geri çekildi, ancak tekrar ateşleyecekse yeniden doldurulması gerektiğini biliyordu.

Zurvaşı ellerini indirdi ve Ivy'nin nefesi kesildi. Kraliçenin yüzünün yarısı çığ, kömürleşmiş etten ibaretti, hâlâ yağmurun altında yanıyordu ve o taraftaki gözler mahvolmuştu. Diğer gözlerini hızla kırptırdı ve sanki bir şeye odaklanmaya çalışıyormuş gibi başını çevirip eğdi.

O gözler sonunda Ivy'nin üzerine düştü.

Zurvaşı çenesini iyice açarak ağzından hayvani bir kükreme çıkardı ve saldırdı.

Ivy'nin düşünecek zamanı yoktu. Birkaç adım geri çekildi, işaret fişegi tabancası uyuşmuş parmaklarından düştü ve mızrağını iki eliyle kavradı. Ölüm ona doğru koşuyordu; kraliçenin kükreyen hücumundan tek duyabildiği kendi kalbinin öfkeli atışlarıydı.

Kazanamayacak. Bir daha asla.

Mızrağını kırk beş derecelik bir açıyla eğen Ivy, ucunu yere dayadı ve geniş, alçak bir duruşa geçti.

Zurvaşı doğruca mızrağın üzerine koştu. Karnının alt kısmına saplanan mızrağın başının etkisiyle şaft sarsıldı. Ivy geriye doğru düştü ve sertçe kışının üzerine indi. Kraliçenin bacakları nemli zeminde kayarken, yaralı ön bacağı

bükölüp en alttaki eklemin üzerine düşmesini sağlayarak mızrağı daha da derine sapladı.

Kraliçe şimdi Ivy'nin tüm görüş alanını dolduruyordu. Kocaman, kalın uzuvlar, korkunç derecede güçlü kaslar, kan lekeli altın. Yukarıda, kehribar rengi gözleri aşağıya doğru dönmüştü, hâlâ odaklanmamıştı ama daha fazla nefret ve öfkeyle alev alev yanıyordu.

Zurvaşı kollarını Ivy'ye doğru savurarak, "Seni solucan," diye homurdandı. "Sen bir hiçsin!"

Bir pençe Ivy'nin sol ön kolunu yakaladı, tulumu ve altındaki eti kesti. Keskin bir nefes çekti. Uzaktan insanlar bağıırıyordu ama sesleri kısılmış, bozulmuş, neredeyse hayalet gibiydi.

Ivy kendini geriye atıp yere yığıldı ve sağ elini yaranın üzerine kenetledi.

Kraliçe çılgınca sallanmaya devam etti, gittikçe daha aşağı eğilerek mızrağı vücuduna daha fazla sapladı. Zurvaşı'nin hissedebileceği herhangi bir acı, onun kana susamışlığına nüfuz edemiyor gibiydi. O devasa pençeler Ivy'nin üzerindeki havayı keserken kan ve su damlaları döküyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Ivy yapabilseydi, kendini yere doğru bastırırdı. Her bir pençe darbesi hızlıca sallanan bir sarkaç gibiydi ve kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu; göğsü o kadar sıkışmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Kan mızrağın sapından aşağı aktı ve öfkeli kraliçe sarsıldı. Silahın daha büyük bir kısmı vücudunun içinde kayboldu ve o kötü pençeler daha da yaklaştı, Ivy'nin burnunun kıl payı kesilmesini önlemek için yüzünü çevirmesine yetecek kadar yaklaştı.

Kraliçenin yaralı bacağı Ivy'nin yan tarafındaydı ve alt kısmı yere dayanacak şekilde bükülmüştü. Ketahn'ın mızrağının kırık sapı bacağın üst kısmından çıkmıştı.

"Onu alamayacaksın," dedi Ivy dişlerinin arasından. Yarasını serbest bırakarak, sıkışmış bir kolu zorlar gibi avucunu kırık mızrak sapına vurdu.

Zurvaşı, bacağı tekrar bükölüp vücudu aşağı doğru eğilirken hırladı.
o.

Topuklarını yere vuran Ivy koşarak uzaklaştı ve kıl payı kurtuldu. Kraliçenin düşen bedeni. Kalbi göğüs kafesini parçalayacak kadar sert atıyordu, sol eli soğuktu ve karıncalanıyordu ve ön kolu sıcaktı ve

Kan yapış yapıştı. Ama yuvarlandı ve ilk birkaç tökezleme adımını dengelemek için ellerini kullanarak ayaklarını altına aldı.

Tuzaklardan biri hemen ilerideydi. Sadece Zurvashi'yi oraya götürmesi gerekiyordu ve-

Ivy'nin sağ uyluğunda, kalçasında ve yan tarafında acı patladı. Ayakları yerden kesildi ve vücudu ileri ve sola doğru uçtu. Havada takla attı; kendini karanlık fırtına bulutlarına bakarken buldu ve gökte şimşekler çakarken dallar hışırdıyordu.

Beyni ona bir kamyonun çarpmış olabileceğini, karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakması gerektiğini söyledi...

Sağ omzunun üzerine düştü ve yuvarlandı, sonunda sırt üstü durmadan önce yüzü toprak, yapraklar ve kendi ıslak saçlarıyla doldu.

Gök gürledi ve Ivy'yi derinden sarstı. Görüşünde siyah noktalar dans ediyor ve tüm vücudu en az yüz farklı ağrıyla zonkluyordu

-Gerçekten ne kadar zarar gördüğünü söyleyemeyecek kadar acı çekiyordu. Ağzındaki pislği tükürdü ve nefesini içine çekti, uzuvlarının hareket etmesini isterken neredeyse kirli saçlarında boğuluyordu. Gözyaşları gözlerini yaktı ve yanaklarından aşağı süzülerek yağan yağmurda kayboldu. Bir elini karnının üzerine koydu.

Lütfen iyi ol, bebeğim. Lütfen, lütfen iyi ol.

Yakınlarda iri bir şey gergin bir oflama sesi çıkardı. Yapraklar ve dallar çıtırdadı ve ağır bir bacak yere indi. Arkasından bir şey sürüklendi ve sonra bir adım daha atıldı.

Thump, draaaaag. Thump, draaaaag.

Ivy gözyaşlarını sildi ve bir baş dönmesi dalgasına kapıldığı için dönmeye çalışan başını kaldırdı.

Kraliçe, tek ön ayağı yerde sürüklenen devasa, hantal bir form, geliyordu.

BÖLÜM 32

KETAHN'IN KALP İPİ her iki kalbinin etrafına dolandı ve sıkarak atışlarını durdurdu. Nefesi ciğerlerinde sıkıştı, acı ve sıcaktı, tüm kasları kasıldı ve görme dışında tüm duyuları iflas etti.

Ivy yaralanmıştı ve yerde yatıyordu. Zurvashi ona doğru ilerliyordu.

Öfkesi kabarmış, taşkın bir nehrin gücüyle içine çökmüş ve uzuvlarını ateşle doldurmuştu. Eşine ulaşmak zorundaydı. Zurvaşi onun sarmaşığını almayacaktı, kara kara düşünmesine izin vermeyecekti.

Bir nefes çekti. Parmakları kıvrıldı, toprağın derinliklerine gömüldü ve çene kemikleri açıldı. Öfkesinin tüm gücüyle yukarı iterken nefesi sert bir hırıltıyla çıktı.

Üzerindeki ağırlık kayarak ona bacaklarını açıp kendini daha da yukarı çekmek için kullanabileceği kadar özgürlük verdi. Onu sıkıştıran Vrix tökezleyerek uzaklaştı.

Pençeleri ağın tellerini yakaladı ve onları parçaladı, kolları bu telleri parçalamak için dışarı doğru uçtu. Dişler onu zapt etmek için geri koştuğunda ağlar düşmeye başlamıştı. Ketahn'ın pençeleri onlara saldırdı.

Derisi darbelerine boyun eğdi ve açtığı yaralardan kan aktı. Büyük eller onu yakaladı ama o vücudunu çılgınca hareket ettirerek düşmanlarına güvenli bir tutuş şansı vermedi; sadece kırık ağı ondan koparmaya yardım etmeyi başardılar.

Yaraları sıcak bir acıyla nabız gibi atıyordu ama acı onu sadece daha sert ve hızlı olmaya itiyordu. Sıcak kan, derisindeki serin yağmurla karıştı.

Vrix yakınlarda bağıırıyordu ve hareketin, yaklaşan bedenlerin farkındaydı. Ama tüm çırpınışlarına rağmen odağı Ivy'de ve Ketahn'ın düşmüş eşinden sadece birkaç segment uzakta olan Zurvashi'de kalmıştı.

Ellerinden biri onu esir alanlardan birinin kemerinden sarkan sert bir şeye çarptı. Nesneyi kavradı ve elindeki ağırlığın farkına bile varmadan kopardı.

Kenarlarından kara kaya parçaları sarkan, dişli bir sopa.

Silahını savurdu. Düşmanlarının üzerine yağdırdığı darbelerin altında etler ezildi ve kemikler çatırdadı; bu sesleri duymaktan ziyade hissediyordu. Onu önemli olan tek şeyden, kendisine ait olan tek şeyden, kaybetmeye dayanamayacağı tek şeyden alıkoyuyorlardı.

"Ivy!" diye kükredi, sopa bir Fang'ın kafatasına çarptı ve kara taş dişleri derine saplandı. "Ayağa kalk!"

Eşine doğru döndüğünde yolunda bir çift diş buldu; her ikisi de diğerlerinden daha iriydi; biri altın rengine bürünmüştü, diğeri ise çıplaktı. Sopa serbest kalmayınca onu bıraktı. Pençeleri daha fazla kana susamıştı.

Süssüz kadın mızrağını dik tutarak başını gökyüzüne doğrulttu. "Dur, Ketahn."

Savunmasızlığından faydalanmaya hazırlanarak ona doğru hamle yaptı ama adını tekrarlayınca tanıma duygusu onu durdurdu.

Ahnset...

"Kenara çekil," diye homurdandı.

"Müdahale edemezsiniz," dedi Ahnset kararlılıkla. Omuzları hızla inip kalkıyor, hızlı ve sık nefesler alıyordu ve ona bakan gözleri endişe ve kederle doluydu.

Ivy ve diğerleriyle birlikteydi. Onunla buluşmak için açıklığa mı koşmuştu?

Önemli değil.

"Eşimin ölümünü seyretmeyeceğim!" Tekrar ileri atıldı ve Ahnset elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

Diğer diş Korahla bir adım daha yaklaştı. "Eğer müdahale edersen, meydan okuma sona erer. Ve onlar" -başını onun arkasındaki bir şeye doğru eğdi- "seninle birlikte kaçarlardı."

Ketahn omzunun üzerinden baktı.

Kraliçenin vrix'lerinden oluşan iki grup karşı karşıya duruyordu. Irekah grubun merkezinde savaş alanına doğru bakıyordu, Nahkto -savaş sırasında Ketahn'ın yoldaşı olan bir Fang- grubun merkezinde onların yolundaydı.

Hayal gücü ona kısa ama net bir görüntü sundu: Yaralı Ketahn, eşine ulaşmak için iki düzine sağlıklı Pençe ve Diş'le yarışlıyordu.

Hırladı, aniden bastırdığı öfkesi göğsünü ve boğazını yakıyor ve içini çıldırtıcı bir baskıyla dolduruyordu. Derisi kaşındı ve ateş sadece çatırdadı

Altında. "Ona gitmeliyim."

"Eğer yaparsan, o ölecek," dedi Korahla, sesi kalındı.

"Eğer yapmazsam ölecek!"

Zurvaşı hâlâ sırt üstü yatan Ivy'nin üzerinde durdu ve Ketahn tekrar ileri doğru itti.

Ahnset kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

Kendini kurtarması gerekiyordu ama öfkesinin verdiği güç çoktan azalmaya başlamıştı ve kraliçenin savaşçıların ağır, öfkeli bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Zurvaşı eğildi ve Ivy'nin sol kolunu yakaladı. Ketahn'ın eşi haykırarak boştaki eliyle kraliçenin parmaklarını kavradı. Yılmayan Zurvaşı, Ivy'yi yerden kaldırdı ve insanın zayıf bedenini havada bir segmentten daha fazla sallandırdı. Zurvaşı'nin parmaklarının arasından kan aktı, Ivy'nin kanı.

Ketahn'ın kalp bağı kopmak üzereyken gerildi. Bacak eklemleri titreyerek kopma tehlikesi geçirdi ve sadece Ahnset'in sarsılmaz tutuşu sayesinde dik durabildi. Kalbinin o canavarın pençesinde sıkışmasını izlerken tüm vücudu çaresiz bir dehşet içinde titriyordu. Zurvaşı, Ketahn'ın kalbini de avuçlarının arasında tutuyor olabilirdi.

Ahnset, "Bu iş bitmedi," diye homurdandı. "Ivy'ye güvenmeliyiz. Artık umudumuz o."

Sekiz katlı gözlerinle -ya da dinleyecek herhangi bir tanrının gözleriyle- eşimi bu güvenli yoldan geçir.

Ya da onun intikamını almak için bu dünyayı ve diğerlerini paramparça edeceğim.

Kraliçe Ivy'yi yaklaştırdı -neredeyse insanın yüzünü çenesinin arasına alacak kadar yaklaştı- ve gevezelik etti.

Bu ses Ketahn'ın derinliklerinde yankılanarak ruhunu delip geçti. Kabusların sesiydi. Bu ses, onu duyanları ölüm anlarına kadar rahatsız edecek bir sestti.

Tüm bunlar Zurvaşı'nin nefretinin, acımasızlığının ve kibrinin dile gelmiş haliydi.

Ivy dişlerini sıkı ve sağ eli kraliçenin parmaklarından ayrılırken dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes çekti. Acısı kendine bir yol bulmuştu.

yeni odak noktası, sol kolunun tamamı. Ön kolundaki kesik yanıyor, ağırlığını taşımak zorunda kalan omzu yuvasından kopmak üzereymiş gibi hissediyordu ve kraliçenin tutuşundaki en ufak bir güçlenme Ivy'nin kemiklerini ezebilirdi.

Ve yine kraliçe Ivy'nin görüşüne hükmediyor, sallanan ayaklarının altından neredeyse başının iki metre üstüne kadar uzanıyordu. Gözlerindeki yağmur suyunu kırıştırdı.

Zurvaşı yarı harap olmuş yüzünü çevirerek çalışan gözlerini Ivy'ye dikti ve çenesinin sivri ucuyla neredeyse Ivy'nin boğazına dokunacaktı. Kraliçenin sıcak nefesi mide bulandırıcı bir şekilde çiçek ve kan kokuyordu.

Burada ölmeyeceğim, Ivy.

Zurvaşı, "Beklediğimden daha zorlu bir dövüş oldu," diye homurdandı. "Bana verdiğin her yara için acını sekiz kat uzatacağım."

Omzundaki yükü hafifletmek için kraliçenin kolunu tutmasını isteyen içgüdüleriyle savaştan Ivy, sağ elini tulumunun bacağına attı.

Kraliçe Ivy'yi daha yükseğe kaldırarak yüzleri arasına mesafe koydu. Zurvaşı'ye hafifçe aşağıdan bakmak Ivy'nin korkusunu azaltmadı; kendini aç bir kedinin ağzında sallanan bir Japon balığı gibi hissediyordu.

Ivy'nin parmakları bacak kılıfının kayışını buldu ve onu takip ederek aradığı şeye, bıçağının sapına ulaştı.

"Siz yaratıklar ne kadar acıya dayanabilirsiniz?" Zurvaşı başını eğdi ve kısık bir ses çıkardı. "Neredeyse yeterli değil. Tüm yaptıklarınızdan sonra beni tatmin etmeye asla yetmez."

"Peki ben sana ne yaptım?" Ivy kelimeleri dişlerinin arasından gıcırdatarak söyledi.

"Benim olanı aldın."

"Ketahn daha iyi bir dişi seçti." Ivy elini bıçağın etrafına kapattı. Sol omzu inliyordu; silahı ararken yaptığı küçük hareketler bile acı veren gerginliği artırıyordu. Öfkesini, nefretini ve koruyuculuğunu çağırdı ve bunları acıyı bastırmak için kullandı.

"Daha iyi olan dişi kazandı, solucan," diye homurdandı Zurvaşı, çenesini açarak.

Bıçak kınından fırladı.

"Hiçbir şey kazanmadın." Ivy bıçağı kaldırdı.

Ketahn'ın vücudunu keşfederken, Ivy o kadar da sert ve zırh gibi olmayan noktalar keşfetmişti. O kösele gibi derinin altında daha yumuşak olan noktalar. Boğazı, çenesinin alt tarafı, eklemlerinin iç kısımları ve kollarının altı. Ve ön kollarının bilekten dirseğe kadar olan iç kısımları.

Bıçak Zurvaşı'nin uzattığı ön kolunun alt tarafına çarptı ve derine battı. Kraliçe şaşkınlık ve acıyla tısladı, Ivy'yi tutuşu zayıflıyordu.

Ivy bacaklarını yukarı kaldırdı, çizmelerini Zurvaşı'nin göğsüne dayadı ve bıçağı kraliçenin bileğine doğru çekti.

Jilet keskinliğindeki bıçak kasları ve deriyi kesti ve sıcak kan Ivy'nin eline aktı. Kraliçenin tutuşu kırıldı. Bir an için Ivy bıçağa asılı kaldı. Sonra kanla kayganlaşmış parmakları kaydı ve Ivy yere düştü.

Kraliçe acı içinde kükreyerek kolunu geri çekti ve her tarafa kan sıçradı. Ivy'nin ayakları yere çarptı. Bacakları büküldü ama kollarını iki yana açtı ve tekrar kıcının üzerine düşmeden önce dengesini sağladı.

Başı döndü ve baş dönmesi görüşünü bulanıklaştırdı.

Hayır. Burada ölmüyorum.

Ivy'nin sahip olduğunu hiç bilmediği güç ve irade rezervlerini kullanarak döndü ve en yakın tuzağa doğru koşmaya başladı. Bacakları hareket ediyordu ama ağır ve beceriksizdiler; koşmaya bile zor yetişiyordu.

Kraliçe Ivy'nin arkasından hırladı. Düzensiz ve yorucu yürüyüşü yeniden başladı. Zurvashi kovalıyordu.

Kan. Kanama. İhtiyacım var.

Ivy'nin görüşü daha da bulanıklaştı. Homurdandı ve kafasını sertçe sallayarak temizledi. Bir elini tulumunun ceplerinden birine daldırdı. Parmakları içeride katlanmış bir kumaş parçasını yakaladı. Onu çekip çıkardığında, içinde sarılı olan ateş başlatıcı düştü ve tekrar cebine girdi.

Ivy'nin arkasındaki zemin ağır bir gümbürtüyle sarsıldı. Refleks olarak geriye doğru baktı.

Zurvaşi düştüğü yerden kendini iterek kalkmaya çalışıyordu. Yapraklar ve küçük dallar kanlı, yağmurdan ıslanmış derisine yapışmıştı.

Ivy otuz adım öndeydi ve kraliçe yavaş hareket ediyordu ama bu pek rahatlatıcı değildi.

Ayaklarını hareket ettirmeye devam eden Ivy, bezi ön kolundaki kesğin etrafına sardı. Öne doğru eğilip dişlerini ve titreyen sağ elini kullanarak bezi olabildiğince sıkı bir şekilde bağladığında, beyaz kumaşın üzerinde kan çiçek açmaya başlamıştı bile.

Biraz daha... ve Diego beni iyileştirecek. Biraz daha ve bu iş bitecek.

Biraz daha ve Ketahn'ı geri alacağım.

İlerideki zemin ormanın herhangi bir yerindekine benziyordu; dökülmüş yapraklar, dallar ve dallarla kaplıydı ama burada daha kalındı. Ivy bu zeminin kenarından dolanarak alçak bir tepeye tırmandı ve yamacın yukarısından şaşkın bir sessizlikle yarışmayı izleyen dikenli martılara doğru döndü.

Kraliçenin hızı arttı; Zurvaşi ormanın zeminindeki enkazlara çarptı.

Ivy'nin kasları yanıyordu, nefesi kesilmişti ve Zurvaşi'nin yaklaştığı haberi sabahın erken saatlerinde ulaştığından beri kalbi yavaşlamamıştı.

şenlik ateşi. Vücudu bir mola için çaresizdi.

Ivy tökezledi, ağrıyan bacakları pes etti. Öne doğru eğildi, elleri ve dizleri üzerinde kendini yakaladı.

Zurvaşı'nın canavarca hırıltısı saf, zalim bir neşeydi. Nefes nefese kalan Ivy başını kraliçeye doğru çevirdi.

Biraz daha ileri, seni kaltak.

Avında zayıflık hisseden Zurvaşı, hem cüssesi hem de yaralarının ciddiyeti nedeniyle ürkütücü bir hız patlaması yaptı. "Etinle ziyafet çekeceğim!"

Öndeki bacağı kalın yaprakların üzerine düştü ve battı. Güzel gözleri büyüdü ama ivmesi durmasına izin vermeyecek kadar büyüktü.

Zurvaşı'nın devasa gövdesi dallara ve yapraklara çarparak onları bir tahta kırılma kakofonisi içinde parçaladı. Arka ayakları arkasındaki toprakta çukurlar açtı.

Ivy onca şangırtı ve çırpınmanın arasında delinen etin sesini duydu, kraliçenin irkilerek homurdanışını işitti. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha, vücudunun titremesini durdurmaya, hareket edecek gücü bulmaya çalıştı. Sonunda, kraliçeye bakmak için çukurun kenarına doğru süründü.

Zurvaşı çukurun dibinde yatıyordu, postu enkaz ve parlayan hayvan yağıyla kaplıydı. Sivriltilmiş kazıklar gövdesini, arka bacaklarını ve iki kolunu delmişti. Ama gözleri çoktan Ivy'nin üzerindeydi, öfkeli ışıkları hiç azalmamıştı.

BÖLÜM 33

KETAHN'IN NEFESİ ağır bir patlamayla kaçtı. Gözleri onu yanıltmamıştı; az önce tanık olduğu şey doğrudu, gerçektir ama bir yanı bunu kabullenemiyordu. Bir yanı Zurvaşı'nın ölmüş olabileceğine inanmıyordu.

Herkes sanki nefes almaktan bile korkuyormuş gibi hareketsiz ve sessiz duruyordu. Hava kesifti, fırtınayla hiçbir ilgisi olmayan huzursuz bir enerjiyle doluydu, Ketahn'ın içindeki ağır, batan hissi yoğunlaştıran görünmeyen bir varlıktı.

Zurvaşı'nın acı ve öfke dolu hırıltısı sessizliği bozdu. "Kraliçeye!" Irekah bağırdı.

Ketahn omzunun üzerinden baktığında bulmuş olabileceği rahatlama yok oldu. Irekah ve Zurvashi'ye sadık diğer Dişler ve Pençeler Nahkto'nun grubuna saldırdı.

Kraliçenin savaşçılarından en az iki düzinesi daha ilk sıralarında kalmış, temkinli bir şekilde onları izliyordu.

Korahla bir lanet tısladı ve Ahnset Ketahn'ı serbest bıraktı. Dişiler ellerinde mızraklarla savaşa katılmak için koşuşturdu.

Ketahn'ın içgüdüleri yine Ivy'ye gitmesini istiyordu ama kendini savaşan Dişler ve Pençeler'e doğru dönmeye zorladı. Eğer içlerinden biri Korahla'nın hattını yararsa, Zurvaşı'ye, yani Ivy'ye saldırmakta özgür olacaklardı.

Eğildi, öldürdüğü Fang'den bir mızrak aldı ve yavru kardeşiyle eşine yardıma koştu.

Dövüş çılgıncaydı; altın kaplı Dişler ve siyah kefenli Pençeler kaotik bir karmaşa içinde savaşıyordu. Ketahn katılmakta tereddüt etmedi. Öfkesinin yine bir amacı vardı ve mızrağının yeni hedefleri vardı. Korahla, Ahnset ve Nahkto onun etrafında dövüşüyor, mızrakları ve sopaları havayı yararak düşmanlarını yere sererken bir savaş şarkısı söylüyordu.

Bir Fang Ketahn'a saldırdı. Kaosun içinde bile Irekah'nın yüzünü tanıdı, gözlerindeki nefret dolu parıltıyı fark etti.

Alçaldı, mızrağının iyice altına indi ve mızrağının başını çenesinin alt tarafına sapladı. Kadın keskin bir nefes çekti ve adamın üzerine yığıldı.

Irekah boğazında gergin, boğuk sesler çıkarırken üzerine kan döküldü. Nefes almaya mı yoksa konuşmaya mı çalıştığının bir önemi yoktu. Irekah adamın üzerine yığılmadan önce burun deliklerinden tıktırtılı bir nefes akışı oldu.

Ketahn hırlayarak onu kenara itti.

Ahnset onun yanından hızla geçerek mızrağını Ketahn'a saplamak üzere olan başka bir Fang'e çarptı. İki dişi uzuvları birbirine dolanarak yere düştü ama Ahnset üste çıktı ve mızrağının ucunu diğer dişinin boynuna hızlı ve kanlı bir şekilde birkaç kez sapladı.

Savaşçıların çoğu yaralanmış ya da ölmüştü ama hâlâ ayakta kalanlar Korahla'nın savaşçılarıydı -çoğu savaşta çarpışmıştı-. Prime Fang kan ve irin damlayan sopasını kaldırdı, bakışlarını savaşın üzerinde gezdirdi ve hâlâ geride durup gözlem yapan savaşçıların üzerine doğrulttu.

"Meydan okumanın sonucuna saygı gösterecek misiniz?" diye sordu.

Pençelerden biri sessizce öne çıktı, kollarıyla Sekiz işareti yaptı ve derin bir şekilde eğildi. "Evet, Prime Fang."

Diğerleri de onun sözlerini yineledi ve hareketlerini taklit etti.

Korahla'nın çene kemikleri seğirdi. Bir elini yüzünde gezdirerek kanı sildi ve Ketahn ile Ahnset'e baktı. "Ona gidin. İşin bittiğinden ve eşinizin... kraliçemizin güvende olduğundan emin olun. Yakında ilerleyeceğiz."

Ketahn kırık bacağındaki acıyı fark etmeden dönüp açıklık boyunca koşmaya başladı ve Ahnset'in ağır adımlarını ancak belli belirsiz fark edebildi.

Dikenli martılar ilerlemişti ve şimdi tuzakların ortasında ve çukurun üç tarafında duruyorlardı. Göğüslerini ve silahlarını yavaş ve güçlü bir ritimle gümbürdettiler.

Önlerinde Ivy, çukurun kenarında dizlerinin üzerine çökmüş, hırlayarak kendini ileriye doğru sürükleyen ve yoluna çıkan dalları ve çubukları kıran Zurvaşi'ye bakıyordu.

Kalbi hızlanan Ketahn daha hızlı koştu.

vy titrek bir nefes verdi ve elini cebine indirdi. Ayakta durmaya çalışırsa bacaklarının onu destekleyeceğinden şüpheliydi ve midesi

Itelaşlı ve kararsızdı. Adrenalinin etkisinin azaldığından mı yoksa olanların, az önce yaptıklarının büyüklüğünün sonunda üzerine çöktüğünden mi emin değildi.

Arkasındaki dikenli martıların yarattığı sabit ritim vücudunda dolaştı ve bir şekilde kalp atış hızını düşürdü. Henüz işi bitmemişti ama çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı. O zaman dinlenebilirdi.

Zurvaşı uzandı, pençelerini çukurun dibindeki yapraklara ve toprağa gömdü ve kendini ileri doğru sürükledi. Arka ayakları ona destek vermek için arkasından tekmeledi ama diğer uzuvları tepkisiz görünüyordu.

Ivy elini ateş başlatıcının etrafına kapattı.

"Sen... kazanamazsın," diye homurdandı Zurvaşı, sesi boğuk ve ince çıkıyordu. "Ben... güçlüyüm. Benim... benim... gücüm var."

Ivy bir an için filmlerde gördüğü canavarları düşünmeden edemedi. Neredeyse ölümsüz gibi görünen o yaratıklar. Akıl almaz cezalara dayanabilen ve korkunç işlerine devam edebilen kana susamış katiller.

Doğal bir şey nasıl olur da böyle bir hasara dayanabilir ve hareket etmeye devam edebilir? Doğal bir şey böyle bir cezaya nasıl dayanabilir? Yine de Zurvaşı buradaydı, vücudu korkunç yaralarla delik deşik olmuştu, kanı altındaki zeminde birikiyordu ve hala kendini ileri doğru çekiyordu. Yine de bu iş bitmemiş gibi davranıyordu.

Ama yakında olacaktı.

Sol koluyla karnını kavrayan Ivy cebinden ateş başlatıcıyı çıkardı. Cihazı çalıştırdı ve ucundan küçük, yoğun bir alev çıktı.

"Ateş... yağmurda..." Zurvaşı gevezelik etti. Bu kırık bir sestti, hâlâ kötülükle doluydu ama artık tehditkâr değildi. Acınası bir hal almıştı. "Aptal solucan."

"Gücün vardı," dedi Ivy, "ve onu almak için kullandın. İnsanlardan almak için, eşimi almaya çalışmak için. Ama bende sende olmayan bir şey var." Dudaklarını birbirine bastıran Ivy, ateşi yakmak için kolunu çukurun üzerine uzattı. "Benim bir kimyagerim var."

Aleti serbest bıraktı. Alet düşerken yuvarlandı ve Zurvaşı hırlayarak ani, umutsuz bir çılgınlıkla ileriye doğru tırmandı. Ivy o küçük alevin ışığının kraliçenin kehribar rengi gözlerine yansıdığını gördü, dört küçük, titrek nokta.

Ateş başlatıcı çukurun dibindeki yaprak ve dalların arasına düştü. Bir *vınlamayla* ateş alevlendi ve çukura yayıldı, ısısı neredeyse anında Ivy'yi çarptı. Ivy ayağa kalkmaya çalıştı ve geri çekildi.

Dikenli martılar gümbürtülerini hızlandırdı.

Alevler Zurvaşı'nin üzerine yayılırken, Zurvaşı çırpındı ve kükredi, dalları ve kazıkları kırdı ve yanan yaprakları ve külü havaya savurdu. Çırpınışları alevleri daha da şiddetlendirdi. Kararmış, yanan formu birkaç metre daha ilerledi ve havaya dumanlı, kömürleşmiş bir koku yaydı.

Çılgınlıklarında acı vardı. Acı ve korku.

Ivy karnını daha sıkı kavradı ve dişlerini sıkarak ağzını kapattı. Bu durumdan rahatlayabilirdi, nihayet sona erdiği için mutlu olabilirdi... ama bunun hiçbir tatmini yoktu.

Çünkü ben onun gibi değilim. Asla onun gibi olmayacağım.

Zurvaşı'nin eli çukurun kenarını kavradı. Eti büyük ölçüde yanmış, altındaki kemik ortaya çıkmıştı ama bir şekilde parmakları kıvrılıp toprağa gömüldü. Kraliçe kendini daha da yaklaştıtırırken Ivy bir adım daha geri çekildi.

Ivy'nin omzuna çöken bir ağırlık onu irkiltti. Gözlerini kocaman açtığında Nalaki'yi arkasında buldu.

Dikenli kafalı *daiya* Zurvaşı'ye doğru bir bakış fırlattı ve sonra Ivy'ye bakarak onu çırpınan, ölmekte olan kraliçeden uzaklaştırdı. "Bitti, Ivy. Geriye sadece nefreti kaldı ama o da yakında yanıp kül olacak."

Zurvaşı hırladı. Ses ince, düzensiz, vahşiceydi ve uzun, gergin bir nefes vermeyle son buluyordu.

Onu takip eden tek ses, çukurdaki her şeyi tüketen aç alevlerin sesleriydi.

"Ivy!"

Bu ses onun dikkatini çekti.

Ketahn. Ona doğru koşuyordu, kırık bacağı yürüyüşünü zorlaştırmıştı, Ahnset de hemen arkasındaydı.

Ivy'nin kalbi yerinden fırladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve alt dudağı titredi. "Ketahn..."

Kollarını kaldırdı ve sadece birkaç dengesiz adım atmıştı ki adam geldi, onu yerden kaldırdı ve sıkıca kavradı. Kolları onu sardı, büyük ellerinden biri başının arkasını sardı ve kadın rahatlamasının, sevincinin, aşkının verdiği tüm gücü kullanarak ona sıkıca sarıldı.

Vücudu onunkine karşı titredi ve sert, titrek bir nefes verdi. Ama sağlamdı, buradaydı, yaşıyordu.

Yaşıyorlardı.

Yüzünü ona doğru çevirdi ve çenesinin altını öptü, çenesini öptü, yumuşak hıçkırıklarla ağzını öptü. "Başardık. O öldü."

"Sen yaptın," diye homurdandı, parmakları kıvrıldı ve pençeleri kafa derisini sıyırdı. "Benim aptal, aptal dostum. Sen yaptın."

Sertçe, tereddütle onu ayaklarının üzerine indirdi ve geri çekildi. Sol kolunu tutup aceleyle sarılmış yarasına bakarken, çenesini kavrayıp aldığı sıyrık ve darbeleri incelemek için başını çevirirken, parmaklarını kirli, yırtık pırtık tulumunun üzerinde gezdirip üzerine yapışmış yaprak ve döküntüleri silerken, elleri inanılmaz derecede sabit ve nazikti.

Gözleri maskesiz bir endişeyle parlıyordu ve çene kemikleri aşağı sarkıyordu. Göğsünde mutsuz bir trıl gürledi. Yavaşça eğildi ve kızın yüzünü kendine doğru çekti. Ağzını kabaca onunkinin üzerinde gezdirdi ve başlığını alnına dayayıp alt elleriyle karnını okşamadan önce ona nefes verdi. "Benim aptal, cesur, ruhlu eşim. Kraliçem. Başardın."

Kraliçem mi? Daha önce hiç böyle bir sevgi ifadesi kullanmamıştı.

Neden... Ivy keskin bir nefes çekti. "Oh... Meydan okudum..."

Takarahl için kraliçeye meydan

okudum. Ve kazandım.

Kahretsin.

Ketahn doğruldu ve geri çekilerek Ivy'nin görüş alanını açtı. Ahnset, elinde kanlı bir mızrakla sadece birkaç adım arkasındaydı ve Takarahl'dan gelen vrix, başlarında Korahla olduğu halde yakınlarda toplanmıştı.

"Sekizler şahit oldu," dedi Ahnset, "kabilemiz de şahit oldu." "Kaldarak tanıklık etti," dedi Nalaki.

"Ve Takarahl şahit oldu." Korahla öne doğru yürüdü, bir parmak eklemine başlığına doğru kaldırdı ve derin bir şekilde eğildi. Gözleri Ivy'ye sabitlenmişti. "Ben sizinim kraliçem."

Arkasındaki vrix onun sözlerini ve hareketini tekrarladı.

Nalaki göğsünü yumrukladı. "Ivy *Thoztur*, Kan İçici Kraliçe'nin Katili, Kaldarak seni Takarahl'ın kraliçesi olarak görüyor. Seninle benim aramda barışı memnuniyetle karşılıyoruz."

Dikenli martılar *daiyalarını* yankılamak için göğüslerini hızlı ve sert bir şekilde yumrukladılar.

Ivy panik içindeki gözlerini Ketahn'a çevirdi ve İngilizce fısıldadı. "Ketahn, bunu istemiyorum. *Kraliçe* olamam."

Geveledi, çene kemikleri bir gülümsemeyle yükseldi. "Ben de bunu istemiyorum. Eşimi tamamen kendim için istiyorum."

"Bana gülümse o zaman! Ne yapacağım ben?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Sen kraliçesin. Size emir veremem." "Ne? Ben... Ben... Bana emretmeni emrediyorum!"

Ketahn daha sert çene çaldı.

"Kraliçe ne diyor?" Korahla sordu.

Ivy ona baktı ve hareketsiz kaldı. Ahnset, Korahla'nın yanında durmak için hareket etmişti. Tüm o altın süslemeler ve boncuklar olmadan bile Ahnset uzun boylu, güçlü ve görkemliydi. Ama onda bundan çok daha fazlası vardı.

Ivy'nin paniği kayboldu. Tüm o ağırlık, tüm o kararsızlık uçup gitti. Zurvaşı Takarahl'ın vrix'i için doğru kişi değildi ama Ivy de değildi.

Öne doğru bir adım attı, Ahnset'in bakışlarıyla buluştu ve onu tuttu. Ivy'nin vücudunun her yeri ağrıyordu ve yorgunluk her an onu devirmekle tehdit ediyordu ama bir şekilde sırtını dik tuttu ve omuzlarını dikleştirdi.

Ahnset, Ivy'nin göz hizasına yaklaşp başını eğerek, "Sizin Fang'iniz olarak memnuniyetle hizmet ederim kraliçem," dedi.

Ivy uzandı ve parmaklarını Ahnset'in çenesinin altına koyarak onu kaldırdı. Vrix dilinde, "Takarahl senin kraliçe olmanla daha iyi hizmet görecektir," dedi.

Ahnset'in çenesi seğirdi ve başını öne eğdi. "Ben... Ivy, sen ne diyorsun? Ben... Ben sana meydan okumayacağım. Asla."

"Yapmak zorunda değilsin. Ben... sana devrediyorum." "Yönetmek istemiyorum."

"İşte bu yüzden senin harika bir kraliçe olacağını düşünüyorum." Ivy herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Hepinizin ve Sekiz'in huzurunda, Ahnset tes Ishuun'ani Ir'okari'yi benim yerime Takarahl kraliçesi ilan ediyorum."

Yumuşak, ürkek sesler vrix'in her yanından dalgalandı. Birkaçı bunun yapıp yapılamayacağını sorguladı ve cevap veren Korahla oldu.

"Eğer kraliçenin isteği buysa, öyle olmalı."

"Bunu yapacağım." Ivy Ahnset'in çenesini kavradı, yaklaştı ve alnını dışı vrix'in başlığına bastırdı. "Güçle hükmet kardeşim, ama aynı zamanda nezaketle de."

Ahnset'in içini bir ürperti kapladı. "Ben buna layık değilim," derken sesi zar zor duyuluyordu.

"Tanıdığım herkesten daha değerlisin," dedi Ketahn Ivy'nin arkasından. "Hükümdarlığın uzun ve huzurlu olsun, kardeş."

Ivy Ahnset'i serbest bıraktı ve eşinin açık kollarına doğru geri adım attı. "Kraliçem!" diye seslendi Takarahl'ın diğer vrix'leri hep bir ağızdan.

"Kraliçem," dedi Korahla Ahnset'e, başını eğmiş ve parmaklarını başlığına dayamış bir halde. "Ben seninim."

Ahnset'in şaşkın bakışları Korahla'ya dönmeden önce birkaç saniye daha Ivy'nin üzerinde kaldı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve bir elini kaldırdı,

Korahla'nın sağ alt çenesindeki altın bandı işaret ve başparmağının arasına aldı. Yavaşça bandı çekip çıkardı.

"Her zaman benim olacaksın, Korahla." Ahnset bandı kendi sağ alt çenesinin üzerine kaydıldı. Başını eğdi ve başlığını Korahla'nınkine değdirdi. "Benim eşim. Kalbimin parçası."

Ketahn Ivy'yi yüzünü ona dönmesi için çevirdi ve onu göğsüne d o đ r u sararak kucakladı. Boynunun yan tarafına sokuldu, enelerinden biri boğazını okşadı. "Seni paylaşmazdım, kalp parçam. Kimseyle paylaşmazdım."

Ivy gülümsedi ve kolunu onun boynuna doladı. "Mmm, bunu bilmek güzel, çünkü ben de seni paylaşmayacağım. Seni adil bir şekilde kazandım."

"Bu ne anlama geliyor, Ivy?"

"Bu benim olduğun anlamına geliyor." Gözlerini kapadı ve başını onun omzuna yasladı. "şimdi Diego'yu bulalım, çünkü acayip canım yanıyor ve başım dönüyor."

OceanofPDF.com

EPİLOG

"BURADA HER ŞEY HARİKA GIDIYOR." Ivy avucunu yuvarlak karnının üzerinde gezdirerek elbisesinin ipeğine işlenmiş karmaşık desenlerden keyif aldı. Kaldarak'a ilk geldiklerinden bu yana üç aydan biraz fazla zaman geçmişti ama sanki dokuz aylık hamileymiş gibi görünüyordu. "Ketahn yeniden dokumaya başladı ve Rekosh ile hararetli bir rekabet içinde. Herkesin hangisinin daha iyi olduğunu söylemeyi reddetmesi onları çıldırtıyor.

"Cole tamamen farklı bir insan gibi. Bu adama çalışacak bir odun verin, haftalarca kendini meşgul etsin. En azından dikenli martılar ondan ava gitmesini istemediğinde. Buraların okçuluk ustası gibi oldu."

Ivy kıkırdadı, bakışlarını kendi elini izlemek için düşürdü. "Ve o sadece konuşmuyordu. Dikenli martılar burada, Kaldarak'ta yeni inler inşa etmemize yardım etti ve Cole'un onunkinin etrafına inşa ettiği güverte o kadar sağlam ve eşsizdi ki diğer tüm platformlarda ona yardım ettirdiler. Gerçekten yerini buldu. Hepimiz yerimizi buluyoruz. Zor bir iş ve bazılarımız için daha yavaş ama Kaldarak iyi insanların olduğu iyi bir yer. Burada mutluluk var.

"Ahmya ormanda bulunan farklı bitkileri öğreniyor ve Lacey ile birlikte ihtiyacımız olan şeyleri yetiştirmek için ağaçlarda bahçeler yapmaya çalışıyorlar. Lacey de Callie ile birlikte farklı sabunlar ve çeşitli kullanımlar için karışımlar üretiyor. Diego tabii ki köyün şifacısı ve Will de ondan bir şeyler öğreniyor." Ivy'nin ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Bu ikisi birlikte çok mutlular. Birbirlerini bulduklarına çok sevindim. Hepimiz burada gerçekten bir hayat kuruyoruz.

"Takarahl da çok daha iyi. Telok, Rekosh ve Urkot birkaç gün önce ziyaretten döndüler. Oradaki vrixlerin daha mutlu olduğunu söylüyorlar. Artık korku yok, açlık yok. Ve muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur, ama Ahnset kraliçe ve Ruhlar Mağarası'nda durması için bir heykelinizi yaptırıyor. Bir ara gidip ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum."

İç geçiren Ivy gözlerini kaldırdı ve önündeki küçük taş anıta bakarak kaşlarını çatı. Urkot oymaların yapılmasına yardım etmiş, Cole biraz ahşap işçiliği eklemiş, Ahmya ve diğer birkaç kişi de etrafına her renkten çiçeklerin dizilmesini sağlamıştı.

Ella Lewis'in Anısına. Rüyan sonsuza dek huzurlu olsun.

Ella hayallerinin peşinde koşarken her şeyini kaybetmişti. Ve bu -tapınağın tabanına yakın yamacın nispeten düz bir kısmında, şelaleye ve çok aşağıdaki havuza bakan bir taş parçası - o kayıpla karşılaştırıldığında çok önemsiz görünüyordu. Ama güneş doğru vurduğunda, şelalenin buğusu gökkuşaklarıyla parılıyordu ve burası büyülü bir yerdi.

"Hepimiz burada bizimle olmanı isterdik. Burayı çok severdin." Ivy gözlerinden akan yaşları silmek için elini kaldırdı. "Yapabileceğimiz daha fazla şey var mıydı bilmiyorum ama hepimizin bunu çok düşündüğünü biliyorum ve... Ve umarım huzur bulmuştundur. Umarım dinleniyorsundur. Ve umarım hepimizden çok daha büyük bir şeyin parçası olduğunu biliyorsunuzdur. Biz bu dünyayı değiştirdik. Evreni değiştirdik.

"Sizi uzun süredir tanı mıyorduk ama üzerimizde, Vrix üzerinde... benim üzerimde bıraktığınız etki... Bu sonsuza dek sürecek. Burası artık bizim evimiz. Sizin de eviniz. Ve kalbimde senin için her zaman bir yer olacak."

Bebek kımıldadı ve Ivy leğen kemiğindeki keskin sancı karşısında irkildi. Sancılar son birkaç gündür gelip gidiyordu ama bugün özellikle rahatsız edici ve sürekliydi. Derin bir nefes aldı, bıraktı ve bebeğin hareket ettiğini hissettiği noktayı ovuşturarak his azalana kadar bekledi.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Diego her an doğum yapabileceğimi düşünüyor. Ne bekleyeceğimizden emin değiliz ama ben... ben bu ufaklıkla tanışacağım için heyecanlıyım." Ivy kıkırdadı. "Bir tane diyorum çünkü burada sadece bir tane olduğundan oldukça eminiz. Yalan söyleyip korkmadığımı söylemeyeceğim. Aslında dehşete düştüm. Ama sabırsızlanıyorum. Mümkün olduğunu düşündüğümüz bir şey değildi, ama işte buradayız, bir insan ve bir vrix birlikte hayat kuruyor."

Ivy yüzünü Ketahn'a doğru çevirdi. Büyük bir kayanın üzerine oturmuş, bacaklarını vücuduna doğru çekmiş ve uzun saçlarıyla güneşin tadını çıkarıyordu.

Omuzlarından sarkıyordu. Rahat görünmesine rağmen Ivy onun tetikte olduğunu ve herhangi bir tehlike işaretine karşı tetikte beklediğini biliyordu. Ivy gibi Zurvaşı'yle olan savaştan kalma yeni yara izleri taşıyordu ama her zamanki gibi akıldan çıkmayacak kadar güzeldi.

Ketahn'ın menekşe rengi gözleri onunkilerle buluştu ve Ivy'nin kalbi hızlandı. Bakışlarındaki yoğunluk, arzu ve bağlılık ona her baktığında daha da güçleniyordu.

"Ona her geçen gün daha da aşık oluyorum," dedi Ketahn'ın duyabileceği kadar yüksek sesle. Ketahn başını eğdiğinde gülümsemesi yumuşadı. "*Somnium*'a bindiğimizde bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Her ne kadar işlerin benim için daha iyi olacağını ummuş olsam da, sanırım bir parçam bunun gerçekleşeceğine hiç inanmadı. Ama tüm bunlar... En çılgın hayallerimin bile ötesinde."

Ketahn alçak bir gümbürtü çıkardı. Uzun bacaklarını açtı ve kayadan ağır ağır kalkarak ona doğru yürüdü. "Sana henüz hak ettiğinin küçük bir kısmını bile vermedim, *nyleea*'m."

Ivy kıkırdadı. "Hayalimdeki sevgilinin bir araknotor olacağını da hiç düşünmemiştim."

"Vrix."

Sırıttı. "Seksi bir örümcek adam."

"Kadın..."

İçinden kahkahalar yükseldi, karnını sıkarken bir tıslamayla kısa kesildi.

Gözlerinde alarm parladı, bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu ve aradaki son mesafeyi aceleyle geçti, eğilip ellerini omuzlarına koydu. "Sorun nedir, kalbimin yarası?"

Ivy başını salladı. Birkaç derin nefes aldı ve konuşmadan önce acısı geçene kadar bekledi. "Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece Diego'nun bahsettiği sahte doğum sancıları. Biraz daha güçleniyorlar."

"Geri dönmeliyiz," dedi, bir parmak eklemine yanağına sürterek. "Tamam. Kalkmama yardım eder misin?"

Bir çift elini onun kalçalarına yerleştirdi ve diğer avuçlarını kollarının altından geçirerek onu yerden kolayca kaldırıp ayaklarının üzerine koydu. Ayağa kalkar kalkmaz Ketahn, dengesini bulup yüzünü ona dönene kadar destek olması için bir elini sırtına koydu.

İşte o anda içinde bir şey patladı.

Ivy ılık bir sıvı fişkırarak bacaklarının iç kısımlarından akıp ayaklarının dibinde birikince nefesi kesildi. "Oh Tanrım."

Ketahn'ın çenesi eğildi ve yere bakarken çene kemikleri seğirdi. Burun delikleri derin bir nefes alışla alevlendi. Sesi endişeyle kalınlaşarak, "Ivy... Bu da ne? Neler oluyor?"

İki elini de karnının üzerine koyarak geniş ve kararsız gözlerle Ketahn'a baktı. "Bebek geliyor."

Ketahn eşine baktı ve onun sözlerini anlamlandırmaya çalıştı. İnsanların yumurtlamak yerine doğurduğunu biliyordu. Bunu uzun zamandır biliyordu. Son birkaç ay döngüsü boyunca Ivy'nin karnının şişmesini izlemiş ve Ivy de ona ne beklemesi gerektiğini bilmesine yardımcı olmak umuduyla süreci anlatmıştı.

Ancak Ivy ve Diego kendilerinin de ne bekleyeceklerini bilmediklerini açıkça belirtmişlerdi.

Ve tüm bu bilgiye rağmen, hatta bu sürecin bir kısmının gözlerinin önünde gerçekleştiğini izlemiş olsa bile, zihninin bir kısmı bebeğin geleceğini söylediğinde, bebeğin kendisinden çıkacağını kastettiğini tam olarak anlayamadı.

Yumurtadan çıkmadı, onun içinden çıktı.

İçgüdüleri onu sersemliğinden kurtarmaya zorladı. Eğildi, bir kolunu bacaklarının arkasından geçirerek onu yerden kaldırdı ve göğsüne yasladı. Karnına, kara kara düşünmesine ve durumuna dikkat ederken onu olabildiğince sıkı kucakladı.

Diego ona hem Ivy'yi hem de yavruyu kaybetme ihtimali olduğunu söylemiş, Ketahn'ın riskleri bildiğinden emin olmak istemişti. Neler olabileceğini anladığından emin olmak istemişti.

Ivy'yle birlikte atlattıkları onca şeyden sonra, Ketahn onu şimdi kaybetmeyecekti. Kaybedemezdi. Bu, Zurvashi'nin üstesinden gelen küçük dişiydi. Dayanacaktı. Dayanmak *zorundaydı*.

Kaldarak'a geri döndü, altından sallanan köprüleri fark etmedi bile, sanki hayatı boyunca onların arasında yaşamış gibi patikaları ve platformları geçti. Kollarında gerildi, kaşları acıyla çatıldı.

"*Neredeyse geldik, nyleea'm,*" diye homurdandı. Parmakları, kıvrılmalarını ve pençeleriyle ona batmalarını engellemek için harcadığı çabadan dolayı titriyordu.

Şifacının inini görür görmez Diego'yu çağırdı ve cevap beklemek için hızını kesmedi. Kalp atışları içinde

platform. Girişin üzerinde asılı duran ipeği kenara itti ve çalışma odasına daldı.

"Kahretsin! Ketahn!" Diego yatağın yanında, ayaklarını çılgınca bir pantolonun içine sokmuş, çıplak kığını Ketahn'a doğru itiyordu. Will, gömleksiz, karşı tarafta durmuş, leğen kemiğinin üzerinde bir battaniye tutuyordu.

"Sarmaşık sızdı," diye hırladı Ketahn. "Kuluçka geliyor." "Sızdı mı?"

Ivy, Diego ile Will arasında bir bakış fırlatarak, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, "ama suyum geldi."

Ketahn, "Kırılmadı, döküldü," dedi. "Sel gibi."

"Tamam, bu biraz abartı oldu ama önemli değil. The-" Ivy'nin sözleri bir homurtuyla kesildi. Yüzü tekrar buruştu ve keskin olmayan tırnaklarını derisine batırarak Ketahn'ın göğsüne doğru çevirdi.

Will'in gözleri parladı. "Bebek mi geliyor?"

Ketahn hırladı, ince tüyleri diken diken oldu. "Ben de öyle dedim!"

"Onu şuraya yatırın," dedi Diego, çalışma odasının karşı tarafındaki yükseltilmiş yatağı göstererek. "Will, sıcak suya ihtiyacımız var ve elimizdeki tüm yedek bezleri topla."

"Hallediyorum," dedi Will, battaniyeyi yere atıp çıplaklığını umursamıyormuş gibi görünerek pantolonunu yerden kaptı ve Ketahn'ın yanından sekerek girişe doğru çekti.

Diego, Ivy'ye doğru yürüdü ve bir küfür savurarak durdu. "Bir saniye." Yatağının yanındaki sehpanın üzerinde duran bir tas suya doğru koştu, Lacey'nin yaptığı sabunlardan birini kaptı ve elleriyle kollarını ovdu.

Ketahn çalışma odasını geçti ve Ivy'yi dikkatlice yatağın üzerine yatırdı. Yanakları kıpkırmızıydı ve teninde bir ter tabakası oluşmuştu. Ellerini karnının altında birleştirdi ve yuvarlak dudaklarının arasından uzun, titrek bir nefes verdi.

Başını kaldırıp Ketahn'a baktı ve "Korkuyorum" derken sesi kısıktı.

"Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Ivy." Saçlarını geriye doğru düzelitti ve ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Bugün sadece neşe dolu bir gün olacak."

Diego aceleyle yanına gelirken, "İyi olacaksın Ivy," dedi. Beyaz bir gömlek giymiş ve ellerini bir bezle kuruluyordu. "Bunun için burada mı kalacaksın Ketahn?"

Ketahn hırladı. "Onu bırakmayacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Diego yakındaki bir sehpanın üzerinde duran ve sağlık çantası adını verdiği kabı açtı. "Ne kadar zor olursa olsun, senden istediğim her şeyi sorgulamadan yapmanı istiyorum, tamam mı? İçgüdülerin ne olursa olsun, beni dinlemeni istiyorum."

"Onun için her şeyi yaparım. Kuluçkamız için."

"Pekâlâ. Elbisenin mahvolmasını sorun etmiyorsanız, devam edin ve elbiseyi çıkarın. Onun yerine üzerine bir battaniye örtebilirsiniz."

Ketahn Ivy'ye baktı ve o da başıyla onayladı. Elbiseyi yukarı kaydırmak için onu nazıkçe kaldırdı ve ardından giysiyi başının üzerinden çekip çıkarırken onu oturur pozisyonda destekledi. Kadın dişlerinin arasından tıslayarak yavaşça arkasına yaslandı.

Kalbi sıkışan Ketahn onun elini tekrar tuttu. Bu ona daha şimdiden kızın hasta olduğu zamanları, onun acısını dindirmek için çaresiz kaldığı zamanları hatırlatıyordu.

Will çok geçmeden döndü ve Ketahn'ın dışındaki seslerin belli belirsiz farkına vardı. İnsanlar ve vrixler dışarıda kısık sesle konuşuyorlardı ama Ketahn onların sözlerine kulak asmadı. Sahip olduğu her şey eşine gidiyordu. Sadece neşe için bir gün ilan ettiği gün uzadıkça uzadı. Diego sakın ve kontrollü kaldı. Ivy'nin nefes alışını yönlendirdi, onunla cesaretlendirici ve yatıştırıcı bir şekilde konuştu ve Will ile Ketahn'a kararlılıkla ve emin bir şekilde görevler verdi - Ketahn'ın işi büyük ölçüde Ivy'nin

rahat ve huzurlu.

Kendi başına sakinliğini iyi koruyordu ama rahatlık Ivy'nin ulaşamayacağı bir şey gibi görünüyordu. Acı çekiyordu, Ketahn'ın tanık olduğu en kötü acıydı ve ruhunun kendisi bunu görmekten acı çekiyordu. Eşinin acı dolu inlemeleri ve sızlanmaları sırasında Sekiz'e sessizce dua etti, onun acısını üstlenmesine izin vermeleri, bu acının yükünü taşımasına izin vermeleri ve dişisini bundan kurtarmaları için yalvardı.

Dualarına cevap vermediler.

Ivy'nin yumuşak sesleri çığlıklara dönüştüğünde güneş batmış, Kaldarak'ı kasvete boğmuştu. Will aceleyle garip insan ışıklarından birkaçını sığınağı aydınlatacak şekilde ayarladı ve Ivy'yi doğal olmayan beyaz bir parlaltıya bürüdü.

Diego, Ivy'nin bacaklarının arasına yerleşerek, "Vakit geldi," diye duyurdu.

"Geldiğimizde zamanının geldiğini düşünmüştüm," dedi Ketahn, arkadaşının alnındaki teri silerken.

"Öyleydi. Ama şimdi *zamanı* geldi. Ivy, uyluklarını kavramanı ve bir sonraki *kun trakshun*'unu itmeni istiyorum."

Ivy başını salladı. Nefesleri ağırlaşmıştı, cildi parlıyordu ve aşırı solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ketahn'ın yardımıyla doğrulup ellerini kalçalarına sardı. Karnı bir kez daha sıkıştığında dişlerini sıkı ve itti.

Ancak eşinin tüm zorlamalarına rağmen kuluçka hala gelmedi.

Tekrar tekrar itti, her seferinde biraz daha zorladı, daha derin ve daha derin güç rezervlerinden yararlandı. Yorgunluğu belliydi; verecek bir şeyi kalmamış olabilirdi. Ama yine de tekrar itti.

Will yatağın diğer tarafından, "Görüyorum," diye bağırdı. "Geliyor. Harika gidiyorsun, Ivy."

Ketahn onun elini sıkı. "Neredeyse, kalbim parçalandı."

Ivy nefes nefese Ketahn'a döndü ve alnını onunkine bastırdı. "Seni seviyorum."

"Sen benim göğsümün dışında atan kalbimsin, Ivy. Sen benim nedenim, arzum, her şeyimsin." Başının arkasını kavradı ve onu sıkıca kendine doğru tuttu. "Sen güçlü bir kadınsın."

Bu şekilde kaldılar, nefeslerini paylaştılar, ta ki kadın başka bir kasımayla sarsılana kadar. Ondan uzaklaşarak dizlerini kavradı ve itti, hırıltısı çığlığa dönüştü.

"İşte bu, Ivy! İtmeye devam et!" Diego söyledi. "Neredeyse... Neredeyse... Evet!"

Ivy, Ketahn'ın koluna yaslanıp gevşerken havasız kalan Ivy, başını onun omzuna yasladı. Diego kollarında aceleyle ipek bir beze sardığı bir şey taşıyordu.

Ivy endişeli gözlerle bohçaya baktı. "Bu...?"

Ivy'nin sözlerinden sonra odayı kaplayan sessizliği yumuşak, yüksek bir çığlık bozdu.

Diego başını kaldırıp onlara baktı ve bebeği Ivy'nin uzanmış bekleyen kollarına bırakmadan önce sıırttı. "Bebeğiniz."

Onu göğsüne doğru çekti ve ipek kumaşı geriye doğru sıırdı. Menekşe gözlerini Ketahn'a kırptırdı.

Ketahn'ın kalbi tekledi ve kuluçkaya yatan yavruya bakarken nefesi kesildi. *Onun yavrusuna*. Dört göz, menekşeleri Ketahn'ınki kadar canlı, yumuşak hatlı, insan yüzüne yerleştirilmişti. İki küçük çene kemiği ve tepesinde bir başlık değil, altın sarısı siyah saç tutamı olan bir kafa. Dört kol, altı bacak, minik tokalar, arka ayaklar ve mor ve beyaz işaretli siyah deri.

Bir insanın yumuşaklığı ile bir vrix şekli. Bir araya gelmiş iki dünyanın mükemmel bir karışımı.

Ve erkekti. Erkekti.

Ketahn parmağının ucuyla yavrusunun karnına dokundu. Ufaklık annesinin kollarında kıpırdandı. Minik bir el Ketahn'ın parmak eklemine yakaladı, tamamen çevreleyecek kadar büyük bile değildi ama sıkıca kavramıştı. Pençeler yavrunun beş parmağının ucundaydı.

Ivy parmak uçlarını kara kara düşünen çocuğun kaşlarının üzerinde gezdirdi. "O... çok güzel."

Sıcaklık Ketahn'ın göğsünde çiçek açtı, kalp ipliği boyunca yatıştırıcı bir şekilde nabız attı. Bu ipliğin kendini yeniden ördüğünü, doğrudan bu küçük, harikulade yaratığa giden yeni, inanılmaz derecede güçlü bir iplik eklediğini hissetti. "O. Güzel yavrumuz."

"Oğlumuz."

"Siz ikiniz henüz bir isim seçmediniz mi?" Will sırtarak sordu.

Ivy başını kaldırıp Ketahn'a baktı, gözleri berrak bir gecede yıldızlardan daha parlaktı. Gülümsedi. "Ona bir isim ver."

Ketahn elini altın rengi saçlarının üzerinde nazikçe gezdirdi. "Akalahn. Akalahn tes Ivy'ani Ul'okari. Bir zamanların kraliçesi Takarahl'ı özgürlüğüne kavuşturan kadının oğlu. O bizim umudumuz, neşemiz, geleceğimiz."

YAZARIN NOTU

Bu yolculukta bizimle birlikte olduğunuz için çok ama çok teşekkür ederiz! Bu üçlemeye bir şans verdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumuzu ifade edemezsiniz, özellikle de örümceklerden ölümüne korkan biriyseniz. Ketahn'ın sevgi dolu, koruyucu ruhunu görmek için o ürkütücü kısımların ötesine bakmanın sizin için çok şey gerektirdiğini biliyoruz.

Ketahn ve Ivy'yi seviyoruz ve onların hikayesini anlatmak harikaydı... ama veda etme zamanı geldi - en azından şimdilik. Birçoğunuzun sorduğu sorular var: Ketahn'ın arkadaşlarının kendi kitapları olacak mı?

Cevap bu: Evet! *[Tethered Souls](#)*'u (*[Sonsuz Şehir #5](#)*) yazmayı bitirir bitirmez önümüzdeki yıl kitaplarına başlamayı planlıyoruz. Rekosh, Urkot ve Telok'un her biri insan eşleriyle birlikte bağımsız birer kitaba sahip olacaklar.

Bu üçleme üzerinde çalışmak inanılmaz bir deneyimdi. Bir hikayeyi kendi hızında anlatabilmeyi sevdik, dünyayı tamamen inşa etmemize ve ilişkileri ya da olay örgüsünü aceleye getirmememize izin verdi. Gelecekte bunu kesinlikle tekrar yapmayı planlıyoruz.

İlgilenenler için, güncellemeleri ve daha fazlasını yayınladığımız [bir Facebook Okuyucu Grubumuz](#) da var! Bize orada katılırsanız çok seviniriz.

Ayrıca, eğer *Bound*'u beğendiyseniz, belki, belki, belki bir yorum bırakabilir misiniz? Çok, çok lütfen? Çok minnettar oluruz! Yani, zaten inanılmaz derecede minnettarız, ama yine de harika olurdu. :D

Örümceğin Eşi Üçlemesini sevdiyseniz ve bizimle yeniyseniz ve bir sonraki adımda ne okuyacağınızı merak ediyorsanız, yedi kitaptan oluşan *[Kraken Serimize](#)* göz atın! Ya da belki *[Sonsuz Şehir Serimize](#)*?

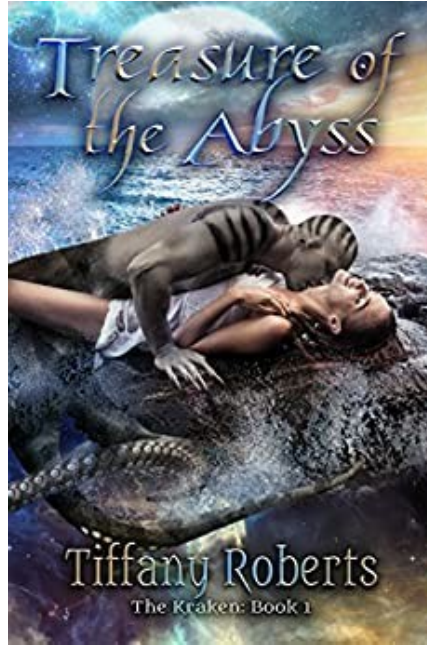
Tanıtım yazılarına göz atmak için sayfayı çevirin!

OceanofPDF.com

UÇURUMUN HAZİNESİ

OceanofPDF.com

(KRAKEN #1)

HAZINESİ VE SAPLANTISI...

Denize duyduğu özleme rağmen, Macy hayatının yarısında karanın güvenliğine tutunmuş, kendini günlük rutinine adanmıştır - ta ki bir çocukluk arkadaşıyla yelken açmayı kabul edene kadar. Ani bir fırtına teknelerini alabora edip eski korkusunu yeniden alevlendirince korkuları gerçek olur. Uyandığında karşısında insandan başka her şeye benzeyen bir kurtarıcı bulur ve bu kurtarıcı onu bırakmayı reddeder. Merak uyandıran ve sahip olunan bir şeymiş gibi davranılan Macy, eve dönmek için yanıp tutuşmaktadır. Yine de Macy

Bu tuhaf yaratık onu inkar edilemez bir şekilde kendine çekmiştir. Bu macerayı ve Jax'i kucaklamak için eski hayatından, ailesinden ve arkadaşlarından vazgeçebilecek midir?

ONUN KURTARICISI VE ONU ESİR ALAN...

Gezgin Jax bir avcı, bir kaşif ve kendi türü arasında bir tuhafıktır. Diğer krakenler inlerinin yakınında mutlu olurken, Jax denizin bilinmeyen köşelerini keşfetmek için derin bir yolculuk yapma ihtiyacıyla hareket eder. Macy bildiği her şeye meydan okur; seyahatlerinde gördüğü en çekici yaratıktır. Sonunun sadece felaket olacağını bilse de ona sahip olmalıdır. Arzuladığı dişi için ne kadar şeyden vazgeçmeye hazırdır?

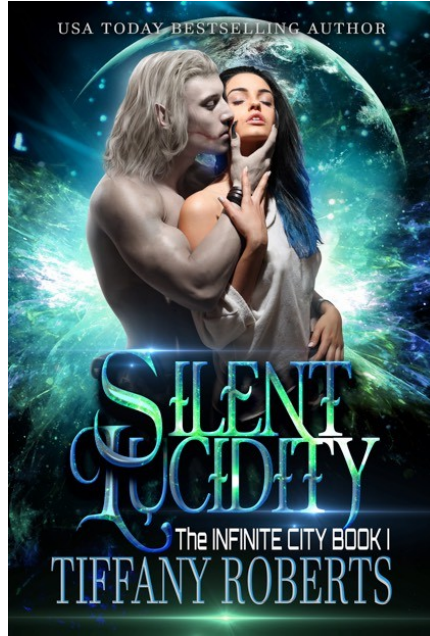
[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

SESSİZ BERRAKLIK

OceanofPDF.com

SONSUZ ŞEHİR #1

Bir kadının dokunuşunu hiç tatmamış uzaylı bir suikastçıdır, ta ki onunkine kadar.

Abella dört yıllık köleliğin ruhunu kırmasına izin vermemiştir, ancak sayısız başarısız kaçış girişiminden sonra ailesinin yanına dönme şansı yok gibidir. Ta ki sessiz bir yabancıyla tutkulu ve yasak bir dansı paylaşana kadar. Adamın delici gümüşü gözleri ona umut aşılar.

Yoğun, gizemli ve ölümcül Tenthil, Abella'nın özgürlüğünün anahtarı olabilir. Ama Abella kendini giderek daha fazla Tenthil'e çekilirken bulur ve gerçeği fark eder: Tenthil'in onu eve götürmeye niyeti yoktur.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

AYRICA TIFFANY ROBERTS TARAFINDAN

ÖRÜMCEĞİN EŞİ ÜÇLEMESİ

Kuşatılmış

Büyülenmiş

Bağlanmış

SONSUZ ŞEHİR

İç İçe Geçmiş

Kaderler Sessiz

Berraklık

Korunaklı Kalp

Evcilleşmemiş Açlık

Vahşi Arzu

Tethered Souls (2022'de çıkacak)

KRAKEN

Uçurumun Hazinesi

Denizin Mücevheri

Gelgitin Avcısı

Derinlerin Kalbi

Derinliklerden

Yükselen Yıldızlardan

Düşen Dalgalardan

Gelen Sevgili

ARAMIZDAKI UZAYLILAR

Komsu Uzaylı Tarafından Ele

Geçirildi Uzaylı Suikastçı

Tarafından Takip Edildi Uzaylı

Koruma Tarafından Sahiplenildi

BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR

Uzaylı Savaşçı Dustwalker

tarafından sahiplenildi

Harikalar Diyarından

Kaçış En Karanlık

Arzusu

Büyücünün Öpücüğü

Ice Bound: Kısa Öykü

UNUTULMUŞLAR ADASI

Beni Yak Beni Aç

Bırak Beni Bütün

Yap Beni Senin Yap

SONHADRA İŞBİRLİĞİ VALİLERİ

Tiffany Roberts - Undying

Tiffany Roberts - Unleashed

VENYS'İN ERKEK İŞBİRLİĞİNE İHTİYACI VAR

Tiffany Roberts - Bir Ejderhayı

Evcilleştirmek Tiffany Roberts - Bir

Ejderhayı Sevmek

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Tiffany Roberts, karı koca bir yazar ikilisi olan Tiffany ve Robert Freund'un takma adıdır. Tiffany, Idaho'da doğup büyümüştür ve Robert, onunla birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınmadan önce New York'un yerlisiydi. İkili her zaman okuma ve yazma tutkusunu paylaştı ve okumak istedikleri türde kitaplar yaratmak için güçlü güçlerini birleştirmek onların hayaliydi. Karakter odaklı bilimkurgu ve fantastik romantizm yazıyorlar, yabancı ve bilinmeyen için sonsuza dek mutlu sonlar yaratıyorlar.

Bültenimize kaydolun!

Sosyal medya sitelerimize ve daha fazlasına göz atın!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.